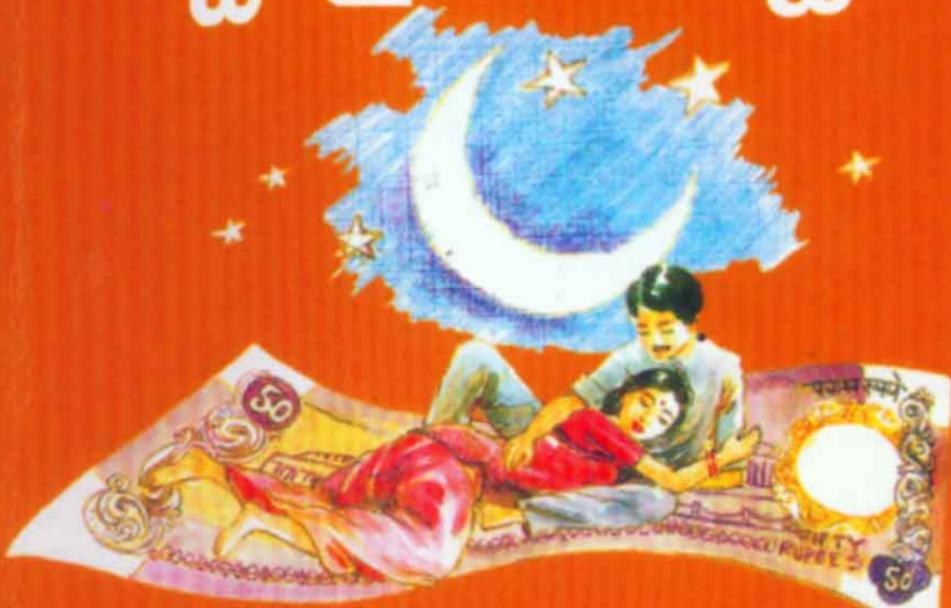

ప్రమాదవుండి శీర్షం వుండి

డబ్బు మైనన్ డబ్బు

మీ అజమాన రచయిత యంపదవులు వీరేంగ్రునాథ్ రచనలు,

నాన్ ఫిక్షన్

1. ఇస్తే - వడ - ఆకాశం
2. తప్పు చేండా రండి !
3. విజయానికి అరో మెట్టు
4. విజయ రహస్యాలు
5. చదువు - ఏంగ్రెత్
6. షైండ్ పవర్ నెం. 1 ఆవడం ఎలా?
7. విజయానికి ఆయిదు మెట్టు
8. విజయంలో భాగస్వామ్యం
9. విజయంపైను పదునీం
10. మీరు మంచి అమృత్యు కాదు
11. మిమ్మిల్చి మీ పిల్లలు ప్రేమించాలంటే ?
12. మిమ్మిల్చి మీ పిల్లలు ప్రేమించాలంటే ?
13. గ్రాఫ్ట్ ల్యాప్
14. పాపుల్ రచనల చేయడం ఎలా ?
15. మంచి ముఖ్యాలు (Quotations)
16. పిల్లల పేర్ల ప్రపంచం
17. పదమటి కోయిల పట్లని (Poetry)
18. మంచ పూల వర్షం (సుఖాశాలు)

ఫిక్షన్

19. ఫీళ్ళని ఏంచేర్డాం ?
20. రెండు గుండెల చప్పడు
21. ఒక పర్మాకాలపు సాయంత్రం
22. వెన్నెల్లో తుడిపిల్ల
23. ఆనందో బ్రాహ్మ
24. డబ్బు టు ది వీవాఫ్ డబ్బు
25. అంతర్యుణం
26. కాసన్హో 99
27. ప్రియురాలు పిలిచె
28. ది టైర్ ఆఫ్ మిసన్ శారద
29. తులసిదశం
30. తులసి
31. డబ్బు మైన్ డబ్బు
32. ప్రేమ
33. శేయం
34. అన్నతికం
35. నిసోండి
36. అంకితం
37. మరో హారోపిమూ
38. అష్టాపక్త
39. మంచుపర్మిషన్
40. భార్య గుడావల్ శత్రు
41. నల్లంచు తెల్లచీర
42. స్వరచేషాకం
43. బీకట్లో సార్యాదు
44. 13-14-15
45. లేదీన్ హస్టల్
46. ల్లిలర్
47. పెన్నెల్లో గోదారి
48. పర్టశాల
49. అతిదే ఆమె సైన్యం
50. అతడు ఆమె క్రియుడు
51. చెంగల్ పూరండ
52. దుప్పట్లో మిన్నాగు
53. యూగాంతం
54. బుప్పి
55. నిశ్చబం - నీకూ నాకూ మధ్య
56. సంపూర్చ ప్రేమాయణం
57. స్ఫూర్చపురం పొలీన్ స్టేప్స్
58. అగ్ని ప్రవేశం
59. రుద్రనేత
60. రాక్షసుడు
61. ఆఖరిపోరాటం
62. మరణ మృదంగం
63. ప్రారస
64. అభిల్పాడ
65. రక్తసింధూరం
66. ఒకరాథ ఇద్దరు కృష్ణులు
67. బెస్టే ఆఫ్ వీరేంత్రూథ్ (కథలు)
68. రాధి - కుంతి
69. క్షమించు సుప్రియా ! ”
70. Secret of Success
71. The Art of Studying
72. Five Steps to Success (In Print)

ఇంగ్రీషు

70. Secret of Success
71. The Art of Studying
72. Five Steps to Success (In Print)

స్టేట్ బ్యాంక్ ఆఫ్ ఇండియా అపోలో స్ట్రీట్ బోంబె.

ఆర్. సీతారామన్ అనే ముఖ్యయి సంవత్సరాల ఆఫీసర్, తన సహచరులకు షేక్ హేందిచ్చి “నెల రోజుల తరువాత కలుద్దాం. వెళ్ళోస్తాను” అన్నాడు.

“విష్ణు యూ హేవీ జర్నీ” అన్నారు సహచరులు నవ్వుతూ. భార్య పిల్లలతో కలిసి, శలవుమీద దక్కిణదేశ యూత్రల కోసం వెళుతున్నాడు అతను.

ఆ క్షణం అతని సహచరులకి తేలీదు - మరుసటిరోజు నార్చన్ పాయింట్ - స్టేట్ బ్యాంక్ ఆఫ్ ఇండియా బోర్డురూమ్లో జరగబోయే సుదీర్ఘమైన చర్చలో అతడే ముఖ్యంశం కాబోతున్నాడని!

సీతారామన్ కూడా పూహించలేదు.

ఆ మాటకొస్తే స్టేట్ బ్యాంక్ డైరెక్టర్లతో సహ ... ఎవరికి తేలీదు.

* * *

పొద్దున్న పదకొండింటికి బయటపడింది ఆ విషయం!

సీతారామన్ నిర్వహించే గవర్నర్మమెంట్ సెక్యూరిటీస్ రికార్డులో 622 కోట్లు ‘లో టు’ వుండన్న సంగతి !!

పన్నెండింటికి బోర్డు డైరెక్టర్ ఎమర్జెన్సీ మీటింగ్ జరిగింది.

ఆ సాయంత్రం విమానంలో ఒక ఆఫీసరు హడావుడిగా మద్రాసు బయలుదేరాడు. భార్య పిల్లలో మధురైలో వన్న సీతారామని వెనక్కి తీసుకురావటానికి అతడి ప్రయాణం....

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్
“అవును సర్. బి.ఆర్. (బ్యాంక్ రిస్టేషన్)లు సెక్యూరిటీగా గ్యారంటీ మంజూరు చేశాను.” నమాధానం ఇచ్చాడు సీతారామన్. మధురైనుంచి పొద్దున్నే వచ్చాడు అతడు.

“కానీ రూలు ప్రకారం అలా ఇవ్వకూడదు.”

“మన బ్యాంకులో చేరినపుటినుంచి నేనెడే చేస్తున్నాను. నాకు తెలిసి నంతలో అన్ని బ్యాంకులూ ఆ వనే చేస్తున్నాయి సర్” వినయంగా సమాధానం ఇచ్చాడు సీతారామన్.

ఆ సమాధానం వెనుక ఒక దేశపు ఆర్థిక వ్యవస్థలో వున్న లౌసుగుల దర్శణం వుంది.

అది ఆ క్షణం బయటపడింది

..... రిజర్వ్ బ్యాంక్ “సెక్యూరిటీ వడ్డిరేటు” మార్కెటోతూందన్న విషయం అరగంట ముందు ఎవరికయినా తెలుస్తై-ఆ టోకరు ఒక రోజుల్లో కోటి రూపాయలు సంపాదించవచ్చు.

ఇంత లూజుగా వున్నది మన బ్యాంకింగ్ సిస్టమ్.

కోటి రూపాయల డిపాజిట్సు సంతృప్త కాలంపాటు ఇస్తానంటే, ఒక చిన్న బ్రాంచి మేనేజరు కష్టమర్క చేతులు పట్టుకుని ‘ఇవి కాళ్ళనుకోండి సార్’ అనే సిలిటీ వున్నాడు. మేనేజర్ ఎంత కష్టపడ్డ సరే - అతడి ప్రతిభనీ కేవలం- ‘ఎవ్వు డిపాజిట్లు సంపాదించాడు’ - అని కొలవడం వలన వచ్చిన దౌర్ఘాటం యిది.

ఆ రకంగానే-బ్యాంకులు-తమ లాభాలు పెంచుకోవటానికి (చూపేట్లు కోవటానికి?) కొన్ని పక్కార్థులు పట్టక తప్పటం లేదు. తమ లాభాల్ని పెంచే కొందరు టోకర్లు చెప్పినమాట “వినక” తప్పలేదు.

అలా ‘వినటం’ ఖరీదు-ఆ రోజు నాటికి 622 కోట్లు.

ఆర్. సీతారామన్ ఆ రోజు వెల్లిదిచేసిన నిజం- సాయంత్రానికి వాణిజ్య ప్రవంచంలో గాలివానగా మారింది. మరుసలీరోజుకి తుఫానుగా విజ్యంభించి-పది రోజుల్లో ఉపైనై -దేశపు ఆర్థిక వ్యవస్థని చిన్నాభిస్థంగా చేసింది.

కొందరు కైర్యాన్నలు సెలవుమీద వంపబడ్డారు.

కొందరు అత్యవహార్యులు చేసుకున్నారు.

ఈ నవల క్రాస్టున్ను సమయానికి ఒక కేంద్రమంత్రి రాజీనామా చేశారు.

ఆర్. సీతారామన్ మాత్రం -

ప్రస్తుతం తన సీట్లనే కామ్గా వనిచేసుకుంటున్నాడు.

యంత్రం పాడెనా టోల్సు తన స్థానంలోనే వుంటుంది కదా!

II

తెలుగు పాపులర్ నవలలమీద వున్నట్టే, చాలా మందికి పేర్ల వ్యాపారం మీద ఎంత క్రేజ్ వుందో అంతే దురభిప్రాయం వుంది. గుర్తుపు దేసులూ, పేకాటల్లో అదికూడా ఒక వ్యసనం అనుకుంటూ వుంటారు. నిజానికి అది సరికాదు.

రేసులూ, పేకాటల్లో గెలవటం, ఓడటం అనేది అదృష్టం మీద ఆధారపడి వుంటుంది. కానీ ఈ పేర్ల బిజినెస్లో కాసింత జ్ఞానంతో, మెలకువతో ముంచే రిన్స్లును వూహించగలిగితే లాభాల్ని సంపాదించవచ్చు.

పేర్లలో వుండే లాభాలు రెండు రకాలుగా వుంటాయి. ఒకటి- మనం కొన్న పేరు ధర పెరగటంవల్ల వచ్చే లాభాలు. రెండోది - సంవత్సరం ఇఖర్లు కంపెనీ మనకి వంచి ఇచ్చే లాభాలు. దీన్నే ‘డివిడెండ్’ అంటాం. ఒక పేరుని మనం పడిరూపాయలకి కొని ఆర్పెల్ల తరువాత దాని ధర పడిహేనుకి పెరిగినప్పుడు అమ్ముతే మనకి అయిదు రూపాయలు లాభం అన్నమాట.

రియల్ ఎస్టేట్ బిజినెస్ తరువాత అంత లాభసాటి వ్యాపారం ఇది. అదీగాక మన డబ్బుని బ్యాంకుల్లో ఫిక్సెడ్ డిపాజిట్సుగా వుంచితే దాని మీద వడ్డి 10-14 శాతం* వుంది. పైగా మొచ్చురిటీ అయ్యేవరకూ దాన్ని తిఱ్పులేం. అదే పేర్ మార్కెట్లో అయితే మనం ఇష్టం వచ్చినప్పుడు పేర్లు అమ్ము డబ్బు చేసుకోవచ్చు. ఆ విధంగా భూమయలూ, స్థానాలులూ కాపాడు కోపటం, అమ్ముకోవడం- సామ్య చేసుకోవడం కన్నా ఈ వ్యాపారం లాభాద్యాయకం, సులభం. వ్యాపారానికి సంబంధించిన కొన్ని వివరాలు ఇప్పుడు తెలుసుకుండాం.

* 1993లో రేటు ఇది ప్రస్తుతం ఇది 4-5 శాతానికి తగ్గించబడింది.

1. పేరు ధర ఎందుకు పెరుగుతుంది?

చాలా చిన్న సమాధానం. మన దేశంలో బ్యాంక్ వద్దీరేటు కన్నా మిగతా వస్తువుల ధరలు విపరీతంగా పెరుగుతున్నాయి కాబట్టి. ఉదాహరణకి వందమంది కలిని తలా పదివేలూ వేసుకొని పదిలక్ష్మలకి భూమి కొన్నారనుకోండి. అదే భూమి ఖరీదు అర్థాల్లు తరువాత వస్తుండు లక్ష్మిందునుకుండా. అప్పుడు ఒక్కొక్కరి పేరు విలువ వస్తుందునేలు అనుభుంది. ఈ లోపలో ఆ భూమిలో వేసిన వరి పైరు (ఉదాహరణ మాత్రమే) చేతికొచ్చి లక్ష్మ రూపాయలు ధర పలికిందనుకోండి. ఒక్కొక్కరికి వెయ్యే రూపాయలు 'డివిడెండ్' లభిస్తుంది. మొత్తం మూడు వేలు లాభం అన్నమాట. ఈ విధంగానే కంపెనీ 'ఆస్తులు' ధర కూడా పెరుగుతుంది.

ప్రతి కంపెనీ తన లాభాలన్నిటినీ పేర్ హోల్డర్లకి పంచదు. చాలా వరకూ ఇన్ఫైట్ (రిజర్వ్స్) దాస్తుంది. అది కూడా మన ఆస్తి. పై ఉదాహరణలో మన కంపెనీ గత అయిదు సంవత్సరాలుగా వచ్చిన లాభాల్ని రిజర్వ్స్ లో ఓ యాభై లక్ష్మలదాకా దాచిందనుకోండి. అప్పుడు మన పది రూపాయల పేరు ధర అరకై రూపాయ లవుతుంది.

ఒకోసారి ఆ కంపెనీయే తన ఇన్ఫైట్ తెరిచి మనకి డబ్బు పంచుతూ ఉంటుంది: వాటిని 'హోన్స్ పేర్లు' అంటారు.

2. స్టోక్ ఎక్స్ప్రోంజి -

పళ్ళ మార్కెట్, ముత్తాల మార్కెట్లాగే పేర్లకు కూడా ఓ మార్కెట్ ఉంది. దాన్ని స్టోక్ ఎక్స్ప్రోంజి అంటారు. ఇక్కడ పేర్ అమ్మకాలూ కొనుగోళ్ళూ జరుగుతూ ఉంటాయి. ప్రస్తుతం మన దేశంలో 4550 కంపెనీల పేర్లు ఈ స్టోక్ ఎక్స్ప్రోంజిలో మార్కెట్ అవున్నాయి. మనం ఏ పేర్లు కొనాలనేది అనుభవజ్ఞుల సలహామీద ఆధారపడాలి. లేదా మనమే కంపెనీల చరిత్రలని అధ్యయనం చేసి నిర్దయించు కోవాలి. అప్పుడు ట్రోకర్కి మన తరఫున పేర్లు కొనమని ఆదేశం ఇవ్వాలి.

మన దేశంలో దాదాపు అన్ని ప్రధాన పట్టణాల్లోను ఈ ఎక్స్ప్రోంజిలూ, ట్రోకర్లు వున్నారు. ఈ వ్యాపారం భోన్లలమీద, పోస్టులోనూ

డబ్బు మైన్స్ డబ్బు

జరుగుతూ ఉంటుంది. అయితే ఈ ట్రోకర్ల సంఘ్య పరిమితంగా ఉంటుంది. ఎవరైనా చనిపోవడమో, రాజీనామా ఇవ్వడమో, డిస్ట్రిబ్యూషన్ అవ్వడమో జరిగితే తప్ప కొత్త వారికి ప్రవేశం ఉండదు.

ఓ రకంగా ఈ పేరు ధరలనేవి ట్రోకర్ల తీర్చుమీదే ఆధారపడి ఉంటాయి. పీటిలో అంతా పట్టిగ్గానే జరుగుతుంది. దాపరికాలేం ఉండవు. కొనేవాళ్ళూ, అమ్మేవాళ్ళూ బాహోటంగా వేలం పాట పాడుకుంటారు. నోటిమాటమీదుగా అన్ని జరిగిపోతాయి. ఇంత "నమ్మకం ప్రధానం" గా జిరిగే వ్యాపారం మరొకటి లేదు. వీలైటే ఎప్పుడైనా స్టోక్ ఎక్స్ప్రోంజిలో ప్రవేశించి చూడండి. సైగలు చేసేవాళ్ళు, వేళ్ళు చూపించేవాళ్ళు; ఒకర్నెకరు తోసుకునేవాళ్ళు, పెన్నిక్కుతో హదావుడిగా లెక్కలు ప్రాసుకునేవాళ్ళు, బీఫిపెరిగి కూలబడ్డవాళ్ళు, ఆ వాతావరణమే వూపించ లేనంత చిత్రంగా ఉంటుంది. (ప్రస్తుతం కంప్యూటర్లు వున్నాయి)

3. పేర్లు కొనటం ఎలా?

కంపెనీ కొత్త పేర్లను 'ప్లాటిక్ ఇమ్మ్' అంటారు. కంపెనీ తన వ్యాపారం గురించి, పూర్వపు లాభాల గురించి (పున్రవృత్తియతే), తన ఆస్తుల గురించి దినపత్రికల్లో ప్రకటన ఇస్తుంది. అప్పుడు మనం నమ్మకం కుదిరితే అప్పట్టు చేయవచ్చు. కొనేవారి సంఘ్య ఎక్కువగా వుంటే లాటరీ తీసి పంచుతారు. పెద్ద కంపెనీ పేర్లు ఈ విధంగా లాటరీ ద్వారా సంపాదించటం కొద్దిగా కష్టం. రేపన్ పంచదార లాటివస్తు మాట.

ఈ విధంగా పంచకం జరిగాక తమకి సంక్రమించిన పేర్లని కొందరు అమ్మజావుతారు. కావలసినవాళ్ళు పోచ్చు ధరకి దాన్ని కొనుకోవడాన్ని 'సెకండరీ మార్కెట్' అంటారు. రేపన్లో తక్కువ ధరకి దొరక్కబోతే బ్లాకులో ఎక్కువ వెలపెట్టి కొనుకున్నట్టు అన్నమాట.

4. పేరు ధరలు ఎందుకు పెరుగుతాయి?

పీటికి చాలా కారణాలున్నాయి. గవర్నమెంట్ పెట్రోల్ ధర పెంచగానే ఎక్కు కెమికల్ కంపెనీ పేర్ల ధర విపరీతంగా పెరగొచ్చు. కారణాలు అన్నేషించాలంటే చాలా లింకులు ఆలోచించాలి.

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్ పెత్రోలు ధర పెరిగితే స్వాట్పుర్ కన్నా 'లూనా'ల డిమాండ్ పెరుగుతుంది. లూనాల ప్రైల్ వాడే రసాయనాన్ని 'ఎక్స్' కెమికల్ కంపెనీ తయారుచేస్తుంది. అందువల్ల వచ్చే సంపత్తరం దీనికి లాభాలు ఎక్కువ వుండొచ్చు అన్న ఉద్దేశ్యంతో దీని పేరు ధర పెరుగుతుంది.

K. పేరు ధరలు ఎందుకు తగ్గుతాయి ?

ప్రధాన మంత్రి - వాణిజ్య మంత్రిని పదవినుంచి తొలగించగానే ఒక చెప్పుల కంపెనీ ధర వివరీతంగా పడిపోవచ్చు. దానికి దీనికి లింకు విమిటని ఆలోచిస్తే సదరు వాణిజ్య మంత్రి బావమరిదికి అరచ్ దేశాలకి చెప్పులు ఎగుమతి చేసే టైసెన్స్ వుండి వుండవచ్చు. దాని క్రింద లోపాయికారిగా కోట్ల విలువ గల చెప్పులు ఎగుమతి చేస్తూ లాభాలు గడిస్తూ వుండి వుండవచ్చు. ఇక ముందు ఈ అటలు సాగవుకదా. అందుకని ధర పడిపోతుంది.

ఈ విధంగా దేశంలో ఎక్కడో ఏదో జిరిగితే మరక్కడో పేరు ధర పెరగడమో, తరగడమో జరుగుతుంది. కేరళలో వర్షాలు పడితే బోంబాయి కొబ్బరిసునానె కంపెనీ పేరు ధర మీద దాని ప్రభావం వుంటుంది. కార్బిక్ సంఘాల ప్రయుక్తులూ, రాజకీయ అనిశ్చలత, పంటలు, యుద్ధం- అన్ని ఈ పేర్ల మీద ప్రభావం చూపిస్తాయి. దేశంలో ఒక చిన్న కదలిక రాగానే అది ఏ కంపెనీ మీద ఎలాంటి ప్రభావాన్ని చూపిస్తుందో కరెక్షన్ గా అంచనా వేసి అందరికన్నా ముందుగా దాన్ని పట్టుకుని దాంతో వ్యాపారం చేసే ట్రోకర్లని 'స్టైక్యూలేటర్లు' అంటారు. మనిషి తెలివి తేటలకు వీరి మెదఱ్లు పరాక్రాంత ఫీరీలో రెండు రకాలు. బుల్నీ, బేర్స్.

6. బుల్ భేర్ :

స్టైక్ మార్కెట్లో వ్యాపారం చేసేవాళ్ళు సాధార ణంగా ఈ రెండు రకాల్లో ఏదో ఒక రకానికి చెందినవారు అయి వుంటారు. మార్కెట్లో వీళ్ళిద్దరూ ఎప్పుడూ యుద్ధానికి తలపడే యోధుల్లా వుంటారు. 'బుల్' ఆశాజీవి. దేశంలో ఏ చిన్న పరిణామం జరిగినా పేరు ధర వివరీతంగా పెరిగిపోతుందనుకొనేవాడు.

'బేర్' నిరాశాజీవి. ధర అనుకున్నంతగా పెరగదనీ, కొండాకచే తగ్గిపోతుందని భావించేవాడు. ఉదాహరణకి జనవరి 1వ తారీఖున

చబ్బు మైన్ డబ్బు

కిలో పంచదార 10 రూపాయలు వుండనుకొండాం. ఆ సంవత్సరం చెరకు సరిగ్గా పండలేదనుకుండాం.

మార్పి 31వ తారీఖుకి వీరిద్దరూ పూహించే ధరలు ఈ విధంగా వుంటాయి.

జనవరి ఒకటి ధరమార్పి 31 ధర

బుల్	10	16
------	----	----

బేర్	10	12
------	----	----

(ఈ క్రింది ఉదాహరణ చదవండి. ఇది కేవలం ఉదాహరణ మాత్రమే. సిద్ధాంతం కాదు. పేరుకు బదులు పంచదార అని వాడటం జరిగింది.)

జనవరి ఒకటో తారీఖు పొద్దున్నే 'బుల్' ఆపిల్ పండ్లు తీసుకొని 'బేర్'కి నూతన సంవత్సర శుభాకాంష్కలు చెప్పి బేరం మొదలు పెడతాడు. "బ్లిదర్! మార్పి 31వ తారీఖు నాటికి నాకు లక్ష కిలోల పంచదార కావాలి. కిలో పధ్యాలుగు రూపాయలకి ఆ రోజునాచికి ఇవ్వగలవా?" అని అటుగుతాడు.

కొత్త సంవత్సరం మొదట్లో భలే బేరం తగిలిందని 'బేర్' సంతోషిస్తాడు. మార్పి 31 నాటికి అతడు ఊహిస్తున్న ధర 13 మాత్రమే. 'ఆ రోజు' 12కి కొని 14కి అమ్ముతే రెండు లక్షలు లాభం.

'బుల్' ఆలోచనల్లు వేరు. ఈ రోజు ధర 16 రూపాయలంబీ అతడికి రెండు లక్షలు లాభం. ఈ విధంగా ఈ ఇద్దరి దగ్గరూ "బక్క పంచదార పలుకు లేకుండా" పధ్యాలుగు లక్షల వ్యాపారం చేస్తారు.

అయితే దీని మీదే పేర్ల ధర అధారపడి ఉంటుంది. ఘలానా 'బుల్' మార్పి 31 నాడు 14 రూపాయలకు లక్ష కిలోల పంచదార కొంటున్నాడన్న వార్త మార్కెట్లోకి పొక్కునానే అతడు ఏమే అంశాల్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని ఈ రేటు నిర్దయిలాచాడా అన్నది అందరూ పరిశీలిస్తారు. ఆ విధంగానే 'బేర్'లు ఏ నమ్మకం (కాన్సిడెన్స్)తో ఈ అమ్ముకానికి వప్పుకున్నాడన్న విషయం లెక్కలు వేస్తారు. ఇరు పక్కాలవైపు అటూ ఇటుగా విడిపోతారు.

ఈ విధంగా ఒక పేరు ధర బుల్-బేర్ మధ్య లావాదేవీలవల్ల నిర్దయించబడుతుంది. ముందే చెప్పినట్టు దీని వెనుక అపూర్వమైన

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్
తెలివీచేటలు, దేశపు రాజకీయ-సామాజిక-ఆర్థిక పరిస్థితులుంటాయి.

7. మరి మొసం ఎలా జరుగుతుంది?

జనవరి ఒకటో తారీఖున మీరు వెళ్లి 'బేర్'ని -- మార్చి 31న నాకు కిలో 14 రూపాయలు చొప్పున లక్ష కిలోల పంచదార కావాలన్నారను కోండి. 'బేర్' దానికి వప్పుకున్నాడనుకోండి.

బయట ఎక్కడో స్నేహితుడి దగ్గర ఓ పది లక్షలు అప్పు తెచ్చి ఆ దబ్బుతో లక్ష కిలోల పంచదార కొనేసి ఆ స్టాకు బ్యాంకులో పెట్టి దానిమీద పది లక్షలు అప్పు తీసుకున్నారనుకోండి. దాంతో మళ్ళీ ఇంకో లక్ష కిలోల పంచదార కొన్నారనుకోండి. (మార్కైస్ లేకుండా బ్యాంకు అప్పిచ్చింద నుకొండా)

మీ చర్యవల్ల - ఈ లోపులో పంచదారకి దిమూండ్ పెరిగి వారం రోజుల్లో దాని ధర 14 అవుతుంది.

ప్రస్తుతం మీ దగ్గర 2 లక్షల కిలోల పంచదార వుంది. దాని ధర ప్రస్తుతం 28,00,000. మీ బ్యాంకు అప్పు 10,00,000 మిగణ విలువకి బ్యాంకు మళ్ళీ అప్పు ఇస్తుంది. ఆ డబ్బులో మరో, 1.25 లక్షల కిలోల పంచదార కొండారు. మార్కైస్ లో పంచదార. దొరకటంలేదు. ధర 25 రూపాయలయింది.

ఇంతలో మార్చి 31 వచ్చింది. మీకు గుర్తుండా? ఆ రోజు మీకు లక్ష కిలోల పంచదార కిలో 14 రూపాయలకి సప్లై చేస్తానని 'బేర్' ఒప్పందం కుదుర్చుకున్నాడు. ప్రస్తుతం ధర 25. మీతో బేరం కుదుర్చుకున్న 'బేర్' బాపురుమని ఏడున్నా మీకు పదకొండు లక్షల రూపాయలు (25-14 రూపాయలు × లక్ష కిలోల పంచదార) యచ్చాడు. దాంతో మీరు మీ స్నేహితుడి అప్పు తీర్చేశారు.

ప్రస్తుతం మీ దగ్గర 3.25 లక్షల కిలోల పంచదార వుంది. దాని ధర కిలోకి 25 చొప్పున 81,25,000 రూపాయలు.

మీరు చేస్తున్న వ్యాపారం చూసి బ్యాంకు కైర్చున్నిలు విస్తుపోయారు. మీరు తమ బ్యాంకులో లావాదేవీలు పెట్టుకోవడం తమ అదృష్టంగా

భావిస్తున్నారు. మీరు వడ్డి కరెక్షన్ గా చెలిస్తున్నారు. (వారం రోజులకి వడ్డి ఎంతవుతుంది నా మొహం)

మూడు నెలల్లో పంచదార ధర కిలోకి పది రూపాయల్సుంచీ పాతిక రూపాయలవడంతో జనం అంతా బంగారం దాచుకోవడం బదులు పంచదార వ్యాపారం చేయటం మంచిదని భావించారు. పెళ్ళాల మంగళసూత్రాలు కూడా అమ్మి పంచదార కొనడం ప్రారంభించారు. దాంతో ధర 30 రూపాయలు అయింది. అంటే ప్రస్తుతం మీ దగ్గర దాదాపు కోటి రూపాయల విలువగల స్టాకు వుంది. దాన్ని కుదువ పెట్టుకొని మరో కోటి రూపాయలు బ్యాంకు అప్పు ఇచ్చింది. మీరు మరో లక్షల 3.3 కిలోల స్టాకు కొన్నారు. అదీ బ్యాంకుకే కుదువపెట్టారు. సెక్కురిచీ కరెక్షన్ లేక వుంది.

కానీ బ్యాంకు కైర్చున్న ఇక్కడే పొరపాటు చేశాడు.

3.3 లక్షల కిలోల స్టాకు ఫరీదు కోటి రూపాయలు అనుకున్నాడు. దాని ధర కిలో 30/- రూపాయలు అనుకున్నాడు. దాని అనలు ధర కిలో 10 రూపాయలే అనీ, మీ వల్లే అది 30 రూపాయలకి పెరిగిందని (కన్నీనియొంగ్స్?) మర్చిపోయాడు.

ఒకరోజు దురదృష్టవశాత్తు ఈ విషయం రిజర్వు బ్యాంకు నోటీసు కొచ్చింది. కంగారుపడి లెక్కలు నరిచూసుకుంటే కిలో పది రూపాయల చొప్పున 6000 కోట్ల నికర విలువగల పంచదారకి బ్యాంకు 11,480 కోట్లు అప్పిచ్చినట్టు తేలింది. తేడా 5,480 కోట్లు.

ఆ విధంగా చేతిలో నయాపైసా లేకుండా ఒక వ్యక్తి పంచదారలాంటి పేరుతో అయిదు సంవత్సరాల్లో 5,470 కోట్లు సంపాదించాడు. ఆ వ్యక్తే -

హర్షద్ మెహతా .

THE BIG "BULL"

III

1992

తారీఖు నాకు సరిగ్గా గుర్తులేదు. ఏక్షిల్ నెల మొదటి వారం అనుకుంటాను. ‘అంతర్ముఖం’ ఆఖరి చాప్టర్ క్రాస్టున్నాను. అది మూత్రం గుర్తుంది.

రాత్రి పదింటికి ఫోన్ వచ్చింది - మా మేనల్లుడు - వాడూ ఛార్స్ అకౌంటెంటే - ఫోన్ చేశాడు. “మొత్తం నీ దగ్గర ఎన్ని పేర్లున్నాయి అంకుల్? వాల్యూ ఎంత?” అని అడిగాడు.

చెప్పేను.

“రేప్రోడ్యూన్స్ అన్ని అమ్మెయ్య, ఇప్పుడే వార్త వచ్చింది. బోంబే స్టోక్ మార్కెట్ బ్రైక్ అయిందట.”

నాకు సరిగ్గా అర్థంకాలేదు. ‘మార్కెట్ బ్రైక్ అవటం ఏమిటి?’ అన్నాను. ‘నాకూ వివరాలు తెలీదు. తపాడియా ఇక్కడే వున్నాడు. మాట్లాడతావా?’

‘నువ్వెక్కట్టుంచి మాట్లాడుతున్నావు?’

‘కృష్ణ! ఒబెరాయ్ నుంచి’

తపాడియా లైన్లో కొన్నాడు. అతను ఓ స్టాకు ట్రోకరు (నా స్టాకు డీల్ చేసే ట్రోకరుకాదు). “మొత్తం మార్కెట్ నిండా మొసం జిరిగింది. హర్షద్ మేహతా అనీ ఒకబుల్” అంటూ వివరాలు చెప్పాడు.

“అవ్వోచ్చు” అన్నాను. “..... కానీ, ఒకరోజులో మార్కెట్ ఎల నాశనం అవుతుంది. వాల్ స్ట్రీట్ బ్రైక్ అవటానికి వారంరోజుల పట్టిందికదా” (వాల్ స్ట్రీట్ అంబీ అమెరికన్ స్టోక్ మార్కెట్. కొన్ని సంపత్తురాల క్రితం ఇలాగే కూలిపోయి, ఒక్కసారిగా ధరల పడిపోయాయి. చాలామంది కోటీ శ్వరులు రోడ్డున పడ్డారు.)

“దీని ప్రభావం రేపటి సుంచే వుండోచ్చు. అమ్మెయ్యటం మంచిది క్లప్పంగా అన్నాడు. రెండు రోజుల తరువాత అమ్మెద్దామని, రాత్రి దాని గురించి ఇక ఆలోచించలేదు. నాకు థియర్ తెలుసు ప్రాక్టికల్గా ఇలాటి పరిష్కితుల్లో ఏం జరుగుతుందో తెలీదు. *

చఱ్చు మైనన్ చఱ్చు

మరుసటిరోజు రైటర్స్ మీటికి వెళ్లి రెండు రోజుల తరువాత వచ్చాను. రెండు రోజుల్లో ఏం జరుగుతుందిలే అనుకున్నాను.

వచ్చాక పేపర్ చూస్తే అప్పటికే I.C.I.C.I. పేర్ ధర మూడొందలు పడిపోయింది. కంగారు పడ్డాను.

..... నిజానికి వారం రోజుల క్రితమే I.C.I.C.I. పేర్లు మువ్వులు కొన్నాను. మా ఆడిటర్ రగ్గరికి వెళ్లినప్పుడు “క్యాప్ ఏమైనా వుండా?” అని అడిగారు ఆయన.

“లేదు. ఏం?” అన్నాను.

“I.C.I.C.I.: పేట్లు పదిరోజుల్లో రెటీంపు అవ్వోచ్చు. థీలర్ అందింది” అన్నారు చార్లు చూస్తున్నారు. రచనా వ్యాసంగంలోనే పూర్తిగా గదవటం మొదలు పెట్టాక ఛార్టర్లు అకౌంటెన్సీ పరిజ్ఞానాన్ని పూర్తిగా మర్చి పోయాను. ఎప్పుడైనా మీటింగ్ కి వెళ్లినప్పుడు, మిగతా ఆడిటర్లతో లోకాబ్ధిరామాయణం మాట్లాడటమే తప్ప, వాటిజ్య వివరాలు తెలియవు.

మా ఆడిటర్ చూపించిన పేరు తాలూకు ధర చాలా ఆకర్షణీయంగా కనిపించింది. ఇంటికి వస్తున్నంతశేషు అదే ఆలోచించాను. ఇంటికి రాగానే ఫిక్స్ డిపాజిట్ ఎన్ని వున్నాయో చూసి, వాటిమీద అప్పు తీసుకున్నాను. ఆ దబ్బులో మువ్వులు పేర్లు ఒక్కొక్కటీ 2600 చొప్పున కొన్నాను. ఇది జరిగి పదిరోజులే అయింది. మా అంచనా కరెక్టవుతే పదిరోజుల్లో I.C.I.C.I. పేరు ధర 5000లకీ, మజ్జా ధర ఆరువేలకీ పెరిగి, లక్ష రూపాయిల దాకా లాభం వస్తుంది. కానీ, ఇప్పుడీ వార్త వచ్చింది.

పేపర్లో ధర చూడగానే మా ట్రోకరుకి ఫోన్చేసి, మొత్తం పేర్లు అమ్మెయ్యమని చెప్పాడు. రెండు రోజుల తరువాత అతడు తిరిగి నాకు ఫోన్చేసి, ‘మార్కెట్లో పేర్లు. కొన్నారు లేర్నీ, ధరలు పడిపోతున్నాయనీ, “బెస్ట్” వీరవిపోరం చేస్తున్నారునీ చెప్పాడు. చాలా పెద్ద పొకింగ్ న్యూన్ అది.

అక్కడే నాకు థియర్ కి ప్రాక్టికల్ క్లింస్ మధ్య తేడా తెలిసింది. ఏ రోజు కావాలనుకుంటే ఆ రోజు స్టాకు మార్కెట్లో మనం మన పేర్లని (ఆ రోజు ధరకి) అమ్మేసుకోవచ్చు ననుకున్నాను. ధరలు పడిపోతు

యందమూరి వీరేంగ్రనాథ్ నుప్పుడు, ముఖ్యంగా మార్కెట్లో 'క్రాచ్' వచ్చినప్పుడు ఆ స్నాతం వనికిరాదని, 'ఇనెస్ట్రేషన్ బ్రతుకు - బోరింగు పంపై పోతుందనీ' అనుకోలేదు.

చూస్తుండగానే మజ్జా పేరు ధర 1400 నుంచి 200కీ, I.C.I.O.I.ధర 2600 నుంచి 1300కీ పడిపోయింది. అనుకున్న లాభంతో కలసి లక్ష్మా యాకై వేలు సప్పం వచ్చింది.

మేమందరం ఇంతలు పూర్వీ ఎలా అయ్యామా అర్థం కాలేదు. మా సంగతి సరే. పేర్ల ధర ఇంతగా పెరిగి పోతుంటే రిజర్వ్ బ్యాంక్ గవర్నర్కి ఆర్థిక నిపుణులకీ, దేశంలోని మేధావులకీ ఎందుకు అనుమానం రాలేదు?

దీని గురించి ఎవరికీ అనుమానం రాకబోవటానికి రెండు కారణాలు న్నాయిని అనుకుంటున్నాము.

1) దేశంలో చాలామందికి ఈ పేర్ల కొనుగోలు పట్ల ఉత్సాహం పెరగటంతో, కోట్ల కొలదిండబ్బు ఈ బ్యాపారంలోకి ప్రవహించింది. దేశంలో వున్న కంపెనీలు తక్కువ అవటంతో 'పేరు'కి డిమాండు పెరిగి, వెల అనుహాంగా పెరిగి ఉంటుంది అని మేమందరం అనుకుంటూ వచ్చాము. నల్ల డబ్బు కూడా ఇందులోకి వచ్చి వుంటుందని అనుకున్నాము.

2) పి.వి. నరసింహరావు ప్రభుత్వం తలపెట్టిన ఆర్థిక సంస్కరణల వల్ల కాపిటలిష్ట్ మార్కెట్ అనుహాంగా బలపడుతూ ఉన్నది. అందువల్ల కూడా పేరు ధర పెరుగుతూ ఉన్నది అనుకున్నాము. ఏది ఏమైనా, ఇనెస్ట్రేషన్కిది పెద్ద దెబ్బ.

పేర్లకి సంబంధించిన కోర్సు చదివి, అనునిత్యం పేర్లతో లావాదేవీలు జరిపే వారితో సన్నిహిత్యం వున్న మాకే ఇది ఇంత పెద్ద పొకు ఇస్తే, ఏమీ తెలియని గ్రామీణ ప్రజలకీ, అమాయకంగా ఈ బ్యాపారంలో ప్రవేశించిన వారికి, పెళ్ళాం మెడలో మంగళ సూత్రాలతో సహా తాకట్టు పెట్టి ఇందులో పెట్టుబడి పెట్టిన వారికి ఇంకెలా ఉంటుందో కదా!

మెదక్ నుంచి సూర్యాపేట వరకూ, పెదకాకాని నుంచి చినరావూరు వరకూ, గూడూరు నుంచి వాల్తెరు వరకూ నగరాల్లో, పట్టణాల్లో పల్లెల్లో ఎందరో ఇందులో ఇనెస్ట్రేషన్ చేశారు. కూర్చుల్లో నిలబడి మరీ

పేర్లు కొన్నారు. ట్రోకర్డు చుట్టూ తిరిగి, సిండికేట్లుగా ఏర్పడ్డారు. ఐదువేల కోట్ల మొత్తంమీద అర్పించుకున్నారు.

మొత్తమొదట కేవలం పదిమంది వ్యక్తుల కారణంగా జరిగింది ఇది! తర్వాత మరందరో దీనికి సహకరించారు. అందరూ లంచగొందులు కాకపోవచ్చు. తమ బ్యాంకుకి విపరితమైన లాభాలు తేవాలన్న ఆతతో కొందరు చైర్మన్లు ఈ వ్యవహారాన్ని (చట్టబద్ధంగా?) ప్రోత్సహించారు. కొందరు అమాయకుమైన బ్యాంకు అధికారులు కూడా ఉద్యోగాలు పోగొట్టుకున్నారు. బ్యాంకుల్లో పనిచేసి రిటైర్మెంటు తరువాత హర్షాద్ మెహతా నిర్వహిస్తున్న సంస్థల్లో చేరి తమ తెలివీటెబల్చి ఈ విధంగా ఉపయోగించిన అధికారులు కూడా వచ్చారు. కొంత మంది రిటైర్మెంటున్నారు. బ్యాంకింగ్ వ్యవస్థలో ఉన్న లోసుగుల ద్వారా దబ్బులా సంపాదించాలో పీరు మెహతాకి చెపుతారు. బ్యాంకు సిమ్బిండితో తమకున్న 'పూర్వ' పరిచయాల్చి ఉపయోగించి, మెహతాకి లాభాలు సంపాదించి పెడతారు. ఆ విధంగా మెహతా బ్యాంకింగ్ వర్గాల్లో 'ఉదయం పడికోట్లు ఇస్తే సాయంత్రానికి పడ్డితో సహి ఇచ్చేయగలడనే పేరు సంపాదించాడు. ఏ బ్యాంకు కా బ్యాంకు, ఈ ఏడాది తాము అత్యధిక లాభాలు చూస్తామని అనుకున్నాయి. ఎన్.వి.ఐ. అయితే మార్చి 31 నాటికి తన లాభం 2000 కోట్లు దాటతాయని ప్రకటించి చిన్న పిల్లాడిలా ఉత్సాహపడింది కూడా.

ఆ విధంగా -

పదేళ్ళ క్రితం చుక్కాన్నిలేని నావలా బోంబాయి వీధుల్లో తిరిగిన హర్షాద్ మెహతా -

పన్నెందు వందల రూపాయలకి చిన్న అసిస్టెంట్లుగా ఉద్యోగం చేసిన మెహతా -

పది కోట్లకు పైగా ఖరీదుచేసే బంగళాలో వుంటూ, ఒక్కాక్కటీ 50 లక్షలు ఖరీదుచేసే మూడు విదేశీ కార్లలో తిరుగుతూ -

చివరకు జైలు పాలయ్యాడు.

అయితే అతడిమీద నేరం నిరూపణ కావడం కష్టం. ఇటువంచి

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్ కేసుల్లో సెక్షన్ 420 నిలబడక పోవచ్చ. కంపెనీలకు సంబంధించిన అంతరంగిక వ్యవహారాలని తెలుసుకుని దానితో వ్యాపారం చేయటం చట్టరీత్యా నేరం కాదు. అదీగాక, మొహతా తరఫున ప్రభ్యాత న్యాయమాది రామేజత్తులానీ లాటి ఉద్దండుడు వాదించబోతున్నాడు.

... ఒక బ్యాంకులో చిన్న ఆఫీసరు పదివేల రూపాయలు క్యాపు తాలూకు లెక్క తప్ప చూపిస్తే సస్పెండు చేస్తారు. లక్ష రూపాయల ప్రభుత్వ ఖర్చుతో ఆరు సంవత్సరాలపాటు సి.బి.ఐ. ఎంక్యాయి చేసి, అతనిమీద కేసు పెడుతుంది.

పదివేలు అప్పు ఇప్పుటానికి లక్ష సెక్కురిటీలు కోరే బ్యాంకు-బి.ఆర్.ల మీద ఎలా డబ్బిచ్చింది అర్థంకాదు. ఈ విషయంలో అంధ్రా బ్యాంకు మరికాస్త ముందుకెళ్లి, ఏదో కంపెనీ - తెల్లకాగితం మీద 'ఇది సెక్కురిటీ' అని ప్రింటుచేసి ఇస్తే దానిమీద అరవైకోట్ల అప్పిచ్చిందట. ఇదిగానీ వసూలు కాకపోతే, ఎన్నో సంవత్సరాల నుంచే సంపాదించిన లాభాల్చి (క్యాప్ ప్రాఫిట్స్‌ని) బూడిదల్ల పోసినట్టు అవుతుంది. యాభై సంవత్సరాలు చరిత్రగల బ్యాంక్ ఇది. రాష్ట్రానికి సంబంధించిన ఎందరో పారిశ్రామిక వేత్తలూ, వ్యాపారులూ చెమటోడ్ని సంపాదించి వడ్డి రూపంలో చెల్లించిన లాభాలన్నీ కొందరు అధికారుల నిర్దక్తం వలనా - పదు సక్కుతాల హోటల్లో విందుల ప్రోటోపాంటోస్మా - ఈ రకంగా పక్కార్య పట్టిస్తే ఇక ఈ అర్థిక వ్యవస్థకి దిక్కివరు?

అంతకు ముందు ఇలాచీదే నేనోక నవల ప్రాశాను. చట్టబద్ధంగా డబ్బు సంపాదించటం గురించి. అందులో ఒక గురువు శిష్యులకు డబ్బు సంపాదించటం గురించి చెపుతాడు. దాని పేరు 'డబ్బు టుది పవరాఫ్ డబ్బు'.

ఈ కథ మా నేను చెపుతున్నాను కాబట్టి - దీనికి 'డబ్బు మైన్ డబ్బు' అని పెడదామనుకున్నాను. ఇందులో న్యాయమూ, చట్టమూ కూడా లేదు. కేవలం డబ్బు సంపాదన మాత్రమే వున్నది. ప్రస్తుతం జరుగుతున్నది అదే!

ఇక చదవండి.

డబ్బు మైన్ డబ్బు

భారంగా ఒక నిట్టుర్చు విచిచి "అయితే నాకు తెలిదంటావు" అన్నాడు బుచ్చిబాబు కుడిచేత్తో కళ్ళజోడు సర్రుకుంటూ.

లీలక్కిస్తే క్షణం కూడా ఆలోచించకుండా "ఎమ్మేలో గోల్డ్ మెడల్ తెచ్చుకున్నావు కాబట్టి తెలివైనవాడినవి ప్రమపడి ప్రేమించాను. కానీ నువ్వోట్టి పుస్తకాల పురుగువనీ, బ్రాతకటానికి కావలసిన తెలివితేటలు ఒక్కశాతం కూడా లేవనీ ఈ మధ్య గ్రహించాను" అంది కసిగా.

"నువ్వుత స్థిరమైన అభిప్రాయానికి రావటానికి కారణం తెలుసు కోవచ్చా?"

"మనం కలుసుకుని నిన్నబికి సరిగ్గా నాలుగు సంవత్సరాలు! మన మొదటి కలయిక తాలూకు నాలుగో వార్క్‌లోత్సవం రోజున నువ్వు వచ్చి నన్ను కనీసం హోటల్కన్నా తీసుకువెళతావని నిన్నంతా ఎదురు చూసాను."

"నాకు గుర్తుంది! కానీ నిన్న నీ రగ్గరికి రావటానికి కనీసం బస్సార్టీలు కూడా లేవని ఆగిపోయాను."

"నేన్నది అదే. కనీసం భోన్ చేసి చెపుటానికి రూపాయికూడా లేదు. అవునా?"

"కరెక్ట్‌గా గ్రహించావు. నీలా అర్థం చేసుకునే గల్లఫ్రెండ్ వుండటం నా అదృష్టం..."

"... కానీ ఈ ప్రపంచంలో నా అంత దురదృష్టపుండురాలు ఇంకెవరూ వుండి వుండరు" దిగులుగా అంది. అతనామెవైపు జాలిగాచూస్తూ -

"మిగతా మొగవాళ్లా కాకుండా ప్రేమించిన నాలుగో సంవత్సరం కూడా మన ఫష్ట్ మీటింగ్ దేవ్ గుర్తుపెట్టుకున్నాను కాబట్టి సుప్పు అదృష్టపుంతు రాలిపనే అనుకుంటున్నాను" సానుభూతిగా అన్నాడు.

ఆ మాటలకి లీలక్కిస్తే అరికాలి మంట తలకెక్కిస్తు లేచింది.

— యందమూరి వీరేంద్రస్వరు
“ఈ కాలం అమ్మాయిలు బోయేఫైండ్స్ ఎంత గాఢంగా తమి
ప్రేమిస్తున్నారని ఆలోచించటంలేదు. తమ కోసం ఎంత కష్టపడుతున్నారనే
ఆలోచిస్తున్నారు. ఘర్యకాలం రాజకుమార్తె చేతి ఉంగరం సింహం బోసులీ
పడితే, ప్రేమికుడు ప్రాణాలకు తెగించి వెళ్లి తీసుకువచ్చేవాడత. ఈ కాలంలీ
కుర్రాళ్లు తమ లవర్కి భోన్ చేయాలంటే రూపాయి ఖర్చుతుందని ఆలోచిస్తు
న్నారు అది తేడా—” అంది.

“నా ప్రేమిని తక్కువ అంచనా వేయక శ్రీమహాలక్ష్మీ”

“స్త్రాకు డైలాగ్”

“మరేం చెయ్యాలో చెప్పు”

“మన నుఖ జీవనానికి అవసరమైనది డబ్బు. తెలివి నుపయోగిం
కావలసినదాన్ని సమకూర్చుకోలేకపోతే అది తెలివెలా అవుతుంది?”

“కానీ ప్రేమా... అభిమానం.... నీ పట్ట అనురాగం...”

“అవ్యోని మనసులో వుంటాయి. వాయిని బయటకు చెప్పాలంటే కొని
చర్చలు అవసరం. రేపు పెళ్లయితే మనిద్దరం ప్రేమ తింటూ బ్రతకలేంగా.
తెలివితేటల్లో సువ్యు ఏదో బిజినెస్ పెదతానంటున్నావు. బిజినెస్ అంటే కొద్ద
గాబో మోసం చెయ్యాలి. తెలివితేటల్లో డబ్బుగా మార్చుకోవాలి అవునా?”

“అవును. కానీ నాకు ఇంతవరకూ ఆ అవసరం రాలేదు.”

“రాలేదా! నిన్న నాకు భోన్ చేయడానికి ‘రూపాయి’ అవసరం రాలేదూ?”

“నా తెలివితేటల్లో రూపాయి సంపాదించటం కోసం ఉపయోగించటం
నా కిష్టంలేదు” అన్నాడు బుచ్చిబాబు - ఏకాంతంలో వుండాలనుకునే ప్రేమికుల
తపనని క్యాష్ చేసుకుంటూ వేరుశనకూర్చులమ్ముకునేవాడాని చూస్తూ.

“చేతకాని వాళ్లు అందంగా చేసుకునే ఆత్మవంచన ఇది” అంది కసిగా

“సరే, నా తెలివితేటలు ఉపయోగించి వచ్చే నెల్లో రాబోతున్న
పుట్టినరోజుకి నేను స్వయంగా సంపాదించిన డబ్బుతో ఒక బహుమతి కో
ఇప్పటించున్న సరేనా” అన్నాడు ధాలెంజి చేసున్నట్టు.

లీలక్ష్మీ ఎగ్గుబింగ్‌గా “ఎలా సంపాదిస్తావు ఆ డబ్బు?” అని అడిగింది
“చూస్తావుగా! నన్ను పెళ్లి చేసుకున్నా నీకు భవిష్యతులో ఆర్థికంగా వీ
ఇబ్బంది రాకుండా చేసేటన్ని తెలివితేటలు నాకున్నాయని నిరూపించ
కోవటానికినా నేను సంపాదించి చూపిస్తాను. సరేనా.”

“బీ.కె.”

“నీ భోటో ఒకటి నాకివ్వు”

“ప్యాట్”

“రేపాచ్చేటపుడు నీ భోటో ఒకటి తీసుకురా!”

“ఇన్నాళ్లూ లేనిది ఇప్పుడెందుకది? అయినా నీ తెలివితేటలు నిరూపించు
కోటానికి నా భోటోతో రొమాన్స్ మొదలుపెడుతున్నావా?”

“నా రొమాన్స్ కేవలం నీ భోటోతోనే మిగిలిపోకుండా ఉండే ప్రయత్న
ంలోనే నీ భోటో అవసరం! అంతకన్నా వివరాలు అడక్కు”

“సరే. రేపు సాయంత్రం ఇస్తాను.”

అలవాటుగా బన్సప్పావ్ దగ్గరికి విడిపోయారు ఇష్టరూ.

* * * * *

పదిహేను రోజుల తరువాత-

లీలక్ష్మీ మొహం ఉదయస్తున్న సూర్యుడికన్నా ఎర్రగా కోపంతో కంది
పోయ వుంది.

ఆమె చేతిలో ఒక ప్రముఖ వారప్రతిక వుంది! అందులో ఆమె భోటో
అందంగా వుంది. భోటోతోపాటు కేరాఫ్ బుచ్చిబాబు అడ్డసు వుంది.

దానికింద-

“ఎవరో వసారని....” అన్న టైటిలున్న గేయం వుంది.

“ఎండకు ఎండి బీటలు వారిన బీదు

వాన చినుకుకోసం ఎదురు చూసినట్టుగా-

చెట్టుక్కింద లత, ఎప్పుడెపుడు పైకి ఎగబాకి

కొమ్ముల్ని అల్లుకుండామా అని తొందరపడినట్టుగా-

నేను ఎదురు చూస్తున్నాను.

ఈ ఏకాంత జీవితంలో నాకు తోడెవ్వు?

ఆ అజ్ఞాత స్నేహితుడెవరు?

మిత్రమా! నీ కోసం స్వాతి చిప్పులా ఎదురు చూస్తున్నాను.

స్నేహమా! నీ చేతుల్లో సేద తీరుదామని.

నేస్తమా! నీ ప్రేమలో నన్ను మర్చిపోదామని.

నా గుండె గదిలో ఏకాంతాన్ని తుడవటానికి-

చీపిరికట్టువై నువ్వుస్తావని”

ఆ రోజు సాయంత్రం బుచ్చిబాబు పార్కు కెళ్లేసరికి లీలక్ష్మీ ఎదురు
చూస్తోంది.

కోపంతో కుతకుతలాడిపోతున్న ఆమె మొహన్ని నవ్వుతూ చూసాడు బుచ్చిబాబు.

అతన్ని చూడగానే మోహంమీదకి పీక్కి విసిరికొట్టింది.

“ఏమిటి? ఎండిన బీడేమిటి? వర్షపు చినుకేమిటి? చెట్టిమిటి - అల్లూకోవడమేమిటి? నేను ప్రేమకోసం తపించిపోతున్నానా? నాకో చీఫిరి కట్లాంటి స్నేహితుడు కావాలా?..... ఫోటో అడిగితే ఎందుకో అనుకున్నాను. నా అనుమతి లేకుండా నా పేరుమీద చెత్త ప్రాసాదా? పైగా ప్రకృతు నా ఫోటో పటివ్వ చేసావా?” ఉధృతంగా సాగిపోతున్న తిట్ల ప్రవాహంన్ని వింటూ చిద్యులాసంగా మళ్ళీ నవ్వుడు బుచ్చిబాబు. దాంతో మరింత వళ్ళు మండింది శీలక్షీకి.

“ఏమిటిదంతా అంటే మాటల్లాడవే? జవాబు చెప్పు” కాలర్ పట్టుచోపేస్తూ అంది.

“జవాబేం లేదు. వెయిట్ అండ్ సీ” సుతారంగా విడిపించుకుంటూ అన్నాడు.

“ఏం పాపం? ఈ లోపులో జవాబు తయారు చేసుకుంటావా?”

“అవును. నీ పుట్టినరోజున చెబుతాను దీనికి సమాధానం.”

“ఓహో. ఈ గేయం మీద వచ్చిన డబ్బులోలో నా పుట్టినరోజు బహుమతి ఇవ్వబోతున్నావన్నమాట.

“దీనికి పత్రికవాళ్ళు పదిరూపాయలకున్న ఎక్కువ పంపుతారనుకోకు. నా గర్జించడికి అంత చిన్న బహుమతి ఇప్పురల్చుకోలేదు.”

శీలక్షీకి అర్థంకానట్లు మొహం పెట్టి “మరి” అంది.

“చెప్పాగా?”

* * *

పదిహేను రోజల తరువాత గుట్టగా పడివున్న ఉత్తరాలన్నిటినీ ఒక్కటి క్రటి విప్పసాగాడు బుచ్చిబాబు. దాదాపు అయిదొందల దాకా వున్నాయి. ఆస్తి మొగాళ్ళు ప్రాసినవే.

‘మీ గేయం అధ్యుతం’ అంటూ మొదలుపెట్టి, ‘మీ ఫోటో చూసిన దువ్వుకున్నాడు. ఈ లోపులో బేరు వస్తే ఐస్క్రీప్ ఆర్డర్చిచ్చాడు. పదిన్నర అయింది. ఉత్తరాలే చాలావరకూ.

కొంతమంది పోలీసు కానిస్టేబుల్ ఉద్యోగానికి దరఖాస్తులాగా ఎత్తు బరువు, వెడల్పు వగైరా కొలతల్ని ప్రాస్తు ఫోటోలు కూడా పంపారు. ఇంక తన కోసం వెయిట్ చేస్తోందేమోనని.

కొందరు భ్యామిలీ విపరాలు వంపారు. కొంతమంది మరింత పెద్దరికం ఆపాదించుకొని ఆ కవితలో వున్న దోషాల్చి, తప్పుల్చి ఎత్తి చూపుతూ ‘ప్రేమగా’ ఆశీర్వదిస్తూ అడ్డసిచ్చి జవాబు ప్రాయమన్నారు. మరికొందరు (ఇంకా గొప్ప తెలిగిగా) ప్రేమర్చున్నా - తిటుతూ మీకు సిన్నియారిటీ వుంటే జవాబు ప్రాయంది - అన్నారు - కవిస్తున్నట్టు.

అన్ని ఉత్తరాల్సోనూ కామన్గా వున్న సారాంశం మాత్రం - “మీ కవిత అధ్యుతంగా వుంది. నా మనసుని కదిల్చివేసింది. ప్రతి వాక్యంలోనూ మీ ఆర్తి కనపడుతోంది. నేను కూడా అప్పాయమైన స్నేహ హస్తం కోసం పరితపించి పోతున్నాను. మీతో స్నేహం చేయదల్చుకున్నాను....”

ప్రైదారూబాద్, రాజమండ్రి, విశాఖపట్టణాలనుంచి వచ్చిన ఉత్తరాలకూ, ఆ చుట్టుప్రక్కల వాటికీ సమాధానాలు ప్రాయటం మొదలుపెట్టాడు. అన్నిటికి ఒకే సమాధానం.

“మీ ఉత్తరం నన్ను ప్రేమగా పలకరించింది. నేను మిమ్పుల్చి కలుసుకోవాల నుకంటున్నాను. ఆగస్త పదిహేను ప్రాధ్యాస్తు స్నేహిల్ ఐస్క్రీప్ పార్లర్ (అడ్డసు క్రింద ఇస్తున్నాను)లో పదిన్నరకి ఎదురు చూడగలరు-మీ నేను.”

ఈ రకంగా - ‘పదిన్నర’ అని ఒక ఇరవై మందికి ప్రాశాదు. మరో ఇరవై మందిని పుడ్కొండున్నర్కి రమ్మని, ఆ తర్వాత వాళ్ళని రెండింటి’కి ఇలా ప్రాసి పోస్తు చేశాడు.

ఆదే విధంగా విజయవాడ, విశాఖపట్టణం వాళ్ళకి కూడా ప్రాశాదు.

చూస్తుండగానే ఆగస్త పదిహేను వచ్చింది.

* * *

ఆగస్త పదిహేను ఉదయం.

వెంకట్రావు పదహారోసారి అద్దంలో చూసుకుని బయల్దీరాడు. అప్పుడు సమయం తొమ్మిదిస్తురయింది. అతడు పదింపావుకల్లా స్నేహిల్ రెస్టారెంట్ చేరుకున్నాడు. లోపలికెళ్ళి మళ్ళీ జేఱులోసుంచి దువ్వెన తీసుకుని తల వెంకట్రావు చూపులు ద్వారంమీదే వున్నాయి.

కీసర్ వచ్చి భాళీ కప్పు తీసేసాడు.

పది నలభైకి వెంకట్రావుకు అనుమానం వచ్చింది. ఆ అమ్మాయి బయట తన కోసం వెయిట్ చేస్తోందేమోనని.

వెళ్లి రోడ్డుకి అటూ యిటూ చూసాద్దాడు. ఎవరూ లేరు. రెస్టారెంట్లో కూడా అమ్మాయిలు ఎవరూ లేరు. రష్ణ మాత్రం విపరీతంగా వుంది. అతడు బయటికి వెళ్లి వచ్చేసరికి ఇంకావరో ఆ సీట్లో కూర్చుని వున్నారు. అతడు మరో బల్ల ముందు నర్సుకుని కూర్చోవలసి వచ్చింది. బేరెక మళ్ళీ వచ్చాడు. ఇంతకు ముందు బల్ల దగ్గర కూర్చొని తిన్నానని చెప్పులేక మళ్ళీ ఇంకో ఐస్క్రిం ఆర్జీ ఇచ్చాడు.

పదకొండుపావయింది.

పదకొండున్నరు.

అప్పటికి కొంతమంది వెళ్లిపోయినా చాలామంది రావటంతో ప్రింటునకంటే ఎక్కువ రఘ్గా వుంది. పన్నెండయ్యేసరికి ఇక నిలబడటానికి కూడా వీలైసంత రఘ్గా తయారయింది ఆ రెస్టారెంటు. చేతిలో కప్పు ఖాళీ అవగానే ఇక బయటకు వెళ్లటమో, మరొకటి ఆర్జీ చేయటమో తప్పనిసరిగా అయింది. వెంకట్రావుకి ఏం చేయాలో? తోచలేదు. ఇంకో పదిహేను రూపాయలు ఖర్చుపెట్టి మరో అరగంట వున్నాడు.

పన్నెండున్నరు అవుతుండగా అతడా రెస్టారెంట్ నుంచి బయట పడ్డాడు. అతడుగానే జాగ్రత్తగా గమనించి వుంటే పదిన్నరకి తనతో పాటు వచ్చిన వాళ్ళంతా అదే విధంగా అప్పటినుంచీ రెస్టారెంట్లోనే వున్నారని తెలుసుకుని వుండేవాడు.

* * *

“ఏమిటిది?” అడిగింది శ్రీలక్ష్మి.

“నీ బర్త్ డే గిఫ్ట్” ప్యాకెట్ అందిస్తూ అన్నాడు. అమె దాన్ని విప్పి చూసుండగానే ఆశ్చర్యంతో కళ్ళు పెద్దపయ్యాయి. అప్పటుతుంగా ‘వోవ్’ అని చిన్నగా అరిచింది.

ఆ ప్యాకెట్లో పట్టుచీర వుంది.

“ఇంత డబ్బు ఎలా సంపాదించావో చెప్పవు?”

బుచ్చిబాబు నవ్వి వూరుకున్నాడు. అమె మరీ మరీ బ్రతిమాలగా జేబులోంచి ఒక ఉత్తరం తీసి చూపించాడు. స్తోఫిాల్ ఐస్క్రిం పార్లర్ వారు ప్రాసిన ఉత్తరం అది. అందులో ఇలా వుంది-

“మీరు కోరిన విధంగా ఆగస్టు 15వ తారీఖున శలవరోజున మా పైద్రాబాద్, విజయవాడ, విశాఖపట్టణం బ్రాంచీలను తెరచి వుంచాము.

ఆ రోజు మీరు చెప్పినట్టుగానే మా అమ్మకాలు అనుహృంగా వున్నాయి. అంత రద్దికి కారణం ఇప్పటికీ షాకు అర్థంకావటంలేదు. మీకు మా అభినందనలు. శెలపు రోజు అమ్మకాల పెరుగుదల విషయంలో హమీ డిపాజిట్టు వాపసు చేస్తూ మీ కమీషన్ పదిహేనువందల రూపాయలు ఈ ఉత్తరంతోపాటు పంపుతున్నాము. స్వీకరించగలరు.

మీరు అంగీకరిస్తే వచ్చే ఆదివారం కూడా షాపులు తెరుస్తాము. మునుపు కన్నా రెండు శాతం కమీషన్ ఎక్కువ చెల్లించటానికి సిద్ధంగా వున్నాము. మీ అంగీకారం తెలుపగలరు”

శ్రీలక్ష్మి నమ్మలేనట్టుగా ఆ ఉత్తరాన్ని చూస్తూ వుండిపోయింది. ఆ తరువాత అదే దిగ్ర్యాంతితో తలెత్తి బుచ్చిబాబువేపు చూసింది. అదంతా ఆమెకి ఆర్థం అపటానికి పానిమిషెలు పట్టింది. బుచ్చిబాబు నవ్వుతూ వున్నాడు.

అమె ఇంకా దాన్ని నమ్మలేనట్టు..... “మరీ ఇన్ని అమ్మకాలా? మనమ్ములు ఇలా ఇలా కూడా వుంటారా?” అంది.

“బకమ్మాయికోసం అబ్బాయిలు ఎదురుచూడటం అన్నది చాలా మామూలు విషయం. మనమ్ములు ఇంకా చాలా డిపెండెంట్గా వుంటారు. జాలిగా, దిగులుగా, ఎవరిమీదో ఆధారపడటానికి సిద్ధంగా వుంటారు. అది తప్పకాదు. వారి కష్టాలు అలాంటివి. స్వాములకి డబ్బులిచ్చి కడుపు మీద చెయ్యి వేయించుకుని పిల్లల్ని కండామనుకుంటారు. హృద్రోగాన్ని హిప్పుటిజం ద్వారా నయం చేయించుకోవాలనుకుంటారు. జ్ఞాపకశక్తిని పెంచుతుందంటే ఒల్లి మాంసాన్ని కూడా ప్యాకెట్లో కొనుకుంటారు. నెలరోజుల్లో డబ్బు రెట్టింపు అవుతుందంటే క్రోకరు అడ్డసు తెలియకుండా కూడా ఇన్వెస్టు చేస్తారు. ఇంత మంది అమాయకులన్న ఈ ప్రపంచంలో అవతలి మనిషి అజ్ఞానం మీద డబ్బు చేసుకోవడం చాలా సులభం. అలా డబ్బు సంపాదించి నిన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నాక భవిష్యత్తులో ఏ ఇబ్బంది రాకుండా చేసేటన్ని తెలివిశేటలు నాకున్నాయని నిరూపించుకోవటానికి నేనిదంతా చేశాను. ఇప్పుడైనా నా తెలివిశేటల్ని ఒప్పుకుంటావా?”

శ్రీలక్ష్మి మొహంలో ఆశించినంత ఆనందం ఇప్పుడు లేదు. చేతిలో ఉత్తరంవేపు చూస్తూ “ఇప్పుడు ఆ ఐస్క్రింవాళ్ళు మళ్ళీ అడిగిన ‘అదివారం కాంట్రాక్టు’ వప్పుకుంటున్నావా” అని అడిగింది.

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్
“ఆ విషయం నా భవిష్యత్తు నిర్దయిస్తుంది. ఆ నిర్దయం నా జీవిత భాగస్వామివైన నీ మీద ఆధారపడి వుంటుంది. నువ్వే చెప్పు, ఆ కుర్రాళ్ళని ఇంకా మోసం చెయ్యమంటావా?” అన్నాడు నాటకియంగా.

ఆమె చేతిలోని ఉత్తరాన్ని నాలుగు ముక్కలుగా చింపి గాలిలో విసిరేసింది.

“థాంక్స్! నువ్వు నాకు నచ్చావు” అన్నాడు బుచ్చిబాబు మనస్సుట్రిగా.

2

“మన వివాహం గురించి నీకు తెలియని ఒక గొప్ప రహస్యం చెప్పునా?” అని అడిగాడు బుచ్చిబాబు. శ్రీలక్ష్మి అనుమానంగా తల ఎత్తి “ఏమిటది?” అంది.

“చెప్పాలేగాని, ప్రతిదినికి అలా అనుమానంగా చూస్తావేందుకు? నీకు అంత అందమైన పెద్ద కళ్ళన్నాయి కదా. అలవోకగా కాస్త పైకితి ఆఫ్సోదంగా చూడొచ్చుకదా” అన్నాడు సూచన ఇస్తున్నట్టు.

“నీకు తెలియని రహస్యం ఒకటి చెప్పాను అంటే ఏ పెళ్ళామూ అలవోకగా చూడదు. ఏ కొత్త సెప్పట గురించి చెప్పాలోతున్నాడా అని, తుఖానులో ఉడలూ చూస్తుంది. సరే చెప్పు శోభనబాబు. ఎవరా జయప్రద?”

“నా మొహనికి జయప్రద కూడానా? ఉన్న శ్రీదేవికే రెండుపూటలు తిండి పెట్టలేక చస్తుంటే.”

“జంతకీ విషయం చెప్పు.”

“సాధారణంగా అందరూ మూడుముళ్ళు వేస్తారుకదా. నేను నీకు దమముళ్ళు వేశాను.”

“ఆదా రహస్యం”

“కావాలంలే విష్ణుతూ లెక్క పెట్టుకో”

“అవేం మాటలు అమంగళం”

“జంతకీ దమముళ్ళు ఎందుకు వేశావని అడగవేం?”

“ఎందుకు?”

“రిజిస్ట్రేర్ అఫీసులో పెళ్ళిచేసుకుని ఇంటికి వెళ్ళాక, మా ఇంట్లో వాళ్ళు గడవ తొక్కితే కాళ్ళు విరగ్గుడతామన్నారు గుర్తుందా?”

డబ్బు మైనన్ డబ్బు

“అందుకేగా సాంతంగా కాపురం పెట్టాం” అంది.

“కాపురం పెట్టిన రెండోరోజు ఇంట్లోనే నీ మెత్తో శాస్త్రీకంగా తొళీకట్టను గుర్తుందా?”

“పురోహితుడు కూడా లేదు. మనమే పంచాంగం చూసుకుని అది మంచిరోజు అనుకున్నాం. గుర్తుంది.”

“నిజానికి ఆ రోజు అమావాస్య... మంగళసూత్రం కడితేగానీ శోభనానికి నువ్వు ఒప్పుకోనన్నావు అని మంచిరోజిని చెప్పాను. అది వేరే రహస్యం అనుకో.”

“అయితే నువ్వు నన్నుకూడా మోసం చేయడం మొదలు పెట్టావున్నమాట.”

“నీ శరీరంలో అతి ముఖ్య భాగమీద ఒట్టు. ఎక్కడ చెయ్యే వేయమంటే అక్కడ వేసి చెబుతాను....”

“అవసరం లేదుగానీ మంగళసూత్రానికి దధముళ్ళు ఎందుకు వేశావే చెప్పు.”

బుచ్చిబాబు ఉపోలోకాల్సోకి వెళ్ళి ఒక స్టాప్లికావస్థలో వున్నట్టు కళ్ళు మూసుకని, చెప్పసాగాడు. “.....ఆ గదిలో మనిషిద్దరమే వున్నాం. అప్పటికి మన పెళ్ళయి రెండురోజులయినా, సాంప్రదాయబద్ధంగా అవలేదు. నువ్వు అటు తిరిగి నిలబడి వున్నావు. నీ వెనుక నేను నిలబడి వున్నాను. నెమ్మిదిగా చేతులు పైకెత్తాను. వెనుకుంచి దగ్గరగా జరిగాను. ఆగు! నువ్వేమీ వెధఘ అలోచనలు ఊహించుకుని కంగారుపడకు. నేను నిలబడ్డది..... వెనుక నుండి నీ మెదలో మంగళసూత్రం కట్టటానికి. నువ్వేమో ఒక పవిత్ర భావంతో రెప్పపాల్యుకుని వున్నావు. మనసులో దేవప్రాణి స్తుతిస్తున్నావనుకుంటాను. నీ పెదాలు అస్ప్రంగా కదల్లున్నాయి. ఒక మధురమైన భావాన్ని మనస్సుట్రిగా అనుభవించటం కోసం నువ్వు నీ మనసుని లగ్గం చేశావు. ఈ మాంగళ్యారణ అనే అద్యాత్మమైన అనుభూతిని వదులుకోవటం ఇష్టంలేకనే నువ్వు దీనికోసం పట్టుపట్టావని తెలుసు. మన దగ్గర వున్న డబ్బుంతా ఖర్పుపెళ్లే మంగళసూత్రాలు చేయించాం. దాన్ని నీ మెదచుట్టూ కట్టాను. ఒకటో ముడి వేశాను. నీపైట మెద దగ్గర జారింది. నువ్వేమో నీ లోకంలో సువ్వున్నావు. నేను మంగళ సూత్రం అంచల్చి చూస్తున్నాను. మెద క్రిందుగా సన్నటి రేఖ జాకెట్ లోపలికి వెళ్ళి అద్యశ్య మాత్రంది. రెండో ముడి, మూడు ముడి వేశాను. నీ జాకెట్ పై హుక్ లేదు. దాంతో మెద క్రింది పంపు మరింత స్పృష్టంగా తెలుస్తోంది. అటే చూస్తూ అప్రయత్నంగా నాలుగో ముడి వేశాను. నా వేళ్ళ స్పృష్టికి నీ శరీరం జల దరించటం స్పృష్టంగా తెలుస్తోంది.

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్ ఆ చక్కలిగిలికి నువ్వు భుజాలు కాస్త దగ్గిరగా చికిలించగానే - మెడ క్రింద అద్భుతమైన రేఖ, మరికొంతదూరం లోపలికి కనిపించింది. ఒకే చర్యకి శరీరం చిలిఫిగానూ, మనసు పవిత్రంగానూ ప్రతిస్పందించబం అనేది స్త్రీకి కేవలం మంగళసూత్రధారణ సమయంలోనేనేమో. నాకేమో చెయ్యి మెడ మీదసుంచి తీసే నువ్వు కలలోంచి బయటకు వచ్చేస్తావన్న భయం. నీ వెనుకసుంచి నేను చూస్తాన్న ధృత్యం నన్ను అప్పుడే దాన్ని వదలాడ్దు అంటోంది. ఆ మైకంలోనే ఐదోముడి కూడా వేశాను. అదీ కథ.....” అంటూ ముగించాడు.

లీలాక్ష్మి దగ్గర్చుంచి రెస్పోన్స్ లేదు.

బుచ్చిభాబు అమెవద్దకు వెళ్లి మొహం తనవైపుకి తిప్పుకుంటూ - “అర్థమైందా ఐదుముళ్ళు ఎందుకు వేశానో” అంటూ అటుమైపుకి చూసి ఆశ్చర్యంగా “లీ....” అన్నాడు.

లీలాక్ష్మి కళ్ళలో నీళ్ళు.

“ఏమిటిది? ఎందుకేదుస్తాన్నావీ?”

అమె వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు. రెండు మూడుసార్లు రెట్లీంచగా తేరుకుని చెప్పింది... “కట్టుబట్టల్తో వచ్చిన నాకు - పెళ్లి రోజున కట్టుకోవడానికి పట్టుబట్టిరే లేకపోయినా బాధపడలేదు. కానీ.... మన దగ్గర వున్న దబ్బుంతా అణాపైనట్టే సహా వూడ్చిపెట్టి మంగళసూత్రం చేయించాం. జాకెట్ హుక్ ఊడిపోయిందని నాకు ముందే తెలుసు. కుట్టుకుండామంటే సూది దారం లేదు. నీకు తెలుసా బుచ్చి - నేష్టీ విన్ను కొండామని ఇల్లంతా వెతికితే పైసా.....నయామైసా దారకలేదు!”

అతడు ఆశ్చర్యంగా “అందుకని ఏద్దావా?” అన్నాడు.

“అవును. అందుకే ఏద్దాను.... రిజిస్ట్రేర్ ఆఫీసునుంచి ఇంటికి రావటానికి రిక్లూట్ డబ్బులైక ‘నడుస్తే కాళ్ళకి బలం’ అని అత్యవంచన చేసుకున్నప్పుడు నాకు ఏడుపు రాలేదు. కానీ ఒక స్త్రీగా నన్ను నేను దాచుకోవటానికి మన దగ్గర కనీసం పది ఘైసలు లేవన్న నిజాన్ని తట్టుకోలేక ఏద్దాను.”

అతను కూడా కదిలిపోయాడు. “ఔయామ్ సారీ” అన్నాడు తల వంచుకుని.

ఇద్దరూ చాలానేపు నిశ్శబ్దంగా వున్నారు. అతను అన్నాడు -

“నువ్వు నన్ను ప్రేమించకుండా వుండాల్సింది లీ..... లేకపోతే కనీసం నేను ఏదయినా సంపాదనలో పదేవరకూ అయినా మనం పెళ్లి చేసుకోకుండా ఆగాల్సింది! ఈ బీదతనం అనేది వుండి చూసావూ-జడి ప్రేమకు బద్ద శత్రువు.”

దబ్బు మైనన్ దబ్బు

అప్పటికి అమె మామూలు మనిషి అయింది. “పోస్టే, త్వరలోనే నీకూ ఉద్యోగం వస్తుందిగా” అంది.

“అప్పటివరకూ ఎలా బ్రతుకుతాం?”

“ఈ ప్రపంచంలో చాలా మంది బ్రతకటం లేదూ?”

“బ్రతుకుతున్నారు. మోసగిస్తూనో, మోసగింపబడుతూనో - త్రమిస్తూనో, క్రమ ఫలితం దోస్తూనో!!! నేనొక మాట చెప్పునా శ్రీలక్ష్మీ మనం మోసంచేసి దబ్బు సంపాదించదల్చుకుంటే అదంత కష్టం కాదు.”

“కానీ అలా వద్దనుకున్నాంగా.”

“అది అమాయక ప్రజల్ని.”

“మరిపుడు?”

“బాగా దబ్బున్నవాళ్ళి చేద్దాం. ఎంతో వద్దలే. పదివేలు.... దాంతో ఈ రెండు నెలలూ గడిచిపోతాయి. ప్రజల్ని మోసం చేసి దబ్బు సంపాదించిన వాడిని మోసంచేసి మనం దబ్బు సంపాదిస్తే అందులో తప్పేముంది?”

“అలాంటివాడు ఎవడున్నాడు?”

“సేట్ అంబాలాల్ భగంచంద్ ధనీలాల్. అందరూ ఎ.బి.సి.డి.అంటారు. అప్పిచ్చి, దానిమీద రెట్లింపు వచ్చి పసూలుచేసి, కోట్లు సంపాదించాడు. ప్రేమించిన అమ్మాయికోసం గంటల తరబడి బస్తిక్రిం తినే అమాయక ప్రేమికుల్ని మోసంచేస్తే తప్పకానీ, ఇలాంటి అన్యాయంగాళ్ళని బుట్టలో వేసే తప్పలేదు. నీ మంగళ సూత్రం ఇవ్వు చెపుతాను.”

అప్పటివరకూ క్యాజువల్గా వింటూన్న శ్రీలక్ష్మీ, ఈ చివరి మాటలకి ఉలికిప్పడి, ‘ప్పుటీ’ అంది.

“మంగళసూత్రం” సింపుల్గా అన్నాడు.

“పెళ్లి కాకముందు ఫోటో అడిగి పత్రికలో వేయించావు. ఇప్పుడు మంగళసూత్రమా?”

“అవును”

“ఏం చేస్తావీ?”

“చెప్పును”

“మన దగ్గరున్న దబ్బులన్నీ పెట్టి చేయించుకున్నాం దీన్ని! ఆ విషయం గుర్తుందా?”

“ఉండి. ఇంక ప్రశ్నలు వేయకుము ధర్మపత్మీ.... అనాడు హరిశ్చంద్రునికి చంద్రమతి....”

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్
“చాల్చులు. ఇదిగో తీసుకొమ్ము కానీ అపర హరిశ్వరంద్రా! నా సూత్రములు నాకు తిరిగి నెలరోజుల లోపులో ఇవ్వని ఎడల నిన్ను పతీ సహగమనము చేయించెద గుర్తుంచుకొనుము.....” అంటూ మెడచుట్టూ చేయి వేసింది.

అతని మెడచుట్టూ కాదు. తన మెడచుట్టూ.

* * *

“దీన్ని కుదువ బెట్టుకుని ఎంత డబ్బిస్తారో చెప్పండి సేర్” మంగళసూత్రం ముందుకతోస్తూ అన్నాడు బుచ్చిబాబు. అంబాలాల్ భగంచంద్ ధన్నిలాల్ దాన్ని చేతుల్లోకి పరీక్షగా తీసుకుని చూసాడు. ఏది అసలు బంగారమో, ఏది నకిలీదో చూడగానే చెప్పగల పదిహేను సంవత్సరాల అనుభవం వుంది అతడికి.

అది అసలు బంగారమే.

“అయిదొందలు ఇస్తాను” అన్నాడు.

బుచ్చిబాబు మొహం వాడిపోయింది.

“అయిదువేలికి కొన్నాం దాన్ని” అన్నాడు. ఆ మాట నిజమే. శ్రీలక్ష్మి అటువంటి విషయాలలో చాలా అభిరుచి వుంది. మొత్తం పున్న డబ్బుంతా పెట్టి రిజిస్ట్రార్ అఫీసునుంచి వచ్చాక మంగళసూత్రం చేయించుకుంది.

“అయిదొందలకన్నా ఎక్కువ ఇవ్వను.”

బుచ్చిబాబు ఒక్కటణం ఆలోచించి “పోనీ అమ్మేసే?” అన్నాడు.

“వెయ్యి ఇస్తాను.”

బుచ్చిబాబు కోపాన్ని అంచుకుని “నెలరోజుల క్రితం దీన్ని అయిదువేలికి కొన్నాను. ఇప్పుడు దీనికి వెయ్యి రూపాయిలిస్తారా” అని అడిగాడు ఉత్కోషంగా.

“ఇది రెండు వేలకన్నా ఎక్కువ చెయ్యాడు. ఎవరో మీమ్మల్ని మోసం చేసి అంటగట్టారు.”

“పీరే”

ఎ.బి.సి.డి. గతుక్కుమని “.....ఇది మా దగ్గర కొన్నట్టు లేదే” అన్నాడు.

బుచ్చిబాబు మాట్లాడకుండా ఆ మంగళసూత్రం తీసుకొని బయటకు నడిచాడు.

..... ఆ తరువాత రెండు నిమిషాలకి ఫోన్ ప్రోగింది.

“అంబాలాల్ స్టీకింగ్.....” అన్నాడు ఎ.బి.సి.డి. రిసీవర్ ఎత్తి.

“నేను! సెంట్రల్ క్రైమ్ స్ట్రోట్ ఇన్స్పెక్టర్ ని మాట్లాడుతున్నాను.”

అంబాలాల్ అపెన్స్ లోకి వచ్చి “.....సార్! చెప్పండి” అన్నాడు.

డబ్బు మైనన్ డబ్బు

“రెండురోజుల క్రితం మెయిన్సోడ్లో చెయిన్ స్నౌబింగ్ జరిగింది. డిషటిగారి భార్య కారెక్కులోతుండగా ఎవరో మంగళసూత్రం లాగేసుకుని పారిపోయాడు. పాతికేళ్ళ కుర్రాడు..... మీ దగ్గర అమృథానికి వస్తే ఒక కన్నేసీ వుంచండి. కుర్రాడిది గిరజల జుట్టు. అందంగా పుంటాడు.”

అంబాలాల్ ఉలిక్కిపడి, “సార్! ఇప్పుడే” అంటూ చెప్పబోయి, తమాయించుకుని, “ఈ దొంగసాకొడుకులు సొమ్ము కొట్టిసేన వెంటనే వచ్చి అమ్ము సార్. నాలుగు నెలలు ఆగి కేసు పాతపద్మాక వచ్చి అమ్ముతారు” అన్నాడు.

“ఎవరప్పుడు అమ్ముతారో మీరు మాకు చెప్పవనవసరంలేదు. నాలుగు నెలల తరువాత అమ్మటం అనేది పాత టెక్కిక్. నాలుగుంటలలో పోలీసులు అందరికి కబురుచేసే లోపుగా అమ్మేస్తున్నారు” అన్నాడు. అంబాలాల్ ఫోన్ పెట్టేడు. గబగబా రోడ్డుమీదకొచ్చి చూస్తే ఎవరూ కనపడలేదు.

అయితే ఇది జరిగిన అయిదు నిముషాలకి బుచ్చిబాబు మళ్ళీ పాపులోకి ప్రవేశించాడు. అతడిని చూడగానే ఎందుకో అంబాలాల్ కళ్ళలో సంతోషం కనిపించింది.

బుచ్చిబాబు మంగళసూత్రం ఇస్తూ “వెయ్యి రూపాయలు ఇప్పండి. ఇచ్చేస్తాను” అన్నాడు జాలిగా నిస్పహాయంగా.

“అయిదు వందలకి పైసా ఎక్కువ ఇప్పను” ఖచ్చితంగా చెప్పాడు అంబాలాల్. బుచ్చిబాబు మళ్ళీ మెట్లు దిగబోయాడు.

“ఆగు” అన్నాడు అంబాలాల్. “ఇది దొంగ సొమ్ము అని నాకు తెలుసు. అయిదొందలకి ఇస్తే సరే, లేకపోతే ఇప్పుడే పోలీసులకి ఫోన్ చేస్తాను...”

బుచ్చిబాబు ఆశ్చర్యంగా “దొంగ సొమ్మేమిటి? ఇది మా ఆవిడ మంగళసూత్రం” అన్నాడు. అయిదు నిముషాలపాటు వాదోపవాదాలు జరిగాయి.

“సరే వెయ్యి ఇస్తాను ఇచ్చేయ్యి” అన్నాడు ఎబిసిడి చేరం వదులు కోపటం ఇష్టంలేక.

“ఇంత గొడవ జరిగింది కాబట్టి మూడు వేలకు పైసా తక్కువకి ఇప్పను” అన్నాడు బుచ్చిబాబు.

అంబాలాల్ రిసీవర్ ఎత్తి పోలీస్ స్టేషన్ ఫోన్ చేసి “ఆ మంగళసూత్రం దొంగ ఇక్కడే పున్నాడు రండి” అని చెప్పాడు.

బుచ్చిబాబు అతనికేసి సానుభూతిగా చూశాడు.

‘ఫోన్లో తన కంరాన్నే గుర్తుపట్లోని అతడు, అన్ని కోట్లు ఎలా సంపాదించాడా’ అని.....

* * *

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్
జన్సెప్పక్కర్ బి.పి. రెడ్డి చాలా ఉత్సాహంగా జీవు ఎక్కాడు. అతడి చేతిలో
క్రితంరోజు పేపరుంది. అందులో ఒక వార్త వుంది.

మెడలో మంగళసూత్రం చోరీ

నిన్న సాయంత్రం గుడినుంచి వస్తూ కారెక్కబోతూన్న వివాహిత మెడలో
మంగళసూత్రాన్ని ఒక యువకుడు లాక్కున్ని పరారయ్యాడు. ఆ యువతి ఒక
పోలీస్ ఉన్నతాధికారి భార్య అని విశ్వసనీయవర్గాల ద్వారా తెలిసింది.

* * * *

బి.పి. రెడ్డి జీవు వచ్చి అంబాలార్ షాపుమందు స్థిరుగా ఆగింది
లోపలికి వెళ్ళాడు జన్సెప్పక్కర్. బుచ్చిబాబుని చూస్తూ “వీడేనా” అన్నాడు.

“అవును సార్” అన్నాడు అంబాలార్.

జన్సెప్పక్కర్ మంగళసూత్రాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకుని పరిక్కగా చూస్తూ “మీకే
అనుమానం వచ్చింది?” అని అడిగాడు.

“ట్రెం స్ట్రోట్ జన్సెప్పక్కర్ ఫోన్ చేశాడు సార్. దొంగ పోలికలు కూడా
చెప్పాడు. గిరజాల జాట్లు, ముక్కువక్కన పుట్టుమచ్చ” (రెండోది తను కల్పించింది
అన్నాడు అంబాలార్. జన్సెప్పక్కర్ బుచ్చిబాబు వైపు తిరిగి... “ఏరా? ఎల
కొట్టేసావ్?” అని అడిగాడు.

ఆ సంబంధంకి “గౌరవం ఇచ్చిపుచుకుంచే మంచిది” అన్నాడు
బుచ్చిబాబు కోపంగా. ఆ మాట ఇంకా పూర్తికాకుండా ఫేట్ మని కొట్టాడ
జన్సెప్పక్కర్ బుచ్చిబాబు మొరూంచీద. బుచ్చిబాబు వెళ్ళి క్యాష్ కౌంటర్ పీస్
పడ్డాడు. అతడి చెంప ఎప్రగా కండిపోయింది.

అప్పటికే అక్కడ జనం గుంపుగా గుమికూడారు. అసలు పోలీసుఁటే
బంగారం షాపు మందు ఆగిసే అదో సాసేషన్.

.....జన్సెప్పక్కర్ బుచ్చిబాబుని జీవు ఎక్కించి పోలీసుఁటేషన్కి తీసుకు
వెళ్ళాడు.

స్టేషన్ స్ట్రోట్ నుంచి ఫోన్ రాగానే తను ఎలా దొంగిని గుర్తించి
చిలవలు పలుపలుగా కాస్త గర్వంగా మరికాస్త ద్రామా అద్ది-అంబాలా
అందరికి చెప్పసాగాడు.

* * * *

డి.ఐ.జి. భార్యతో కలిసి పోలీసుఁటేషన్కి వచ్చే సమయానికి బుచ్చిబాబు
కన్ను బాగా వాచి వుంది. వీపుమీదా చేతులమీదా ఎప్రగా వాతలు తేలాయి.

దబ్బు పైనన్న దబ్బు

దొంగతనం జరిగిన రెండు రోజుల్లోగా దొంగని పట్టుకున్నందుకూ,
తన పై అధికారి మెప్పుపొందే అవకాశం లభించినందుకూ జన్సెప్పక్కర్ బి.పి.
రెడ్డి కాస్త ఉత్సాహభరితంగా బుచ్చిబాబు మీద తన ప్రతాపం చూపించాడు.

లోపలికొచ్చిన డి.ఐ.జి. భార్య అత్యతగా మంగళసూత్రం చేతుల్లోకి
తీసుకుని పరిక్కించింది. జన్సెప్పక్కర్ గర్వంగా ఆ నంపతుల వైపు చూస్తూ
నిలబడ్డాడు.

ఆమె ఒక క్షణం కూడా దాన్ని పరికీలించకుండానే బల్లమీద పడేసి “భీ,
ఇది నాదికాదు” అంది. జన్సెప్పక్కర్ రెడ్డి ఉలికిపుడి, ఆమెవైపు భయం (?)
కరంగా చూసాడు. రెండడుగులు దగ్గిరగా వేసి” ఇది మీదే మాడమ్. కాస్త
జాగ్రత్తగా చూడండి” అన్నాడు.

ఆమె అతన్ని నమిలి మీంగేసేలా చూస్తూ “మూడువేలు ఖరీదు చేసే
ఆ పల్చటి మంగళసూత్రం నాదంటావా?” అంది-నేనంత చీవ్గా కనపడు
తున్నానా? అన్నట్టు.

అప్పటికే జన్సెప్పక్కర్ రెడ్డికి బి.పి. పెరుగుతోంది. అవును మరి. తనే
ఫోనుచేసి డి.ఐ.జి.ని పోలీసుఁటేషన్కి రఘ్యుని అప్పునించాడాయే!

“వీడే మెడమ్ మీ మెళ్ళే నగ లాక్కెళ్ళింది” అన్నాడు కాస్త కంగారుగా.

“ఎవడు లాక్కెళ్ళాడో నేను చూడలేదు. ఇది మాత్రం మాది కాదు”
అంది డి.ఐ.జి. భార్య అచ్చితంగా. డి.ఐ.జి.కి చిరాకు పరాక్రష్ట చేరింది.

“అసలు ఏ నమ్మకంతో మమ్మిల్ని ఇంతదూరం విలివావు? వూళ్ళే ఏ
దొంగ దగ్గర మంగళసూత్రం దొరికినా మేమిలా పోలీసుఁటేషన్కి రావాలని నీ
ఉద్దేశ్యమా?” అన్నాడు కోపంగా.

“అదికాదు సర్. మెడమ్గారి మంగళసూత్రం లాక్కెళ్లిన వాడికి గిరజాల
జాట్లు, ముక్కువక్కన పుట్టుమచ్చ, చారల షర్ష (మూడోది తను చెప్పాడు)
వుంటాయని స్టేషన్ స్ట్రోట్ చెప్పారు సార్” అన్నాడు జన్సెప్పక్కర్.

“స్టేషన్ స్ట్రోట్? అదేమిటి? నా భార్య మెళ్ళే మంగళసూత్రం ఎవడు
లాక్కెళ్ళాడో మాకే తెలీదు. వాళ్ళకెలా తెలిసింది? ఏం గారీ? నీవు చూసేవా?”

“లేదండి. అక్కడంతా చీకటిగా వుంది” అన్నది ఆవిడ.

జన్సెప్పక్కర్ గుటకలు మింగుతున్నాడు.

“అసలు ఈ మంగళసూత్రం ఎక్కడ కొట్టేసాడో అడిగావా?” అన్నాడు
డి.ఐ.జి.

“ఎంత కొట్టినా చెప్పలేదు సార్?”

“ఆ విషయం తెలుసుకోకుండా మమ్మల్ని రమ్మన్నావా?... గుడి ధు అని పేవర్లో కూడా పడింది కదా”

“చదివాను సార్?”

“ఒహో! అది చదివి, ఏదో మంగళసూత్రం దొరికేసరికి ఇది మానుకుని భోన్ చేసావా? నేను చాలా భాశీగా వున్నట్టు కనబదుతున్నానా నీకు. అంటూ చెరిగేశాడు.

అప్పుడు కల్పించుకున్నాడు బుచ్చిబాబు. “ఆ మంగళసూత్రం నా భర్త సార్...” అన్నాడు. “మా వివహం జరిగి కొట్టిరోజులే అయింది. తినటి తిండికూడా లేని పరిస్థితుల్లో దాన్ని అమ్మటానికి వెడితే అరెస్టు చేసి పట్టుకొచ్చానేను యూనివర్సిటీ ఫర్మ్ స్కూలెంట్ని సార్. ఈ మంగళసూత్రం మాచేసి ఎక్కుడా దొంగతనం చేయలేదనీ చెపుతూనే వున్నాను. వినలేదు. తీసుకొచావబాదారు.”

డీపిజి భార్య బుచ్చిబాబు పైపు సానుభూతిగా చూసింది. “ఐయ్ సార్, జరిగిన దానికి విచారిస్తున్నాను” అంటూ భుజంతట్టి ఇక అక్కడ మొఘ చెల్లునట్టు డీపిజి భార్యతో సహ అక్కడమంచి వెళ్లిపోయాడు.

బుచ్చిబాబు కూడా తన మంగళసూత్రం తీసుకొని వచ్చేశాడు.

ఇది జరిగిన గంటకి... సరిగ్గా గంటకి...

ఇన్సెక్టర్ బి.పి. రెడ్డికీ, సేర్ అంబాలార్ భగంచంద్ ధన్యులార్కీ సపరిషోరం కోరుతూ లీగల్ నోటీసులు వచ్చినయ్!

అంతేకాదు!

మరో గంటలోగా ఈ విషయం ‘సెటిల్’ చేయకపోతే లాకపోలో పై ఒక విద్యాధికుడిని ఏ ఆధారమూ లేకుండా కొట్టినందుకు పై అధికారుల ఫిర్యాదు చేయబడుతుందనీ భోన్ వచ్చింది. దానికి సాక్షులు కూడా చాబలంగా వున్నారు. డి.ఎ.జి., ఆయన భార్య...! ఇంతకన్నా మంచి సాక్షు ఎవరుంటారు?

ఉద్యోగం సస్పెండ్ కావటం ఒకపై, కోర్టులో నష్టపరిషోరం కే మరోవైపు టెక్నికలర్లో కనపడ్డాయి బి.పి. రెడ్డికి.

జీపు వేసుకుని గాలికన్నా వేగంగా అంబాలార్ దగ్గరికి వెళ్లాడు. అట్టిఫ్మీకి అంబాలార్ కూడా తన కొచ్చిన నోటీసు చదువుకుంటున్నాడు.

లోపలికి రావటమే ఒక బూతుమాట ఉపయోగించి “వాడే దొంగ అని ఎందుకు చెప్పావు?” అంటూ విరుదుపడ్డాడు. అంబాలార్ ఏదో చెప్పబోయాడు. మాటల్లడనిప్పలేదు రెడ్డి. అంబాలార్ కూడా ఎదురు వాదించలేదు. అతడూ వ్యాపారి. ఆ ఏరియా ఇన్సెక్టర్ ఎదురుగా ఏం వాదించగలదు? మౌనంగా తిట్టు భరించాడు.

ఇక్కడో చిన్న సైకాలజీకి సంబంధించిన విషయం గమనించాలి. ఇన్సెక్టర్ రెడ్డి కూడా తప్పుంది. కానీ దబాయించగలడు కాబట్టి తప్పుంతా అంబాలార్ మీడకి తోనేశాడు. “నువ్వు చెప్పబట్టే నేను కొట్టాను. అచ్చ దొంగని చూసినట్టే మాటల్లాడవు. ఇప్పుడు నా ఉడ్యోగం పోతే నువ్వే జవాబుదారి. ఆ కుర్రాడిని పిల్చి రెండు ఫిర్యాదులు వెనక్కి తీసుకునేలా చేయాలి ఎలా చేస్తావో నీ ఇష్టం. గంటలో నాకు ఆ వార్త తెలియాలి లేకపోతే మాట దక్కుదు” అంటూ వెళ్లిపోయాడు.

గంట తరువాత అంబాలార్ ఇన్సెక్టర్ కి భోన్చేసి “విషయం సెటిల్ చేసేను సాచ్” అన్నాడు- మనసులో తీట్టుకుంటూ, పైకి సంతోషంగా.

3

బోర్డా పడుకుని వున్నాడు బుచ్చిబాబు.

అతనిమీదకు వంగివుంది శీలచ్ఛి. ఆమె నెమ్మదిగా కదులుతోంది. ఆమె మెడమీదుగా క్రిండకి జారిన వెంట్లుకలు, ఆమె కదులుతుంటే అతడి మెదమీద చక్కలిగింతలు పెడుతున్నాయి.

బుచ్చిబాబు వీపుమీద సూలుపోగు లేదు.

ఆమె చేతులు అతని వెన్నుపూన మీద నుంచి సుతారంగా క్రిండికి కదిలినప్పుడల్లా ఆమె అప్రయత్నంగా అతడికి దగ్గరవుతూంది.

ఈ లోకంలో లేనట్టు కళ్ళ మూసుకుని వున్నాడు బుచ్చిబాబు. ఆమె వేళ్ల లయబద్ధంగా కదిలినప్పుడు మాత్రం ఆపుకోలేనట్టు కాస్త పైకి ఎగిరిపడుతున్నాడు. ఆమె అలిసినట్టు కనపడుతోంది.

“వెల్లకిలా తిరగనా?” అడిగాడు.

“వద్దు” అంది సన్నగా ఆయాసపడుతూ.

“కొంచెంసేపు ఆపకూడదూ”

“వం? నీకేమైనా ఇబ్బందిగా వుండా?”

“నాక్కాదు. నీకు”

“నాకేముంది?”

“ఇంత చిన్న విషయానికి రొప్పుతున్నావీగా”

. “ఫర్మలేదులే. అప్పుడప్పుడు అలా రాస్తుంటే నీ మీద నాకెంత ప్రేమందే నీకు తెలుస్తా వుంటుంది.”

“అది తెలిసిందో లేదోగానీ, నీలో అద్భుతమైన ఆర్టు వుందని మార్లి బాగా తెలిసింది.”

“ఎం ఆర్టు?”

“ఏ స్టోనంలో నొక్కాలో, ఏ స్టోనంలో రాయాలో, ఏ స్టోనంలో వత్తాలో....”

లీలాప్రీతి అందంగా సిగ్గుపడి “పటపీ” అంది.

“నేను నిజంగానే అంటున్నాను. నువ్వు గర్వపడాల్సిన విషయం అంచాలామంది ఆడవాళ్ళకి తెలియని విషయం అది.”

“ఎంతమంది ఆదాళ్ళని చూసావేమిటి?”

“పొగిడినా తప్పేనా? మొత్తానికి ఆడదాన్ని అనిపించుకున్నావీ.”

ఆమె సమాధానం చెప్పకుండా అతడి సదుము భాగంలో గుడ్డతో గట్టి వత్తింది.

బుచ్చిబాబు సన్నగా మూలిగి, చేతివేళ్ళతో దిండు అంచుని బలం పట్టుకుని నొక్కుతూ “....ఉన్” అన్నాడు. వేడి దెబ్బలమీద కాపడం...

“ఎం? బావోలేదా?”

“బావోటమా? నువ్వు అనుభవించు తెలుస్తుంది.”

“ఇప్పుడర్థమైండా ‘ప్రీ’ భూదేవి లాటిదని....”

“నీ కెప్పుడూ ఇలాటి ఆలోచనే. నేను చేప్పేది ఇలాంటి పరిస్థితి గురించి. ఆమె ముందుకు వంగి, అతడి చెవిని రెండు పళ్ళమధ్య పట్టకుని ప్రిపేర్ అప్పుకు తప్పుదు.”

“చేస్తున్న పని మానేసి మధ్యలో సువ్వు ఇలా కబుర్లలోకి దిగటం ఏం బావోలేదు.”

“నిజమా” అంది. ఆమె మరింత కవ్విస్తున్నట్టు “...రొమాన్స్ అయిపోగా నువ్వు అటు తిరిగి గాఢంగా నిద్రపోవడం కూడా నాకు బావోదని ఇప్పుటి

లక్షసార్లు చెప్పాను. ఇప్పుడు ప్రాక్షికల్గా అర్థమైండా అసంతృప్తి మనిషిని ఎంత బాధిస్తుందో?”

“ఈ రోజు నన్ను సాధించటానికి ఇలా పడుకోబెట్టావా ఏమిటి”

“ఉన్న విషయాలు చెపితే సాధించినట్టుండా నీకు?” చేతులమధ్య గుడ్డ బలంగా పించుతూ అంది.

“అనసే బలహినంగా వున్నావీ. ఎందుకు అంత అలసిపోతావీ?”

“ఇలా చెయ్యకపోతే నీ వౌళ్ళూ, పక్కా - రెండూ తడిసిపోతాయి.”

“నీలో అంత టపిక వుందనుకోను.”

“అవును. లేదు. రెండు రోజులుతింటే నాలుగురోజులు పస్తులుండే మనకి- అంత హోపిక వుంటుందనుకోవటం భ్రమ కూడాను.”

టాపిక్ ఆ విధంగా అప్రయత్నంగా డైవర్ట్ అవటం చూసి అతడు నొచ్చుకుంటూ “తీలక్కీ....” అన్నాడు. ఆమె ఇంకా అదే మూడులో వుండి మాట్లాడలేదు. అతడు మళ్ళీ పూర్వపు టాపిక్ తీసుకురావటం కోసం “.....నీలో అద్భుతమైన ఆర్టు వుండని చెప్పాను. నువ్వు దాన్నేదో డబుల్ మీనింగ్ డైలాగీలా తీసుకుని సిగ్గుపడ్డావీ. నా ఉద్దేశ్యం అదికాదు. మరేమిటని అడగవేం?”

“మరేమిటి?”

“ఎక్కడ వట్టు నొక్కాలో, ఎక్కడ గాయాలకి ఆయింట్స్మెంట్ రాయాలో, ఎక్కడ వేస్టీళ్ళలో గుడ్డముంచి కాపడం పెట్టాలో నీకు తెలిసినంత బాగా చాలామందికి తెలీదూ అన్నాను.”

“సువ్వీంకో పదిసార్లు ఇలాగే పోలీసులతో తన్నులు తినిరా! నాకు మరింత బాగా బాగా ప్రాక్షిసు వస్తుంది-ఎక్కడ నొక్కాలో, ఎక్కడ వత్తాలో....” కసిగా అంది.

“ప్రతి చెదుకీ, దానికి తగ్గ ఘలితం వుంటుంది. ఎక్కడయితే దబ్బు సంపాదన వుండో, అక్కడ ‘రిస్పు’ కూడా వుంటుంది. సేర్ అంబాల్ డగ్గిర అంత దబ్బు పరువునష్టంగా వసూలు చేయాలంటే, ఈ మాత్రం పోలీసు దెబ్బలకి ప్రిపేర్ అప్పుకు తప్పుదు.”

“మరి దీనికి దొంగతనానికి తేడా ఏముంది? మనిషి కూడా పోలీసు దెబ్బలకి భయపడే దొంగతనం చేయకుండా వుంటాడు. మరో రకంగా చెప్పాలంటే, మనిషి దొంగగా మార్కటండా నిలబెట్టేది నైతిక విలువపట్ల గౌరవం కాదన్నమాట! కేవలం జైలుకి వెళ్ళామన్న భయం.”

“అవును. రాజకీయాల్లో చేరి మోసం చేస్తాడు. వ్యాపారంలో మోసం చేస్తాడు! న్యాయుభ్రమైన మోసం చేయడం ఎలా అని నిరంతరం మనిషి ఆలోచనల్లో చేస్తానే వుంటాడు. సినిమా డైరెక్టరు, హీరోయినీ మరింత స్క్రీన్గా ఎలా చూపించగలమా అని ఆలోచనల్లో చేస్తాడు. రచయిత మరింత ద్వంద్ధం వచ్చే సేన ఎలా ప్రాయాలా అని, ముందు మనం మాట్లాడుకున్న లాటి సంఖాషణ - లోపాయికారిగా ఎంక్యూయిరీ చేయడు. మనిషికి అప్పుకిపుడు తన సమస్యకి క్రియేట్ చేస్తాడు.”

“కానీ అందరూ అలా చేయరు. ఒక డాక్టరు తను పడిన కష్టాన్ని తగిన ఫీజుని వసూలు చేయవచ్చు. ఒక గాయకుడు తన గానానికి తగిన ప్రతిశులు వసూలు చేయవచ్చు. ప్రజలకి ఒక సేవ చేసా... లేదా.... ఒక ఆనందాన్ని ఇచ్చే.... దానికి సరిపడా డబ్బు సంపాదిస్తే అది మోసం ఎలా అవుతుంది?”

బుచ్చిబాబు నవ్వాడు. “తన పాటని ప్రజలు ఆదరిస్తున్నారని తెలిసి అన్నాడు.

“అందంతా మోసమంటావా?”

“మోసంకాదు. అవకాశాన్ని ఉపయోగించుకోవటం! నేనెప్పుడూ చేపేరి ఒకటే లక్ష్మీ పాపం ఈ మనుష్యులు బేసికగా అమాయకులు. బలహీనమై మనస్తత్తుం కలవారు. వీరినుంచి డబ్బు వసూలు చేయటం చాలా సులభం. కొంతమంది వీరికి ‘పసుపులు’ అమ్మి డబ్బు చేసుకుంటారు. మరికొందరు ‘కలలు’ అమ్మి, ఇంకొందరు ‘భింపుత్తు’ అమ్మి క్యాష్ చేసుకుంటారు.”

“అమ్మటంలో తప్పేమంది?”

“అమ్మటంలో తప్పులేదు. థర నిర్మయించటంలోనే తప్పు.”

“ఒక గాయకుడి పాట విని శ్రోత రసానుభూతి చెందుతాడు. అందుకని ఆ క్యాసెట్ కొనుక్కుని డబ్బులు ఇస్తాడు” అంది. “ఇందులో లాభమేగా నష్టం ఏముంది?”

“లాభం..... అనేది ఉత్తిష్ఠ. ఉదాహరణకి ఒక హిప్పొటిస్ట్ ఉన్నాడనుకో. తన హిప్పొటిస్ట్ ఇం ద్వారా ‘ఎకాగ్రత’ పెంచి చదువులో పైకి తీసుకొస్తానని ప్రకటనలిస్తాడు. అతడి దగ్గరకి వెళ్ళే అమాయకుమయిన కుర్రవాడు ‘ఆపణ! నా ఏకాగ్రత పెరిగింది’ అనుకుంటాడు. అంతేకానీ అనలెంతమందిని ఈ హిప్పొటిస్ట్ నయం చేశాడు? ఎంత మంది సంతృప్తి చెందారు - అని అక్కడను పేషంటని ఎంక్యూయిరీ చేయాడు. ట్రీట్మెంట్ అయిపోయిన తరువాత, తనుకూడా ఆ ‘అసంతృప్తుల’ లిస్టులో ఒకడుగా కలిసిపోవటానికి సిద్ధపడతాడే తప్ప ఆ మోసం బయటపెట్టడు.”

“అప్పుకి అతని ట్రైమ్ చాలా వేస్తయింది ఇంకా ఎందుకు వ్యధా చేసుకోవాలి? అనుకుంటాడోవో.”

“సరే, అంతవరకూ వప్పుకుందాం. కానీ ట్రీట్మెంట్కి ముందయినా, మీ దగ్గర నయంకాబడిన వాళ్ళిద్దరి పేర్లు చెప్పండి సార్ అని అడగు. లేదా లోపాయికారిగా ఎంక్యూయిరీ చేయడు. మనిషికి అప్పుకిపుడు తన సమస్యకి పరిష్కారం కావాలి తప్ప శాశ్వత పరిష్కారం కాదు. చిన్న ఆశాకిరణం చూపిస్తే చాలు. తన పరిధిలో ఖర్చు పెట్టడం ప్రారంభిస్తాడు.”

“అలా మనుష్యుల్ని మోసం చేయకుండా, పోలీసులతో తన్నులు తినండా డబ్బు సంపాదించే మార్గం లేదా?”

బుచ్చిబాబు నవ్వి “ఏం? మళ్ళీ ఏదయినా అవసరం రాబోతోందా?”

“మన ఇద్దరం ముగ్గురవబోతున్నామేమో అని అనుమానంగా వుంది” అంది సాలోచనగా.

బుచ్చిబాబు అదిరివడ్డాడు. తరువాత పక్కమీద లేచి కూర్చున్నాడు. తీల్కిష్టి పొదివి పట్టుకుని, తన గాయాల్ని కూడా లెక్కచేయకుండా దగ్గరకు లాక్కుని, “ఇంత మంచి వార్త ఇంత క్యాబువల్గానా చెప్పడం?” అన్నాడు.

“క్యాబువల్గా కాదు. భయంగా చెపుతున్నాను. భర్తకి దెబ్బులు తగిలితే కావడం పెట్టుటానికి శక్తిలేదు నాకు! బలాన్నిచేసి తింది తినటానికి సరిపోయే డబ్బులేదు మనకు! ఈ పరిష్కారిల్లో ఇంకో జీవిని ఈ భూమీదక్క తీసుకురావటం మన క్షార్లో పాలుపంచుకోవటానికి తప్ప మరిందుకు?”

“మరేం చేడ్డాం?”

“ఆరోగ్యకరమైన అమూలీబేచీ పుట్టాలంటే అన్నిటికన్నా ముందు డబ్బు కావాలి... ఆ బాబు బాగా పెరగాలంటే డబ్బు కావాలి. ఆ బాబు చదవాలంటే ఇంకా డబ్బు కావాలి....”

బుచ్చిబాబు నవ్వాడు. “అవసరం అనేది మనిషిని నీడలా వెంటాడతూ వుంటుంది అనుకుంటాను. మొదట నువ్వు నా గర్భాఫ్రిండ్గా వున్నపుడు నీ పుట్టిన రోజు కోసం కొద్దిగా డబ్బులు సంపాదించవల్లసి వచ్చింది. పెళ్ళయ్యాక డబ్బు అవసరం పడి దొంగతనం నేరం మీద వేసుకోవలసి వచ్చింది.”

“ఈసారి అలా చెయ్యాడ్డు. ప్రజల్ని మోసం చెయ్యాడ్డు, పోలీసుల జోలికి పోవద్దు. మోసం ప్రసన్కకి లేకుండా మన బాబుని పెంచేటం డబ్బు సంపాదించాలి. అప్పుడే నువ్వు తెలివైనవాడివని వప్పుకుంటాను” అంది.

యందమూరి వీరేంద్రాన్
 “అంటే వారం రోజులలో పదిలక్ష్యలు సంపాదించాలంటావ్”
 అమె సమాధానం చెప్పలేదు. అతను ఆలోచనలో పడ్డాడు.
 వారంరోజులలో పది ల....క్క....లు.
 జన్మి ఇంపాజిబల్.
 కానీ తన మేధస్సుకి పరీక్ష!!!!
 ప్రజల్ని మోసం చేయకుండా
 - పోలీసుల ప్రస్తకి లేకుండా.....
 ఎలా?
 అతడి దృష్టి పేపర్ మీద పడింది.
 ఈ రోజే విడుదల.....మోగాస్టార్ చిరంజీవి* నటించిన

“చాలెంజ్”

ఆంధ్రదేశమంతటా రెండోసారి విడుదల.....
 అంతకుముందు ఇలాగే పేపర్లో చూసాడు - డి.ఐ.జి. భార్య మెడల్
 మంగళసుత్రం చోరీ.....అని.

“అంబాల్”ని మోసం చెయ్యుచ్చనే ఆలోచన అప్పుడొచ్చింది.
ఇప్పుడు చిరంజీవి!
 బొటనవేలు ముందుకి జరిపి చాలెంజ్ చేస్తున్న ఫోజులో.
 బాబుకూడా ఆ బొమ్మని చూస్తూ చాలెంజ్ చేస్తున్నట్టు బొటనవేలు పైకి
 పక్కమీదనుంచి లేచాడు.
 “లీలాచ్చి..... ఇప్పుడు పెద్ద చేపకి గాలం వేస్తున్నాను. పడితే లక్షా
 కారులం అవుతాం. పోతే నీళ్ళలో పడిపోతాం” అన్నాడు.

“ఈ గాయాలతో ఎక్కడికి వెళ్లున్నారు?” అందోళనగా ఆడిగింది.
 “మనకి పుట్టబోయే బాబుకోసం ఆ మాత్రం కష్టపడక తప్పదు.”
 “మళ్ళీ గొడవ అవుతుందేమోనందీ”-
 “ఈసారి పోలీసుల ప్రస్తకి లేదులే.”
 “ఇంతకీ ఎక్కడికి వెళ్లున్నారుండీ?”
 “మోగాస్టార్ చిరంజీవిని కలుసుకోవటానికి.”
 “అయిన మీకు ఇంటర్వ్యూ ఎండుకిస్తాడు?”

* తన పేరువాడు కోవటానికి అనుమతి ఇచ్చినందుకు చిరంజీవికికృతజ్ఞతట్లు

దబ్బు మైనన్ దబ్బు

“వారం రోజుల్లో పదిలక్ష్యలు సంపాదించాలి అనుకునేవాడు ఇలాటి
 చిన్న అనుమానాల్లో ఆగిపోడు. వెళ్ళి శక్తనం రా-”

ఇంకా నమ్మకం కుదరనట్టు లీలాచ్చి ఎదురు నడిచొస్తుండగా బుచ్చిబాబు
 బయల్దేరాడు.

5

చిన్న లీలాచ్చినుతో కారులోంచి దిగిన యువకుడిని ఆపాలో లోపలికి
 పంపాలో తెలియక ఒక్క క్షణం తటపటాయించాడు చిరంజీవి ఇంటిముందున్న
 గూర్చా

ఆ ఒక్క క్షణం చాలు బుచ్చిబాబుకి.

నేరుగా లోపలకి వెళ్ళిపోయాడు.

క్రింది గదుల్లో ఎవరూ లేరు. ఎవరో అకోంటోంట్ లెక్కలు
 చూసుకుంటున్నాడు. అద్దాల గది పక్కనుంచి మెట్లిక్కి లోపలికి వెళ్లాడు.

పైన విజిటర్స్ రూపులో ఇద్దరు కూర్చుని వున్నారు. ఇద్దల్లో ఒకాయన
 ప్రాంగుళ్యసర్ల వున్నాడు. చాలా పెన్సన్తో చేతులు సులముకుంటూ, కాళ్ళతో
 నేలమీద తాళంవేస్తూ ఆవేశపడిపోతున్నాడు. ప్రక్కనున్న వ్యక్తి ఆ ప్రాంగుళ్యసర్
 తీసుకొచ్చిన కథా రచయితలా వున్నాడు. ప్రపంచంలోని విజ్ఞానాన్నంతా తనలో
 కనిపింపజెయ్యాలనే ప్రయత్నంలో గంభీరంగా శూన్యంలోకి చూస్తా సిగరెట్
 తాగుతూ ఆలోచిస్తూ లేచి కిటికీ దగ్గరకి వెళ్ళి కొంచెనేపు బయటకు చూసాడు.
 ప్రకృతి అతనికేమీ ఆలోచన ఇప్పలేకపోయిందో లేక వచ్చిన ఆలోచన నచ్చలేదో-
 తల అడ్డంగా పూపుకుంటూ తిరిగి వచ్చి సీట్లో కూర్చున్నాడు.

బుచ్చిబాబు వచ్చిన పది నిముషాలకి మరో కుటుంబం మెట్లిక్కి పైకి
 వచ్చారు. భార్య, భర్త, భార్య తాలూకు చెల్లెలు, ముగ్గురు పెల్లలు.

అందులో ఒక పెల్లవాడికి ఎనిమిదేళ్ళంటాయి. కొత్త ప్యాంటు పొడుగ
 వడం వలన పైకి మధిచాడు. వైట్ ఘాన్ మీద ఏనుగుబొమ్మ వుంది. ఇన్వర్టర్
 చేసిన చొక్కు బయటకొస్తే వాళ్ళ అమ్మ లోపలికి సర్రుతోంది. ఇంకో కుర్రాడు
 బల్లమీదున్న సార్పాలిన్-అప్పట్టేని కదప దోతుంచే భార్య చెల్లెలు అతడిని దగ్గరికి
 లాక్కుంది.

ఇంతలో చిరంజీవి సెక్రటరీ వచ్చాడు. ప్రాంగుళ్యసర్చు, కథా రచయితనీ

లోపలికి రమ్యంటున్నారని చెప్పాడు. “....ఫుల్గా చెప్పండి. ఎక్కడా దాటియ్యవద్దు” అంటూ రచయితని లోపలికి తీసుకు వెళ్ళాడు ప్రాచ్యాసరు.

కానీ అయిదు నిమిషాల్నే ఇద్దరూ బయటికి వచ్చారు. ‘....ఆదే మంచిది. మద్రాసు అయితే ఇంకా ఎక్కువ టైమ్ వుంటుంది. అక్కడ చెప్పటమే మంచిది’ అనంత్ప్రతిని సంతృప్తిగా మార్పుకుంటూ తమలోతామే మాట్లాడు కుంటూ వెళ్ళిపోయారు ఇద్దరూ.

అంతలో -

బుచ్చిబాబు అనుకున్నంతా అయింది.

సెక్రటరీ మళ్ళీ వచ్చాడు.

బుచ్చిబాబుని ప్రశ్నార్థకంగా చూసాడు.

‘ఎవరు నువ్వు? అప్పాయింటోంట వుండా? ఎందుకొచ్చావు?’ లాటి లక్ష ప్రశ్నలు ఆ చూపులో కనబడ్డాయి. వెళ్ళిపొమ్మంటాడేమోనని భయపడ్డాడు.

అంతలో సెక్రటరీ అడగునే ఆడిగాడు - “ఏం కావాలి మీకు?” అని.

“నా పేరు బి.సి.హెచ్. బాబు”

అయితే? - అన్నట్టు చూశాడు.

“అమెరికన్ యూతి స్కూచెంట్స్ లీగ్ తరఫున వచ్చాను. శాన్స్ప్రాన్స్స్క్ వింగ్ - కల్చరల్ అకాడమీ అఫ్ అకల్ట్ ఆర్ట్స్...”

తను చెప్పిందేమిటో తనకే సగం అర్థంకాలేదు బుచ్చిబాబుకి.

సెక్రటరీకి పూర్తిగా కాలేదు. ఇంకేదో విపరాలు అడగబోతూంటే - చి...రం...జీ...వి అక్కడికోచ్చాడు.

ఆడవాళ్ళిద్దరూ ఉధిగ్రూంగా లేచి నిలబడ్డారు. వాళ్ళతో వచ్చినాయన్ని చిరంజీవి ఆప్యాయంగా పలుకరిస్తున్నాడు. వాళ్ళమాటల నందర్పంలో తెలిసిందేమిటంటే - సదరు వచ్చినాయనా, చిరంజీవి ఒకే ఎలిమెంటరీ స్కూల్లో చదివారు.

చిరంజీవి ఆడవాళ్ళిపై తిరిగి మాట్లాడుతున్నాడు. వాళ్ళ మొహల్లో ఉధిగ్రూత కాస్త తగ్గింది. “మా అబ్బాయి అచ్చ మీలాగే డాన్స్ చేస్తోడండి. స్టేప్ మీలాగే వేస్తోడు. మా వీధిలో అందరూ అదే అంటారు” అంటోంది.

ఆ అబ్బాయి నాన్న, చిన్నకూతుర్లి చూపిన్నా “జీవీలో మీ పాట వచ్చిందంటే చాలు, ఇది భోజనం కూడా చేయదు. ఏం పాటమ్మా అది?” అని ముద్దుగా అడిగాడు.

“అబ్బు నీ తీయని దెబ్బ” గారాంగా అంది ఆ పిల్ల. మూడోవాడిని వాళ్ళ

దబ్బు మైనవ్ దబ్బు

అచ్చు “అంకుల్ చూస్తాడు. డాన్స్ చేసి చూపించమ్మా” అంటూ ముందుకు తోసింది.

“నేను చెయ్య” అన్నాడు వాడు వెనక్కి వెళుతూ.

“ఫుర్మాలేదు చెయ్య, అంకుల్ లాగే చేస్తాగా”

“నేను చెయ్య” అన్నాడు వాడు సిగ్గుపడుతూ.

“చేస్తావా లేదా?” కాస్త కోపంగా అన్నాడు వాడి నాన్న.

బుచ్చిబాబు కాస్త దూరంగా నిలబడి గోడకున్న ఇందియా మ్యాప్స్నీ, సరస్వతీదేవి విగ్రహస్నీ చూస్తున్నాడు. చిరంజీవి పిల్లలందరికి ఆటోగ్రాఫ్ లిచ్చి వంపించాడు.

తరువాత బుచ్చిబాబు వేపు తిరిగి “.....చెప్పండి” అన్నాడు.

“నా పేరు బుచ్చిబాబు. నేను మీ ఫాన్స్ని.....” అన్నాడు నప్పుతగా.

దూరంగా పుస్కాలు సర్దుతున్న సెక్రటరీ ఉలిక్కిపడి, బుచ్చిబాబు వేపు కోపంగా చూస్తాడు. బుచ్చిబాబు అటు చూడనట్లు సటీంచాడు. సాధారణంగా ‘మామాలు ఫాన్స్’ అలా లోపలికి వచ్చి తీరిగ్గా కూర్చుని కబుర్లు చెప్పరు. చూడగానే విషయం తెలిసిపోతుంది.

చిరంజీవి కూడా ఆశ్చర్యపడ్డట్లు కనిపించాడు. కానీ సెల్పు సైకలాజికల్ కంప్రోల్ పున్నపాడు, పబ్లిక్ అధ్యినిష్ట్స్ప్రెపన్ తెలిసినపాడూ అవటంచేత వెంటనే సర్దుకుని, “ఓపో ఏం చెస్తూ వుంటారు మీరు?” అని అడిగాడు.

“మీ సినిమాలు చూస్తూ వుంటాను.”

“అదిసరే. అడిగాక....”

“అంబే మీ ఉద్దేశ్యం సంపాదన ఏమిటి అనా?”

“జెను”

బుచ్చిబాబు నప్పుతూ, “మీ సినిమాలు చూస్తూనే దబ్బు సంపాదిస్తాను నీక. నా కింకేమీ పనిలేదు” అన్నాడు.

“ఎలా?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

“మా యజమానికి ఈ నగరంలో ఐదు సినిమాపోళ్ళున్నాయి. ఏదో ఒక హాల్లో ఎప్పుడూ మీ సినిమా అడుతూనే వుంటుంది. మీరంబే నాకెంత అధిమానమో మా యజమానికి తెలుసు. అందువల్ల మీ సినిమా ఏ హాలులో ఆడుతూ వుంటే ఆ హాలులో పనిచేయబానికి అనుమతి ఇస్తాడు. గేటు దగ్గర టెక్కెళ్లు కోసే పని నాది! సినిమా మొదలవగానే నా పని పూర్తిచేసి చూస్తూ కూర్చుంటాను. మొత్తం నాలుగు పోలు ఆ విధంగా చూస్తూంటా.”

చిరంజీవికి ఇదేదో ఇంటర్వెంగ్స్ గా అనిపించింది. “ఎంతకాలం నుంచి

చూస్తున్నావ్ ఇలా?" అని అడిగాడు.

"1982 నుంచి. 'మొగుడు కావాలి' నుంచి 'ఘురానా మొగుడు' వరకు ఒక్కరోజు కూడా సెలవు పెట్టుకుండా."

"హ్య....ట"

"అప్పును సర్. మొత్తం పథ్థాలుగు వేలసార్లు చూసి వుంటాను ఫి సినిమాలు."

ఈక నిమిషం చిరంజీవి మాట్లాడలేదు. పది సం....వ....త్త.... రాలపాటు రోజుకి నాలుగు ఓలు చొప్పున ... కొండాకచో అయిదారు ఓలు కూడా

"బైదీ, అభిలాష, శుభలేఖ... అన్నీ వెరైటీలు....." అని ఏదో చెప్పబోత్తను బుచ్చిబాబు మాటలు మధ్యలో అపుచేస్తూ "సువ్యోం చదువుకున్నావ్?" అని అడిగాడు.

"గ్రామ్యయేషన్"

ఇది మరో ఛాక్.

"సినిమాహాలో పనిచేస్తూ గ్రామ్యయేషన్ వరకూ చదువుకున్నావా?"
"జెను. ప్రావేటుగా!"

"ఫంటాస్టిక్! ఇదో సెన్సేషనల్ న్యూన్ అపుతుంది.... కాఫీ"

"వద్దుసర్. మీరు ఈ మాత్రం మాట్లాడతారని అనుకోలేదు. నాకు చాలసంతోషంగా వుంది" అంటూ బ్రీఫ్కేసు తెరిచి అందులోంచి కార్డు తీశాడు.
"ఆటోగ్రాఫ్?"

"అవనండీ" అంటూ విజిటింగ్ కార్డుతోపాటు ఆటోగ్రాఫ్ పుస్తకం ఇచ్చాడు.

బుచ్చిబాబు ఇచ్చిన విజిటింగ్ కార్డుని పరీక్షగా చూసి ఆటోగ్రాఫ్ మీద సంతకం పెంతు "ఇంకా ఎంతకాలం ఇలా సినిమాహాళ్ళల్లో పని చేదామను కుంటున్నావు?" అని అడిగాడు.

"కోటి రూపాయలు సంపాదించేవరకూ"

"హ్య....ట"

"ఎప్పి పిచ్చివాడు" అన్నట్టు చూసాడు సెక్రటరీ.

"సర్! నేనొచ్చింది ఆటోగ్రాఫ్ మీద సంతకం పెట్టించుకోవడానికి. కానీ దానికన్నా మరో ముఖ్యమైన పనికూడా వుంది."

"ఏమిటీ?"

కొంచెన్సేపు మౌనంగా వుండి, బుచ్చిబాబు నెమ్మిదిగా అన్నాడు - "....

డబ్బు పైనన్ డబ్బు

నేను మీతో సినిమా తీయాలనుకుంటున్నాను."

సెక్రటరీ చేతిలోంచి పుస్తకం అప్రయత్నంగా నేలమీదకు జారి ఆనిశ్చిబ్బంలో పెద్ద కళ్ళం చేసింది.

చిరంజీవి నవ్వేదు. "సాతో సినిమా తీయాలంబే పైసా పెట్టబడి అవసరం లేదని నీ కెవరయినా చెప్పారా?"

"సాకా విషయం తెలీదండీ" అమాయకంగా అన్నాడు బుచ్చిబాబు.

మామూలుగా అయితే సంభాషణ అపుచేసి లోపలికి వెళ్లపోయేవాడే, కానీ ఇంత అభిమానం పున్న వ్యక్తి మనసు నొప్పించేలా అర్థాంతరంగా వెళ్లపోవడం ఇష్టంలేకపోయింది.

ప్రైం బుచ్చిబాబులో ఏదో తెలియని ఆకర్షణ కూడా కనబడింది.

నవ్వుతూ "మరి నాతో సినిమా ఎలా తీద్దామనుకున్నావ్?" అని ప్రశ్నించాడు.

బుచ్చిబాబు బ్రీఫ్కేస్ తెరిచాడు. "నేను మీ సినిమా మొట్టమొదటిసారి మొట్టమొదటి పో చూసినప్పుడే మీతో సినిమా తీయాలనే నిర్ణయానికి వచ్చాను సార్. అప్పటినుంచి డబ్బులున్నా, లేకపోయినా, పసులుండి అయినా సరే రోజుకి రూపాయి చొప్పున దాయటం ప్రారంభించాను.... కేవలం మీతో సినిమా తీయడం కోసం పది సంవత్సరాలుగా డబ్బు కూడిచెడతూ వచ్చాను."

చిరంజీవి కన్నార్పకుండా అతడివేపు చూసాడు. బుచ్చిబాబు ఒక గమ్మత్తయిన వ్యక్తిలా తోచాడు. రకరకాల అభిమానులూ, తన సినిమా వందసార్లు చూసానని చెప్పినవాళ్ళు, తన ముందే డాన్స్ చేసి చూపించేవాళ్ళు, తన మీద కవత్తుం ప్రాసి వినిపించేవాళ్ళు, చేతిమీద పచ్చబొట్టు పొడిపించుకున్నవాళ్ళు చాలామంది వున్నారు. కానీ ఈ విధమైన కన్స్ట్రక్టివ్ ఆలోచనలతో వున్నవాళ్ళు తారసపడటం అరుదు.

"అలా అయినా మూడు నాలుగువేలకన్నా ఎక్కువ అవధుగా రోజుకి రూపాయి చొప్పున పది సంవత్సరాలు" అన్నాడు.

"ఈ బ్రీఫ్కేసులో పడిపోనువేలున్నాయి సార్. అందులో మీరన్నట్టు మూడువేల ఆర్యాందల యాభయ్యే ఆ విధంగా పోగేసిన డబ్బు. మిగతాది నేను 'చిరంజీవి ప్రాడక్ట్స్' మీద సంపాదించిది."

"చిరంజీవి ప్రాడక్ట్స్ ఏమిటి?"

“ఈవ్ కార్బూలో ఒక కిల్చీకొట్టు పెట్టించానంది. అందులో కుడ్రు నెలకి అయిదొందలు ఇస్తాను. అందులో అన్నే చిరంజీవి ప్రాదక్షే వుంటా చిరంజీవి కిట్టి చిరంజీవి దువ్వెన చివరికి అరటి గెలమీద కూ ‘చిరంజీవి’ అని చెకిస్తూ వుంటాను. బాగా రష్ణగా వుంటుంది ఆ పోవు. దానికి నెలకో వెయ్యి రూపాయలు వస్తుంది. ఆ విధంగా ఈ సంవత్సరంలో పడిన సంపాదించాను. మొత్తం పదిహేనువేలు” అని ఆగి అన్నాడు. “....నే సంవత్సరం ఇరవై వేలదాకా సంపాదించగలనని నమ్మకం వుంది.”

“పోనీ అలా అయినా కూడా నువ్వు పదిలక్షులు సంపాదించడాముఖ్యం సంవత్సరాలు పడుతుందే...”

“అవను సారీ! అందుకే నేను మీతో 2020లో సినిమా తీర్మానాకుంటున్నాను.”

కిట్టికి రక్క నెమ్ముదిగా వూగింది. అప్పటివరకూ స్థబ్బంగా వున్న ఆ గదిలే చిన్న గాలి తిమ్మెర ప్రవేశించిన కదలిక. సెక్రెటరీ గోడకి ఆనుకుని శిలా ప్రతిష్ఠనిలబడ్డాడు. చిరంజీవి కళ్ళలో ఆశ్చర్యం కొట్టుచ్చినట్టు కనబడింది.

“2020లో నాతో సినిమా తీస్తావా? అంటే ముఖ్యం సంవత్సరాతరువాత....”

“అవను సర్” అన్నాడు బుచ్చిబాబు. అతడి కంఠంలో నిర్మించిన కనబడుతూంది. “.... ఇదే విషయం నేను మామూలుగా చేస్తే మీరు నమ్మపోవచ్చు. నాలాంటి పిచ్చి అభిమానుల్ని మీరు చాలామందిని చూశి వుండాలంకని.... పది సంవత్సరాల్యుంటే నా ఆలోచనకి ఫునాదులు నిర్మించుకుంటప్పాడను. పదిహేనువేలు మించి దృష్టిలో చాలా చిన్న మొత్తం అయివుండవచ్చు కానీ అదే నా పది సంవత్సరాల అభిమానం. కాదు - పది సంవత్సరాల పట్టం ఏ మాత్రం తగ్గిపోని దీక్ష!! సర్ మీకు నా మీద నమ్మకం వుండే ... ముఖ్యం సంవత్సరాల తరువాత నా సినిమాలో హీరోగా నటిస్తాను మాటల్చేవుండి చాలు....”

“కానీ అప్పటికి నా వయసు ...” అంటున్న మాటల్ని ‘కట్టి’ చేసి ... “వయసులోనైనా నటించవచ్చునని మన వెనుకటి తరం నటులు నిరూపించారు అప్పటికి మీరు ఇంతకన్నా ఎక్కువ గ్రామర్త్థం వుంటారని నా మనసు చెబుతోంది మీరేమీ అనుకోనటి ... మీరు నన్ను తిట్టునంటే ... ఇంకో విషయం కూడా చెబుతాను. ఇప్పాడు మీరు తీసుకునే రెమ్మానరేపన్కి, అప్పటి ఇండ్క్స్ ప్రకా-

లక్కపెట్టి అంత పారితోషికం ఇస్తాను” అంటూ దబ్బు తీసి బల్లమీద పెట్టి “.... ఇది నా అద్వాన్సు....” అన్నాడు.

ఇంకో సందర్భంలోనైనా ఏ ప్రాచ్యసరైనా ఈ వని చేసివుంటే చాలా కోపం వచ్చి వుండేది. కానీ ఎదురుగా వున్న అభిమానిని చూస్తుంటే అలాంటి భావం కలగలేదు, ముఖ్యంగా ఒకప్పటి తన దీక్ష, పట్టుదల గుర్తొచ్చాయి.

“నేను చేస్తాను” అన్నాడు క్లప్పంగా.

బుచ్చిబాబు మొహం ఆనందంతో విప్పారింది.

“కానీ ఈ దబ్బు తీసుకెళ్ళు.”

“.... సర్” సందర్భంగా అన్నాడు.

“నే నెవరిదగ్గరా అద్వాన్సు తీసుకోను. నువ్వు నిజంగా అంత కష్టపడి ముఖ్యం సంవత్సరాలలో ఆ స్థాయికి రాగలిగితే నీకో పిక్కర్ చేసి పెడతానని మాట ఇస్తున్నాను.”

“ధాంక్స్.”

బుచ్చిబాబు తనతోపాటు తెచ్చిన దబ్బు శ్రీఫేసులో పెట్టేసి, అందులోంచి ఒక పేపర్ తీసి చిరంజీవి ముందుకు తోశాడు.

“ఏమిటిది?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు చిరంజీవి.

“అగ్రిమెంట్ సర్”

“అగ్రిమెంట్ ఏమిటి? ఎందుకు?”

దూరంసుంచి వింటూన్న సెక్రెటరీ ఇక ఉద్దేశగం ఆప్కోలేక దగ్గిరగా వ్యాప్తాడు. బుచ్చిబాబు చేతిలో స్టౌంవ్ పేపర్ చూసి కోపంతో మరింత ఉద్దేశపడ్డాడు. ఇలా అగ్రిమెంట్లు మీద సంతకాలు పెట్టటాలూ, అద్వాన్సు ముట్టెనట్టు రసీదులూ ఇవ్వేన్నే ఎప్పుడూ లేవు. వ్యవహరాలన్నీ కేవలం నోటిమాట మీద జిరిగిపోతాయి.

చిరంజీవి అదేమాట అన్నాడు. “.... నేను నీ పిక్కర్ చేస్తానని చెప్పానుగా, ఇంకా ఎందుకు ఈ సంతకాలు?”

“క్లిమించండి సర్. మీమీద నమ్మకం లేకకాదు. ఇదికూడా మీ వల్ల ప్రేరణ పొందాను.”

“నా వల్ల? ఎలా” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

“ఛాలెంజి సినిమాలో మీరు రాపుగోపాలరావుగారి ముందు ఇలాగే అగ్రిమెంటు కాగితాలు తీసి సంతకం పెట్టటంటారు. అదే నాకు ప్రేరణ సార్.”

చిరంజీవి నవ్వెడు. “అంటే నేను నీకు అందులో విలన్లాగా కనబడు

తున్నానా?"

యండమూరి వీరేంద్రసాహె దబ్బు మైనన్ దబ్బు

అని అడిగాడు సెక్రటరీ మెట్లు దిగుతూ. అతడికి తాను మోసం చెయ్యిద్దానని

"సారీ- రియల్ స్టేట్ సారీ సర్. నా అభిప్రాయం నిజంగా అదికాదు. నాచాలా కోపంగా వుంది. చిరంజీవి అగ్రిమెంట్ సైన్ చేసేసరికి ఒక మాట్లాడ జీవితాశయం ఈ సినిమా. మీ జీవితంలో ప్రతిరోజు ఏదో ఒక ట్రీల్ వుంటుంది లేకపోయాడు.

మాలాటీవాళ్ళ జీవితాల్లో ఎడాదికో ట్రీల్ వుంటుంది. ఇలాటీ అద్యుత్తమై సంఘటన అయితే అసలు జీవితకాలంలో మరొకటి వుండడకపోవచ్చు. అందువల్ల మీరు దీనిమీద ఆటోగ్రాఫ్ లాటిడి చేస్తే - అది నాకు ముప్పె సంపత్తురాలపై రోజు చెప్పటం" అనే ట్రీక్ ఉపయోగిస్తారు గుర్తుందా? అలాగే లోపలికి ప్రవేశించ ప్రేరణ ఇస్తుంది. నా ఉద్దేశ్యంలో ప్రేరణ అంటే అది సార్. మీరు నమ్మి చానికి ఆ విధంగా నేను "శాస్త్రిప్రాన్సిస్ట్స్" అన్న ట్రీక్ ఉపయోగించా నన్నమాట." నమ్మకపోయినా ఈ శ్కంఱ కోసం పది సంపత్తురాల్యుంచీ పైసా పైసా కూడబెట్టుకుంటూ వచ్చాను. మీ కిష్టం లేకపోతే వద్దు సార్. కాని" తరువాత ఏం మాట్లాడాలో తెలియనట్టు ఆగిపోయాడు.

చిరంజీవి అతని చేతిలోంచి పేపరు తీసుకుని చదివాడు.

"బుచ్చిబాబు అనే నా అభిమానికి 2022వ సంపత్తురంలో నేను ఒ సినిమాలో హీరోగా నటించటానికి నా అంగీకారం తెలియజేస్తున్నాను.

- చిరంజీవి

చదవటం పూర్తిచేసి తలెత్తి "పెన్నుందా?" అని అడిగాడు. ఆ మార్కెప్రశ్న బాంబులా పేలలేదు. పూలజల్లులా కురిసింది.

బుచ్చిబాబు మొహం ఆనందంతో విప్పారింది. జేబులోంచి పెన్ను తీఁ ఇచ్చాడు. చివరల్లో ఇంకాక్క వాక్యం ప్రాణి సంతకం పెట్టి ఇచ్చాడు చిరంజీవి.

ఆ వాక్యం ఏమిటా - అని ఆత్రంగా చూసాడు బుచ్చిబాబు.

'ఇందు నిమిత్తం నేనే విధమైన పారితోషికం తీసుకోను'

- చిరంజీవి

బుచ్చిబాబు విభ్రాంతితో తలెత్తాడు. అతడి నోట మాట రాలేదు. "ఈ.... ఇదీ...." అన్నాడు.

చిరంజీవి అతడి భుజం తదుతూ "ఒక ఆశయంతో నువ్వు ముప్పె సంపత్తురాలు కష్టపడి అంత దబ్బు సంపాదిస్తే - అప్పటికి నేను ఏ పరిస్థితుల్లా వున్న నీకో సినిమా ట్రీగా చేసిపెడతాను. నా శక్తిమీద నీకు నమ్మకం వున్పట్టి కృషి ఘరించాలని నాకు కోరిగ్గ వుంది. బెస్ట్ లక్...." అంటూ జీవ్

బుచ్చిబాబు ట్రీఫ్కేన్ మూసి చిరంజీవి దగ్గర శలవు తీసుకుని తీసి దిగాడు. అతడితోపాటూ సెక్రటరీ కూడా మెట్లు దిగసాగాడు.

"నాతో సాన్ ప్రాన్సిస్ట్స్ అక్కుట్ వింగ్ అని అబద్ధం ఎందుకు చెప్పావు?"

బుచ్చిబాబు తమాపాగా నవ్వేడు.

"ఛాలెంజి సినిమాలో హీరోయిన్ని ఆకర్షించటానికి చిరంజీవి ప్రట్టిన మీరు దీనిమీద ఆటోగ్రాఫ్ లాటిడి చేస్తే - అది నాకు ముప్పె సంపత్తురాలపై రోజు చెప్పటం" అనే ట్రీక్ ఉపయోగిస్తారు గుర్తుందా? అలాగే లోపలికి ప్రవేశించ ప్రేరణ ఇస్తుంది. నా ఉద్దేశ్యంలో ప్రేరణ అంటే అది సార్. మీరు నమ్మి చానికి ఆ విధంగా నేను "శాస్త్రిప్రాన్సిస్ట్స్" అన్న ట్రీక్ ఉపయోగించా నన్నమాట."

ఇద్దరూ క్రిందికి దిగి ముందు ఫోలులోకి వచ్చారు. అక్కడ అడవాళ్ళ కొందరు మేకప దిర్చుకుంటున్నారు. అది చూసి బుచ్చిబాబు "ఈ రోజు ఘాటింగ్ ఈ ఇంట్లోనా?" అని అడిగాడు.

"కాదు. వాళ్ళు చిరంజీవిగార్చి ఇంటర్వ్యూ చేయడానికి వచ్చిన రచయితులు" అన్నాడు సెక్రటరీ.

అతడి దగ్గర శలవు తీసుకుని బుచ్చిబాబు బైట్కోచ్చాడు.

* * *

అతడు అక్కడనుంచి సరాసరి వాసుదేవమూర్తి దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

విష్ణురాపం వాసుదేవమూర్తి ప్రసిద్ధ మూర్జుజీక్ డైరెక్టర్. ఎప్పుడైనా ఎవరైనా దూరధ్యానలో 'బృందగానం' అనే కార్యాక్రమం దురదృష్టవశాత్తూ చూడటం సంభవిస్తే - అందులో ఒక మాలగా, కెమేరాకి ముందుగా నిలబడి రెండు చేతులూ విపరీతంగా గాలిలో పూపేస్తూ ఒక అలోకికాసందంతో కట్టు మూసుకుని స్వయంతృప్తిని పొందుతున్న వ్యక్తిని గమనిస్తారు. అతడిని 'మూర్జుజీక్ డైరెక్టర్' అంటారు! తానేనే, జయదేవుడు, సైగ్ లెవెలులో బాటీలు కట్టినవాడికి మల్లే ఫీలియపోతూ వీరు ప్రదర్శిస్తారు. వీళ్ళు మద్యలో చేతులూపటం మానేసినా ఆ పాట అలా కంటీన్యూ అయిపోతూనే వుంటుంది. ముందు ఒకావిడ విషాదంగా మొహంపెట్టి "ఈ దేశం నాదీ - దీ - దీ" అని పాడుతుంది. విషాదంగా మొహంపెట్టి "ఈ దేశం నాదీ - దీ - దీ" అని పాడుతుంది.

వెనుక నిలబడ్డ పదిమంది మొగవాళ్ళూ - ఆడవాళ్ళూ రకరకాల హోపావాలతో "ఈ.... దేశం నా-దీ-దీ-దీ" అని అరుస్తారు. ముందున్నావిడ మళ్ళీ నిర్వపంగా, "ఈ జెండా నాదీ" అంటుంది. వెనుకాల వున్నవాళ్ళు పల్లకీ మోసేవాళ్ళకి మల్లే "బోథో-బోథో-మో-బోమ్" అంటారు. ఇలా సాగుతుంది పాట.

ఇదొక పెద్ద హర్షద్దమేహతా వ్యవహారం. ఒకక్కే పాడితే వారికి ఏ

బోథో-బోథో-మో-బోమ్" అంటారు. ఇలా సాగుతుంది పాట.

ఇదొక పెద్ద హర్షద్దమేహతా వ్యవహారం. ఒకక్కే పాడితే వారికి ఏ

యందమూరి వీరేంద్ర డబ్బు ఘనవ్వ డబ్బు —
రెండోందలో ఇస్తే సరిపోతుంది. ఇలా ఇరవైమంది వుంటే ఒక్కొక్కరికి రెండోంద
చొప్పున ఇవ్వపలసి వుంటుంది దూరదర్శన్. చివరకు మైక్రో ముందు 'కు
మన్నా' ఈ రాయల్సీ లభిస్తుంది. కాబట్టి 'సోలో'లూ, 'ట్యూయోబీ'లూ ట్రై
బ్యండగానాలు వచ్చాయి. అదీగాక పదిమందిలో ఒకరు అపస్వరం పో
అది బయటపడదు.

విశ్వరూపం వాసుదేవమూర్తి ఈ విధంగానే దూరదర్శన్ మూర్జుచిక్ డైట్
తన భార్యనీ, కూతుళ్ళనీ, తమ్ముడినీ అందర్నీ బ్యండగాన త్రూప్టో ఆచి
చేయించాడు. డబ్బులు బాగా వస్తాయి.

అతని దగ్గిరకు వెళ్ళాడు బుచ్చిబాబు.

"అయిదు పాటలు రికార్డు చేయాలి. ఎంతవుతుంది?"

సూటిగా వచ్చిన ఈ ప్రశ్నకి కాస్త కంగారుపడ్డాడు వాసుదేవము
"బ్యండగానాలా?" అని అడిగాడు.

"కాదు. చిరంజీవి విక్రూర్కి నువ్వే మూర్జుచిక్ డైరెక్ట్ వి. ఇది
వెయ్యినూటపడపోర్లు అడ్డాన్ను."

వినటంలేదు వాసుదేవమూర్తి. అప్పటికే వెనక్కి విరుచుకుని
పోయాడు.

* * *

ట్రాక్టీ వచ్చి ఇంటిముందు ఆగటంతో, స్పెట్టర్ అల్లుతున్న శ్రీ మహా
తలెత్తి చూసింది. బుచ్చిబాబు దిగి లోపలికి వచ్చాడు.

గత పదిహేనురోజులుగా అతడు చాలా బిజీగా వుండటం గమనించి
ముఖ్యంగా చిరంజీవి దగ్గిరకి వెళ్ళివచ్చిన దగ్గిర్చుంచి.

చిరంజీవి త్రాసి ఇచ్చిన కాంట్రాక్టు కూడా చూసింది. అదెప్పుడో 2022.
నటిస్తాన్నను కాంట్రాక్టు.

కాబట్టి బుచ్చిబాబు బిజీగా వుండటానికి కారణం చిరంజీవి సిని
విషయం కాదని తెలుస్తానే వుంది. మరే విషయం గురించి?

ఎంతడిగినా చెప్పలేదు. నవ్వేసి వూరుకున్నాడు.

ట్రాక్టీ దిగి లోపలికాచ్చిన బుచ్చిబాబు "బయల్సేర్" అన్నాడు.
అమె ఆశ్వర్యంగా "ఎక్కడికి?" అని అడిగింది.
"ఊరెక్కున్నాం" అన్నాడు. అతని చేతిలో చిన్న ప్యాకెట్ వుంది.

ఆమె మరింత ఆశ్వర్యంగా "వూరా? నీకేమైనా మతిపోయిందా? ఏ
వూరు? ఆ ప్యాకెట్ ఏమిటి?"

"పద చెపుతాను."

"అనసెమీ సర్పుకోలేదు."

"టూర్చిపొడార్ కూడా వద్దు. పేస్టుతోసహి బయట కొనుక్కుందాం.
తాళంవేసి బయల్సేర్రు."

"కానీ ఐట్లు"

"మనకి ఏవో పది జతల ఐట్లులున్నట్టు మాట్లాడతావేంటి? వున్నదేదో
శరీరం మీదే వుంది. బయల్సేర్రు. బయట టాక్టీవాడు గోల పెడతాడు."

అమె గొఱుక్కుంటానే అప్పటికప్పుడు తయారై బయట కొచ్చింది.
"శదంతా ఏమిటి బుచ్చి? అసలు మనం ఎక్కడికి వెళుతున్నాం? ఏ వూరు
వెత్తున్నాం?"

"సస్పెన్స్" అన్నాడు బుచ్చిబాబు. "చూడు లీలక్ష్మీ, మనపి చాలా
సామాన్యమైన జీవితాలు. అంటే - మరోరకంగా చెప్పాలంటే - మన జీవితాలలో
అప్పోడకరమైన ఫ్రిల్స్ చాలా తక్కువ. అటువంటి ఫ్రిల్స్ నీకు ఇవ్వాలని
అనుకుంటున్నాను. ఈ ఒక్క ప్రశ్న మనం అక్కడికి వెళ్ళివరకూ అడక్కుండా
పుండరేవీ?" అన్నాడు ఆర్సిస్టున్నట్టు. అతడి మనసు అవగతం అయినట్టు అమె
పొనగంగా వుండిపోయింది.

ట్రాక్టీ రెలేస్పేషన్కి వెళ్కాక అర్థమైంది ఆమెకి....తాము బోంబే వెళుతు
న్నట్టు.

ఎయిర్ కండిషన్ ఫ్రైక్లాన్ కంపార్ట్మెంట్!
ఇద్దరికి సరిపోయే కూపే. చల్లతీగాలి, మంచినీళ్ళ జగ్గి, కాలింగ్ బెల్,
కైలిక్కి అందమైన కర్రెన్సు, మెత్తటి విశాలమైన పక్కమీద మల్లెపూవులాటి పరువు.
దానిమీద తెల్లటి లుప్పటి.

అదే మొట్టమొదటిసారి ఆమె ఫ్రైక్లాన్లో ప్రయాటించటం. అందులోనూ
ఎయిర్ కండిషన్ ఫ్రైక్లాన్లో ప్రయాటం చేయటం.

ఒకపైపు మనసులో కాస్త బెదురు.

"ఇంకేమయినా కావాలా సార్?" అబెండర్ నమ్రుతగా అడిగాడు.
సాధారణంగా మంత్రులు ప్రయాటం చేసే కంపార్ట్మెంట్ కాబట్టి ఆ విధేయత
దానంతట అది వస్తుందేమో. బుచ్చిబాబు ఇంకేమీ అవసరం లేదని చెప్పాడు.
అపెండరు వెళ్ళిపోయాడు.

తలుపు వేనేస్తే-బయట పగలో రాత్రి అర్థంకాని మంద్రమైన శ్రీవెలుతురు. తెర తొలగించి చూస్తే కిటికీలకి కూడా నీలంరంగు అద్దాలు.

“బయామ్ సారీ” అన్నాడు.

“దేనికి” అంది ఆశ్చర్యంగా.

“పెళ్ళయిన ఇన్నాళ్ళకి హాసీమూన్ తీసుకువెళుతున్నందుకు.”

ఆమె అతడి భుజాలచుట్టూ ఆప్యాయంగా చేతులు వేసి, “నాకు పుమెదటిరాత్రి కూడా ఇంత బాగానూ వుందోయ్” అంది మెదవంపో ఈచాచుకుంటూ.

“చావమీద - తలదిండు కూడా లేకుండా - రెండు పాతబట్టమూటగట్టి-అది నీకు బావుండా?” నవ్వుతూ వెక్కిరించాడు.

ఆమె నవ్వుకుండా - “అయినా అది మొదటిరాత్రి కదా” అంది. ఆశచేతిలోని పాకెట్ అప్పుడు విప్పాడు.

కిలో ముల్లపూలు.

వాటిని వక్కమీద జల్లుతూ, “పాకెట్లో ఏమున్నది? అని అడిగావూ ఇది మొదటి సస్పెన్స్” అన్నాడు.

“రెండో సస్పెన్స్ ఏమిటి?” అంది.

“అది రెపబి వరకూ సస్పెన్స్” అన్నాడు కన్నుకొఱ్ఱి.

మరుసటిరోజు బోంబే స్టేషన్లో ప్రాణ్యన్నే ఆగింది టైలు. ఇద్దరికి వాసాపూలు. టాక్సీ ఎక్కార్లు.

“సీ-రాక్” హోటల్ ముందు ఆగింది టాక్సీ. రిసెప్షన్ ఏదో సిసిపు సెట్టింగ్లా వుంది. అతడు ముందే రూమ్ రిజర్వ్ చేసినట్టున్నాడు. ఫారం ఫీస్ సంతకం పెదుతూంచే ఆమె చుట్టూ విచిత్రంగా చూస్తోంది.

అఱవు అఱవునా అరిస్టోక్సీ అద్దినట్టుంది - రిసెప్షన్! మొగాక్సు నూటుల్లోనూ, అడవాళ్ళ పట్టచీల్లోనూ, బెనారస్ సిల్లుల్లోనూ ఉన్నారు.

“వీళ్ళ మధ్య మనం దిష్టిబోమ్మల్లా వున్నాం కదా.”

“కాదు” అన్నాడు బుచ్చిబాబు. “బాగా డబ్బున్నవాళ్ళు మనలో సింపిల్గా వుంటారు. అది రిసెప్షన్లో వాళ్ళకి తెలుసు. లక్షాధికారులైతే ఈ ఈ హోటల్లో దిగరు. ఇక్కడ ఒకరోజు గది అడ్డె-వాళ్ళ నెల జీతం.”

“ఇప్పుడు మనం దిగబోయే గది అడ్డె ఎంతంది?” అమాయకం అడిగింది.

“రోజుకి మూడువేల ఐదొందలు”

“అమ్మె” అంది గట్టిగా. ఆమెకి ఎంత ఆశ్చర్యం వేసిందంటే అది హోటల్ అనీ-అందరూ వింటారని కూడా మర్చిపోయింది.

“పద వెళ్ళం” లిష్ట్ పైపు నడుస్తూ అన్నాడు.

“విరంబీవారు పదిహేనువేలు అడ్వౌస్టు వర్షాన్నారని అది ఈ విఠంగా అర్పు పెదుతున్నారా?”

అతడు నవ్వి వూరుకున్నాడు.

ఇద్దరూ లిష్ట్ లోపలికి ప్రవేశించారు. అతడు పైకి వెళ్ళటానికి బటన్ నొక్కటోతుండగా మేకప కుర్రాడితో సహ మరో వ్యక్తి లోపలికాచ్చింది. లిష్ట్ తలుపులు నెమ్మిగా మూసుకున్నాయి. అది పైకి వెళ్ళటం ప్రారంభించింది.

లోపలికి వచ్చిన అందమైన వ్యక్తి ఎవరా అని పరిశీలించి చూసిన శీలష్టీ లోపల్చించి సన్నగా రాబోతూన్న కేకని బిలవంతంగా ఆపుచేసుకుని- ఎగ్గయిబ్ మంటలో ఈపిరి బిగపట్టింది.

ఆమె శ్రీదేవి! ముమ్మార్లూ శ్రీదేవే!!

క్రణంలో తేరుకుని - “మీరు శ్రీదేవి కదా” అంది.

తెలుగులో వినవడిన ఆ మాటలకి శ్రీదేవి నవ్వి - తలూపింది. అప్పుడ్రమైంది లక్ష్మీకి తను ఎంత చేవార్పు ప్రశ్న వేసిందో!

“నేను కాలేజీలో చదువుకునే రోజుల్లో మీ ఫాన్సినందీ” అంది.

శ్రీదేవి నవ్వుతూనే “ఇప్పుడు కాదా?” అంది. మళ్ళీ తనెత పూలిష్గా మాట్లాడిందో అర్థమైంది లక్ష్మీకి. “సారీ అందీ. మిమ్మల్ని చూసిన ఎగ్గయిబ్ మెంటలో ఏం మాట్లాడుతున్నానో నాకే తెలియటంలేదు.”

అర్థం చేసుకోగలనన్నట్టు తలూపి “హాసీమూన్కి వచ్చారా?” అని అడిగింది.

“అవను. కాస్త లేటుగా” అన్నాడు బుచ్చిబాబు పక్కనుంచి. అంతలో రెండో హోల్ వచ్చింది శ్రీదేవి ఆ అంతస్థలో ఆగిపోయింది. లిష్ట్ మళ్ళీ కదిలింది.

“ఏదో మార్జిల్ విషాదానికి తెలుసు. అమె బోంబే వచ్చినప్పుడల్లా ఇదే హోటల్లో వుంటుంది” అన్నాడు.

లక్ష్మీ తేరుకోలేదు.

“నా గుండె ఇంకా వేగంగా కాట్లుకుంటూనే వుంది. శ్రీదేవితో కలిసి ఒకే లిష్ట్ పై ప్రయాణం చేసామంటే నమ్మక్యం కావటంలేదు” అంది.

ఇద్దరూ గదిలో ప్రవేశించారు.

వాల్-టు-వాల్ కార్పెట్, బల్లమీద గులాబులు, విశాలమైన మంచ పక్కనే భోను.

“నే నొకటి చెప్పతాను. ఏమీ అనుకోవుగా” అంది.

“ఏమిటది?”

“వీలైనంత తొందరగా ఈ రూము భాళీచేసి వెళ్లిపోదాం బుట్టి. ఇక వుంటే - ఆనందంకన్నా - ఇంత ఖరీదుని చూసి నా గుండె బేజారయిపోతాయి మనం సంపాదించిన కొంచెం డబ్బు. ఈ రెండు రోజుల్లోనే ఖర్చుయిపోతే మనం మందు మందు ఎలా గడువుతాం?”

“ఇద్దరం ముగ్గురుమవుతే ఎలాగూ ఇంత స్నేహిగా వుండలేం. అందుకి అర్ధాల్లూ ఎంజాయ్ చేద్దాం. సర్లే, నీ అభీష్టం ప్రకారం ఈ సాయంత్రం వెళ్లిపోదాం. సరేనా!”

అమె తెల్లమొహం వేసి, “ఈ సాయంత్రమా?” అంది.

అతడు నవ్వేదు. “ఇంత అందమైన గదిలో ఒక్క రాత్రయినా గడవకులపాపులు వరుసగా ఉన్నాయి. బీరు అమ్మే ‘సబ్’ దాటాక - ఒక విశాలమైన ఎలా వెళ్లామనా నీ అభీష్టాయం? కానీ వెళ్లాలి. తప్పదు” అన్నాడు.

ఆ సాయంత్రం వరకూ గదిలో వుండి సాయంత్రం బయల్దేరారు. మాపున్నాయి. చుట్టూ అద్దాలున్నాయి. ఆ దారిలో నదుస్తూ - వళ్లునోప్పులు.

“బోంబాయిలో ఏమీ చూడనేలేదు” నిష్టారంగా అంది.

అతడామె వైపు పరీక్షగా చూస్తూ “నీలో ట్రాస్ట్స్ ఫార్మాషిషన్ కొట్టాచ్చినసు కనపడుతూంది నుమా” అన్నాడు.

“ఎం మార్పు?”

“మొన్న మొన్నటివరకూ కాలేజి అమ్మాయిలా వుండేదానివి. ఇప్పుడు సంబంధం కూడా మారింది. పదహారణలా భారతీయ గృహిణిలా తయార్యావు.”

అమె అందంగా సిగ్గుపడింది. కారు బట్టల పాపుమందు ఆగింది.

‘చిరాగ్ దిన్...!’ భారతదేశపు అతి ఖరీదైన పాపుల్లో ఒకటి. అతడి రెండు జతల బట్టలు కొనుకున్నాడు. అమెకు మరో పాపులో ట్రస్ట్ కొన్నాడు. టూతీవేస్తూలాటి చిల్లర సామాన్లు కూడా కొనేసారు.

ట్టాక్ కదిలాక “ఏమిటి? మనం ఈ బట్టలూ, పేస్టా కొనుకోవబడాయి. అన్నాడు. అతడి మాటలు కాదనలేక కాస్త తాగింది. నిజంగా చాలా బావుంది. ఓఁబే వచ్చామా?” అంది. అతడు నవ్వి వూరుకున్నాడు.

ట్టాక్ ఏయిర్పోర్టు ముందు ఆగింది. విమానాశ్రయాన్ని చూసి ఆమె వీత్రపోయి - “పిండి, ఇంత ఖర్చేమిటి?” అంది దిగులుగా. “ఎవరికయినా చెప్పినా మనకి పిచ్చెక్కిందనుకుంటారు. రైలులో ప్రాధ్యన్నాచ్చి విమానంలో సాయంత్రం వెళ్లామని చెప్పే నవ్వుతారు. ఈ ఖర్చుకూడా మిగుల్చుకుంటే ఆటోటల్లోనే రేపటివరకూ వుండేవాళ్లం కదా!”

“సీకా హాటల్ గది చాలా నచ్చినట్టుందే. కావాలంబే ఓ పది రోజుల రరువాత వచ్చి వుండాంలే.”

“ఇంకా నయం. మళ్ళీ ఇంకొకసారా?” గుండెలమీద చెయ్యి వేసుకుంటూ అంది. ఇద్దరూ ఎయిర్పోర్టులోకి వెళ్లారు. ఆమెకి అంతా కొత్తగా వుంది. రకరకాల జనం, విదేశీయులు - అంతా హదావిడిగా వుంది. అందులోనూ బోంబాయి ఎయిర్పోర్టు.

అతడు కోంటర్ దగ్గర రెండు చిన్న పుస్తకాలు, టిక్కెట్లు అందజేశాడు.

టిక్కెట్లు తీసుకున్న తరువాత ఆమెతో “పద” అన్నాడు. వాచీలు, కేకులు అమ్మే అతడు నవ్వేదు. “ఇంత అందమైన గదిలో ఒక్క రాత్రయినా గడవకులపాపులు వరుసగా ఉన్నాయి. బీరు అమ్మే ‘సబ్’ దాటాక - ఒక విశాలమైన ఎలా వెళ్లామనా నీ అభీష్టాయం? కానీ వెళ్లాలి. తప్పదు” అన్నాడు.

గృహంలా వుంది ఏరో ట్రిట్టి! దేదీప్యమానంగా వెలుగుతూంది. పైకప్పుకి లైట్లు గుంపులా వుండాల్సి. చుట్టూ అద్దాలున్నాయి. ఆ దారిలో నదుస్తూ -

తాము విమానంలోకి ప్రవేశించినట్టు అకస్మాత్తూగా గ్రహించింది తీలజ్జీ నిజంగా విమానమే! నమ్మలేనట్టుగా వుంది. టి.వి.లోనూ, నినిమాల్లోనూ చూపించినట్టు విమానంలోకి మెట్లు ఎక్కటం - గేటులోంచి లోపలికి వెళ్లటం వగ్గించి ఏమిలేవు. ఎప్పుడు ప్రవేశించారో తెలీదు. చాలా గమ్మత్తయిన అనుభవం. అర్థం కావటానికి అయిదు నిమిషాలు పట్టింది.

ఇద్దరూ సీట్లలో కూర్చున్నారు. అరగంట తరువాత విమానం కడిలింది. ఎయిర్పోస్ట్ నేడల్స్ టెల్స్ ట్రాలీ తీసుకొచ్చింది. అన్ని ఖరీదయిన ట్రైంస్ వున్నాయి అందులో. అతడు తమకి కావలినవి తీసుకున్నాడు. ఆమెకో గాసు ఇచ్చాడు.

“ఏమిటది?”

“సైన్”

“చీ” అంది.

“ప్లైం ల్యాప్. నా కోసం ... నాకూ మొదచిసారే. తాగు” అభ్యర్థిస్తున్నట్టు అన్నాడు. అతడి మాటలు కాదనలేక కాస్త తాగింది. నిజంగా చాలా బావుంది.

“దీని ఖరీదు ఎంతుంటుందండీ?” అడిగింది.

యందమూరి వీరేధు

“విదేశీ కొనాయక్, రూపాయిల్లో చెప్పులంటే పెగ్గ రెండొంరల దవుంటుంది. ఇందులో ఇంకా భరీదయిన ట్రైంక్స్ కూడా వుంటాయి~”

“మైగాడ్” అప్రయత్నంగా అంది చేతి గ్లాసులోని అయిదు స్ఫూన్ డ్రైప్ చూసుకుంటూ.

“మనకి ప్రీగా ఇస్తారు” అంటూ పూర్తి చేసాడు.

“ఎంత తాగినా ఇస్తారా?” నమ్మలేనట్టు అడిగింది.

“ఇస్తారు.”

అంతలో భోజనం వచ్చింది. దానితోపాటు ఏడు రకాల ఫలా ట్రైప్రూట్స్.... రెండు రకాల షస్క్రిమ్స్.....

“ఇంత భరీదైన ట్రైంక్స్, భోజనం ఇవన్నీ పెడ్తే ఇక వాళ్కి మిగుల్లుందండీ?”

“వ్యాపారం దెవలవ్ చేసుకోవటానికి ఈ ఆకర్షణలన్నీ” అన్నాడు ఎయిర్హోషైన్ వచ్చి చెవులికి భోన్ తగిలించింది. కూర్చునే సీటు దగ్గిర అయి బటన్లు వున్నాయి. ఒకటి నొక్కితే సితారు, ఇంకాకటి నొక్కితే ఇంగ్లీషు మూడ్జీస్. అలా రకరకాల చానల్స్....

ట్రైంక్ ప్రభావంవల్ల ఆమెకి నిద్ర వస్తున్నట్టు అనిపించింది. కిటికీలో క్రిందికి చూస్తే అంతా చీకటి. ఏమీ కనపడటం లేదు. శ్రావ్యమైన మ్యాక్ చెవుల్లో మంద్రంగా వినిపిస్తూ వుండగా అతడి భుజంమీద వాలి నిద్రపోయి.

ఆమెకి తిరిగి మెలకువ వచ్చేసరికి వెచ్చబి సూర్యకిరణాలు విమాన కిటికీలోంచి లోపలికి ప్రవేశించి బుగ్గమీద పడుతోంది. అంత మొద్దు సిపోయినందుకు సిగ్గుపడుతూ-

“టైమెంటులుందండీ” అని అడిగింది.

“తెలీదు.”

“అదేమిటి - మీ చేతికి వాచీ వుంది కదా!”

అతడు దానికి సరీగ్గు జవాబు చెప్పుకుండా, “సూర్యుడొస్తున్నాడు కను అరో అయివుంటుంది” అన్నాడు. ఆమె బయటికి చూసింది. సూర్యుదయా విమానంలోంచి చూడటంకన్నా అద్యుత దృశ్యం ఏముంటుంది? ఆమె చాలాసేపటివరకూ ఆ ‘పోరిజాన్స్’ని అలా చూస్తూ మైమరచి, చప్పున పిగుర్రిచ్చినదాన్నా “దీనికన్నా రైలే సుఖం కదండి. అదికూడా ప్రొడ్యూస్స్కే చేస్తాడా. విమానంలో ఇంతసేపు ప్రయాణం ఏమిటి?” అంది.

చబ్బు మైనన్ దబ్బు

అంతలో ప్రైలెట్ స్ఫూరం మైక్లో వినిపించింది. “వీమ్ ఆర్ సా ట్రావెలింగ్ ఓవర్ ఆఫ్సియా.”

అతడేం చెప్పుడో ఆమెకి అర్థంకాలేదు. మరో అరగంటలో విమానం క్రిందికి దిగింది.

బయటకొచ్చాక చూస్తే పెద్ద పెద్ద అక్షరాల్లో కనపడింది.

ZURICH

అందరూ విదేశీయులు.

ఆమె పూర్తిగా కన్వ్యాజ్ అయి అయోమయంగా అడిగింది “మన మెక్కుమన్నాం?” అని.

దూరంగా - ఎత్తుగా తెల్లగా వున్న పర్పుతాలవైపు చూస్తూ అతడు అన్నాడు-

“స్విట్టర్లాండ్లో”

ఆమె ముందుకు తూలిపడబోయి, అతి ప్రయత్నంమీద ఆపకుని, “స్వి...స్విట్టర్లాండ్లోనా” అంది. ప్రపంచం మొత్తం కళ్ళముందు తిరుగుతున్నట్లు అనిపించింది.

“అవును. దాదాపు పది గంటలు ప్రయాణంచేసి వచ్చాం. నిద్రలో నీకు తెలియిలేదు.”

“కానీ.... కానీ....”

ఇమిగ్రెషన్ కౌంటర్ దగ్గిర క్యూలో నిలబడుతూ ఆమె తేరుకోవటానికి రెండు నిమిషాలు పట్టింది. “ఇది... ఇదంతా నాకేమీ అర్థంకావటంలేదు. మనం మన వూరు వెళుతున్నామో - స్విట్టర్లాండ్ వస్తున్నామో కూడా తెలియనంత అజ్ఞానంలో వుండిపోయానా?” స్వగతంగా అంది.

“మొరటిసారి విమానం ఎక్కిపుప్పుడు - ఆ కంగార్లో ఇవన్నీ తెలియక పోవటంలో ఆశ్చర్యంలేదు. వివరాలన్నీ ముందే తెలుసుకోవటం వల్ల నాకు ఆ కంగారు లేదంతే.”

“కానీ పాన్సపోర్టులు....?”

చేతిలో రెండు పుస్కాలవైపు చూస్తూ, “ఇవిగో” అన్నాడు.

ఆమెకి ఇంకా నమ్మశక్యం కావటంలేదు. తనలో తనే స్వగతంగా అనుకున్నట్టు, “బొంబాయి నుంచి మన వూరు రావటానికి ఇంతసేపు పట్టిందంబే నాకు అనుమానం రాలేదు. అంతమంది విదేశీయుల్ని విమానంలో చూసినా

యందమూరి వీరేంగ్రనాథ్ దొటు కలుగలేదు. ఆఖరుకి బయల్లేరేటప్పుడు - టిక్కెప్పు కొనే కొంటర్ పీచ్ స్పీస్ - 'ఎయిర్' అని వున్నాకూడా అదేవో వ్యాపార ప్రకటన అనుకున్నాను. నువ్వున్నట్టు మొదటిసారి విమానం ఎక్కినపుటి ట్రైల్తో ఇవేమీ తెలియలేదు" అంటూ ఆగి, ఏదో స్పురణకి వచ్చినదాన్నా "అవనూ? మన పాసోపోర్లు ఇంత కొద్ది సమయంలో ఎలా సంపాదించగలిగావు? అదీ నా సంతకం లేకుండా?" అంది అనుమంంగా.

"డబ్బు..." అన్నాడు బుచ్చిబాబు. "డబ్బు సాధించలేనిది ఏమంది? ఇక సంతకాలంటావా? భార్యవి కదా. నీ సంతకం నేను పెట్టాను." సదంగా ఆమె మొహం వివరమయింది. "ఇంతనేపూ నాకీ అనుమానమే రాలేదు. ఇంత డబ్బు ఎలా సంపాదించావు? ఆ చిరంజీవి ఇచ్చిన కాంట్రాక్టులే ఎవర్లో మోసం చేసావు కదూ..."

"లేదు. చిరంజీవి సినిమాలో వేషాలు అని ప్రకటన ఇచ్చి నూతన నటీనటుల నుంచి డబ్బులు వసూలు చేయలేదు. 2022 అన్న రాస్టి 1992గా మార్పి ఏరియాలు అమ్మి డబ్బు చేసుకోలేదు. అనలు ప్రజల్ని మోసం చేయకూడదు అన్న మన నిర్దయాన్ని నేను ఏ మాత్రం జవాటలేదు లక్ష్మి నన్ను నమ్ము" నిజాయితీగా అన్నాడు.

ఇమీగ్రేపన్ పూర్తి చూసుకుని అక్కడనుంచి బయటకొచ్చి ఎయిర్ కండిషన్ వ్యాస్టో బయల్లేరారు. రెండు వందల కిలోమీటర్ల ప్రయాణం. రోడ్సు కిరుచెపులా నీమబాదం, వాల్సన్స్, షైన్, టంకెట్లు, దూరంగా - నారింజ, చెస్ట్స్-విశాలమైన మైదానాలు - వయ్యారంగా ప్రవహించే దైనంది - అన్న దాటి దూఫోర్ పాయింట్ చేరుకున్నారు. ఆల్ఫ్స్ పర్వతాగ్రభూమి - చుట్టూ తెల్లటిమంచు. స్పెట్రలాండ్ దేశపు అత్యస్తుత మంచు పర్వత ప్రాంతం -- దూఫోర్ పాయింట్. కొంచెనేస్పు రెస్ట్ తీసుకొని వాళ్ళు బయటకొచ్చారు.

సాయంత్రం నాలుగైంది.

ఆ దృశ్యం ఏ కవీ వర్ణించలేనంత మనోహరంగా వుంది. కనపడినంత మేరా తెల్లటి మంచు బయట చల్లగా ఉలైన్ స్పెట్రుర్లో వెళ్గా-

దూరంగా ఆకుపచ్చ షైన్చెట్లు - కనపడీ కనపడనట్టు హిమాచలిక్ స్టోటుల మధ్య స్సయింగ్ చేస్తూ మసగ్గా మనమ్ముల ఆకారాలు - మంచు పొరల మధ్యసుంచి వీచే గాలి చప్పుడు తప్ప అంతా నిర్మానుప్పమైన నిశ్చలింఘం. ఆ క్షణం కోసమే అప్పటివరకూ వెయిట్ చేస్తున్నట్టు అతాడామని దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. రెండు చేతులూ ఆమె స్పెట్రు అంచుల మధ్యగా లోపలికి పోనిచ్చి,

ఆమె స్సుటి నడుముని గట్టిగా పట్టుకుని పైకిలేచి ఆమె మొహ్నీ తన పెదవుల దగ్గరకి తెచ్చుకుని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. నిలబడి ఎప్పుడు ముద్దాడినా అతనికదే అలవాటు. ఆమెకి కూడా మని కాళ్ళ మీద పైకి సాగి, అతడి పెదవి అంచున నాలుకొనతో నాట్టుమాడించటం అలవాటు.

ఈసారి అటువంటి ప్రతిచర్య లేకపోవటంతో అతడు ఆమెని అప్రయత్నంగా వదిలి దూరంగా జరిగి - "ఏమైంది శ్రీ"

"పదిరోజులలో ఇంత డబ్బు ఎలా సంపాదించావు? అది తెలిసే వరకూ నేను మామూలు మూడీలోకి రాలేను. నన్ను క్షమించు."

అతడు ఆమె మూడీ సరిచేయటానికా అన్నట్టు నవ్వి "డబ్బంటూ వస్తే పదిరోజులలోనే వస్తుంది. హర్షద్ మెహతా సంపత్పరంలో వండకోట్లు సంపాదించలేదూ?" అన్నాడు.

ఆమె చప్పున అదే-అదే నా కిష్టంలేదు" అంది గట్టిగా. "సువ్వ మరో హర్షద్ మెహతావి అయి అరెస్తు అవటం నా కిష్టంలేదు."

"అరెస్తు అయ్యెటంత తప్పుడు పని నేనేమీ చెయ్యలేదు."

"మరింత డబ్బు ఇంత కొద్దికాలంలో ఎలా వొచ్చింది. ఎవర్లో మోసం చెయ్యకపోతే."

"అది చేప్పేమందు నన్ను కొన్ని విషయాలు నీకు చెప్పనీ-శ్రీలక్ష్మి! నాదంతా ఒక ప్రత్యేక మసస్తత్వం. నేను మీ అందరిలా ఆలోచించలేను. ప్రతిభాశ్యాతాము అనందించినంత బాగా జీవితాన్ని ఎవరూ అనందించటంలేదు అనుకుంటారు. నేను అనలు జీవితాన్ని అనందించలేను. ఇంతకన్నా బాగా జీవించటం ఎలా అని నిరంతరం ఆలోచించటంలోనే జీవితం గడిపేస్తాను. ఉదాహరణకి లివ్స్లో శ్రీదేవితో కలిసి వెళ్ళటమే నీ జీవితపు గొప్ప త్రిలింగ్ అనుభవంగా థీలయ్యావు. కానీ నాకేదో సింకింగ్ ఫీలింగ్ కలిగింది. శ్రీదేవిని చూసి అనందించే వేలమందిలో నేనాక్కడి కాలేను. చిరంజీవి ముందు కొడుకుతో దాస్ట్ చేయించే లక్షల మంది తల్లిదండ్రులలో నేనాక్కడి కాలేను. లక్షమందిలో నా అస్తిత్వం నిలుపుకోవటం ఎలా అని ఆలోచిస్తాను. మన పెళ్ళవకముందు సువ్వుకుమాట అన్నావు..... 'ఈ కాలం అమ్మాయిలు-తమ బోయిఫ్రెంచ్ తమని ఎంత గాధంగా ప్రేమిస్తున్నారని ఆలోచించటంలేదు. తమకోసం ఎంత కష్టపడుతున్నారని ఆలోచిస్తున్నారు' అన్నావు. ఒక్కోసారి అవతలివాళ్ళు జ్ఞాజావర్గా అన్న మాటలుకూడా మన మనసుల్లో గట్టిగా ముద్దించుకపోతాయి.

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్ పెళ్ళవకముందు నీకేమీ చేయలేపోయాను! పెళ్ళయిన తరువాతయినా నుష్ట కలలో కూడా ఊహించలేనంత అద్భుతమైన, అనూహ్యమైన అనుభవాన్ని ఇవ్వాలనుకున్నాను. *Everything with My Boy Friend is so exciting* అనుకునేలా చేయాలనుకున్నాను. అందుకే ఎవరూ కలలో కూడా పూహించసి రీతిలో - నీకు తెలియకుండా స్విట్టర్లాండ్ తీసుకొచ్చాను. గెలుపు ఇచ్చిన సంతృప్తి నాకు మరేదీ ఇవ్వదు శ్రీలక్ష్మి. చివరికి నువ్వుకూడా ! నన్ను అధ్యం చేసే ఫీజీ! శ్రీదేవిని లిఫ్టలో చూసిన దానికన్నా ఈ స్విట్టర్లాండ్ క్రిలింగ్‌గా లేదూ? కనీసం నా కోసం అవునను. ఫీజీ....”

ఆమె అతడి దగ్గరగా వచ్చి “అర్థమైంది” అంది. “ఏ బోయ్‌ప్రైండూ తన స్నేహితురాలికి ఇవ్వలేని ఎగ్గయిటింగ్ బహుమతి నువ్వు నాకిచ్చావీ. నుష్ట ఈ రోజు చాలా కొత్తగా కనపడుతున్నావు. అసలు నువ్వు నా బుచ్చిబాబువేసా అని ఆశ్చర్యంగా వుంది. ఇన్ని తెలివితేటలు నీకెలా వచ్చాయి?”

అతడు నవ్వి వూరుకున్నాడు.

“ఇంత దబ్బు ఎలా సంపాదించావో చెప్పవా? ఈ అందమైన మంచుపర్వతాల మధ్య-కాస్త లేటియిన మన హనీమున్ నేను మనస్థాపిం ఆనందించాలంటే ఈ ఒక్క అనుమానమూ తీర్చు. ఫీజీ” అంది.

అతడు చెప్పసాగాడు.

5

“చిరంజీవి సినిమా అంటే జనాలకి ఎంత క్రైజ్ నీకు తెలుసు కడా! జనాల క్రైజ్ మీదే కొనేవాళ్ళ క్రైజ్ ఆధారపడి వుంటుంది. అందుకని చిరంజీవి కాంట్రాక్టమీద సంతకం పెట్టగానే, ఒక తలమాసిన మూర్ఖజ్క్ డైరెక్టర్ని పట్టుకని పాటలు రికార్డుచేసి ఆడియో రైట్స్ అమ్మేసేను.”

“ఎంతకీ?” అనుమానంగా ఆడిగింది.

“ఎనిమిది లక్ష్మలకి-” చెప్పాడు.

ఆమె ఎంత ఆశ్చర్యపోయిందంటే కొంచెనేపువరకూ మాట్లాడరేక్ పోయింది. ఆమె విస్మయాన్ని గమనించినవాడిలా అన్నాడు. “మామూలుగా అయితే వన్నెందునుంచి పదిహేను లక్ష్మలవరకూ వస్తుంది. దాన్ని ‘ఆడియోరైట్స్’ అంటారు. కానీ మూర్ఖజ్క్ డైరెక్టర్ కొత్తవాడు కాబట్టి తక్కువ వచ్చింది. మ్యా... ఇంకో రెండు లక్ష్మలుంటే ఏ ఇళ్ళయరాజాకో అద్వాన్ ఇచ్చి ఇంకా ఎక్కువ సంపాదించి వుండేవాడిని.”

ఆమె ఇంకా పొక్క నుంచి తేరుకోలేదు.

ఆమె మోసాన్ని మరోలా అధ్యం చేసుకుని “ఇందులో ఎవర్నీ మోసం చేయటం అన్నది లేదు లక్ష్మి అమ్మాయి ప్రాసినట్టు ఉత్తరాలు ప్రాసి బెస్ట్ఫ్రెంచ్ పోపులో అమ్మకాలు పెంచటం లేదు. సేర్ అంబాలాల్ని బెదిరించి దబ్బు మసాలు చేయటం అన్నది లేదు. ప్రజలకి క్యాసెట్ ఇస్తున్నాం. అందులో పోటలున్నాయి. 2022లో ఆ సినిమా ఎలాగూ తీయబోతున్నారు” అన్నాడు.

అప్పటికి సర్పుకుని ఆమె నవ్వుతూ “యూ ఆర్ జీనియన్” అంది.

“ఓ అందమైన అమ్మాయి తన భర్తని పొగిదే విధానం అదా?”

“మరి?” అధ్యం అయినా కానట్టు అడిగింది.

“మెడచుట్టు చేతువేసి, మునికాళ్ళమీద లేచి....” అతడి మాటలు శూర్కాలేదు ఆమె అతడి పెదవలమీద తన పెదాల్చి అన్ని గట్టిగా వత్తింది. తెల్లటింది- ఆకాశం జల్లెడలోంచి భూమిమీదకు మందంగా జారున్న స్టేట్ మంచ.

ప్రకృతి పెఱింటీంగ్‌మీద అంతా తెలుపే వుంటే బావోదన్నట్టు- దూరంగా.... సన్సటి గితల్ల..... కొండల అంచుల మీద ‘పైన్’ మొక్కలు.

ఈ ఏకాంతాన్ని భగ్గుం చేయటానికి ఇష్టంలేనట్టు నిర్మజ్ఞమైన శజ్ఞం. ఆ నిర్మజ్ఞంలోంచి

వందమంది వాద్యకారులు తమ వాయులీనాల మీద ‘కమాను’తో రాస్తున్నట్టు, కొండల సందుల మధ్యనుంచి వీస్తూన్న గాలి.

కనీసం ఆ గాలికూడా తమిద్దరిమధ్య చౌరబడటం సహించలేనట్టుగా అతడు ఆమె నదుముమీద చేయివేసి, మరింత పైకి లేపి దగ్గరకు లాక్కున్నాడు. ఆమె అతడిని గట్టిగా హత్తుకుని, కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుని- పెదవలపై పెదవుల వత్తింది, ఎద్దై అతడి హృదయం వత్తిందిని అనుభవించసాగింది.

అంతలో ఆమె ఏదో స్వరంకు వచ్చినట్టు- “ముద్దు పెట్టుకున్నప్పుడు కళ్ళిందుకు మూసుకుంటామో తెలుసా” అంది.

అప్పటివరకూ ఏదో తమకంతో మరో ప్రపంచంలో వున్న బుచ్చిబాబు, కళ్ళు మూసుకునే “అసందర్భ ప్రేలాపన-” అన్నాడై ధ్యానభంగం కావటానికి ఇష్టపడని వాడిగా....

“వినోచ్చ కదా” అందామె నిష్పారంగా.

“ఇప్పటికి చాలామంది చరిత్రకారులు చాలా రకాలుగా దీనికి భాష్యాలు చెప్పారు.”

“నేను కొత్తరకం చెప్పాను.”

అతడు ఉత్సాహంగా కళ్ళు తెరిచి, “....చెప్పు” అన్నాడు. ఆమె నవ్వియి అ నవ్వు మనోహరంగా వుంది.

నవ్వుతూ అంది-

“ముద్దులో నన్ను నేను పారేసుకుని నిన్ను చేరుకుంటాను. ముద్దుకి నిన్ను నువ్వు పారేసుకుని నన్ను చేరుకుంటావు. మనసు గదిలోంచి కళ్ళ కిట్టించుండా జారిపోకుండా వుండటం కోసం ఇధరుం గట్టిగా కళ్ళ మూసేను కుంటా ఆ మాటలకి అతడు రెచ్చిపోయి ఆమెని అలాగే క్రిందికి తోసేదు.

అక్కడంతా నిర్మానుష్టంగా ఉంది. ఆకాశంలో ఒక పక్కి కూడా లేదు అమెకూడా పెద్దగా అభ్యంతరం పెట్టలేదు.

అందె ఇట్ వాజ్ ఎ వండర్ఫుల్ ఎక్స్‌ప్రీరియన్స్.

పై వత్తిడికి క్రింద మంచ కరుగుతూంటే - కరిగే మంచ, క్రింద నుంచి మరింత చలి కలిగిస్తూంటే - పైన వెచ్చగా ‘అతను’ -

“నువ్వేప్పుడయినా ప్రయిడ్ బ్స్కిమ్ తిన్నావా?” అంది.

“ఇప్పుడు అదెందుకు గుర్తొచ్చింది?”

“బ్స్కిమ్ చుట్టూ బిస్ట్ర్ట పెట్టి వేయస్తారనుకుంటాను. చుట్టూ వెచ్చగా లోపల చల్లగా వుంటుంది. ఇప్పుడు దీనికి ఇవర్స్గా వుంది. అంటే ... చుట్టూ చల్లగా - లోపల వెచ్చగా - అన్నమాట.”

“నువ్వు తెలుగు నవలలు బాగా చదువుతున్నావన్నమాట....”

ఆమెకు తను మాట్లాడిన దాన్నో తప్పు అర్థమై, నాలుక్కర్చుకు “ఛా.....ఛా.....నా ఉచ్చేశం ‘హృదయం’లో అని!” అంది.

“నేను తెలుగు నవల అనగానే అదేదో బాతు మాటలునట్టు అంపశ్శాత్తావ వడతావేమిటి?” అన్నాడు.

“మనం ఈ టైమ్లో ఇంతకంటే బాగా ఈ సమయాన్ని వినియోగించో వచ్చుననుకుంటాను.”

“నిజమే సుమా” అన్నాడతను - నోటికి మరో పని కల్పిస్తూ.

ఆమె మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకుంది.

ఆమెకి చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది. ఎక్కడొప్పటి - ఎక్కడొపెరిగి చదువుకు తను - ఇక్కడ ఈ రోజు ఇల్లా - ఆల్ఫ్ పర్మాల మధ్య స్టోర్లాండ్లో

అతనన్నట్టు ఈ డబ్బు - వస్తే ఇలాగే వస్తుందేమో!

అతడు పక్కకి తిరిగి పదుకున్నాడు.

ఇధ్దరూ వెల్లకిలా ఆకాశం తేసి చూస్తూ.

పైన ఆకాశం, క్రీంద భూమి - రెండూ తెల్లగా - విచిత్రంగా ... అతనన్నాడు -

“చాలామంది అంటారు.... డబ్బు లేకపోయినా ఘర్యాలేదు. ప్రేమించ గలిగే మనసు వుంటే చాలు’ అని. అదేదో కథల్లోనూ, కవిత్యాల్లోనూ, పదపరేళ్ళ వయసులోనూ చదువుకోటునికి బాపుంటుందేమో కానీ - వాస్తవంలో కాదు. ప్రేమించే ఒక మనిషి వుంటే బాపుంటుందేమోకానీ, జీవితంలో ఆనందాన్ని చివరికంటూ అనుభవించాలంటే మాత్రం డబ్బు కావాలి. ఒక స్నేహి వచ్చాక డబ్బు లేకపోవటం అనేది ప్రేమని చంపేస్తుందేమో కూడా జీవితంలో అవసరాలు తీరుచుట్టు కష్టం అయినప్పుడు - ఇక నిత్యనూతనంగా ప్రేమలో పదాలంటే - ఆ అమ్మాయి, అబ్బాయి చాలా నిజాయితీగా ప్రేమించు కుని వుందాలి. అది అరుదు.”

“నువ్వు మరీ డబ్బు మనిషివి అయిపోతున్నావు బట్టి”

“లేదు. ప్రాక్షికల మనిషిని అవుతున్నాను.”

“ఇంతదూరం వచ్చి - ఇంత ఆనందం అనుభవిస్తున్న టైమ్లో ఇదా మనం చర్చించుకోవలసిన విషయం....”

“ఇంతదూరం వచ్చాం కాబట్టే ఈ సంగతి తెలిసింది. లేకపోతే ఇందులో ఇంత ఆసంద వుందని ఎలా తెలిసేది? కానీ ఈ ఆనందం వెనుక డబ్బుంది. అవునా?”

“నువ్వు నన్ను భయపెటుతున్నాను. దయచేసి అలా మాట్లాడకుటీట్చే” అంది దిగులుగా. అతడాపె మాటలు పట్టించుకోకుండా కొనసాగించేదు.

“తన బాధ్యతలు మామూలుగా నిర్విర్తించే ఒక భర్త దానికి కావలసినంత డబ్బు ఒకపై, వర్షంకారే పూరి గుడిసెలో బ్రతుకు, దానికితోడు విపరీతంగా ప్రేమించి మనసులో మనసై అర్థం చేసుకునే భర్త మరోవైపూ - రెంటిలో ఏది కావాలంటే ఏం కోరుకుంటావు?” అని అడిగాడు.

ఆమె ఓదు నిముపొలు గాఢంగా ఆలోచించి, “మొదటి రెండు సంవత్సరాలూ రెండోదీ, ఆ తరువాత మొదటిదీ” అంది.

అతడు ఆమైపై తిరిగుతూ “థాంక్ - అందుకే నువ్వు నాకు నచ్చుతావు. ఆవతలివాళ్ళు సీ గురించి గొప్పగా అనుకునేటట్లూ మాట్లాడావు. నువ్వు నమ్మింది మాట్లాడతావు -” అన్నాడు.

బుచ్చిబాబు తల వంచుకుని కూర్చుని వున్నాడు. ఆ గదిలో నిశ్శబ్ద రాక్షసంగా నృత్యం చేస్తోంది. చిరంజీవి ఇంకా రాలేదు.

ఇటువంటి పరిస్థితి ఎదుర్కొప్పాలని తెలుసు కానీ ఇంత తొందరగా వస్తుందని అనుకోలేదు.

వాళ్ళు స్విట్టర్లాండ్ ట్రీప్ ముగించుకుని రాగానే, ఇంటిదగ్గర ఒక వ్యక్తి ఎదురు చూస్తున్నాడు. బుచ్చిబాబుని చిరంజీవి పిలుస్తున్నాడని తీసుకువెళ్ళాడు.

బుచ్చిబాబు వెళ్ళేసరకి అక్కడి వాతావరణం చాలా గంభీరంగా వుండి సెక్రటరి అతనితో మాట్లాడలేదు. సీరియస్ గా ఒక “లుక్” పారేసి ఏదో ఈ వస్తుట్టు లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

లోపల చిరంజీవి వస్తుట్టు హాడావుడి తెలుస్తోంది.

అతడు ఎదురు చూడసాగాడు.

* * *

ఇన్సెక్టర్ ఆ కంప్లెయింట్ ని జాగ్రత్తగా పరిశీలించాడు.

సమరం ఆడియో కంపెనీవాళ్ళు ఇచ్చిన కంప్లెయింట్ అది.

2022లో చిరంజీవితో తీయబోయే సినిమా తాలూకు పాటల క్యాసెట్లు అడియో రైట్స్ ని ఎనిమిది లక్షల రూపాయిలకి బుచ్చిబాబు అనే వ్యక్తి తమకు అమ్మాడనే, ఎప్పుడో ముప్పె సంవత్సరాల తరువాత రిలీజవబోయే పిక్టర్ అంపరితమలో టాక్ వచ్చిందనీ, అది ప్రజల్లోకి వెలితే తమకి అమ్మకాలుండవచ్చి అందువల్ల బుచ్చిబాబు నుంచి తమకి దబ్బు తిరిగి ఇచ్చించమనీ విటీషు.

కంప్లెయింట్ అంతా చదివి ఇన్సెక్టర్ అన్నాడు. “దబ్బు ఇచ్చించబాసి ఇది కోర్టుకాదు. నీది సివిల్ దావా కాదు. ఇది పోలీస్ స్టేషను. ఈ కంప్లెయింట్ లో బుచ్చిబాబు చేసిన మోసం ఏమీలేదు. అతని మీద ఏ చర్య తీసుకోగలం?”

“ఏదో ఒకబి చెయ్యాలి సార్. చిరంజీవి సినిమా అనగానే - అప్పుడు రిలీజ్ అవుతుందని కూడా పట్టించుకోకుండా కొనేసాను. ఆ ముఖ్యాంక్ టైట్లు అతిదారుణంగా పాటలు ట్యూన్ చేసాడు. మరీ నాలుగు ఇనుస్ట్ర్మెంట్లే పెట్టాడు సార్.”

“ఇదంతా బుచ్చిబాబు మోసం ఎలా అవుతుంది.”

“ఇది నాకు తెలీదు సార్. ఎలాగైనా మీరు నాకు సాయం చేసి వాడి బెదిరించి నా అడ్వైస్ దబ్బు నాకు ఇప్పిస్తే - మీ బుఱం వుంచుకోసు” అన్నాడు చివరి వాక్యం వశ్రితి పలుకుతూ

“ఎంత అడ్వైస్ ఇచ్చావు?”

“రెండు లక్షలు ... రసిదు కూడా వుంది సార్”

ఇన్సెక్టర్ ఒక్కణం వూఫిరి తీయటం మర్చిపోయాడు. రెం...డు ..ల...క్క...లు....

ఇప్పుడు ఇన్సెక్టర్ ఇక ఆ కంప్లెయింట్ గురించి ఆలోచించడంలేదు. బుచ్చిబాబు దగ్గర రెండు లక్షలున్నాయి. ఆ సంగతి ఆలోచిస్తున్నాడు.

మంగళసూత్రం పేరుతో సేర్ అంబాలాల్ని మోసం చేసి తన ఉద్యోగం తీయించేస్తానని బిడరించి ... తమ దగ్గర ముక్కు పిండి దబ్బు వసూలు చేసిన బుచ్చిబాబు రూపం కళ్ళముందు కదలాడింది.

బుచ్చిబాబు మీద ‘పగ’ తీర్చుకోవటానికి ఇంతకంటే మంచి అవకాశం దొరకదు.

ఒక క్రూణం ఆలోచించాడు. “ఒక కాంట్రాక్టు తయారుచేసి తీసుకురా” అన్నాడు.

ఆడిత్య ఆడియో యజమాని ఉత్సాహంగా ముందుకువంగి “ఏం కాంట్రాక్టు సార్?” అన్నాడు.

“వచ్చే నెలలో చిరంజీవి తన సినిమాలో సటించటానికి వప్పుకున్నట్టు ఒక కాంట్రాక్టుని బుచ్చిబాబు కిచ్చాడు. అది నీకు చూపించి బుచ్చిబాబు నీ దగ్గర రెండు లక్షలు తీసుకున్నాడు. దానికి రసిదు కూడా ఇచ్చాడు. ఇలా దొంగ కాంట్రాక్టు స్టూడ్�则ం. దాంతో నిన్ను మోసం చేసి ఉంటే, నీకు పోలీసు కేసు పెట్టాటానికి కాపలిన ఆధారం లభిస్తుంది. ఒక్కసారి ఆ బుచ్చిబాబుని అరెస్టు చేయగలిగే అవకాశం దారికితే, పోలీస్ స్టేషన్ స్టేషన్కి తీసుకొచ్చి వాడినుంచి రెండు లక్షలూ కలిస్తాను. కోర్టు పరకూ అవసరంలేదు. ఇంతకుముందే వాడు నా దెబ్బల రుచి చూసాడు కాబట్టి ఎక్కువ ప్రతిఫలించడు” అన్నాడు.

ఆడియో యజమాని వెళ్ళిపోయి తిరిగి ఒక్క గంటలోనే వచ్చాడు. అతడి చేతిలో కృత్రిమ కాంట్రాక్టు కాగితాలు వున్నాయి. “మీరదిగినట్టే తయారు చేయించాను సార్. చిరంజీవి సంతకం కూడా అచ్చు అలాగే వచ్చింది” అన్నాడు.

ఇన్సెక్టర్ ఆ కాగితాలు తీసుకుని బయటకొచ్చి మోటార్ సైకిల్ స్టోర్ చేశాడు.

“ఏగంగా బుచ్చిబాబు ఇంటివైపు సాగిపోయింది మోటార్ సైకిల్.

అయిదు నిమిషాల తరువాత చిరంజీవి వచ్చాడు. అశువ సీరియస్‌గా వుంటాడేమో అనుకున్నాడు బుచ్చిబాబు. కానీ అటువంటిదేహి బుచ్చిబాబు లేచి విష చేశాడు.

“కూర్చీ....” అంటూ తనుకూడా కూర్చున్నాడు. చిరంజీవి మరో డైరెక్టర్ కూడా లోపల్చుంచి వచ్చాడు. అతను కూడా వాళ్ళతో కూర్చున్నాడో చిరంజీవి ఏం మాటల్చడతాడా అని బుచ్చిబాబు ఉత్సవంగా చూడసాగాడు. చేశాడో అతడికి తెలుసు. దానివల్ల అవతలి వ్యక్తికి, ముఖ్యంగా చిరంజీవి స్టేషన్లు వ్యక్తికి ఎటువంటి ఇరిపేవన్ కలుగుతుందో కూడా తెలుసు. సమాధానం చెప్పాలా అని ఆలోచిస్తూ మనసులోనే ప్రిపేర్ కాసాగాడు.

“నీ పర్సీలో డబ్బు ఎంతుంది?”

ఇంకెదో అడుగుతాడని ఊహిస్తున్న బుచ్చిబాబు ఖంగుతిని “తెల్లి అన్నాడు.

“చూడు....”

బుచ్చిబాబు ఇంకా ఆయోమయంగా జేబులోంచి పర్సుతీసి లెక్కపెట్టి “ఏడొందల యాభై వన్నాయండీ” అన్నాడు.

“ఆరొందలు ఇప్పు-”

‘అంత అవసరం ఏమెచ్చిందా’ అనుకుంటూ ఆరొందలు లెక్కి వచ్చాడు. ఆ డబ్బు తీసి వెనక డ్రాయర్లో పడేసి “ఈ ఆరొందలూ ఎష్టి తిరిగి కావాలి?” అని అడిగాడు.

“మీ ఇష్టమండీ.”

“అనసలివ్వకపోతే”

బుచ్చిబాబు ఇబ్బందిపడి “....ఫర్మాలేదండీ” అన్నాడు. చిరంజీవి బ్యాగ్‌వెపు చూస్తూ “అందులో చెక్కబుక్ వుందా?” అన్నాడు.

“వుంది.”

“బ్యాంకులో ఎంత క్యాపుంది.”

“లక్ష రూపాయల దాకా వుండొచ్చు.”

“అంతకు చెక్ ప్రాసివ్యు. నా సెక్రెటరీ పేరుమీద.”

బుచ్చిబాబు తటపటాయించాడు.

డబ్బు పైనన్ డబ్బు

“అదేమిటి సంశయస్తున్నావు?” అన్నాడు చిరంజీవి. “వారం రోజుల్లో తిరిగి ఇస్టాని నా సెక్రెటరీ దగ్గర లక్ష రూపాయలు చెక్కు తీసుకుని క్యాప్ చేసుకున్నావుగా బ్యాంకులో.”

“నే.... నేను తీసుకోలేదు.”

“అదేమిటయ్యా ఇప్పుడేగా పది రోజులకి ఆరొందలు వద్దీ అని చెప్పి ఇచ్చావు?” అన్నాడు చిరంజీవి అమాయకంగా.

తనని అతడు ట్రావ చేస్తున్నాడని తెలిసింది కానీ ఎలా చేస్తున్నాడో తెలియలేదు. మొహనికి నప్పు పులుముకుని, “మీరు జోక్ చేస్తున్నారు” అన్నాడు.

“జోకేముంది ఇందులో?” అన్నాడు చిరంజీవి. “పోనీ ఓ ఆరొందలకు చెక్కు ప్రాసివ్యు” అన్నాడు.

“ఎందుకు?” అని అడగబోయి ఆరొందలే కడా అని గబగబా చెక్కు ప్రాసిచ్చాడు బుచ్చిబాబు. అది అందుకుని నవ్వేదు చిరంజీవి.

“డబ్బంటే ఇప్పుడేని దబాయించగలవు. ఇప్పుడీ చెక్కు వద్దీ కోసం ఇప్పుడని అనగలవా?”

బుచ్చిబాబు మాటల్చుడలేదు. ఏదో జరుగుతూందని తెలుసు. ఏం జరుగుతుందో అర్థంకాలేదు. “నేను లక్ష రూపాయలు తీసుకోలేదండీ” అన్నాడు- ఆ విషయం మీకూ తెలుసు అన్నట్టుగా.

“లేదు. పది రోజుల క్రితం నువ్వు బోంబాయి వచ్చావు. ఆశ్చేంటుగా లక్ష రూపాయలు కావాలి. నీ ట్రావెలర్ చెక్కి పోయాయని అర్థించావు. నువ్వు నా ప్రాచ్యాన్నర్వి కాబట్టి నా సెక్రెటరీని లక్ష రూపాయలిమ్మని ఆదేశించాను. అతడు చెక్ ఇచ్చాడు. దాంతే ఆ సాయంత్రమే నువ్వు భార్యతో సహా స్నేహిత్యాండ వెళ్లావు. ఇలా వాదించాననకో, ఏం చేస్తావు?”

ఆ చివరి రెండు మాటలకి బుచ్చిబాబుకి ఒక పాయింట్ దొరికి నట్టయింది. “బోంబేలో నాకు బ్యాంక్ ఎకొంట్ లేదు. అక్కడ నేనేమీ పూర్ణకోలేదు” అన్నాడు.

చిరంజీవి పేపర్ క్రిందనుంచి ఒక పాసెబుక్ తీసి బుచ్చిబాబు ముందు పడేసి “ఇదేమిటి?” అన్నాడు. బుచ్చిబాబు ఆశ్చర్యంగా దానివైపు చూశాడు.

బ్యాంక్ ఆఫ్ మహారాష్ట్ర,

ఫోర్ట్ బ్రాంచ్,

బోంబే అని వుంది.

పున్కం పైన “బుచ్చిబాబు” అని ప్రాసి వుంది. చిరంజీవితో పొడు వున్న డైరెక్టరు ప్రేక్షకుడిలా చూస్తున్నాడు. విద్యుద్ధాతం తగిలినవాడిలా తర్కాదు బుచ్చిబాబు.

“టీసి చూడు” అన్నాడు చిరంజీవి కుర్రీలో వెనక్కుపూలి. బుచ్చిబాబు అదే అయిమయావస్థలో పాసుబ్క తెలిచి చూశాడు. సరిగ్గ పది రోజుల క్రితం ఆ అక్కంట వందరూపాయలతో తెరువబడింది. అందులో ఒకే ఒక ల్రిఫీ ఎంట్రీ వుంది. అదేరోజు మొత్తం దబ్బు విత్త్రా చేసినట్లు - మరో డెబిట్ ఎంట్రీ లక్ష్మరూపాయలకి!

బుచ్చిబాబుకి తనచుట్టూ వల బిగుస్టోండని తెలిస్టోంది కానీ ఎటు నుంచి బిగుస్టోండో ఇంకా బాగా తెలియటం లేదు.

“ఈ అకొంట ఈ అకొంట నేను ఓపెన్ చేయలేదు....” అన్నాడు తడబదుతూ.

“నేనే చేయించాను” అన్నాడు చిరంజీవి తాపీగా.

బుచ్చిబాబు చివుక్కును తలత్తాడు.

“నువ్వు ఆడియో హక్కులు అమ్మేశావని తెలియగానే ముందు కోసపచ్చింది. నీ తెలివితేటలకు ముఖ్యటేసినా నువ్వేకాదు, నీలాచి వాళచాలమంది వుంటారు అని నీకు చెప్పాలనిపించింది.....” అంటూ నేడ్లు “నువ్వు బోంచే వేష్టవిని తెలిసి, నా మేకవ్ అసిస్టెంట్ని బ్యాంక్ ఆఫ్ మహారాష్ట్ర వంపాను. అతను బుచ్చిబాబు పేరున అకొంట ప్రారంభించాడు. నా సెక్రెటరీ అతనికో లక్ష్మరూపాయల చెక్కు ఇచ్చాడు. దాన్ని మార్చుకోవటానికి మా మేక అసిస్టెంట్ వెళ్ళినపుడు, బ్యాంక్ మేనేజర్ నా సెక్రెటరీకి భోన్సేసి, ‘ఈ బుచ్చిబాబు నమ్మకస్తుదేనా’ అని అడిగాడు. మా సెక్రెటరీ ‘అతడు నమ్మకస్తుదే. అర్థంటూ కావాలంటే నేనే లక్ష్మరూపాయల చెక్క ఇచ్చాను....’ అని చెప్పాడు. ఆ అకోంట ఆ విధంగా క్లోజ్ అయిపోయింది. అంటే - మరోమాటలో చెప్పాలంటే సెక్రెటరీ నుంచి బుచ్చిబాబు అనబడే నువ్వు బ్యాంక్ ఆఫ్ మహారాష్ట్ర ద్వారా లక్ష్మరూపాయలు అప్పు తీసుకున్నాపు అని రికార్డులలో వుంది. దాన్ని క్రింద నువ్వు ఇప్పుడు నీ చెక్కబుక్లోంచి చింపి యిచ్చిన కాగితం కూడా దగ్గర వుంది. ఆ లక్ష్మరూపాయలతో నువ్వు స్పీట్లర్లోండ్ వెళ్ళవు”

“కానీ నేను

“నువ్వు నీ దబ్బుతోనే వెళ్ళావు నేను కాదనను. కానీ చాలా భ్లాక్ మనీ కూడా ఖర్పెట్టావు. నీవు విమానాశ్రయంలో పే చేసిన కష్టమ్మ ద్వారాటీయే దానికి సాక్ష్యం. అంత దబ్బు నీ తెక్కడిది?”

“ఆడియో క్యాసెట్టు వాళ్ళు ఇచ్చారు. భ్లాక్ మనీ.”

“కోర్టులో ఆ విషయం చెప్పలేవు. నా సెక్రెటరీ ఇచ్చిన లక్ష్మ పెట్టానని చెప్పవలసి వస్తుంది.”

బుచ్చిబాబు తల వంచుకుని కూర్చున్నాడు. సర్వోంగ్ కాఫీ తీసుకొచ్చి ఇచ్చాడు.

“తీసుకో”

బుచ్చిబాబు తలత్తుండూనే కప్పు తీసుకున్నాడు. ఆ గదిలో చిరంజీవి కంఠం స్పష్టంగా ప్రతిధ్వనించింది. “మనిషిని మనిషి నమ్మటం అనేది మానవ ధర్మం. నేను ‘నీ పర్ములో ఎమైనా దబ్బుండా’ అని అగ్గానే ఎందుకిచ్చావు? దానికి రుజువేమిటి? నేను తిరిగి ఇప్పకపోతే నువ్వో చెయ్యగలవు?”

బుచ్చిబాబు జవాబు చెప్పలేదు.

“అలాగే నువ్వు నా దగ్గర కొచ్చావు. నేను నీ అగ్రిమెంట్ మీద సంతకం పెట్టింది నువ్వు నా గాధాభిమానివని కాదు, నీ పట్టుదల చూసి! ముప్పె సంవత్సరాలపాటు నీలో ఆ కృషిని అలాగే నిలిపి వుంటం కోసం! అందుకే పైసా కూడా అడ్డాను వద్దన్నాను. అసలా అగ్రిమెంటు చెల్లుతుందా?.... నేను నీ దగ్గర పైసా అడ్డాన్ని తీసుకోలేదు. Sec 2 కాంట్రాక్ట్ ఆఫ్ ప్రకారం కన్నిదర్శపన్ లేకుండా ఏ అగ్రిమెంట్ చెల్లదు. కాబట్టి నేను నీ పిక్చర్లో నటించవలసిన అవసరంలేదు. అదే విధంగా అలాచి అగ్రిమెంట్ ఆధారంగా నువ్వు ఆ ఆడియో కంపెనీ వాళ్ళతో చేసుకున్న అగ్రిమెంట్ కూడా చెల్లదు. అవునా?”

బుచ్చిబాబు తలదించుకునే వున్నాడు. చిరంజీవి నెమ్మిగా అన్నాడు....

“పైకి వచ్చిన వాడిమీద ఏ విధంగా బురద జల్లుదామా అని రకరకాలుగా ఆలోచిస్తూ వుంటారు. ఇప్పుడు ఈ క్యాసెట్ మార్కెట్లోకి పచ్చిందంటే ఎన్నో రూపాల్చు బయలీకి వస్తాయి! ఏదో ఒక లాభం లేకుండా చిరంజీవి ఎందుకు సంతకం పెడతాడని కొందరూ, చిరంజీవి ఇంత తేలిగ్గా ఎలా మోసపోయాడని కొందరూ ప్రచారం మొదలు పెడతారు. కేవలం అభిమానంతో, నమ్మకంతో, ఇలా ప్రోత్సహించాడని ఎవరూ అనరు. ఎందుకంటే మనలో చాలామందికి చెగటివ్ థింకింగ్ ఎక్కువ....” అని ఆగి అన్నాడు. “... ఇప్పుడు నేను కావాలంటే

అగ్రిమెంట్ చెల్లదని కోర్టుకి వెళ్గలను. కానీ భీటింగ్ కేసుక్రింద నిస్సు అట్టుచేస్తారు. ఎలా?"

తననే సలహా అడిగేసరికి బుచ్చిబాబు కళ్లు, ఆ అభిమానానికి నీకు తిరిగాయి. అనుందంతా ఇలా అతను వూహాచంచలేదు. వయను పూషణ్ కోల్ సెర్" అన్నాడు.

శిథరం ఎక్కుటానికి ప్రయత్నించి, అక్కడసుంచి జారిపడిన వాడిలా వుండి అట్టి

బక నీర్చయానికి వచ్చినవాడిలా చెక్కబుక్ తీసాడు. ఏదు లక్షలక్ చే లేంటే నేను నమ్మును" అన్నాడు బాపినీడు. చిరంజీవి కల్పించుకుని - "ఇందులో పచ్చీ మోసం చేయబం అనేది లేదు. ఆయన లేచెస్తూ సినిమా సరిగ్గా ఆడటం లేదు. సినిమా మాత్రం చాలా బావుంది. హోలుకి ప్రేక్షకుల్ని తీసుకొచ్చే విధానం ఎలా? అది సమస్య...." అన్నాడు.

"వీమిటిది?"

"మనిషిమిద మనిషికుండె నమ్మకాన్ని ఎలా క్యావ్ చేసుకోవచ్చా ఉంతకాలం అలోచించాను సర్. వాటికన్నా ఉన్నతవైనది ఒకటుంబం అర్థమైంది. నేను చేసిన పసికి మీలాంటి పొజిషన్లో వున్న వ్యక్తి ఇంకెప్టైన్ అయివుంటే నా అంతు చూసి వుండేవారు. నేను నా స్పార్టం కోసం చేసింది మీకు మానసికంగా ఎంత నష్టం కలిగించిందో తెలుసుకున్నాను. నా దీన్ని వున్న డబ్బుంతా దానం ఇచ్చేస్తున్నాను. ఇకముందు ఇలాంటి మోసాలు చెయ్యును హోమీ ఇస్తున్నాను. పోతే దబ్బు అంత సులభంగా సంపాదించిన పూష్టి భార్యతో కలిసి స్వీట్షర్లాండ్ వెళ్చాను. ఆ లక్ష మాత్రం తిరిగి ఇప్పటిను క్షమించండి."

"అది నా తరఫన మీ పెళ్చి కానుకగా అనుకోండి" అన్నాడు. ఆ తరువాత బుచ్చిబాబు ఇచ్చిన ఆరొందల రూపాయల చెక్కు తిరిగి అతనికి ఇప్పటి ఇంకెప్టై ఇలా ఎవరైనా అడగ్గానే చెక్కు ఇచ్చేయ్యుకు" అన్నాడు.

బుచ్చిబాబు ఆశ్చర్యంగా, "మరి బొంబాయి బ్యాంకులో నా అప్ప...." అని అగించాడు.

చిరంజీవి నవ్వి "అది పూరికి నేను చెప్పిన కథ. తల్లుకుంటే మనిషి దీనికి...." "సినిమా మరీ అద్భుతంగా వుంటే తప్ప - ప్రీగా చూసినవాళ్ళు మనిషి ఎంత సులభంగా మోసం చెయ్యిచ్చుని నిరూపించబం కోసం...." పెళ్చి పక్కింటి వాళ్లు దగ్గర 'టాక్' చెప్పి టిక్కెట్లు కొనేలా చెయ్యురు. దానికన్నా ఒక్కసారిగా మనసులో వ్యధనంతా ఎవరో చేతో తీసేసినట్లు తెలిక్కంటి నేను ఇంకాటి అలోచించాను. ప్రతి పోకి నాలుగోవంతు టిక్కెట్లు ప్రీగా ఇస్తాం. "థాంక్స్" అన్నాడు. అంతకన్నా ఎక్కువ ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు.

"ఇంకా విషయం మర్చిపో.... ఈయనెవరో తెలుసుగా! విజిడ మీగతావాళ్లు ఎలాగూ కొంటర్ వరకూ వచ్చి వెనైక్కు వెళ్లేదు. అదీగాక, బాపినీడు, దైరెక్టర్."

బుచ్చిబాబు నమస్కారం చేశాడు. "సినిమా ప్రకటనలు, మీ ప్రతి అయిపోతాయి. సాధారణంగా సినిమా చూడటానికి ప్రిపర్ అయి ఇంటినుంచి తాలూకు అద్విర్టైట్ మెంట్లు చూస్తా వుంటాను సార్. చాలా గమ్మత్తుగా వుంటా బయల్లేరిన వాళ్లు ఖాళీ 'కళ్లు'తో ఇంటికి చేరుకోరు" అని ఆగాడు. "కానీ ఇందులో బక రిస్పు వుంది. ఉచితపు టిక్కెట్లు మన దగ్గిర ప్రీగాతీసుకుని తరువాత

"చిరంజీవి అంతా చెప్పారు" అన్నాడు విజయబాపినీడు. "సీ తెలివీ

పపయాగించి నాకు ఒక సలహా చెప్పు" అన్నాడు.

బుచ్చిబాబు మొహమాటపడి "మీకు చెప్పగలిగేటం గొప్పవాణ్ణి కాదు శిథరం ఎక్కుటానికి ప్రయత్నించి, అక్కడసుంచి జారిపడిన వాడిలా వుండి అట్టి

బక నీర్చయానికి వచ్చినవాడిలా చెక్కబుక్ తీసాడు. ఏదు లక్షలక్ చే లేంటే నేను నమ్మును" అన్నాడు బాపినీడు. చిరంజీవి కల్పించుకుని - "ఇందులో పచ్చీ మోసం చేయబం అనేది లేదు. ఆయన లేచెస్తూ సినిమా సరిగ్గా ఆడటం లేదు. సినిమా మాత్రం చాలా బావుంది. హోలుకి ప్రేక్షకుల్ని తీసుకొచ్చే విధానం ఎలా? అది సమస్య...." అన్నాడు.

బుచ్చిబాబు అలోచనలో పడ్డాడు. పూర్వకాలం రోజుల్లో "సమస్యా పూరణం" అని ఇలాగే పరీక్ష పెట్టేవారట. ఇప్పుడు తన తెలివీటులు నిరూపించు కోపాలం క్రణలలో ఏదో ఒక ప్లాన్ అలోచించి చెప్పాలి. లేకపోతే వాళ్లు దృష్టిలో తన కేవలం మోసగాడిగా మిగిలిపోతాడు. ఒక్కుడం అలోచించి -

"ప్రతిరోజు ఒక 'షో' ప్రీగా చూపిస్తే ఆ చూసిన ప్రేక్షకులు వెళ్లి సినిమా గురించి మీగతా పారికి చెప్పతారు" అన్నాడు తన అలోచన ఎలా వుండవన్నట్టు....

"దానిలో ఒక రిస్పు వుంది. జనం మనస్తత్తుం ఎలా వుంటుందంటే- ఒకవేళ సినిమా బావుండన్నా- మరుసటిరోజు ప్రీగా ఎలాగూ వేస్తారు కదా వెళ్లి చూధాలే అనుకుంటారు. ఆ ఒక్క పోకి మాత్రం కొట్టుకుంటారు. దబ్బులిచ్చి చూచు, అదీగాక, ప్రీగా చూపించే సినిమా అన్న భావం కూడా కలగొచ్చు. సినిమాలో టీ.వి. ఆర్టిస్టుల్ని ఎక్కువ తీసుకోకపోవటానికి కారణం కూడా అదే. ఎలాగూ ప్రీగా టీ.వి. మాస్టన్సాన్డకండా- దబ్బులిచ్చి కూడా వాళ్లుచే చూడటం దీనికి...." "సినిమా మరీ అద్భుతంగా వుంటే తప్ప- ప్రీగా చూసినవాళ్లు

వెళ్లి పక్కింటి వాళ్లు దగ్గర 'టాక్' చెప్పి టిక్కెట్లు కొనేలా చెయ్యురు. దానికన్నా మీగతా పారికి చెప్పతారు" అన్నాడు తన అలోచన ఎలా వుండవన్నట్టు....

"చౌంక్స్" అని అగాడు. అంతకన్నా ఎక్కువ ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు. ప్రతి పోకి నాలుగోవంతు టిక్కెట్లు ప్రీగా ఇస్తాం. మొదట వచ్చిన పాతికశాతం వాళ్లు ప్రీగా చూడవచ్చు. కూళీలో వున్న మొదలు విప్పాలించి వెళ్లి వెళ్లేదు. అంతకి ఉపాటులలో టిక్కెట్లు విప్పాలించి వెళ్లి వెళ్లేదు. మీగతా సినిమాలు అప్పటికే

బుచ్చిబాబు నమస్కారం చేశాడు. "సినిమా ప్రకటనలు, మీ ప్రతి అయిపోతాయి. సాధారణంగా సినిమా చూడటానికి ప్రిపర్ అయి ఇంటినుంచి తాలూకు అద్విర్టైట్ మెంట్లు చూస్తా వుంటాను సార్. చాలా గమ్మత్తుగా వుంటా బయల్లేరిన వాళ్లు ఖాళీ 'కళ్లు'తో ఇంటికి చేరుకోరు" అని ఆగాడు. "కానీ ఇందులో బక రిస్పు వుంది. ఉచితపు టిక్కెట్లు మన దగ్గిర ప్రీగాతీసుకుని తరువాత

యందమూరి వీరేంద్రన
అమ్మేవాళ్ళ బెడద మొదటిది. పాతిక శాతం ఉచిత టిక్కెట్లు పూర్తయి, అమ్మేవాళ్ళ మొదలుపెట్టగానే “ఇందులో మోసం వుంది. పాతిక శాతం ట్రీగా ఇష్టిసే అని రౌదీలు గొడవ చేసే ప్రమాదం కూడా వుంది. అందుకని ఈ ఆలోచనానుకున్నా” అన్నాడు బాపిసీదు.

ఈ సంభాషణ జరుగుతున్నతనేపూ ఆలోచనానే వున్నాదు బుచ్చిబాబు అతడి మనసులో ఒక ఆలోచన తక్కువుంది. “నేనోక ఆలోచన చెప్పేను నే ఇది ఫలిస్తే మీ సినిమా సంవత్సరం ఆడుతుంది” అన్నాడు. చిరంజీవి చిరుస్తు అతడివైపు చూశాడు.

“మీ సినిమాకు వచ్చే ప్రతి ప్రేక్షకుడికీ మూడు టిక్కెట్లు ట్రీగా ఇస్తే అవి కూపన్న. వాటి ఖరీదు మీ సినిమా టిక్కెట్లు రేటులో సగం వుంటంది. మూడు టిక్కెట్లు అమ్ముకుని, ప్రేక్షకుడు తన డబ్బు తాను తిరిగి పొందవచ్చ మరోరకంగా చెప్పాలంటే, సినిమా ట్రీగా చూసినట్టు అవుతుందన్నమాట” అన్నాడు. “బుచ్చిబాబు, “అంతేకాదు, మరో మూడు రూపాయలు లాభం కూడా వస్తు ఆ సినిమా చూసినందువల్ల ...”

“కొత్త డైరెక్టర్ మొదటి సినిమాలోనే తనకు తెలిసిందంతా చెప్పేయా అయిమయం చేసినట్టు, నువ్వు చెప్పిందేమీ నాకు అర్థంకాలేదు” అన్నాడు బాపిసీదు.

చిరంజీవి ఇద్దరివైపు ఆసక్తిగా చూస్తున్నాడు.

బుచ్చిబాబు అన్నాడు, “..... ఉదాహరణకి మీ సినిమా చూడటా వచ్చిన ప్రేక్షకుడు ఆరు రూపాయలు టిక్కెట్లు కొన్నాడనుకోండి. దాంతేపో మూడు రూపాయల కూపన్లు కూడా మూడు ఇస్తారన్నమాట. ఆ ప్రేక్షకుడు మూడు కూపన్ని ముగ్గురు స్నేహితులకు అమ్ముకోవచ్చ! అంటే అతనికి మ్యూటొమ్మెడి రూపాయలు వస్తాయి!! సినిమా ట్రీగా చూసినట్టు అవుతుంది. ప్రైమియిల్ మూడు రూపాయలు లాభం కూడా.”

“ఈ మూడు కూపన్లు అ స్నేహితులేం చేస్తారు?” అడిగాడు బాపిసీదు

“వాటితో మన సినిమాకి వస్తారు” అన్నాడు బుచ్చిబాబు. “.... కూపను ఇచ్చి, మరో మూడు రూపాయలు చెల్లిస్తే చాలు- మనం సినిమాకి వస్తారు”

* ఈ నవలచదివి, ఇదే ఆలోచనను పైప్రాబార్డలో విడుదలయిన తన సినిమా ఒక దానికి అమలు జరిపినట్టు ప్రసిద్ధ దర్శకులు దాసరి నాకు చెప్పాయి - రచయి

చావిస్తాం. అంతేకాదు, మరో మూడు కూపన్లు ఇచ్చి పంపిస్తాం. అవి అమ్ముకుంటే ఆ రెండో ప్రేక్షకుడికి కూడా ట్రీగా సినిమా చూసినట్టు అవుతుంది. మరో మూడు రూపాయలు లాభంగా మిగులుతాయి” అంటూ పూర్తి చేసాడు. ఆ గదిలో గాధమైన నిశ్శబ్దం....

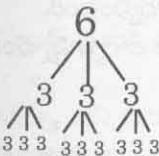
“మైగాడ్” అన్నాడు బాపిసీదు గాధంగా నిశ్శసించి-ఆలోచన నుంచి తేరుకున్నట్టు.

తన చెప్పింది ఇంకా సరీగా అర్థం కాలేదేమో అన్నట్టు బుచ్చిబాబు మళ్ళీ విపరించాడు. “ఉదాహరణకి మీ ‘వాలుజడ - తోలుబెల్లీ’ అన్న సినిమా అర్థరూపాయలు పెట్టి ధృతరాప్తుడు అనే ఆయన చూసాడనుకోండి. తన మూడు కూపన్లు ధర్మరాజు కొకటి, దుర్గోదుడి కొకటి, శ్రీకృష్ణుడి కొకటి అమ్మేసి, తన పెట్టిన ఆరు రూపాయల ఖర్చుకి మూడు రూపాయల లాభం, ప్లస్ సినిమా ట్రీగా పొందవచ్చ. ధర్మరాజు ఆ కూపన్ పట్టుకొచ్చి మన కొంటర్లో ఇస్తే- మూడు రూపాయలకి సినిమా చూపించి ముగ్గురు తమ్ముళ్ళకోసం మరో మూడు కూపన్లు ఇస్తాం. ధర్మరాజుకి సంబంధించినంత వరకూ మూడు రూపాయలు ధృతరాప్తుడికి, మూడు రూపాయలు మనకి ఇచ్చాడన్నమాట.”

“మనకేమిటి లాభం?”

చిరంజీవి కల్పించుకుని “బుచ్చిబాబు చెప్పింది కరెక్షగా అమలు జరుగుతూ సినిమా సంవత్సరంపాటు ఆడుతుంది” అన్నాడు “అప్పటికయనా మనం బలవంతంగా తీసేసే తప్ప.”

“అపును సర్” అన్నాడు బుచ్చిబాబు- అప్పటికప్పుడు తన వేసిన ఛార్టు మాపిస్తాం. అందులో ఇలా వుంది.

“మొత్తం పదముగ్గురు చూస్తే, మనకి 42 రూపాయలు వస్తుంది. సగిను దాదాపు సగం ధరకి సినిమా చూపించినట్టు అవుతుంది. స్లాబ్ సిస్టమ్ కాబిటీ మనకి పెద్ద సమస్య ఉండదు. ధియెబర్ అడ్డె వస్తే చాలు. ఇక పట్టిసి అంటారా- అది జనమే చేస్తారు. కూపన్లు పట్టుకుని వాళ్ళే ధియెబర్ ముందు నిలబడతారు.”

“ముడు రూపాయల కోసం అంత త్రమ తీసుకుంటారా అస్సుక్కటి అనుమానం.”

“మన దేశంలో మనమ్మలకి అంతకన్నా వినోద సాధనం ఇంకో చూసాను.” లేదు. ఒక నిర్మాత రోజుకూ ఛో ట్రీగా వేస్తామంచే థియేటర్ దగ్గర కట్టడ చచ్చారు. అటువంటిది- మనం సినిమాతో పాటు రిక్లో ఖర్పుల కోసం మాడ చార్టులు లాభం వచ్చే మార్గం కూడా చెపుతామంచే జనం విరగబడి వస్తువి చేసేటప్పుడు దాని గురించి పూర్తిగా అన్ని తెలుసుకుని చెయ్యాలి. ఈ ఛార్టు చూడండి. మొదటిరోజు ఒకడుకొంటే మాడ్ రోజుకి తెమ్మిదిమయి సంఘటనతో ఆ పారం నేర్చుకున్నాను. కాంట్రాక్టు ఆట్లు గురించి పరిగ్యదగ్గిర కూపన్నలున్నాయి. అందులో కనీసం సగంమంది వస్తారపుకున్నా తెలుసుకోలేదు.”

“నినిమా మరీ చెత్తగా వుండి - ముడు రూపాయలు ఎదురిచ్చి అయ్యుండు, చిరంజీవి మాటలలో ఎక్కడో నిజం కనపడి వుంటుంది. “నీ చూడటానికి వీల్సేనంత ఫండాలంగా వుంటే తప్ప....” అంటూ చిరంజీవి నేట్లు పీర ఆఫిమానంతో నేను సంతకం పెడితే నన్నిలా మోసం చేస్తావా?” అన్న బాపినీదు ఇంకా మనసులో లెక్కలు కడుతున్నాడు. ఏ విధంగా ఛో మాటలు ఎక్కడో గుండె లోతులలో తగిలి వుంటాయి. అందుకే ఆ నిర్ణయం మాస్టర్ ప్లాన్గా తీర్చిదిద్దాలి అని....

చిరంజీవి వాచి చూనుకుని “నాకు టైమ్పుంది” అంటూ లేచాడ బుచ్చిబాబు కూడా లేచి నమస్కారం పెట్టాడు. చిరంజీవి అతని భజం ట్రైస్ట్రిబ్లూండునీ, ట్రైవినీ చూసే భాగ్యం దక్కింది” అంది తాదాత్మంగా. “నిజంగా నీ తెలివితేటలు అమోఫం. కానీ వాటితో నమ్మిన వాళ్ళని మోసం చేయుకు” అన్నాడు సలహా ఇస్తున్నట్టు.

“నమ్మిన వాళ్ళనే కాదుసారీ! అసలు ఎవర్తీ మోసం చేయును. నా ద్వారా పెరిలో అలా మోసంచేసే సంపాదించిన డబ్బు ఒక్కపైసా లేదీక్కణం. ఈ క్రణిసును ఎవర్తీ మోసం చేయనిని నా భార్యామీద ప్రమాణం చేసి చెపుతున్నాను” అన్నాడు అతడి కంరంలో నిజాయితీ ధ్వనించింది.

అతడికా క్రణం- తన వాగ్ఫానాన్ని భంగపరచటం కోసం ఒక ప్రమాద పొంచి ఉన్నదని తెలీదు.

* * *

“నిజంగా అలా చేసావా?” అంది ట్రైలక్కు ఆశ్చర్యంగా.

బుచ్చిబాబు నవ్వి “ఏం అందులో ఆశ్చర్యం ఏముంది?” అని అధిగాఢ “అన్ని లక్షలు.... అన్ని లక్షలు వదిలేసేవా?”

“ఈ బిజినెస్లో అంతే. వస్తే రాత్రికి రాత్రి లక్షలోస్తోయి-పోతే క్రై కూర్చోవలసి వస్తుంది. హర్షద్ మెహతాని చూడు....”

“మనమేమీ అలాచి మోసం చేయలేదే.”

*

“ఆ అగ్రిమెంటు చెల్లదు” అన్నాడు బుచ్చిబాబు. “ఆ విషయం నేను మర్పిపోయాను. మోసం చేసేవాడు ఎక్కడో ఒకచోట తప్పు చేస్తాడు. అది నేనూ అనుమానం.”

“మళ్ళీ అదే మాటా? నువ్వేం మోసం చేసావు బుచ్చీ?”

“ఇంక ఆ టాపిక్ పద్ధతి. అయిపోయిందేదో అయిపోయింది. ఒక రూపాయలు లాభం వచ్చే మార్గం కూడా చెపుతామంచే జనం విరగబడి వస్తువి చేసేటప్పుడు దాని గురించి పూర్తిగా అన్ని తెలుసుకుని చెయ్యాలి. ఈ ఛార్టు చూడండి. మొదటిరోజు ఒకడుకొంటే మాడ్ రోజుకి తెమ్మిదిమయి సంఘటనతో ఆ పారం నేర్చుకున్నాను. కాంట్రాక్టు ఆట్లు గురించి పరిగ్యదగ్గిర కూపన్నలున్నాయి. అందులో కనీసం సగంమంది వస్తారపుకున్నా తెలుసుకోలేదు.”

ట్రైలక్కు అతడివేపు సాలో చనగా చూసింది. నిజంగా కారణం అదొక్కబో చెత్తగా వుండి - ముడు రూపాయలు ఎదురిచ్చి అయ్యుండు, చిరంజీవి మాటలలో ఎక్కడో నిజం కనపడి వుంటుంది. “నీ చూడటానికి వీల్సేనంత ఫండాలంగా వుంటే తప్ప....” అంటూ చిరంజీవి నేట్లు పీర ఆఫిమానంతో నేను సంతకం పెడితే నన్నిలా మోసం చేస్తావా?” అన్న బాపినీదు ఇంకా మనసులో లెక్కలు కడుతున్నాడు. ఏ విధంగా ఛో మాటలు ఎక్కడో గుండె లోతులలో తగిలి వుంటాయి. అందుకే ఆ నిర్ణయం మాస్టర్ ప్లాన్గా తీర్చిదిద్దాలి అని....

చిరంజీవి వాచి చూనుకుని “నాకు టైమ్పుంది” అంటూ లేచాడ బుచ్చిబాబు కూడా లేచి నమస్కారం పెట్టాడు. చిరంజీవి అతని భజం ట్రైస్ట్రిబ్లూండునీ, ట్రైవినీ చూసే భాగ్యం దక్కింది” అంది తాదాత్మంగా.

బుచ్చిబాబుకు వశ్య మండింది. “ఇక నిన్నెవరూ బాగు చెయ్యలేరు. నిన్నెకూడు. మీ అదవాళ్ళనెవరూ బాగుచెయ్యలేరు. ట్రైవినీ స్టిట్టర్లూడునీ ఒకే

నిన్నెకూడు. అనందిస్తావా?” అన్నాడు పట్టు విగించి కోపంగా.

ట్రైలక్కు నప్పుతూ “నర్లే బాబు తప్పయిపోయింది?” అంది రెంపేసుకుస్తుట్టు నటిస్తూ. అంతలో గుమ్మం దగ్గర చప్పడయింది. ఇద్దరూ అటు చూసారు.

తలవు దగ్గర పోలీసు కానీస్టేబుల్ నిలబడి వున్నాడు.

* * *

“నిన్ను అరెస్ట్ చేసి తీసుకురావచ్చు. కానీ కుర్రాడివనీ, ఇప్పుడిప్పుడే వైకి వస్తున్నావనీ దయతల్చి వదిలేసాను” అన్నాడు ఇన్సెక్టర్ కుర్లీ వెనక్కి వాలి. “నేనే నేరం చేశాను” అడిగాడు బుచ్చిబాబు.

“ఒక దొంగ కాంట్రాక్టు స్టిప్పించి, ఆధీయో వాళ్ళని మోసం చేసావు?” బుచ్చిబాబు ఆశ్చర్యపోయాడు. “దొంగ కాంట్రాక్టే మిటండీ? అది నిజమైన కాంట్రాక్టే” అన్నాడు. అతడి మనసేదో కీడు శంకించింది.

అతడి భయం నిజమైంది.

ఇన్సెక్టర్ నవ్వడు. “వచ్చే నెలలో నీతో సినిమా తీసున్నట్టు చిరం ఇచ్చిన కాంట్రాక్టు కాపీని సమరం అడియో మనిషి నాకిచ్చాడు.”

“లేదు....” అరిచాడు బుచ్చిబాబు. “అసలు అటువంటి కాంప్రైట్ లేదు.”

“అని నువ్వంటావు. అవన్నీ కోర్టులో తేలతాయి. అంతవరకూ లాక్వ తప్పదు.”

బుచ్చిబాబు కోపాన్ని, నిస్సహాయతనీ అణుచుకున్నాడు. “2022 సినిమా గురించి అడియో వాళ్ళకి బాగా తెలుసు. ‘సినిమా ఎప్పుడు దీ అయితేనేం ముందు దబ్బులొస్తాయి కదా అని’ అతను క్రియర్గా నాతే అన్నాడు.

“అదంతా నాకు తెలుసు. అసలు విషయం చెబుతాను విను. ఆ దీఱి కాంట్రాక్టు స్పృష్టించిన నేనే. 2022లో సినిమా గురించి నీ మీద కేసిమీ టీ అప్పుడు నువ్వేం చేస్తావు? నీ మీద నేరం లేదని నిరూపించుకోవాలంటే దొంగ కాంట్రాక్టు కాదని ముందు కోర్టు నమ్మాలి. అంటే చిరంజీవి కోర్టుకు వచ్చేనెల నుంచి నీతో సినిమా తీసున్నాననీ, అది నిజం కాంట్రాక్టేననీ చెప్పాలి.

“చిరంజీవిగారు కోర్టుకి రారు. నా కలరంలో ప్రాణం వుండగా జరగదు” గట్టిగా అన్నాడు బుచ్చిబాబు. అతడెప్పుడూ ఇంత నిస్సహాయ అనుభవించలేదు. పోలీస్ స్టేషన్లో ఇదే ఇన్సెక్టర్ కొదుతున్నప్పుడు కూడా.

ఇన్సెక్టర్ అతడి స్థితిని పట్టించుకోకుండా అన్నాడు. “చిరంజీవి కోర్టుకపోతే నీ మీద కేసు ఎవరూ కొట్టియునేరు. ఎప్పుడో 2022లో సినిమా రండు లక్షలు సమరం కంపెనీ వాళ్ళ యిచ్చారంటే ఎవరూ నమ్మరు. వావాదన బలంగా వుంటుంది. వచ్చేనెల సినిమా అని మోసం చేసి నువ్వు రెండు లక్షలు తీసుకున్నావని శిక్ష వేస్తారు.”

“ఇది... ఇదంతా ఎందుకు?”

“అంధాకాణీ మూర్జిక్ దైరెక్టర్తో చౌకబారుగా క్యాసెట్లు రికార్డు చేయాలి. ఇచ్చినందుకు.”

“దాన్ని కొనేడి ప్రజలు. ఇందులో ఎవరకేం నష్టం వుంది? సేచేసిందాన్ని చిరంజీవిగారే క్షమించి వదిలేసారు.”

“నేర్ అంబాలాల్ విషయంలో నువ్వు నన్ను మోసం చేసావు. దాప్రతీకారం తీర్చుకుండామని ఎప్పటినుంచో ఎదురు చూస్తున్నాను. అసలు స్సిన్ సేపు అరెస్టుచేసి ఎముకలు విరక్కుట్టుకుండా వుండటానికి కారణం కూడా ఒకటుంది.”

“విమిలి?”

“సమరం కంపెనీ దగ్గిర తీసుకున్న రెండు లక్షలు, అతని పెట్టుబడి అయిదు లక్షలు, నాకు ఒక లక్ష - మొత్తం ఎనిమిది లక్షలు ఇస్తే నిన్ను చెడిలేస్తాను.”

బుచ్చిబాబు నెత్తిన పిడుగు పడినట్టు అయింది.

“నా - నా దగ్గిర అంత దబ్బ లేదు. అసలేమీ లేదు.”

“అవునో వుంటుంది? పెళ్ళున్నసుకుని స్విట్రాలందు వెళ్లే” వెటకారంగా అన్నాడు.

“ఉన్న దబ్బంతా రక్షణ నిధికి చందా ఇచ్చాను. ఇకముందు మోసాలు చేయసని నా భార్యమిద ఒట్టుకూడా వేశాను.”

ఇన్సెక్టర్ లేచి దగ్గిరగా వచ్చాడు. “ఒకసారి క్రిమినల్ - ఎప్పటికీ క్రిమినలే! చేసిన పాపాలు చేసి, ఆ తరువాత మంచివాణ్ణయి పోయానంటే క్రదర్శు. ఆలోచించుకో, పదిరోజులు టైమిస్తున్నాను.”

బుచ్చిబాబు లేచి బయటకు వచ్చాడు.

పది రోజులలో ఎనిమిది లక్షలు!

లేదా జైలులిక్క, కనీసం అరెస్టు-లాకప్ప.

తనమీద కేసు బలంగా బిగుసుకుండని అతడికి తెలుసు. ఎలా?

‘ఇక మోసాలు చేయను’ అని చేసిన శపథం గుర్తొచ్చింది.

‘ఒకసారి క్రిమినల్-ఎప్పటికీ క్రిమినలే-’ అవును. ఆ అరెస్టు నుంచి బయటవడి-సభ్య సమాజంలో గౌరవప్రదంగా బ్రతకాలంటే మళ్ళీ నేరం చేయాలి!

లేకపోతే తనమీద జైలుముద్ర కాశ్వతంగా పడిపోతుంది.

కానీ...కానీ

పదిరోజులలో ఎనిమిది లక్షలు. ఎలా?

చట్టబద్ధంగా అయిదు సంవత్సరాల్లో గాంధీ యాష్టి లక్షలు సంపాదించ గాదు. కానీ తన వ.....ది రోజులలో ఎనిమిది లక్షలు ఎలా సంపాదించగలడు? రన మేధస్సు కిది పరీక్ష.....

దబ్బు పైనన్ దబ్బు

శీలక్ష్మి సాలోచనగా “అపును. నిన్న చితకబాదటానికి ఛాన్న లెక్కప వున్నాయి....” అంది.

“నిశ్చయంగా అంతేనంటావా?” దిగులుగా అన్నాడు.

“సాకు అలాగే అనిపిస్తుంది.”

“అయితే వెళ్ళేముందు ఒకసారి....” అర్థక్తితో అపుచేశాడు. శీలక్ష్మి ఉపిక్కిపుడి, “...బయట ఆయన్ని కూర్చోబెట్టా?” అంది గుండెలమీద చెయ్యి వేసుకుంటా.

“పదుకుని తీరిగ్గా పాలు తాగటంకన్నా నిలబడి తొందరగా నీళ్ళు తాగటం మంచిది” అని వైనాలో ఒక సామెత వుంది. అసలిందులో వున్న త్రిల్ ఇంకెందులోనూ రాదు. తొందర తొందరగా నీళ్ళు తాగేసి వెళ్ళిపోతాను. ప్లీజ్....”

“కానీ బయట ఆయన”

అప్పటికే బుచ్చిబాబు అడుగు ముందుకేశాడు. అతన్ని ఎలా ఆపాలో ఆమెత తోచలేదు. అతనికి మూడ్ వస్తే కవచకుండలాల్చి కూడా లెక్కచేయని కట్టడు. ఆ తరువాత కుంభకర్ణుడు.

అమె అడుగు వెనక్కిపేసి “ఒక మంచి కార్యం గురించి వెళ్తున్నప్పుడు ఇంటి అపవిత్రమైన పనులు చేయకూడదు. నువ్వు ఇప్పుడు వెళ్ళిపోయి రాత్రి తొందరగా వచ్చేస్తే నీకు జపనిన్ స్థయిల్ అఫ్ లవ్ మేకింగ్ నేర్చుతాను” అంది.

“జపనీస్ స్థయిలేమితి?” అన్నాడు అనుమానంగా.

“ఈ రోజు ప్రాధ్యానే ఒక పుస్తకం చూశాను. ఆ స్థయిల్లో భార్యాభర్తలు కలుస్తే అధ్యాత్మమన తెలివితేటలతో పిల్లాడు పుడతాడట” అంది.

“వీడి ఆ పుస్తకం?” ఉత్సాహంగా అడిగాడు.

“అయిన్ని బయట పెట్టుకుని ఇప్పుడీ పుస్తకాలూ, పరిశోధనలూ ఏమిటి?”

“నన్ను తొందరగా బయటకు పంపెయ్యటానికి ఈ నాటక మాడుతున్నా వేమా అని అనుమానంగా వుంది.”

ఇంక ఎంత వాదించినా వినదని లోపలికి వెళ్ళి పుస్తకం తీసుకొచ్చి చూపించింది. అతడు ఆత్రంగా దాన్ని విప్పి చూడబోయేడు. అమె అతడిని వారిస్తూ.... ‘ముందుమాట చదువు’ అంది గాబరాగా.

“ఎందుకంత భయం?”

“చదువు ముందు”

“నా పేరు పరబ్రహ్మం” అన్నాడా వ్యక్తి. బుచ్చిబాబు వైపు పరిశీలనగా చూశాడు. సిల్చులాల్చి, వెళ్ళకి ఉంగరాలు, నాక్కల జాతలు సంపాదించిన ఆస్తి, వండెకరాలు పొలం- అచ్చం తూర్పుగోటిల్లా యువకుడిలా వున్నాడు. కళ్ళలో చిరునవ్వు, మొహంలో ఉండ్రోచ్చిపుట్టు కనపడుతున్నాయి.

“మీరు.....?” అన్నాడు బుచ్చిబాబు అర్థక్తిగా.

“ఎజయబాపినీడుగారు పంపారు. మీ స్నేహు నేను అమలు చేసినన్నరాత్రే.”

బుచ్చిబాబు ఆశ్వర్యంగా “ఏ స్నేహు? ఒక టిక్కెట్టు కొంచెం మరో టిక్కెట్టు.... సగం రేటుకి -అదేనా?” అని అడిగాడు.

“అపును”

బుచ్చిబాబు గుండె వేగంగా కొట్టుకోవటం ప్రారంభించింది. వరకూ అన్నీ తనకు సంబంధించిన అలోచనలు తనే స్వయంగా అమలుజ్ఞముదటటిసారి ఇది. తన పథకం మరొకరు అమలు జరపటం....

“ఎలా వున్నాయి రిజల్ట్సు?” అత్యతగా అడిగాడు.

“మున్నే మొదలు పెట్టాము. ఇంకా ఘలితం బయటకు రాలేదు.

“నన్ను క్షమించండి. అప్పటికప్పుడు ఆలోచించి చెప్పాను. అది పించి బావుంది. ప్రాక్కిలగ్గా వచ్చేసరికి ఎలా అమలు జరుగుతుందో ఊహించి మీ కథ్యంతరం లేకపోతే ఆ హలు దగ్గరకోసారి వెళ్డామా?”

“రండి. అందుకే వచ్చాను” అన్నాడు పరబ్రహ్మం. బుచ్చిబాబు టెచ్చి వెళ్ళి శీలక్ష్మితో- ‘రాత్రి అలస్యంగా వస్తాను’ అని చెప్పాడు.

“పెళ్ళయి సంపత్తరం కాలేదు. అప్పుడే ఈ డైలాగు మొదలు పెళ్ళి అంది.

“ఛా. అదికాదు” అంటూ సినిమా టిక్కెట్ల పథకం గురించి చెప్పి “సెకండ్ షో టైమ్ వరకూ వుండోచ్చు. అందుకే ఆలస్యమవుతుందన్నాను. ఈ ప్లోను సరిగ్గా ఘలితం చూపించకపోతే అసలే కలెక్షన్లు లేవంచే, ఉపించి సగం ధరకి అమ్మించినందుకు ఆ పరబ్రహ్మం థియేటర్ ముందే చితకబాదపచ్చ. అందుకే ఆలస్యమవుతుందంటున్నాను.”

అతడు మొదటి పేజీ తీసేని చదివాడు. అందులో ఇలా ఉంది....

“జపనీస్ దేవత హియో-బిన్-మిన్ పరువపు పాదాల మీద ఈమండపం దగ్గర పెట్టింది. కళ్ళు మూసుకుని దేవుణ్ణి ఒక క్షణం ప్రార్థించి సంతాన కేసం దంపతులు ఆచరించవలసిన పద్ధతులు.

పదిహేడో శతాబ్దిలో మంగోలియన్ రాజైన తంగాబోన్ తన ఆస్తిల్లా విద్యాంసులచేత, పండితులచేత ఎన్నో గ్రంథాలు శోధించజేశాడు. రహితాల్లో నిక్షిప్తమైన ఈ శోధనలను వెలికించి యువతీయువకులైన భార్యల్లో చేత ఈ ప్రయోగాల్ని నిర్వించి సత్కృతిలాని పొందారు. మీరు కూడా డాక్టరు ఆచరించండి.”

బుచ్చిబాబు ఆత్రంగా పేజీ తిప్పాడు. ఆ పేజీలో ఇంక్షు వుంది. యే పేజీలలో ఏముందో చెప్పే ఇండెక్కు అది.

1. తెలివిశేటలు గల అబ్బాయి పుట్టాలంటే-
2. గొప్ప సౌందర్యరాతి అయిన కూతురు పుట్టాలంటే-
3. కొదుకు పెద్దవాడై కోట్లు సంపాదించాలంటే-
4. కళపట్ల అభిరుచి వున్న కొదుకు కావాలంటే-
5. అపర సరస్వతిలాటి కూతురు పుట్టాలంటే-

ఈ విధంగా సాగింది ఇండెక్కు.

బుచ్చిబాబు “మైగాడ్.....” అన్నాడు ఆ రఘుస్య గ్రంథాన్ని చూస్తూ “.....ఎక్కడ దొరికింది ఇది?”

“పుట్టాల్చేమీద. క్రితం ఆదివారం కొన్నాను.”

“మరి నాకు చెప్పేలేదేం?”

“శనివారం తప్ప-పురో రోజు దీన్ని చదవకూడదని మొదటి పేజీ ప్రాసి వుంది. చదవలేదా?”

అతడేదో స్ఫురణకు వచ్చినట్లు “ఈ రోజు శనివారం కదా.....” అన్నాడు అయిపోతుంది. మా డైరెక్టర్ ఇదేం పిక్కరు అని అడిగితే - ‘మనిషి జీవితంలో “అందుకే దీన్ని రోజు విప్పాను కదా” అంది.

బుచ్చిబాబు మొహంలో ఒక పవిత్రభావం కదలాడింది. ఆ పుస్తకాలు ఈ సంవత్సరం బంగారు కమలం మాదేనట. ఒకవేళ ఆ కమలం వచ్చినా థిల్లీ జాగ్రత్తగా బల్లమీద పెదుతూ “నేను తొందరగా వచ్చేస్తాను. అంతవరకూ చదవక వెళ్ళిదానికి మా దగ్గర ప్రయులు లేవు” అన్నాడు పరిపూర్ణం. పరిస్థితి చాలా నిరాశా అన్నాడు.

“చదవను. ఇన్ని రోజులు కంట్రోల్ చేసుకున్న దాన్ని మీరోచే వరక అగలేనా” అంది.

అతడు బయటకు నడిచాడు.

ఆమె పుస్తకంపైపు భక్తిగా చూసి, దాన్ని తీసుకెళ్ళి జాగ్రత్తగా పూజా భర్తకేసం ఎదురు చూడసాగింది.

* * *

నేడే చూడండి

“వంద రాత్రులు”

పెద్ద బ్యానర్ క్రింద మాత్రం జనంలేదు.

పరిపూర్ణ అన్నాడు “పిక్కర్ రిలీజ్ అయి వారం రోజులయింది. మొదటిరోజే ప్లాట్ అన్నారు. రెండో రోజునుంచి జనం అస్వల్లేరు. మొదటి వారం అయిపోగానే తీసేద్దామనువనున్నాం. కానీ ఇంతలో బాపినీదుగారు ఈ సంహ చెప్పారు. రిస్కు తీసుకుని ఈ వారం కూడా ధియేటర్ అడ్డె చెల్లించాను” ఒక మీదే భారం అన్నట్లు చెప్పాడు.

ప్రైకి బింకంగా వున్నట్లు కనబిడుతున్నా బుచ్చిబాబు గుండెలలో రైళ్ళు వరుగిదుతున్నాయి.

“వంద రాత్రులు ట్రైటిల్ బావుంది కదా” అన్నాడు.

“మొదటిరోజు అటైలీల్ చూసి జనం కొట్టుకొని చవ్వారు. బ్లాకులో వండ రూపాయలు అమ్మింది కూడా. కానీ మా డైరెక్టరు ఏం తీసాడో, పిక్కరు చూక తెలిసింది. ఒక రైతు పొలంలో వర్షం కురవదు. వంద రాత్రులు మేఘాలకేసి చూస్తానే వుంటాడు.”

“ఇకేమీ చెయ్యడా?” అశ్వర్యంగా ఆడిగాడు.

“చెయ్యడు. అలా చూస్తానే వుంటాడు, ఈ లోపులో వర్షాకాలం అయిపోతుంది. మా డైరెక్టర్ ఇదేం పిక్కరు అని అడిగితే - ‘మనిషి జీవితంలో హుశుకుని చూపించాను’ అంటూ మా కర్షణకాని భాషలో ఏదో మాట్లాడాడు.

బుచ్చిబాబు మొహంలో ఒక పవిత్రభావం కదలాడింది. ఆ పుస్తకాలు ఈ సంవత్సరం బంగారు కమలం మాదేనట. ఒకవేళ ఆ కమలం వచ్చినా థిల్లీ జాగ్రత్తగా బల్లమీద పెదుతూ “నేను తొందరగా వచ్చేస్తాను. అంతవరకూ చదవక వెళ్ళిదానికి మా దగ్గర ప్రయులు లేవు” అన్నాడు పరిపూర్ణం. పరిస్థితి చాలా నిరాశా అన్నాడు.

- ధియేటర్ దగ్గర జనం పలవగా వున్నారు. * పరిస్థితి చాలా నిరాశా జనకంగా వుంది.

షో ప్రారంభం ఇంకా అయిదు నిముషెలు టైముంది.

రెండు నిముషెలు గడిచాయి.

షో టైముంది. టైల్ ప్రోగలేదు.

“ధియేటర్లో ఒక్కరు కూడా వుండి వుండరు. భాళీ ధియేటర్లో వెయ్యటం ఎందుకని అనుకుని వుంటారు” అన్నాడు పరిప్రహృం.

ఇద్దరూ గేటు దగ్గర నిలబడి వున్నారు. జనం ఒక్కాక్కరే వస్తువు.

“బెంగళూరులోనే, బాంబేలోనే ఒకసారి యిలాగే జరిగిందట. దియేటర్లలో ఒకే సినిమా రిలీజ్ అయింది. ఒక ధియేటర్లో కేవలం నూ వున్నారు. అప్పుడా ధియేటర్ వాళ్ళు ఆ నలుగుర్చీ ఒక టాక్షీలో రెండో ధియేటర్ పంపారట” అన్నాడు బుచ్చిబాబు. అతడి మనసు బాధగా వుంది. అనమి తనవల్ల ఇతనికి వారం రోజులు ధియేటర్ అడ్డె వేస్తూ కాంప్లిమెంటర్ వేస్తూ. ఆ ప్రైంటింగ్ ఖర్చు, ప్రకటనల ఖర్చు - అంతా వేస్తూ.

లోపలికి వస్తూన్న జనం ధియేటర్లోకి వెళ్ళకుండా బయటే తడ్డు చూసి బుచ్చిబాబుకి అనుమానం కలిగింది. “....మొన్నా, నీన్నా సినిమా మనం ఇచ్చిన మూడు రూపాయల కన్సెప్టన్ టిక్కెట్లు అమృతానికి ఉనమేమో” అన్నాడు.

“అందరూ అమ్మేశ్వాళ్ళే, కొనేవాళ్ళు ఎవరూ లేదు” దిగులుగా అవరిప్పుం.

ఇంకో పది నిముపాలు గడిచాయి. జనం క్రమంగా ఎక్కువ ఆయి.

“ఇదేంటి ఇంకా ఈ బుకింగ్ తెరవలేదు?” లోనికి వస్తున్న ఇచ్చాస్తూ బుచ్చిబాబు అన్నాడు.

“చూద్దాం పదండి”

ఇద్దరూ ధియేటర్ డగ్గరగా నడిచారు.

లోపల్చుంచి మైక్ బాక్స్‌లో మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. ఇద్దరూ మొహం ఒకరు చూసుకున్నారు. పిక్చర్ ఎప్పుడో స్టార్టయింది.

వాళ్ళు కాస్త ముందుకెళ్ళగానే కనబడింది.

“హాసప్పల్”

అన్న బోర్డు. వాళ్ళకి ఇంకా నమ్మికశ్యం కావటంలేదు.

షో ఎప్పుడో స్టార్టయింది. చెదురుమదురుగా వస్తున్న జనం శాస్త్ర కోసం చేరుకుంటున్నారని అర్థపెంది.

నమ్మకం కుదరనట్టు వాళ్ళు లోపలికెళ్ళగా. విప్పారిన మొహమేనేజరు ఎదురొచ్చాడు.

“ఏమిటీ - హాసప్పల్లు?”

“అవును. అందుకే పదిహేను నిముపాలు ముందుగా మొదలు పెట్టాం.”

“అవును సార్?”

ఇద్దరూ ధియేటర్లోకి ప్రవేశించారు.

ఒక నిర్మాతకి అంతకన్నా అఫ్సోదకరమైన దృశ్యం ఇంకోకటి వుండదు. ఒక్క సీటు కూడా భాళీ లేకుండా జ.....నం!

గంటసేపు కూర్చుని ఇంటర్వ్యూలో బయటకొచ్చాడు!

బయట ఒక అద్భుత దృశ్యం.

కాంపోండీలో జనం నేల ఈనినట్టున్నారు.

ఈ సినిమా ప్రీగా చూస్తే.... అందులో సగం టిక్కెట్లు ఖరీదు నగదు లాభం.

బుకింగ్ తెరవకుండానే, తరువాత షోకి కాంప్లిమెంటరీ టిక్కెట్లు ఇమ్మిస్తున్నారు కొందరు. దాన్ని కొని మరో మూడు రూపాయలు పెట్టి టిక్కెట్ కొంటే ఆరు రూపాయల క్లాసులోకి ప్రవేశం. మరో మూడు కాంప్లిమెంటరీలు ఉచితం.

భార్యాపీలిల్లో, బొమ్మలతో వచ్చేస్తున్నారు జనం.

బుచ్చిబాబూ, పరిప్రహృం పైన బాల్చీలో నిలబడి ఆ జనాన్ని చూస్తున్నారు. చాలాకాలం తరువాత బుచ్చిబాబు మనస్సార్గా ఆనందించాడు. విషయంకన్నా గొప్ప సంతృప్తి ఇంకేముంటుంది?

మానేజర్ కూడా వచ్చి అక్కడక చేరుకున్నాడు. క్రిందనున్న జనాన్ని చూస్తూ “....రేపట్టుంచి మరీ కష్టమైపోతుందండీ. వచ్చినోళ్ళందరకీ సీట్లు మాపించడం కష్టం. కాంప్లిమెంటరీ టిక్కెట్లమీద తారీఖు వెయ్యాలి” అన్నాడు.

‘అది పెద్ద కష్టం కాదు’ అనుకున్నాడు బుచ్చిబాబు. ముందొక ఆలోచనా సంటూ వస్తే దానికి సవరింపులూ సవరణలూ తరువాత చేసుకోవచ్చు. పెద్ద పెద్ద సైంటిస్టీలు కూడా ఈ పద్ధతి అనుసరిస్తారు.

ఒక గొప్ప పరిశోధనని సస్కెన్ చేసేక సైంటిస్ట్‌కి కలిగే ఆనందమే అతనికి కలిగింది. లాభాపేక్షకో చేసే పనుల ((ట్రాన్స్‌క్రెస్ట్)) గురించి చెప్పేది - కామర్స్ ఒక రకంగా తను కామర్స్‌లో ఒక కొత్త ప్రయోగాన్ని కనుకున్నాడు.

“ఈ లెక్క వందరోజులు గ్యారంటీ అండీ” అంటున్నాడు మేనేజర్. ‘సాచేముంది. అంతా ఈయనే’ అన్నాడు పరిప్రహృం.

— యందమూరి వీరేంద్రా
బుచ్చిబాబు నవ్వి— “నాదేముంది? అసలు ఇదంతా ఇలా జరుగుతటి
ఎవరయినా చెపితే నేను నమ్మేవాడిని కాను. ఈ మధ్య ఒక సినిమాకి, ఒక ప్రీ’ అనగానే— జనం ఆ షోకి ‘కూ’లలో కొట్టుకుని వచ్చారట. దాంతో ఈ
అలోచన వచ్చింది. రూపాయి ట్రీగా పశుందంబే రోడ్చుకడ్చంగా పరుగై జు
వున్నంతవరకూ సప్తగిరి ఏజనీలూ, బోగుసు స్నేహులూ, మని సర్వశేషాలు
వుంటూనే వుంటాయి. ఇది దాన్నో ఒక రకం” అన్నాడు.

కార్లో అతన్ని ఇంటివద్ద దింపుతూ పరిప్రహ్యం అన్నాడు— “మీకు కావాలో చెప్పండి. ఆర్థికంగా నన్ను నిలచెట్టారు.”

బుచ్చిబాబుకి వెంటనే ఇన్ స్పెక్టర్ జ్ఞాపకం వచ్చాడు. అతడు పేర్లు గడువు గుర్తొచ్చింది. కానీ అంత డబ్బు....?

ఇంత చిన్న సహాయానికి అంత డబ్బు అడిగితే బాగోదు. ఈ లేదనిపించుకోవడం ఎందుకు?

“విదైనా అవసరం వస్తే చెపుతాస్తేంది” అని ఇంటి దగ్గర దిగిపోయారాత్రి పది కావొస్తూంది. అతడి మనసులో ఆ జపనీన్ పుస్తకమెదులుతూంది.

తీలక్కి ఎదురుచూస్తోంది.

అతడు భోజనం పూర్తిచేశాక పడగ్గదిలోకి వచ్చాడు. ఆమె పూజామండలగ్గర్చుంచి ఆ పుస్తకాన్ని తీసుకొచ్చింది. ఆమె చాలా టెన్సన్గా పుస్తకాన్ని కనపడుతూంది.

ఇండెక్స్ తీశాడు.

“చెప్పు, నీ కెలాంటి సంతానం కావాలి?”

“అపర సరస్వతిలాచీ కూతురు—”

“ఉహా. ముందు అబ్బాయే కోట్లు సంపాదించే అబ్బాయి” అన్నాడు.
“వద్దండీ. తెలివితేటలున్న అబ్బాయి అయితే మంచిది. కోట్లు కోయినా తన కాళ్ళమీద తాను బ్రతగ్గలడు.”

“కోట్లు సంపాదించాలంబే తెలివి ఎలాగూ వుండాలిగా.”

“ఏ మాత్రం తెలివిలేకుండా రాజకీయాల్లో చేరి కోట్లు సంపాదించాలా పుడితే?”

ఆమె అభిప్రాయంతో ఏకీభవిస్తున్నట్టు— “సువ్య చెప్పింది నిజికి
అంటూ తొమ్మిదో పేజీ తెరిచాడు.

దబ్బు పైనన్ దబ్బు

గొప్ప తెలివితేటలు గల అబ్బాయి పుట్టుటానికి

జపనీన్ స్టాల్ ఆఫ్ లవ్ మేకింగ్

“జపనీన్ ఆరాధ్య దేవత హియో-చిన్-మిన్ పరువపు పాదాలమీద
ఉన. మీకు అధ్యాత్మమైన తెలివితేటలున్న అబ్బాయి పుట్టులంబే ఈ క్రింది
విధంగా చెప్పిన పడ్డతి ఆపరించాలి. అయితే మొదటి వాక్యం చదివి, ఆ
విధంగా ఆపరించిన తరువాత రెండో వాక్యం చదవాలి. ఆ విధంగా ప్రమాణం
చేసి ‘అమెన్’ అనంది” — అని ప్రాసి వుంది. ఇద్దరూ ‘అమెన్’ అన్నారు.

“ఏమంది. ఈ పుస్తకమీద చెయ్యివేసి అనంది” అందామె. అతను
పుట్టి అలాగే చేశాడు. ఎప్పుడెప్పుడు ఈ కొత్త రకపు విన్యాసం ప్రారంభించామా?
అని అతడికి తొందరగా వుంది. వీలయితే అన్ని రకాల పడ్డతలూ ఆ రాత్రే ట్రై
చేసి చూద్దామా అనికూడా మనసులో ఏ మూలో కోరిక లేకపోలేదు. జపనీన్
దేవత హియో-చిన్-మిన్ మీద గౌరవంతో తన కోరిక అణచుకున్నాడు.

“మేము మొదటి వాక్యం చదివిన తరువాత అందులో పుస్తుటేచేసి ఆ
కరువాతే రెండవ వాక్యం చదువుతాము. ఆమెన్” అందామె భక్తిగా పుస్తకమీద
చెయ్యివేసి.

తరువాత రెండో వాక్యం చదివారు.

“ఇద్దరూ ఎదురెదురుగా నిలబడండి.”

నిలబడ్డారు.

“ఇద్దరూ చివప్పలు కండి.”

మనసులోనే సన్నగా విజిల్ వేశాడు బుచ్చిబాబు. ఈ హియో-చిన్-మిన్
దేవత ఎవరోగాని, ఆమెకు నా పరువపు ప్రమాణాలు అనుకున్నాడు. తీలక్కి
మొహం మాత్రం ఎవ్రగా కండిపోయి వుంది. “నాకు సిగ్గు. నేను విప్పలేను”
అంది కూర్చుంటూ.

“స్పృహలండలో లేని సిగ్గు ఇక్కడ ఎలా వోచ్చింది?” అన్నాడు తను
కూడా కూర్చుని.

“ఏమా, నాకు తెలీదు” అతని వళ్ళో తలేదొచుకుంటూ అంది. ఆమె
వైటీలోంచి ‘బ్రా’ స్పృష్టంగా కనిపిస్తోంది. దూరంగా సగం తెరిచిన పుస్తకం
కనిపిస్తోంది.

“మనం సగం చదివి అలా ఆపుచేస్తే ఆ జపనీన్ దేవత మనకసలు
పీల్లిలు పుట్టుకుండా చేస్తుందేమో—” అన్నాడు.

తీలక్కి మొహంలో భయం కొట్టొచ్చినట్టు కనపడింది. “....నీకాగానా?” అంది బెదురుతూ.

“లేదా అంగవైకల్యంతో పుట్టొచ్చు.”

ఆమె నెమ్ముదిగా లేచి నిలబడింది. అతను కూడా లేచాడు. తప్ప అన్నట్టు చూసింది. ‘తొందరగా’ అన్నాడు.

“లైటు” అంది అశ్చర్థిస్తున్నట్టు. ‘హతవిధి’ అని మనసులో అనుకూలి “లైటు లేకపోతే ఈ పునకం ఎలా చదువుతాం?” అన్నాడు. ఈ నాలుక్కరుచుకుంది.

“అటు తిరగండి” ఇబ్బందిగా అంది.

“ఎదురెదురుగా నిలబడమని ప్రాణి వుంది అందులో. నేను ఈ తిరుగుతే బాబు అడ్డకాళ్ళతో పుడుతాడు.”

“పోనీ మొహం అటు తిప్పండి?”

“అప్పుడు మూడో నెలలోనే వాడికి స్పూండిలైటిస్ వస్తుంది. జీవితం వాడు మెడనొప్పితో బాధపడాలి.”

ఆమెకి ఏం చెప్పాలో అర్థంకాలేదు. “పోనీ నేను విష్వాసా” అన్నాడు ఆమె కంగారుగా “వద్దు వద్దు” అంది. “మీరు అక్కణ్ణుంచి కదిలి దగ్గరక్కు కవల పీల్లలు అతుక్కున్ని పడుతారేమో—” అంటూ ఒక్కసారి నిర్మయాని వచ్చినదానిలా, కర్తవ్యం ముందు ఇంకేది ఆగదన్న సత్యభావులు చేతులు రెండ నైటీ విషుటానికి ప్రస్త్రే వైపు పెట్టింది. ఆ భంగిమ - ఒక శృంగార భాజారాకెటలూ వచ్చి అతని గుండెలకి తాకినట్టు వుంది. ఆ నైటీ విషుట గుండి మీదనుంచి జారుతుండా అన్నట్టు ఊపిరి బిగపట్టి చూస్తున్నాడు.

ఆమె ప్రస్త్రే ముడి విప్పింది.

నెమ్ముదిగా పక్కి కొమ్ముమీద వాలినట్టు నైటీ క్రిందికి జారింది. టూ ఫీట్ నైటీ అది.

అతడు మనసులోనే జవనీనే దేవతకి ధన్యవాదాలు చెప్పుకున్నాడు పెళ్ళయి ఇన్ని నెలలయునా ఇంకా ఆమెకి నునుసిగ్గు తెరలు తొలిపోలేదు. ఆ దేవత పుణ్యమా అంటూ ఈ రోజు దధ్నన భాగ్యం కలుగుతోంది.

ఆమె కుడిచెయ్యి తీసింది. తర్వాత ఎదుమచెయ్యి కూడా.

రెండో పీస్ కూడా పొము కుబుసంలా జారిపోయింది!

అతడు ఒక్కసారిగా ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాడు. ఆమె అప్రయత్నంగా దగ్గర వచ్చి అతికష్టంమీద ఆగగలిగింది. అతడి చెయ్యి ముందుకు వెళ్ళింది.

“నో అంది కంగారుగా. “నువ్వులా చేస్తే ఆ దేవతకు కోపం వస్తుంది.” ఆమె మామూలుగా వున్నప్పుడే అతడికి తన ఛాతితో ధీ కొనాలనిపిస్తుంది. పప్పుడీ పొజిపన్లో మరీ కవ్వింతగా వుంది.

ఆమె కట్టు గట్టిగా మాసుకుని హంక విప్పింది. ‘టవ్’ మన్న చప్పుడుతో ఆశాదన కూడా స్ప్రింగ్లూ ముందుకొచ్చి అతడి ఛాతికి తగిలి కిందపడి పోయింది.

చాలామంది అమ్మాయిలకు కట్టు బావుంటాయి. కొందరికి పెదవులు, పురోందరికి నదుము. ఆమెకు మాత్రం వీటన్నిటితో పాటు అసలు అందం మెడక్కింది భాగంలో వుంది. ఇన్ని నెలలు అంత అందాన్ని తను చూడలేక పోయినందుకు బాధపడ్డాడు అతడు. విల్లు బలంగా వంచి నారితో గట్టిగా ముడివేసినట్టున్నాయి ఆమె స్టూగ్రాలు.

పీనీ లెట్టంలా వుందామె.

మోకాళ్ళమీద కూర్చుని ఆమెలో తనని తాను దాచుకోవాలన్న కోరికని అతికష్టంమీద అఱుచుకొన్నాడు.

అతని చూపు ఆమె కడుపుమీంచి పైకి జరిగి, మళ్ళీ కిందికి దిగటం గమనించి ఆమె రెండు చేతుల్లో తనని తాను కప్పుకొని తొందరతొందరగా శుశ్రేష్ట తర్వాత విముండా అన్నట్టు చూసింది. ఈ స్నేతినుంచి తర్వాతి విషుటానికి తొందరగా వెళ్ళిపోతే బావుణ్ణు అని వున్నదామెకి. అందుకే ఆమె తనని తాను దాచుకుంటూ తరువాతి వాక్యం చదివింది.

“మీరు చేతులు తీసేసి మామూలుగా నిలబడండి”

అని వుంది.

ఆమె చెచ్చుట్టు తిట్టుకుని చేతులు తీసేసింది. ఈ లోపులో అతను తెలా తయారయ్యాడు. చూడాలని వున్నా చూడలేక కట్టు మాసుకుని “తదువాతేముందో చదువు బచ్చి” అంది హర్షింగా. ఆమె కంరం అదో రకమైన మందుస్థాయిలో వినిపించింది.

“అమ్మాయి టవల్ చుట్టుకోవచ్చు”

అని వుంది.

“ఈ విషుటం ముందే చెప్పాచ్చుగా” అనుకుంటూ ఆమె చప్పున టవల్ తీస్ చుట్టుకుంది.

తన అనందం ఎవరో సగం లాగేసుకున్నట్టు ఫీలయ్యాడు బచ్చిబాబు. ఈ లోపులో ఆమె తరువాతి వాక్యం చదివింది.

“రెండు మీటర్ల తాళ్ళు రెండు తెచ్చుకోండి”

అది చదివి భర్తతో “బట్టలారెయ్యటానికి తాళ్ళు బయట పున్నాయి, వెళ్ళి తీసుకు రండి” అంది.

“ఇలాగా” అన్నాడు.

ఆమెకు అప్పుడు గుర్తొచ్చింది భర్త ఎలా వున్నాడో.

“టవల్ కట్టుకొని వెళ్ళి తీసుకు రండి” అంది.

“మనం అలా ఇష్టం వచ్చినట్టు మారిస్తే జవనీన్ దేవతకి కవస్తుందేమో” అన్నాడు.

“మరెలా?”

“నువ్వే వెళ్ళి తీసుకురా.”

ఆమె కెవ్వన కేక వేస్తున్నట్టు “నేనా” అంది.

* * *

పెరడంతా చీకటిగా వుంది.

బుచ్చిబాబు తడుముకుంటూ మెట్లు దిగాడు.

అతడి ఈ పరిస్థితి చాలా ఇబ్బందిగా వుంది. వంటిమీద బట్టలు లేక పెరట్లోకి రావటం.....

తైమ్చుకూడా ఎక్కువ కాలేదు. నగరం నిద్రపోలేదింకా.

అద్భుతవశాత్తూ కాంపొండ్ వార్ వున్న ఇల్లు అది. అంతకుమంచ! గదిలో పెచ్చులూడిపోయిన గోదలమధ్య వుందేవారు. చిరంజివితో కాణ్ణ కుదిరాక పెద్ద ఇంటిలోకి మారారు.

ఇలా బయటకు రావటానికి అయిదు నిముషాల ముందు లోపల భయంకరమైన వాదోపాదాలు జరిగాయి.

‘కనీసం నీకు వంటిమీద తుండు వుంది కదా. నువ్వేళ్ళి తాళ్ళు తీసుకుంటాడు బుచ్చిబాబు. ‘అడదాన్ని ఎలా వెళ్ళను’ అంటుంది శ్రీలక్ష్మి

‘అసలు బట్టలేకుండా నేనెలా వెళ్ళను?’ అన్నాడు.

‘పోనీ చీర కప్పుకుని వెళ్ళి తీసుకురానా?’

‘పిల్లాడు బట్టల్తో పుడతాదేమో’

‘మరెలా?’

బుచ్చిబాబు ఆ మంగోలియన్ రాజును మనసులోనే తిట్టుకుంటూ నేనే వెళ్ళాలే’ అని బయటకొచ్చాడు.

బయట వెన్నెల అంతగా లేదుగానీ, పక్కింటి బాల్ఫ్రోలో లైటు పెరట్లో పదుతుంది. చెట్లు గాలికి నెమ్ముదిగా వూగుతున్నాయి. నిండు చంద్రుడు ఆకాశంలో ప్రకాశిస్తున్నాడు. మబ్బు చీరవిప్పిన గగనజమునం మీద పుట్టుమచ్చులా పున్నాడు హిమాంశుడు.

ఆ ప్రకృతిని అనందించే స్టేజిలో లేదు బుచ్చిబాబు. పెరట్లో వున్న తాడువరకూ ఆ వెలుగులో ఎలా వెళ్ళాలా అని ఆలోచిస్తున్నాడు. అక్కడ లైటు మరీ ఎక్కువగా వుంది. ‘ప్రోస్టీక్ ఇన్ బ్యాంకాక్’ సినిమాలో రహస్య గూఢచారిలా నెమ్ముదిగా మెట్లు దిగి శబ్దం కాకుండా చుట్టూ చూశాడు. కాంపొందు వాల్ అవతల వున్న యెళ్ళలో ఎక్కుడా అలికిడి లేదు.

నెమ్ముదిగా అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ తాడు దగ్గరికి వెళ్ళాడు. గోదున్న మేకుకి బలంగా కట్టబడి వుంది తాడు. గోదవైపు తిరిగి విప్పసాగాడు. శ్రీలక్ష్మికి జ్ఞాగ్రత్త ఎక్కువ నాలుగైదు ముళ్ళు వేసింది. వాటిని విప్పటం సులభం కాదు. విసుక్కుంటూ ఆ ప్రయుత్తంలో నిమగ్న మయ్యాడు.

వెనుకనుంచి చల్లబీగాలి వెన్నెముకిని సుతారంగా నిమురుతోంది. అలా రగ్గుంగా నిలఱడి పనిచేయటం అతడికి చాలా ఇబ్బందిగా వుంది. తొందరగా విష్ణులనే కొద్ది మరింత బిగుసుకుంటూ వుంది తాడు. ఇంతలో వెనుకనుంచి ‘భలే’

అని వినపడింది.

పాము కాటు తలిగినపాడిలా ఎగిరిపడి చప్పున వెనుతిరిగి చూశాడు.

దూరంగా బాల్ఫ్రో మీదనుంచి ఓ ఎనిమిదెళ్ళ పాప నవ్వుతోంది. అతడు ఎక్కుగింతులో పక్కనున్న పొద వెనక్కి దూకి- ‘వెళ్ళిపో వెళ్ళిపో’ అన్నట్టు సైగ వేశాడు. ఆ అమ్మాయి వెళ్ళలేదు. తర్డని చూపించి పొద వెనుకనుంచి వెక్కిరించాడు.

ఆ అమ్మాయి కదల్లేదు. పెద్దగా భయపడినట్టు కూడా కనిపించలేదు. అతడోక చిన్న రాయి తీసుకుని ఆమె వేపు విసురుతూ నాలుక బయటపెట్టి శయుంకరంగా వెక్కిరించాడు.

ఆ అమ్మాయి లోపలికి పరుగెత్తింది.

తన విజయానికి తనే సంతోషపడినపాడిలా తిరిగి తన పనిలో నిమగ్నము మయ్యాడు. అర నిముషం గడిచింది. ముడి రాలేదు. ఈ లోపలో చిన్న గులకరాయి వెనుకనుంచి వచ్చి వీపుకి తగిలింది. ఉలిక్కిపడి వెనుదిరిగాడు.

బాల్మీని పాప ఇంకో రాయి విసిరింది. బేనేబాల్ ఆటగాదిలా పక్కనే తప్పుకున్నాడు. ఈ సారి పాప నాలుక బయటపెట్టి భయంకరంగా వెక్కిరించింది. బుచ్చిబాబుకి ఏం చెయ్యాలో తెలియలేదు. పక్కనే అరటి చెట్టు కనిపించింది. దాని ఆకు ఒకటి చీల్చి అప్పుడే కాస్త నాగరికత నేర్చుకున్న ఆదిమానవుడిచా న్నా కడుపుకి అడ్డంగా పెట్టుకుని కాంపొండ్ హాల్ వెనకొచ్చి ఫో ఫో అనబోయాడు. ఆ పాప నిజంగానే బెదిరి లోపలికి పరుగిత్తింది.

తనలో తనే నవ్వుకుంటూ వచ్చి తాడు విప్పాడు. సులభంగా వచ్చింది. రెండో కొసకూడా విప్పి వెనుదిగి స్థాణవులా నిలబడిపోయాడు.

పైన బాల్మీలో పాప తాలూకు తల్లి, తండ్రి వాళ్ళ వెనక ముసి తాతగారూ వున్నారు. ముందు పాప నిల్చుని వుంది. అందరూ గ్రూప్ ఫోబోలో నిశ్చలంగా నిలబడి అతనే చూస్తున్నారు.

ఈ అనుమయ్య వరిణిమానికి బుచ్చిబాబు కూడా నిశ్చేష్టుడై నిలబడిపోయాడు. అరిటాకు సంగతికూడా గుర్తుకూరేదు.

“దొంగేమో” అన్నాడు తాతగారు.

“దొంగయితే బట్టలు తీసుకెల్తాడుగానీ, తాళ్ళందుకు విష్టుతాడు? అన్నది పాప తల్లి.

“అదీ బట్టల్లేకుండా?” పూర్తిచేశాడు తండ్రి.

“పిచ్చాడు నాన్నా” అనలు కూడా ఇచ్చింది పాప.

“పాపం ఆ ఫ్యామిలీ కొత్తగా దిగినట్టున్నారు. అర్థరాత్రి పెరట్లో ఈ పిచ్చాడు వచ్చి చేరాడు” జాలివడిందావిడ.

ముసలాయన బాల్మీలోనే ముందుకొచ్చి “.... ఎవడ్రా నువ్వు?” అని అరిచాడు. బుచ్చిబాబు యింకా వాళ్ళనే చూస్తున్నాడు. అతడి వక్క మందిపోతోంది.

అతన్నుంచి సమాధానం రాకపోయేసరికి -

“తెలుగు రాదేమో” అందావిడ అనుమానంగా.

‘కాన్ హా తుమ్ మళ్ళీ అరిచాడు ముసలాయన.

బుచ్చిబాబు అదుగు ముందుకేశాడు.

“హూ ఆర్ యూ?” అడిగాడు పాప తండ్రి చేతులో సైగచేస్తూ.

“పిచ్చాడికి ఇంగ్రీషు తెలుస్తుండా నాన్నా?” అడుగుతోంది పాప.

బుచ్చిబాబు ఇంకా అదుగు ముందుకేశాడు. తన వంటిమీద బట్టలు లేవనీ, ఇంకా దగ్గరికి వెళ్తే ఆ వెలుగులో మరింత స్వప్తంగా కనిపిస్తానీ

బుచ్చిబాబుకు తెలుసు. అయినా వెళ్లి - గోడకెదురుగా నిలబడి - తల పైకటి గట్టిగా, “ఇది నా వక్కు - అది మా దండెం ఇది మా పెరదు. అది మా శాండ నా ఇష్టం వచ్చినట్లు చేసుకుంటాను. మీరెవరు అడగటానికి?” అని అరిచాడు.

ఇష్టుదు పూర్తిగా వెలుగు అతడి శరీరంమీద పదుతోంది! బాల్మీలో ఎవరూ లేరు. తుపాకి చప్పుడుకి చెదిరిన పట్టల్లా లోపలికి పరుగిత్తారు.

బుచ్చి తనలో తనే తిట్టుకుంటూ, కాస్త వాళ్ళని తిడుతూ తాళ్ళు పట్టుకుని లోపలికి వచ్చాడు.

“ఏమిటండీ తిడుతున్నారు? ఎవర్టీ?” అని అడిగింది శ్రీలక్ష్మి. టంవల్ చుట్టుకుని నిలబడితే ఆమె అమృ ‘ఆదిమానవుల చరిత్ర’ సినిమాలో సైదు కోర్టీయిల్లా వుంది.

“నన్ను నేను తిట్టుకుంటున్నాను” అన్నాడు కోపంగా.

“అయ్య అలా అనకండీ. తెలివి తేటలతో పాటు కోపం కూడా అమితంగా వున్న కొడుకు పుడతాడు” అంది భయంగా. బుచ్చిబాబు కూడా అది నిజమే అనిపించింది. మను ప్రశాంతంగా వుంచుకున్నాడు.

టందు తాళ్ళు చేత్తే పట్టుకుని తర్వాత వాక్యం చదివాడు.

“మీ భార్యను మంచంమీద వెల్లకిలా పదుకోమనండి”

బుచ్చిబాబు సన్నగా విజిల్ వేసి “పదుకో” అన్నాడు భార్యవేపు చూసి, శీలక్ష్మి భయం భయంగా పడుకుంది. తరువాత ఏం ఖ్రాసి వుండా అన్న చెన్ననోతో ఆమె చూస్తోంది. బుచ్చిబాబుకి మాత్రం ఆ భంగిమ అద్యతంగా వుంది. దిపం వెలుతురులో ఆమె పాలరాతి బొమ్మలూ మెరిసిపోతోంది. బుచ్చిబాబు కళ్ళు తర్వాత వాక్యం వెంట పరుగిత్తాయి.

“మీ చేతిలో వున్న టందు తాళ్ళని నాలుగు ముక్కలుగా చేయండి”

పరుగెతుకుంటూ వంటింట్లోకి వెళ్లి కత్తిపీటతో నాలుగు ముక్కలు చేసాడు. వాటిని పట్టుకొచ్చి తర్వాత ఏముందో చదివాడు.

“మీ భార్య టందు చేతులూ మంచానికి చెరోవైపూ కట్టేయుండి”

తన చదివిన వాక్యం కర్కెనా కాదా అని అనుమానం వచ్చి, మరొకసారి పరిశీలించి చూసాడు.

అలాగే వుంది.

తరువాతేముందో చూడాలన్న కోరికను అతికష్టంమీద అణచుకుని, ఆమె చేతులు కట్టేయుసాగాడు.

“ఏమండి, నాకేదో భయంగా వుండండి” అంది శ్రీలక్ష్మీ ప్రేణి పదుకుని బేలగా చూస్తూ.

“తెలివితేటలున్న విల్లాడు మట్టాలంటే ఆ మాత్రం కష్టపడ అనుకుంటాను.”

“మరి ఇంతగానా?”

“పెళ్ళయిన మొదటిరోజు ప్రతి ఆడపిల్లా ఇలాగే భయపడితే ఈ మానవజాతి ఎప్పుడో అంతరించిపోయేది?” అని - తర్వాత ఏం ప్రాణి ఫలచదివాడు.

“తుందు తీసివెయ్యండి”

శ్రీలక్ష్మీ కెవ్వున కేక వేసింది. బుచ్చిబాబు ఆనందంతో వేసిన విషిట్, కేకలో కలిసిపోయింది. జపనీనే దేవతకి మనసులోనే ధన్యవాదాలర్పించుకుని తువ్వాలు తీసేశాడు. ఉలిని వెస్తులో ముంచి చెక్కినట్లు వుంది ఆమె శిల్పం. బుచ్చిబాబు తొందర తొందరగా తరువాత వాక్యం చదివాడు. ఈ అతను చేసిన తప్పు.

“మీరు కళ్ళు మూసుకోండి”

శ్రీలక్ష్మీ ఘక్కున నవ్వింది. బుచ్చిబాబు కళ్ళు మూసుకుని “శరూ ఏమందో చదువు” అన్నాడు ఉక్కోపంగా. శ్రీలక్ష్మీ నవ్వుతూనే

“కళ్ళు మూసుకుని మంచంచట్లూ మూడుసార్లు ప్రదక్షిణలు చేయాలి ఆ సమయంలో మీ భార్య మిష్టుల్నే కన్నార్చుకుండా చూస్తూ ఉండాలి”

అని చదివి నాలుకొర్కున్నంది. బుచ్చిబాబు ప్రదక్షిణ చేస్తూ - “ఎప్పు ఏం చెప్పినా సిగ్గో సిగ్గు అంటావుగా చూడు” అన్నాడు కసిగా. కున్నర్పు పేటక్కడ గుడ్లు కొడుకు పుడతాడో అన్న భయంతో అతడి మొహం మీ హనిలిపింది. తనవేపు వస్తున్నప్పుడయితే మొహంచీద చూపు నిలపగలిగానీ, తన్నంచి వెనుదిరికి వెళుతున్నప్పుడు మాత్రం అతడి వెన్నెముక మీ చూపు జారకుండా ఆపుకోలేకపోయింది. అతడి కటి పై భాగం మొదట స్నేహం తర్వాత విస్తృతమైన సింహాపు సదుము లాగా ఏ ట్రై సయినా చూపు మరుకోకుండా చేస్తుంది. శ్రీలక్ష్మీ మొదటిసారి జవనీనే దేవతకి మనసులేన్న ధన్యవాదాలు అర్పించుకుంది.

బుచ్చిబాబు మూడో రౌండు పూర్తిచేస్తుంటే బయట తలుపుకొళ్సిన ఈ వినిపించింది.

సరిహద్దు గీత అవతల అడుగు పెదుతుండగా వెనుకనుంచి శత్రు సైనికుడు పెడకు తుపాకీ ఆన్నిసట్లు అదిరిపడ్డాడు బుచ్చిబాబు. శ్రీలక్ష్మీ ఒక్క ఉదులున వేషచోయి చేతులు రెండూ కట్టేసి వుండటంతో బాధగా మూలిగి వెనక్కు వాలింది. తలపు చప్పుడు వినిపించింది.

శ్రీలక్ష్మీ అయ్యామయంగా బుచ్చిబాబు వేపు చూసింది. క్రింద పడేసిన ఒచ్చర్ తీసి చుట్టుకోబోయాడు బుచ్చిబాబు. ఆమె కంగారుగా “వద్దండీ, ప్రతథంగం ...” అంది.

మళ్ళీ చప్పుడు. ఈసారి మరింత గట్టిగా.

“ఈలా వెళ్ళి నేనెలా తియ్యను?” అన్నాడు.

“తీస్తారా, ఇంకా నయం. మంచంచీద ఉన్నానన్న విషయం గుర్తుందా, అనుయాయి మీక?”

బుచ్చిబాబు నాలిక్కర్చుకున్నాడు. ముందొక చిన్న రూము. వెంటనే చెడీరూమ్ బయట తలపు తీస్తే బెడీరూమ్లో మంచం కనిపిస్తుంది.

“తలపు తీయకుండా ఎవరో కనుక్కోండి. తర్వాత రమ్మని చెప్పండి” అంది స్వరం తగ్గించి.

“అయినా అర్థరాత్రి పీళ్ళకేం పనిలేదా?” విషుక్కుంటూ బెడీరూం తలపు దగ్గరగా మేసి ముందు గదిలోకి వచ్చి తలపు తీయకుండానే “...ఎవరూ” అన్నాడు.

“ఆ పిచ్చేడే తాతయ్యా” అని ఒక చిన్న స్వరం బయట రహస్యంగా చినిపించింది. బుచ్చిబాబు గతుక్కుమన్నాడు. బాల్యానీలోంచి చూసిన ముసలాయన, మనవరాల్చి వెంటబెట్టుకుని చుట్టూ తిరిగి తన ఇంటి కొచ్చాడని అర్థమైంది.

“పేము మీ వెనక వేపు ప్లాట్టో పుంటాం. తలపు తియ్య” అన్నాడు ముసలాయన.

“ఎందుకు?” అన్నాడు బుచ్చిబాబు బింకంగా.

“మీ ఇంట్లో ఎవరో పీచ్చివాడు పెరట్లో దూరాడు. దండెం మీద బట్టల్నీ తీసి వేశేశాడు. పొచ్చరిద్దామని వచ్చాను.”

“పీచ్చివాడెవడూ లేదు. అది నేనే.”

“అది పిచ్చాడి కంరమే తాతయ్యా. నాకు బాగా గుర్తుంది. లోపలికి కూడా వచ్చేదన్నమాట. పాపం ఆ ఇంట్లో వాళ్ళని ఏం చేసేడో?” పాప కంఠం నెమ్మిగా వినపడుతోంది. ఇటువేపు బుచ్చిబాబు వక్కు మండిపోతోంది.

“జది మీ ఇల్లేనటావ్?” ముసలాయన అడిగాడు.

“బైను”

పిచ్చాళ్కి తెలివి ఎక్కువ వుంటుందని ఎక్కుడో చదివాడు ఆ ముసలాయ అందుకని తెలివిగా ట్రాప్ చెయ్యాలనుకున్నాడు.

“నీ వేరేమిటి నాయనా?” అన్నాడు లాలనగా.

“బుచ్చిబాబు”

“ఫిచ్చిబాబా?”

“కాదు. బుచ్చిబాబు” పట్లు కొరుకుంటూ చెప్పాడు.

“ఒక్కసారి మీ అవిడ్చి పిలువు.”

“అర్రాత్రి మా ఆవిడ మీకెందుకు?”

“రేపు ఆదివారం. మీరి ఇంట్లోకి కొత్తగా దిగినట్లున్నారు కదా. భోజనా పిలుద్దామని....”

“అందుకు టైము అర్థరాత్రే దొరికిందా? అయినా వీధిలో ఎవరు కొత్త దిగినా ఇలా భోజనాలకు పిలువటం మీ కలవాటూ” కోపాన్ని అణచుకోయి అన్నాడు.

“అతిధుల్చి ఇలా బయట నిలబెట్టి మాట్లాడటం మంచిదికాడు. ఒక్కసారి తలుపు తియ్యి బాబూ.”

“ఎందుకో కరెక్కగా చెప్పండి”

“నిన్ను ఒకసారి చూస్తాను” ప్రేమగా అన్నాడు.

“చూస్తే దదుచుకుంటారు.”

పాప “పెళ్ళిపోదాం తాతయ్య” అంటూంది భయంగా.

“సర్టె లోపలే వుండు” అన్నాడు ముసలాయన. పాపతో కలిసి పెట్టి దిగుతూ “ఇంటిక్కాడమ్మా, ముందు పోలీస్ స్టేషన్ కి వెళుదాం. పాపం లేచు ఆ పిచ్చాడు వాళ్ళనేం చేశాడో” అనటం వినిపించింది. బుచ్చిబాబు అదిషించు తలుపు కాస్త తెరిచి మొహం బయటపెట్టి “తాతగారూ” అని పిలిచాడు లాలనగా ముసలాయన, పాప వెనక్కి తిరిగారు.

“నేనే బుచ్చిబాబుని. మా ఆవిడ లోపలుంది” అన్నాడు.

శరీరమంతా లోపలుంచుకొని మొహం మాత్రమే బయటపెట్టి బుచ్చిబాబుని అనుమానంగా చూస్తూ “ఏమిటో అవతారం మరి?” అన్నా అతన్ని గుర్తుపట్టినట్టు.

బుచ్చిబాబు తలుపు వెనుక మరింత నక్కాడు.

అతడు తలుపు తీస్తున్నప్పుడు ఆ గాలి వత్తిడికి లోపల బెడీరూమ్ తలుపు కాస్త శేరచుంది. పాప ఉత్సవతో లోపలికి తొంగిచూడానికి ప్రయత్నిస్తూంది.

“ఈ రోజు శనివారం కదంది. శనివారం రోజు రాత్రి మేమిలాగే పండుకుంటాం” సిగ్గు నటిస్తూ చెప్పాడు.

“ఎందుకు?” అనుమానంగా అడిగాడు.

“అందరూ శనివారాలు ఉపవాసాలుంటారు కదా. మేము ‘అది’ కూడా ఉపవాసమే” అని సిగ్గుపడ్డట్టు నటించాడు. ముసలాయనకి అనుమానం తీర్చేరేదు.

“మరి దానికి బట్టలు విప్పి పనులు చేసుకోవటం దేనికి?” అని అన్నాడు క్రాన్ ఎగ్గామినర్లా. బుచ్చిబాబు విజ్యంభించి చెప్పాడు - “మనిషి తనకి ఏది ఎక్కువ జప్పుమయితే దాన్ని వదులుకోవటం వెంకలేశ్వరుడికి ఇష్టం కదా. మా కిష్టమైనది మేము వదులుకుంటున్నారం.... శనివారం పూట....”

“కానీ దానికి....” అని ససుగుతూంచే అతనిని మధ్యలో ఆపి కొన సాగించాడు. “అందమైన అమ్మాయి తన పొడవాటి జడ, గిరజాల క్రాపు అభ్యాయ తన జుట్టు వదులుకుంటే ఏడుకొండలవాడు ఎక్కువ సంతోషిస్తాడు. అలాగే మేము ఈ రకంగా వుంటూ కూడా దాన్ని త్యాగం చేసే ఆ ఏడు కొండల వాడు మరింత సంతోషిస్తాడని....” అని ఇక వెళతారా అన్నట్టు చూశాడు.

“ఏమిటో - ఎవరి పిచ్చి వాళ్కి ఆనందం” గొణిగాడు ముసలాయన.

“అవునందీ”

ఆయన మెట్లు దిగి వెళ్కియాడు. పాప తలుపు దగ్గరనుంచి కదల్లేదు - “తాతయ్య.... అంటేని మంచానికి కట్టేశారు” అంది లోపలికి మరింత తొంగిచూస్తూ బుచ్చిబాబు గుండె గుభిల్లుమంది. తెరుచుక్కను బెడీరూమ్ లోంచి లీల్క్షీ చెయ్యి కనిపిస్తూంది. అర్ధప్పశత్రాత్మక మిగతా శరీరం కనిపించటంలేదు.

ముసలాయన పాప రెక్క పట్లుకుని మెట్లు దింపుతూ “వాళ్కు వాళ్కు కిష్టం పచ్చినట్టు చేసుకుంటారు. మనకెందుకు పదా” అన్నాడు.

బుచ్చిబాబు గుండెల్చిండా తేలిగ్గా శాస్త్ర తీసుకుని తలుపు ధదేలుమని వేశాడు.

“ఏమైందందీ” అడిగింది శీలక్షీ లోపలికి వచ్చాడు.

“ఏమో కథ అల్లి చెప్పానులే” అని పుస్తకంవైపు చూస్తూ - “ఈ తెలివిగల కొడుకు పట్లుటం ఏమిటో కాని ఈ రాత్రి నా పాలిట కాళరాత్రి అయ్యెట్టు వుంది” అన్నాడు.

“అలా అనకండి. ‘శోధించి సాధించాలి.’ అదియే థీరగుణం అన్నాడు ఈ సినిమా కవి. కష్టపడకుండా మంచి పిల్లలు ఎలా పుడుతారు?” అంది శీలక్ష్మి ఓదారుసున్నట్టు.

“పిల్లలు పుట్టటానికి ఒక కష్టం, మంచి పిల్లలు పుట్టటానికి మరో కష్టం అంటూ విడిగా వుండవ్” కసిగా అన్నాడు.

“ఆ తేడా ఏమిటో తెలుసుకోటానికి ఈ పుస్తకం తొందరగా చదపణి పూర్తి చేయండి. మధ్యలో ఇలా అవతే ట్రైమెచ్యూర్ బేటీ పుటుతాడేమో” భయంగా అంది. బుచ్చిబాబు తరువాతి వాక్యం చదివాడు.

“మీ రెండు తాళ్ళూ పట్టుకుని వంటిల్లోకి వెళ్ళండి”

ఎందుకో అనుకుంటూ వంటింట్లోకి వెళ్ళాడు. శీలక్ష్మి బెస్ట్స్ ను అతనిపేస్ చూసేంది. అక్కడికి వెళ్ళి తరువాత ఏం ప్రాసుందా అని చదివాడు. రెండు చేతుల్ని కిటికీ చెరోవైపు కట్టుకొమ్మని వుంది. ఒక చెయ్యి సులభంగా కట్టుకోగలిగాడు. రెండో చెయ్యి ఎలా కట్టుకోవాలో తెలీలేదు. ఇదే ఒక సవాలగా తోచింది. తన తెలివీటేటలకి పరీక్ష అనుకున్నాడు. తాడు చివర అట్లకాడ ముడిపేసి అతికష్టంమీద ఒంటి చేత్తే కిటికీకి తన చెయ్యి మెలికవేసి తాడు చుట్టుకున్నాడు. అట్లకాడని మెలికలోకి బలంగా దోపాడు.

ఇదంతా చేయటానికి పదనిమిపాలు పట్టింది. చాలా కష్టపడవటి వచ్చింది. ఇదొక ఛాలెంజిలా తీసుకున్నాడు. నిజమే మరి, హర్షకాలం రాజకుమారులు కాళికాదేవిని ప్రసన్నం చేసుకోవటానికి ఎన్నో తెలివీటు ఉపయోగించేవారట. ఇప్పుడు జపనీస్ దేవత హిమ్యా-చిన్-మిన్ను ప్రసన్నం చేసుకోవాలంటే తన తెలివీటులు నిరూపించుకోవాలి. అందుకే ఒక చెయ్యి బందీకృతమై వుండగా రెండో చేతిని ఎలా కిటికీకి కట్టుకోవాలో అని తిఱ పగలకొట్టుకుని ఆలోచించి ఈ పథకం వేశాడు.

“గొప్ప పథకం ఇది.

అద్యుతంగా ఘలించింది.

తాడు మధ్యలోంచి అట్లకాడ క్రిందికి దిగిపోయింది. దాంతోపటు తాడుకొన కూడా మెలికలోకి వెళ్ళి గట్టిగా బిగుసుకపోయింది. అట్లకాడ నేపేసు పడిపోవటంతో అది పర్మనెంట్ అయింది. శీలక్ష్మి అతడివైపు జాలిగా అశం చేసే ప్రయత్నాలు చూస్తేంది.

శిలవమీద క్రీస్తులూ వున్నాడు కిటికీ దగ్గర బుచ్చిబాబు.

కాళ్ళ దగ్గరున్న పుస్తకంలో ఆఖరి వాక్యాన్ని అప్పుడు చదివాడు. అందులో ఇలా వుంది.

“మూర్ఖుడా! సువ్వు వంటింట్లోనూ, ఆ అమ్మాయి పడగ్గదిలోనూ వంటే శిల్పిలో పుడుతారా? నీ లాంటివాడికి అసలు తెలివీటుల్ని పిల్లలు పుట్టే అవకాశమే లేదు. ముందు నీ తెలివీటులు (డవలవీ) చేసుకో. ఆ తరువాత శిల్ప గురించి ఆలోచించు.”

బుచ్చిబాబుకి వళ్ళు మండింది.

ఆ పుస్తకాన్ని కాల్పేర్యాలునుకున్నాడు. చింపి తగలెట్టాలనుకున్నాడు. గింజకున్నా చేతులు రాలేదు.

ఇంత “స్నేటో” గా తనని మోసం చేసిందెవరా అని కాల్చో మొదటి పేజీ తిప్పాడు. “లక్ష్మీ పట్లికేషన్స్” అని వుంది. దాని పైన మొదటి పేజీలో రచయిత పేరుంది.

“గాంధీ!”

“ఏపైండండీ?”

బెట్టుమ్మలోంచి అడిగింది శీలక్ష్మి.

కాళ్ళమధ్య చిక్కుకున్న చేతుల్ని విడిపించుకోవటానికి శతవిధాల ప్రయత్నిస్తూ “ఏం లేదులే” అన్నాడు బుచ్చిబాబు. ఎంత గింజకుంచే అంత గింజుకుంటున్నాయి ఆ తాళ్ళు.

అతడికి తనమీద తనకే కోపంగా వుంది. ఇంత స్పుపిడ్గా తానెప్పుడూ ప్రపర్తించలేదు. ఆఖరి ముడివేయటానికి అట్లకాడ ఉపయోగించిన తెలివీటుల తనని - ఇక్కడ మాత్రం ప్పపులో కాలెయ్యాలుం జిరిగింది. డిక్కనరీలో లేని తిట్టన్నీ తనని శాసు తిట్టుకుంటూ వుండగా మళ్ళీ పక్క గదిలోంచి శీలక్ష్మి కంరం అస్త్రికా “తరువాత ఏం ప్రాసుందండీ” అని వినిపించింది.

“పది నిమిపాలు దేవుడిని ప్రార్థించమని వుంది. ప్రార్థించు” అన్నాడు ఉల్లోచ్చిని ఆపుకుంటూ. రెండు నిముపాల తరువాత ఏదో గొణగుతూన్న భ్రమి వినిపించింది. “....ఏం చేస్తున్నావే?” అని అడిగాడు అనుమానంగా.

“అంజనేయస్వామి రుండకం చదువుతున్నానండీ!”

బుచ్చిబాబుకి మరింత చిర్మితింది. “ఈ టైమ్స్ అదా?” అని అరిచాడు. ఒక క్రణం నిశ్చబ్దం తరువాత వినిపించింది.

“చిరు లపహరించి సిగ్గులు విడిపించి...

....సేగీల మిముగూడి పిన్నవాటము...

....లజ్జించి చెప్పరుగాని మీ మర్కుముల్ గానబడియె

.... అరటికంబముల దోషైన తొడలు
.... ఘనమగు జఫునంబు, కడులేత నడుమును
వల్ల వారుణకాంతి పాణియుగము
గడుదొడ్డ పాలింధు, కంబు కంరంబును చింబాథరము..."

బుచ్చిబాబు చెవులు రిక్కించి విని, ఆమె చదువుతున్నది అక్కడ
వినబడి, సంశయంగా "ఏం పాదుతున్నావే?" అని అడిగాడు.

"పోతున గోహికా వ్యాపారణమండి"

"దేముడిని స్తుతం చేయమంటే ఆ పద్యాలా చదివేది?"

"శ్రీకృష్ణుడు నా ఆరాధ్యదేవమండి" అట్టుంచి అమాయుకంగా జవా
వచ్చింది.

కట్టేసిన తాళ్ళని కసిగా లాక్కుంటూ "బట్టలన్నీ విప్పేసి వెల్లకిలా పడక
శీర్గు శ్రీకృష్ణుని తల్లుకుంటున్నావా" అని అరిచాడు.

"శ్రీవారు వంటింట్లో శివతాండవమాడుతూంటే మరి నస్సినీ
శ్రీకృష్ణుడుని తల్లుకోకుండా శ్రీశ్రీని తల్లుకుంటూ ఆవేశపడమంటారా?"

ఈక అవిడని కదిలించటం అనవసరం అనుకుని, తన చేతులు విప్పు
వనిలో నిమగుమయ్యాడు బుచ్చిబాబు. అంతలో తలుపుకొళ్ళిన చప్పు
వినిపించింది. బుచ్చిబాబు గుండె ఆగిపోయింది.

"వఎరూ" అని అరిచాడు.

"నేనూ ఇన్నెక్కరి"

అంత చలిలోనూ చెమట పట్టింది. ఇంత అర్ధరాత్రి అతనిందుకు వచ్చే
నుకుంటూ నేలమీదకు కూలిపోయాడు. మళ్ళీ తలుపు కొళ్ళిన చప్పు
వినిపించింది.

బుచ్చిబాబు మెదడులో మెరువు మెరిసినట్టు అనిపించింది.

చేతికి కట్టుకున్న తాడు వూడిపోయింది.

బ్రతుకుజీవుడా అనుకుంటూ గబగబా రెండో తాడు విప్పు
బడ్రుమ్మలోకి పరుగిత్తాడు.

అంజనేయస్వామిలా గదిలోకి గింతుకుంటూ వచ్చిన భర్తని ఆక్క
గానూ, భయంగానూ చూస్తోంది శీలక్ష్మి. గబగబా దుస్తులు వేసుకుని పరిశీ
కుంటూ వెళ్ళి తలుపు తీశాడు.

"ఏమిటీ ఇంత ఆలస్యం?"

"మీరోచ్చిన వని చెప్పండి?"

"ఏమీలేదు. నువ్వు ఇచ్చిన త్రైమలో ఇక రెందురోజులే పుంది. అది
గుర్తుచేయటానికి వచ్చాను."

"ఇంత అర్ధరాత్రా?"

"పక్క జంబున్లో దూర్యాటీ పడింది. అది చూచుకుని వెళుతూంటే మీ
ఇట్లు కనబడింది. వనిలో వని- నీకు గుర్తుచేద్దామని వచ్చాను. వెళ్ళాస్తాను"
అని కిరిలాడు.

బుచ్చిబాబు లోపలికి వచ్చి శీలక్ష్మి కట్టు విప్పొడు.

"ఎవరండే వచ్చింది?"

"ఇన్నెక్కర్. నన్ను అరెస్టు చేయటానికి రెండు రోజులే బైమ్ పుందని
గుర్తుచేయటానికి వచ్చేదు" అన్నాడు.

అతని మొహంలో ఇప్పుడు శృంగార భావంగానీ, హస్యంగానీ లేవు.
రాశేయే విషపు గురించి బెస్ట్న్ పుంది.

ఆలోచిస్తూ వంటింట్లోకి నడిచాడు.

తాళ్ళశీసి బయట పడేసాడు.

లోపలికి వస్తుంటే పుస్కరం కనబడింది.

అక్కడే పున్న అగ్రిపెట్టే తీసుకుని దాన్ని అంటించాడు.

వెనకాలే వచ్చి నిలబడింది శీలక్ష్మి.

అమె మొహం చాలా డల్గా పుంది. తాము ఇద్దరూ మూర్ఖుల్లా బట్టలిప్పి
శ్రీ అయినందుకో, ఇన్నెక్కర్ పెట్టిన గడువువల్లో..

భర్త చేస్తున్న వనిని నిర్దిష్టంగా చూడసాగింది.

పుస్కాన్ని అంటించి, లేచి దూరంగా నిలబడ్డాడు.

మంటలు పెద్దవయ్యాయి. ఎర్రగా పైకి లేచాయి.

ఆ మంటల్లి చూస్తున్నాడు బుచ్చిబాబు. అతడి మెదడులో- ఆ మంటల్లి
హాస్తుంటే ఒక ఆలోచన ప్లాషెలా వచ్చింది.

పది రోజుల్లో పది లక్షలు సంపాదించాలనే ఆలోచన.

* * *

రెండు రోజుల తర్వాత బుచ్చిబాబు పరలుప్పేన్నీ కలుసుకున్నాడు. రోజు
రోజుకే, పో-పోకే పెరుగుతున్న కలెక్షన్లు చూసి పరలుప్పాం చాలా సంతోషంగా
ఉన్నాడు. బుచ్చిబాబుని సాదరంగా ఆహ్వానించి కాఫీ తెప్పించాడు.

యందమూరి వీరేణు
కొంచెం సేపయ్యక “దీన్వర్ కుండిపోండి. మంచి పౌరీ ఇస్తాను. ఈ
విస్తు కూడా వుంది” అన్నాడు.

“సారీ సర్, నేను ద్రింక్ తీసుకోను.”

“అదేమిటి? ద్రింక్ తీసుకోరా? ఇన్ని పథకాలు ఆలోచిస్తారు... ఈ
బిజినెస్ సర్క్యూలో లాభి చేయాలంటే అది చాలా ముఖ్యం కదా...”

బుచ్చిబాబు నవ్వి వారుకున్నాడు.

“ఎందుకు నవ్వుతున్నారు?”

“ఏంలేదు. నేను చెప్పేది మీరు ఒప్పుకోకపోవచ్చు. వాడన లెంపుకు
“ఫర్మ్సేల్చు చెప్పండి.”

“కొంతమంది గమ్మత్తుగా సమర్థించుకుంటారు. ‘...రోజంతా క్లో
పనిచేస్తే అలసిపోతున్నాము’ అంటారు. మరికొందమంది - ‘...లక్ష్మీలో వ్యాపారం
చేసేటప్పుడు సాయంత్రం అయ్యేసరికి ఆ మాత్రం రిలాక్స్ అప్పుడ్లో
వాడిస్తారు. ‘రిలాక్స్ అవటానికి సిగరెట్, రేసుల్లగే యిదీ ఒక వ్యసనం’ అను
నా కళ్యంతరం లేదు. కానీ, ఇది ఒక ‘టానిక్’ అంటే నేనోప్పుకోను. వీరే
లక్ష్మీలో కాకుండా, కోట్లలో వ్యాపారం చేసేవాళ్ళుగానీ...వీళ్ళకన్నా పట్టి
కప్పపడే ప్రధానమంత్రిగానీ రాత్రయేసరికి మందుకొట్టరు.”

“అయితే ద్రింక్ చేయటం తప్పదంటారా?”

“అది వ్యక్తిగత విపయం. నేను చెప్పేది ‘అలసిపోయినంపుకు
రిలాక్సేషన్’ అని ఎవరయినా తన భార్యల డగ్గర వాడిస్తే - అయి
పోస్తాస్పదం మరొకటి ఉండడు. ఇకపోతే వ్యాపార సంబంధమైన మీకి
లంటారా - నేను గమనించిందేమిటంటే - చాలా పెద్ద ఇండ్స్ట్రీలుప్పు
అంబాని గ్రూపులోగానీ, జె.డి.వాలా గ్రూపులోగానీ, ప్రమభులెవరూ
చేయరు. ఇటువంటి పౌరీలో నేను ద్రింక్ చెయ్యును’ అనేవారికే ఎక్కువగా
ఉంటుంది. సమయం కూడా పెద్దగా వ్యధా అవదు.”

పరిపూర్ణం కొంచెంసేపు నిశ్శబ్దంగా ఉండి, “- ఏదో ఒకరోజు
చాలా గొప్పవారపుతారు” అన్నాడు.

బుచ్చిబాబు నవ్వేడు, “గొప్పవాడిని అవుతానో లేదోగానీ - త్వరితం
అరెస్టు కాబోతున్నాను.”

పరిపూర్ణం విస్తుయంగా “ఎందుకు?” అని అడిగాడు.

బుచ్చిబాబు ఇన్సెప్క్టర్ విపయమంతా వివరించి చెప్పాడు. అంతా విని
“ఇంత బేరం పెట్టాడా...?” అని ఆగి, “...వాడిని రోడీల్ని పెట్టి కొట్టించ
మంచారా?” అని అడిగాడు.

“అతనో ఇన్సెప్క్టర్ రండ్డి.”

“కానీ అతను మనిషోగా -”

బుచ్చిబాబు తన చేతి గోళ్ళవైపు చూసుకుంటూ, “అదంతా వద్దులెండి.
నేనిసో మాల్హది మరో రెండు నెలల టైమ్ తీసుకుంటాను. రోజుకి వెయ్య
రూపాయల వడ్డిమిద్” అన్నాడు.

“రోజుకి వెయ్యరూపాయల వడ్డియా? అయినా రెండు నెలల
కఠువారయినా వాడికి ఎనిమిది లక్ష్మలు ఎలా ఇస్తారు.”

“బ్యాంకులో అప్పు తీసుకుని.”

పరిపూర్ణం మరింత ఆశ్చర్యపోయి, “బ్యాంకులో ఎనిమిది లక్ష్మలు
పొచెవు అప్పు ఇస్తారు? ఆ డబ్బుంతా ఇన్సెప్క్టర్ కిచ్చేస్తే అప్పు మళ్ళీ ఎలా
శిఖిస్తారు?” అని అడిగాడు.

“మొదటిదే సమస్య, రెండోది సమస్యకాదు.”

పరిపూర్ణం ముందుకు వంగి, “నాకు అథరంకావడంలేదు విపరంగా
చెప్పండి.”

ఆ ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పకుండా “పరిపూర్ణగారూ నాకేదయినా
సాయం కావలసిప్పే అడగమన్నారు. నాకు ఒక లక్ష్మరూపాయలు అప్పు కావాలి.
చెప్పగలా?” అన్నాడు బుచ్చిబాబు.

పరిపూర్ణం వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు. మళ్ళీ బుచ్చిబాబే అన్నాడు
“...మీరు ఇచ్చిన అవకాశాన్ని నేను నా అర్థత్తకిమించి అడిగి మిమ్మల్ని ఇచ్చింది
పెదుతున్నానని నాకు తెలుసు కానీ యిది నా జీవన్సరణ సమస్య.”

పరిపూర్ణం ఇంకా ఇచ్చిందిగానే వున్నాడు. బుచ్చిబాబు తనకి సాయం
చేసిన మాట నిజమేకానీ ల....క్ల....రూపాయలంటే చిన్న మొత్తం కాదు.

“మీరు నాకు ఊరికే ఇప్పుడ్లు? లక్ష్మరూపాయల విలువగల ఇనుము
మీకు శాక్ట్యు పెడతాను.”

“ఇనుమా?” నోరు తెరిచాడు.

“అవును ఇనుమే! నిజానికి నేను మిమ్మల్ని లక్ష్మరూపాయలు అడిగింది
కి ‘ఇనుము’ కొనుదానికే.”

“ఒకవేళ మీరు నా ఆప్యు తిరిగి ఇవ్వలేకపోతే ఆ ఇనుము నేను చేసుకోను?”

“ఇవ్వుకపోవటం అన్న సమస్యలేదు. కానీ, మీ అనుమానాలు మీకంట కదా! నేను ఇవ్వేలేని పక్కంలో ఆ ఇనుము సరిగ్గా రెండు నెలల తరువాత ఆమ్మేసి మీ దబ్బు తీసుకోండి. థరలు ఎలాగూ పెరుగుతున్నాయి కాబీలు దబ్బుకి ధోకా వుండదు.”

పరిప్రహృం గాధంగా విశ్వసించి, “నన్ను కొంచెం ఆలోచించుకోనివ్వు అన్నాడు.

బుచ్చిబాబుకి కూడా ఏం మాట్లాడాలో తెలియలేదు.

“నా దగ్గర అంత దబ్బులేదు. మీకు ఇవ్వగలనా లేదా? అన్న విషయాలేప్రాప్తస్తు చెబుతాను” అన్నాడు పరిప్రహృం.

ఆది అబద్ధమని బుచ్చిబాబుకి తెలుసు. చూస్తూ చూస్తూ లక్ష రూపాయి రిస్క్సుచేయటం ఎందుకని అతను ఆలోచిస్తున్నాడేవో?

అతని ఆలోచనల్ని భగ్గంచేస్తూ పరిప్రహృం బెర్కోల్టీ మేనేజర్లు పిల్లలు “మనం ఉంచుకున్న జిల్లాలీమీద నిన్నా ఇవ్వాళా నెట్ ఎంత? లక్కు పూర్వంది.”

మేనేజరు వెళ్లి ఘడునిమిపాల తరువాత స్లిప్టో వచ్చాడు. పరిప్రహృం అందుకుని చూసి, బల్లమీద పెడుతూ “కొన్ని ధియేటర్లలో మొదటిపాట్లు తీసేసారు. ఈ రెండు రోజుల్లో, మిగిలిన ధియేటర్ల మీద లక్ష్మి ఇర్కు వచ్చింది. అద్దె, ఇతర ఖర్చులు పోను నాకు ఎనష్టైవేలు మిగులుతండి. దబ్బు ఎప్పలీకి కావాలి?”

“ఎంత తొందరగా వీలైతే అంత తొందరగా.”

“ఈ ఎన్షైవేలు కేవలం మీ ఆలోచనవల్ల సంపాదించిందే. మీకు నాకు సగం అనుకుంటే, నేను మీకు నల్షైవేలు ఇవ్వగలను.”

బుచ్చిబాబు హృదయం ఒక్కుణం కృతజ్ఞతతో పటికింది. వ్యాపారం అలాంటి దానాలుండవు. ఔక్కి చాలా మామూలు ప్రొడక్యూసరీలాగా కనబడువు వ్యక్తిలో - ఇంత ‘బుచ్చివుచ్చుకోవటం’ అతను హాహించలేదు.

కానీ సమస్య అలానే వుంది.

నల్షైవేలతో అది తీరదు.

“చాలా ధాంక్స్ పరిప్రహృంగారూ! ఆ మాత్రం సాయం చేస్తున్నా చాలు ఇక అ టూపిక వదిలిపిడదాం.”

“మీరు దిస్టర్కి వుండిపోంది.”

“నాలుగేగా అయింది.”

“మీరుంటానంటే మంచి స్పెషల్స్ తెచ్చిస్తాను.”

“స్పెషల్స్ అవసరంలేదుగానీ వుంటాను.”

“ధాంక్స్” అంటూ బాటిల్ తీశాడు.

“అప్పుడేనా” ఆశ్చర్యపోయాడు బుచ్చిబాబు.

“ఎల్లీ టు ట్రైంక్ అండ్ ఎల్లీ టు టై- అన్నారు పెద్దలు” నవ్వేడు పరిప్రహృం.

బుచ్చిబాబికి గోర్డ్స్స్ప్స్ట్ ఓపెన్ చేశాడు.

“గోర్డ్స్స్ప్స్ట్ అంటే అర్ధమేమిటో?”

“ఖంగారు రంగు పుట్టుమచ్చ” నవ్వుతూ అన్నాడు బుచ్చిబాబు. అప్పుడే కండి పెరడులో మరో ఛ్లాష్ వెలిగింది.

ఆతడికి ఏదయినా ఆలోచన రాగానే దాన్ని జాగ్రత్తగా స్టోర్ చేసుకుంటాడు. ప్ర్యు ఎప్పుడో ఉపయోగిస్తాడు. చాలా కొద్దిమందికి ఈ విధంగా మొమెరీలో నేన్ చేసుకునే శక్తి వుంటుంది. “బం....గా....రు రంగు పుట్టుమచ్చ” అనుకున్నాడు మళ్ళీ ఇంకొకసారి.

పరిప్రహృం మొదటి పెగ్గ పూర్తిచేశాడు. అప్పటికే తూలుతున్నాడు. “...చెప్పండి గురుగారూ....” అన్నాడు బుచ్చిబాబుతో.

“ఏం చెప్పను?”

“ఏదయినా దబ్బు సంపాదించే మార్గం చెప్పండి.”

బుచ్చిబాబికి నవ్వోచ్చింది. అందరికి దబ్బు సంపాదనంటే ఎందుకంత ఉపం?.... తనకి మాత్రం చేదా? అందుకేగా ఈ సాయంత్రం లీలాష్ట్రీతో గడువుండా ఇక్కడ వున్నాడు.... ఇదే మరికొంతకాలం గడిస్తే- ఆలస్యమైన రాములా....క్షమాపణలూ....

“ఇంతసేపా ఆలోచన?”

“మీరింకా ఏం వ్యాపారాలు చేస్తున్నారు” అని ఆడిగాడు బుచ్చిబాబు.

“క్యాసెట్స్ చేస్తాను. ఆడిగాక కొరియర్ సర్కీసుంది....”

“క్యాసెట్స్ అంటే.... సుపరం ఆడియో క్యాసెట్స్ వాళ్ళు....?”

“మాకు పోటీదార్లు. శత్రువుకి శత్రువు మిత్రుడట. ఆ రకంగా మనం మిత్రులమన్నమాట....” రెండో పెగ్గ పూర్తిచేస్తా అన్నాడు. పరిప్రహృం నుట తడబడుతుంది. “....మీరు నా మిత్రులు, నన్ను- నా సినిమానీ చాలు ఇక అ టూపిక వదిలిపిడదాం.”

యందమూరి వీరేంద్రానిలబెట్టినవాళ్లు! మిమ్మల్ని అరెస్ట్ చేయస్తాడా ఆ అడియోవాడు? వాటి! ఇన్సెక్షనరీ గుడివాడ సెంటర్లో నిలబెట్టి కొట్టిస్తా- ఏమను కుంటున్నది?”

“వాళ్లు గుడివాడ రారు కదండి.”

“రారు కదూ. అవును రారు. ఇదిగో నేను తాగివున్నానని తక్కువ అంట వేయకు. నెక్స్ పిక్చర్ వెయినోక్కరాత్రులు అని రిజిస్టర్ చేయించా. నీ రోజులు ఆడుద్ది....”

“వెయినోక్కరోజులు ఆడేలా చేద్దాంటెండి”

“ఎంటి? మళ్ళీ ఇంకా ఏడన్నా ప్లానుండా?”

“అభ్యే అప్పబీకి ఆలోచిద్దామనుకుంటున్నాను”

“ఆలోచనంబే గుర్తొచ్చింది. నీ క్యాసెట్టు కంపెనీ, కొరియర్ కంపెనీ లాభాలోచే మార్గాలు చెపుతానన్నావీ?”

“అదే ఆలోచిస్తున్నానండి. ఒక ఐడియూ వచ్చింది.”

పరబ్రహ్మం ఉత్సాహంగా ముందుకు వంగి “రెండు కంపెనీలీకీ వీ ఆలోచనా?” అని అడిగాడు. తాగి వున్నాడు కదా అని తక్కువ అంట వేసాననుకొని “రెండిటికీ వేర్చేరు ప్లాన్లు. ముందు క్యాసెట్టు కంపెనీది చెపుతానన్నాడు.

“అగ్రు” అంటూ మరో పెగ్గ పోసుకున్నాడు పరబ్రహ్మం.

“ఇలా తాగటం వల్ల ఏమెస్తుండండి” అప్పుడే పెరిగిన చసఫల అడిగాడు బుచ్చిబాబు.

“అమోట్! అట్లనకు. ఇందులో వున్నది నీకేం తెలుసు? కావాలు నువ్వుకూడా కాస్త తాగి చూడు....”

“వద్దెలండి” అన్నాడు. పరబ్రహ్మం అతని వైపు జాలిగా చూశాడ బుచ్చిబాబు కూడా అతనివైపు జాలిగా చూశాడు.

“చెప్పు” అన్నాడు పరబ్రహ్మం.

“మనిశ్శల్లో బాతీరూమల్లో పాడుకోవటం అలవాటు. మీకు తెలుసు”

“బాతీరూమంబే గుర్తొచ్చింది ఒక నిముషం...” అంటూ లేచి పెందు నిముషాల తరువాత తిరిగిచ్చి “కః, చెప్పు” అన్నాడు.

“పాడుతూ వంటింట్లో చికెన్-65 చేస్తుంబే ఇల్లంతా దాని పరిషి నిండుతుంది” అంటూ అగాడు బుచ్చిబాబు.

“ఆగావేం? చెప్పు?”

“ఏంలేదు. చికెన్-65 అనగానే, అది గుర్తొచ్చి దాన్ని తెప్పించు కుంటారేమా అని ఉ నిముషం ఆగాను....”

“తెప్పిచ్చునా!”

“సాకారు. మీకు” అంటూ ప్లాన్ చెప్పటం ప్రారంభించాడు. “.....వంటింట్లోనూ, బాతీరూమల్లోనూ పాడుకోవటం గురించి చెపుతున్న కథా. ప్రతి మనిషికి తనలో తాను పాడుకోవటం అలవాటు. కొందరైతే గట్టిగా పాచెసుకుంటారు కూడా.”

“అవును. మా ఆవిడ పాండితే వీధంతా వినిపిస్తుంది.”

“అలాంటి వాళ్లకోసం మనం క్యాసెట్ రికార్డ్ చేస్తాం. అందులో కంఠం వుండు. కేవలం ముఖ్యజిక్ వుంటుంది.”

“అంటే”

“సినిమా పాటల రికార్డింగ్ స్ఫూడియోల్లో ముఖ్యజిక్ అంతా ఒక ట్రాక్లోనూ, పాట ఇంకో ట్రాక్లోనూ రికార్డ్ చేస్తాం. అవునా?”

“అవును”

“మనం ‘కంఠం’ లేకుండా కేవలం ముఖ్యజిక్ మాత్రం రికార్డ్ చేసి రిలీస్ చేస్తో. ఆ క్యాసెట్ నీ ఆదాళ్లు వంటింట్లో పెట్టుకుని తాము పాడుకుంటున్న రశ్ముట. ‘ఎంత మంచివారు మావారూ....ఊ....ఊ....’ అంటూ వంటచేస్తూ శుంటుంది. జానకి వుండదు. ఇతయరాజు మాత్రం వెనుకనుంచి ముఖ్యజిక్ చాయస్తూ వుంటాడు. మీరు బాతీరూమలో స్నేహం చేస్తూ, ‘శంకరా- నాద శీర్ఁ’ అని పాడుకోవచ్చ. ఎస్సీ బాలసుబ్రహ్మణ్యం వుండడు. కె.వి.మహాదేవన్ లుంటాడు. మిమ్మల్ని మీరే జె.వి.సోమయాజులులాగా వూహించుకుని లేకుండా. ఎమీన్, స్నేహం పూర్తిచెయ్యుచ్చు. చిరంజీవి గ్రాంగీలీడర్ పాటలు ఈ విధంగా కేవలం ముఖ్యజిక్ ట్రాక్ మాత్రమే రికార్డుచేసి మార్కెట్లో వదిల్లే, ప్రాట్సు ఎగిపడి కొంటారని నా ఉద్దేశ్యం.”

పరబ్రహ్మం చప్పున కుర్తీలోంచి లేవాడు. కొడ్డతాదేమా అనుకున్నాడు. కొనీ పరబ్రహ్మం వచ్చి కాళ్ల దగ్గర కూర్చుని, “బ్రహ్మండం బుచ్చిబాబు” అన్నాడు తన్నయత్తుంతే.

“లేపండి పరబ్రహ్మంగారూ. ఎవరైనా చూస్తే బాగోదు”

“హోల్ దగ్గర మాకు ఇలా కూర్చున్నావటం మాకు అలవాటేలే. చెప్పు.”

“ఇహాతే మీకు కొరియర్ సర్టిఫుండన్స్‌రూరు కదా. ఆ కంపెనీలో అంగవికలర్చీ, స్టోకంట్రసమరయోధుల్ని ఉద్యోగానికి పెట్టుకోండి.”

“ఏమవుతుంది?”

“రైల్స్ లికెట్లులో సగం కన్సెషను వస్తుంది. ఎస్ట్రోని కూప్రీగా తీసుకెళ్ళాచువు.”

పరబ్రహ్మం తల తిరిగిపోయింది. చప్పున లేచాడు. “నాతు మాత్రాలో య్యా ఇక లాభంలేదు పద.”

“ఎక్కడికి?”

“అలా బయట తిరిగొద్దాం”

.....యిద్దరూ కారులో బయలుదేరారు. కొంతసేపు ఛోట్టిగా, కొంచెన్ స్టోగా ట్రయివ్ చేసాడు. గాఢమైన ఆలోచనలో వున్నట్లు కనబడ్డాడు.

“నీతో కలిసి వ్యాపారం పెడితే బావుండేట్లు వుంది”

“ఎలా పెడతారు?”

“విం?”

“వచ్చే నెలనించి నేను జైల్లో ఉంటాను కదా”

మళ్ళీ ఆలోచనలో పడ్డాడు పరబ్రహ్మం.

“అయితే నీకు లక్ష్మీరూపాయలు కావాలంటావ్”

“అవునందీ!”

“మళ్ళీ ఎలా ఇస్తువ్?”

“నా తెలివితేటల మీద నమ్మకముంటే ఇవ్వండి”

“ప్లాన్లు చాలా చెప్పాచు. కానీ ప్రాక్షికల్గా దిగేసరికి డబ్బు ను దించటం కష్టం. నీకు ఆ తెలివితేటలున్నాయా లేదా అన్నది నా అసుమణి నా మీద కోపం తెచ్చుకోకు. నేను నీ మీద లక్ష్మీరూపాయలు పెట్టబడి పెట్టాలు ఆ మాత్రం ఆలోచించుకోవాలి కదా”

“అవును. నేను మీ పరిస్థితిలో వున్న అదే ఆలోచిస్తాను. మీరు న పరీక్ష పెడతారు?”

పరబ్రహ్మం సదెన్గా కారు ఆపుచేసాడు.

అప్పుడే పొపు మెట్లు దిగుతోంది ఓ అమ్మాయి. పొందిగ్గా, మూర్తిభీషిణి ఆంగ్రెతనంతో తల వంచుకుని వెళుతోంది.

“నీకు ఐదు నిముషాల ట్రైమిస్టున్నాను. ఆ అమ్మాయి ‘బ్రా సైజ్’ బెబుకుంటే నీతో కలసి పార్టనర్సిప్పు పెట్టడానికి, నీకు లక్ష ఇష్టానికి నేను స్టడ్మే” అన్నాడు.

“బ్రా సైజ్?” అన్నాడు బుచ్చిబాబు విస్తుపోయి.

“ఓహీంచటం కాదు. ఆ అమ్మాయితో చెప్పించాలి.”

“పదు నిముషాల్నోనా?”

“అప్పుడే అర నిముషం అయిపోయింది”

“కన్సం పది నిముషాలు ట్రైమిష్యండి”

“అంటే... కనుక్కోగలననే?”

“ప్రయత్నిస్తాను”

“నువ్వు అందంగా వున్నావ్. అలాగని ఆమెతో రొమాన్సు చేసి కనుక్కోవటం కాదు”

“పది నిమిషాలలో బ్రా పరకూ రొమాన్సు ఎలా సాగుతుందిండి. అప్పుడే నిముషం అయిపోయింది. వెళ్ళస్తాను” అంటూ కారు దిగాడు.

ఆ అమ్మాయి అప్పటికే కొద్దిదూరం వెళ్చిపోయింది. రోడ్ రఫ్గా వుంది.

బుచ్చిబాబుకి ఎక్కువ ట్రైం లేదు. తను దిగిన కారునుంచి ఆమెని చేయోవానికి కేవలం ఒక్క నిముషం పడుతుంది. ఈ ఒక్క నిముషంలో ఎక్కే ఒకటి ఆలోచించాలి.

అతడికి మరోవైపు - ఈ పందెం నెగ్గగలనా అన్న భయం కూడా వుంది.

పరబ్రహ్మం ఈ పందెం పెట్టగానే, మొదల్లో అతడికి చాలా ఇరిచేటింగ్గా చిపించింది. తనతో కలిసి పార్టనర్ షివ్ పెట్టటానికి ఈ అర్థంలేని పందానికి చిపిటి సంబంధం? అనుకొన్నాడు. ఏదో తాగి ఇలా స్ట్రిప్ పందెం కట్టడు ఈ నిర్మాత అనుకొన్నాడు.

కానీ పరబ్రహ్మం పెట్టిన పరీక్షలో అంతర్లీనంగా చాలా అర్థము వుందని క్లేచ్ తెలుస్తోంది. దీన్నే ‘క్లెసిన్ మానేజిమెంట్’ అంటారు. ప్రతీ చుపిచేకే....ముఖ్యంగా వ్యాపారస్తులకి.....ఈ తరపు ‘క్లెసిన్’ తరచూ వస్తూ పుంటుంది. క్లోల్లో నిర్మయం తీసుకోవలసి వుంటుంది. ఒకవేళ ట్రైమ్ లాబులూ పుంటుంది. మరోవైపు వత్తిడి పెరుగుతూ వుంటుంది. ఇక అంతర్తు చెప్పినమాట వినదు. వత్తిడి గురించి ఆలోచిస్తుంది తప్ప పరిష్కారం గురించి ఆలోచించడు. సమస్యని చూసి బాధపడుతుంది తప్ప బయటపడటం ఇంగ్లీష్ చెప్పడు. జీవితంలో పైకి రావాలంబే అంతరాత్మని కంట్రోలులో సుంచుకోవాలి. మనం చెప్పినట్లు వినెలా చేసుకోవాలి.

పరబ్రహ్మం ఇదంతా ఆలోచించకపోయి వుండొచ్చు. చాలా మామూలుగా ఈ సవాలు విసిరి వుండొచ్చు. కానీ తనకు మాత్రం యిది పరీక్ష.

ఆమె సరీగ్గా రెండు అడుగుల దూరంలో వుంది.

అప్పటికే రెండు నిమ్మపాలు అయిపోయాయి.

అతడు మరో అడుగు దగ్గరగా వేసాడు.

ఆమె చాలా అందంగా వుంది కానీ, అంతకన్నా మించిన ముగ్గుల్లో పవిత్రతో, ఒడిక్కో - మరింత అందాన్ని ఇస్తాంది. రెండు తులనీ అట్ట ఎదురుదురుగా ఒకదానిమీద పెట్టి, నీళ్ళతో తడిపినట్లు వుంది ఆ అమ్మాయి అందం. అలాంటి అమ్మాయిచేత ఆమె బ్రా సైజు - అదీ ఏడు నిమిషాల్లో ఖాచెప్పించాలో అర్థంకాలేదు.

ఆమె రోడ్ క్రోన్చేసి అటు వెళ్ళాలో తుండగా అతడు “ఎక్కువ్వాళ్లే మాడమ్” అన్నాడు.

అడవిలో వెళుతూన్న పోలీసులు, తమ ముందు వ్యాస్సి నక్కల్లిట్ల మయి పాతర పెట్టి పేల్చేయటం చూసి అదిరిపడినట్లు ఉలిక్కిపడింది. తననే కారు పిలిచింది - అన్నట్లు చుట్టూ చూసింది.

బుచ్చిబాబు స్నేహపూరణార్థంగా నవ్వేదు.

మొట్ట మొదటిసారి కెమేరా ముందు నిలబడ్డ మంత్రిశిలా కంగా పడింది.

“నేను సేల్స్టూక్స్ కమీషనర్స్ ఆఫీసులో క్వాలిటీ కంట్రోలర్స్” అన్న గొంతులోకి అభికారాన్ని తెచ్చుకుంటూ. ఆ అమ్మాయి బిత్తరపోయి చూసిం ఇంకా అయిమయం నుంచి తేరుకోలేదు. లేకపోతే సేల్స్టూక్స్ ఆఫీసులో క్వాలిట్రోలర్ ఏమిటి అన్న అసుమానం ఆమెకు వచ్చేదే.

“పొపులవాళ్ళు సేల్స్టూక్స్ ఎగ్గాట్లే సరుకులు అమ్ముతున్నార్ని అసుమానంతో ఇలా బయటనుంచి నిఘా వేసాం. ఆ పొపువాడు ఈ విల్లిచ్చాడా?” చేయి సాచుతూ అడిగాడు.

“లేదండీ” అందామె నమ్రతగా. పేకమేడ కూలిపోయినట్లు ఈ వించింది.

“లేదా?” తన నిరాశని మరో విధంగా ధ్వనింపచేస్తూ అన్నాడు. ఈ అడ్డంగా తలూపింది. అతడు గంభీరంగా తల పంకించి “మీ బేరీలో పుస్తక భయటకు తీయంది” అన్నాడు.

ఎందుకన్నట్లు చూసింది. మళ్ళీ ఏమనుకుందో, బ్యాగ్ తెరిచి ఒక్కుక్క పశ్చే చూపించసాగింది. బుచ్చిబాబు ఊపిరి బిగపట్టాడు.

ఆమె గాజులూ, బిందియా స్టైకరూ, తల పిన్చులూ - అన్నే చూపించింది.

అతడికింకం చేయాలో తోచలేదు. గాఢంగా నిశ్శసించాడు. దూరంగా కారులో కూర్చుని ఈ తతంగాన్నంతా చూస్తున్న పరబ్రహ్మం వాచి చూసుకున్నాడు.

ఇదు నిమిషాలు అయిపోయాయి. ఇంకా ఐదు నిమిషాలున్నాయి. ఆ ఓమ్మాయి సంచిలోంచి వస్తువులు తీసి చూపించటం, దూరంగా కారులో కూర్చున్న పరబ్రహ్మం గమనించాడు. బుచ్చిబాబు గెలుస్తున్నాడేమోనన్న ఇసుమానం కలిగింది. లక్ష్మరూపాయల కోసం కాదుగానీ, బిడిపోతున్నందుకు ఇహం అడ్డిచ్చింది.

రెండు నిమిషాలలో అమ్మాయిచేత బ్యాగ్ విప్పించినవాడు మరో అయిదు నిమిషాల్లో ఇంకేపైనా చేయగలదన్న నమ్మకం కుదిరింది. దీన్ని పొగయినా అపు చేయాలనుకున్నాడు. సరీగ్గా అదే సమయానికి వెనుక నుంచి పోలీసు వచ్చి “ఇది పార్టీగ్ ప్లేన్ కాదుసార్. కారు తొందరగా తీయంది” అన్నాడు దబాయింపు ధోరణిలో.

పరబ్రహ్మం మెదడులో మతాబు వెలిగినట్లు అయింది.

“అదిగో ఆ కుర్రాడు చూసావా - అమ్మాయిని ఎలా ఏదిపిస్తున్నాడో” అన్నాడు. కాన్సేబుల్ పరీక్షా అటు చూసాడు.

“ఆ అమ్మాయి మాకు తెలిసినవాళ్ళ కూతురు. అందుకే కారు అపుచేసి చూస్తున్నాను. మీలాంటి పోలీసులు ఇలా కార్లు ఎవరెక్కడ అపు చేశారన్న విషయానికి ప్రాముఖ్యత ఇవ్వకుండా - అలాంటి రోడ్ సైడ్ రోమియాల్వి ఉచ్చవుచేస్తే బాపుంటుంది” అన్నాడు.

పోలీసు బుచ్చిబాబువైపు వేగంగా నడిచి వెళ్ళసాగేదు....పరబ్రహ్మం విజుగ్గుంతో నప్పుకున్నాడు. తన తరువాతి సినిమాలో ఈ సీమ భాయంగా పెళ్ళాని ఆ క్రషివే నిశ్శయించుకున్నాడు కూడా. తలెత్తి పోలీసువైపు చూశాడు. తక్కడ బుచ్చిబాబుని దూరంగా తీసుకెళ్ళి దబాయిస్తున్నాడు. ఆ అమ్మాయి పుస్తకపేచే నిలబడి బిత్తరపోయి చూస్తోంది.

పరబ్రహ్మం మళ్ళీ వాచి చూసుకున్నాడు. అరు నిమిషాలు గడిచాయి. ఇంకా నాలుగు నిమిషాలున్నాయి. పరబ్రహ్మం పెదవులమీద ఇంకా చిరునవ్వు ఇలాగే పుంది.

యందమూరి వీరెడ్కునో
అక్కడ జరిగిందేమిటంటే పోలీసు బుచ్చిబాబు దగ్గరకెళ్ళి ఒకసోలైనుంచి కిందికి పరిక్కగా చూసాడు. ఈ లోపులో ఆ అమ్మాయి తప్పనిష్టున్న పోలీసుని చూసి బెదిరి దూరంగా జరిగింది. పోలీసు పరిప్రాయం కాదగ్గరికి వెళ్ళడం, అక్కణంచి తనవైపు రావడం చూడగానే బుచ్చిబాబికి విషయాల్ని అర్థమైంది. పరిప్రమ్మం ఏం ట్రైక్ ఫ్లై చేశాడో కూడా తెలిసింది. ఇప్పుడు మెదడు పాదరసంలా పని చేసింది.

నిజానికి అతడు పందం దాదాపు ఓడిపోయానన్న డిప్రెషన్లో పున్నాది ఎప్పుడైతే ఆ అమ్మాయి సంచిలోంచి బ్రూ తీయకుండా గాజులూ, స్క్రెట్టర్లు చూపించిందో అతడికి ఇంకెలా తెలుసుకోవాలో తెలియలేదు. తన ప్రోఫెయిల్రెండని అనుకున్నాడు. అప్పుడే పోలీసు వచ్చాడు.

బుచ్చిబాబు చెయ్యి చురుగ్గా జేబులోకి వెళ్ళింది. చేతికందిన ఆయిరూపాయల నోటు తీసి పోలీసు చేతిలో పెట్టి గుచ్చెట మూర్సేశాడు. ఈ వేగం పోలీసు అదిరిపోయాడు. అయినా వెంటనే తేరుకుని దబాయింపు ధోరిసి “ఏమిటి? అమ్మాయిల్ని రోడ్డు సైడున ఏడిపిస్తున్నావట?” అన్నాడు.

“ఏడిపించటం ఏమిటి?” అన్నాడు బుచ్చిబాబు మరింత దబాయింపు “.....నేనూ ఆ అమ్మాయి త్వరలో పెళ్ళిచేసుకోబోతున్నాం. కావాటి ఎదురుగానే మాట్లాడతాను చూడు” అంటూ వడిగా ఆ అమ్మాయి దగ్గరినిచూచాడు. అప్పటికి ఆ అమ్మాయి అక్కడ్చుంచి వెళ్ళడానికి ఉధ్యుక్తరాలవేళ్లి “మనం అనుకున్నదానికన్నా చాలా పెద్ద రాక్ట్ సడుస్తూ వుండి మేడ్స్ అన్నాడు గొంతులోకి ఆదుర్లో తెచ్చుకుంటూ.

“ఏమిటి?”

“ఇప్పుడే పోలీసువాడు వచ్చి చెప్పాడు. ఆ పొపువాడు సేర్చికి ఎగ్గొండమే కాదు. దొంగనోట్లు ప్రింటింగ్ చేసే వ్యాపారంలో కూడా వావుండట. మీరు చూశారుగా. మీ ఎదురుగానే ఆ పోలీసుకి వందరూపాయి ఇచ్చి చిల్లర కోసం పంపాను” అన్నాడు.

ఆ అమ్మాయి భయంగా “..... అమ్మా” అంది.

బుచ్చిబాబు వోరగా పోలీసువైపు చూసాడు. వీళ్ళిద్దరూ మాయలు మాట్లాడుకోవడం చూసి దక్కిన అయిదుయాపాయలే చాలనుకుంటూ పోలీసుకి వెళ్లిపోయాడు. దూరంనుంచి కార్లో కూర్చుని చూస్తున్న పరిప్రాయం జరుగుతూన్న విషయం అర్థంకాలేదు. పోలీసుతో మాట్లాడి, తిరిగి బుచ్చి-

అమ్మాయి దగ్గరికి వెళ్ళడంతో తనీ పందం ఓడిపోతున్నానేమో అన్న అభిప్రాయం చెగ్గి కలిగింది. వాచి చూసుకున్నాడు. ఇంకా కేవలం మూడు నిమిషాలే వుంది.

మూడు నిమిషాల్లో బుచ్చిబాబు ఈ విషయం ఎలా కనుకోగలడు? పరిప్రమ్మం కట్టు చిల్లించి వాళ్ళువైపే చూడసాగాడు. అక్కడ బుచ్చిబాబు ఆ అమ్మాయితో “మేడమ్ మీ పేరు?” అని అడిగాడు.

“సీత” అంది.

“అప్పు మీరు సీతలగానే వున్నారు. ఇప్పుడు ఈ దేశం మొత్తం మీమీద కొరపడి వుంది. మీరీ క్రణం రూస్సీ లక్ష్మీబాయిలా మారాలి!” అన్నాడు అవేశంగా. ఆ తరువాత ఆమె చెయ్యువలసిన పని చెప్పాడు.

“అమ్మా నేనో?” అంది.

“ఎక్కువ ట్రైమ్ లేదు. రెండు నిమిషాలే ట్రైముంది!”

“రెండు నిమిషాలు ట్రైమ్ వుండటమేమిలి?”

బుచ్చిబాబు నాలుక్కర్చుకుని “అదంతే. చుట్టూ మా పోలీసులు వచ్చయింగా ఏర్పడి వున్నారు. మీరు వెళ్ళి నేను చెప్పిన పని చేసి రండి.”

“నన్నొదిలిపెట్టి ఇంకెవర్చుయినా చూసుకోండి. నేనిలాంచివి చేయ రేసు....”

“మీరు చేయవలసినది మామూలు వనే. మిగతా పనులు మేము చూసుకుంటాం.”

“ఏమా బాబూ నన్ను ఇందులోకి ఈడ్డుకండి. ఇంకెవర్చుయినా చూసుకోండి. అందులోనూ దొంగనోట్లు అంటున్నారు. అంతా హంతకులూ గూడాలూ వుంటారు” అంటూ కదలబోయింది.

“అగంది” అని అరిచాడు.

“సీతతో సహ రోడ్డుమీద వెళ్లున్న వాళ్ళు కూడా ఆగారు.

తటు సందేహించలేదు. ఆమె చెయ్యి పట్టుకొని కిళ్ళికొట్టు నీడలోకి కీటకెళ్లి “....జెండా” అన్నాడు.

“జెండా” అంది.

“పవిత్రమైన జిండా..... మాతృభూమి..... దేశభక్తి..... దేశం కోసం ప్రింటాలు ఆర్పించడం..... త్యాగం..... రాష్ట్రపతి పతకం..... అమర వీరులు.....” అన్నాడు.

తనకి పిచ్చేకుతూందో - అతనికి పిచ్చేక్కిందో సీతకి అర్థంకాలేదు. చిల్లు గుట్టెసుకుని చూడసాగింది.

“ఒక అన్యాయాన్ని అరికట్టడంకోసం మేఘు సిపాయిల్గా ఎందుకంట వాననకా బజార్లలో తిరుగుతున్నాము. పోలీసులు ప్రాణాల్ని రిస్యూల్ పేట్ ఆదేశం కోసం ఎదురుచూస్తున్నారు..... ‘ఆపరేషన్ దొంగనోట్లు....’ కేవలు ఇప్పుడు దీని విజయం మీమీద....కేవలం మీమీద ఆధారపడి వుంది.”

కార్ల్..... పరిప్రాయం వాచి చూసాడు.

ఇంకాక్క నిమిషమే వుంది.

బుచ్చిబాబు ఆ అమ్మాయితో కిళ్ళీకూట్లు పక్కనచేరి చేపులూపుట్ట గట్టిగా వాదించడం కనబడుతోంది. పరిప్రాయినికి అర్థంకాలేదు.

ఏం వాదిస్తున్నాడు అతను? బ్రా నెంబరు చెప్పకపోతే చంపోతే బెదిరిస్తున్నాడా?

వాచి చూసాడు.

నలశై అయిదు సెకన్సు వుంది.

తను గెలుస్తానన్న నమ్మకం పరిప్రాయినికి అప్పుడు కుదిరింది.

“చెప్పండి. నేనేం చెయ్యాలో.....” సీత భయంగా అంది.

“అలా అన్నారు బాపుంది” అన్నాడు బుచ్చిబాబు. జేబులోంచి కాగితం తీస్తూ “.....మీరెలాగయినా ఆ పాపాయాడి దగ్గరనుంచి చిట్టిని బయటకు తీసుకురావాలి... అన్నట్టు మీ దగ్గర ఎంత డబ్బుంది?”

“వంద రూపాయలు”

“వేరి గుడ్. ఆడిట్ అష్టైక్స్ లేకపోతే ఈ దేశటోహల్ని పట్టుకేపామా డిపార్ట్మెంట్ మీకో వంద ఇచ్చేది..... ప్రస్తుతం మీ దగ్గరున్న మీకు కావల్సిన వస్తువులు కొనుక్కోంది. అంతే మీరు చెయ్యాల్సింది.”

“ఇంతేనా?” నమ్మలేనట్టు అంది.

“అవను అంతే ఎవరికి అనుమానం రాదు. పైగా ఈ సంఖ్య రాష్ట్రపతి బహుమతికి మీ పేరుకూడా రికమెండ్ చెయ్యబడుతుంది. మార్కెట్లు వాడి దగ్గర్నుంచి ఒక పది రూపాయల నోటు, ఒక కయ్ రూపాయల నోటు, ఒక రెండు రూపాయల నోటు మాత్రమే. వాడి వేచిట్టు ఆ నోట్లమీద వుండేలా జాగ్రత్త పడండి చాలు.”

“వాడు ఆ నోట్లు - అదే చిల్లర ఇవ్వకపోతే?”

“ముందుక వస్తువు కొనంది. చిల్లర ఇస్తారు. మనకి కావల్సిన ఇస్తే సరేరి లేకపోతే అప్పుడే గుర్తొచ్చినట్టు మరో వస్తువు కొనండి. మీరే కాటుక వాడతారు?”

“ఐటీస్”

“అమృతం. అసలు మీరే ఐటీస్ కంపెనీకి అడ్వైటింగ్ ఇవ్వాచ్చు” అంటూ కాగాతం మీద-

ఐటీస్-1

అని ప్రాశాదు. తరువాత వరుసగా అడుగుతూ లిష్ట్ ప్రాశాదు.

“దుప్పేస్ ఏ కంపెనీ అయినా ఫర్మలేదుగా”

“దుప్పేస్కి కూడా కంపెనీలుంటాయని నాకు తెలీదండి” అంది. ఆమ్మాయికి భయం పోయింది. బుచ్చిబాబు చూడటానికి హీరోలా వుండడు కణీ, ఏదో తెలియని ఆకర్షణ అతని మాటలలో వుంది.

“దుప్పేస్కి లైట్ కంపెనీ మంచిది. అయిదు రూపాయల భరీదున్నది టోకోంది. మీరు పది రూపాయలిస్తే తిరిగి అయిదిస్తాడు. ఓ.కే.”

“ఓ.కే.” ఉత్సాహంగా అంది.

సొధారఱంగా ప్రైకి ఇంట్రావర్ట్లూ కనబడే అందమైన అమ్మాయిలు, స్నేహ పూర్ణార్థంగా నిరాపాయకరంగా మాటలాడే అబ్బాయిలు కనపడితే తమ రీప్లిక్షన్స్ కోటలోంచి ఆహ్లాదంగా బయటకొస్తారు.

“రభ్యరు బ్యాండ్లు తెలుపా ఎరుపా నలుపా?”

“తెలుపు, ఎరుపు రెండూ”

“దానికి ఏదు రూపాయల నోటు తిరిగి ఇస్తాడనుకొందాం” ప్రాస్తూ కొస్తాటు, “స్నైకర్లు ఏ కంపెనీ?”

“శిల్ప.”

అతడి కలం వేగంగా కదులుతూంది. “....మీకు అవసరం లేదనుకోండి. కానీ కొండా....లిప్సీక్?”

“లిప్సీ”

అతడు చకచక ప్రశ్నలు అడుగుతూ, హడావిడిగా ప్రాస్తున్నాడు.

“పోడరు?”

“పాండ్స్”

“స్నైల్ సైజ్ చాలు కదా”

“చాలు”

“బుత్స్ పేస్టు?”

“కోజ్వ....మీదియం సైజ్....” తనే చెప్పింది.

“ఫిల్ముర్ అండ్ లఫ్టీ ఒకటి ప్రాస్తాను. సైజు?”

“స్టోర్?”

“బ్రాలు ట్ జత. సైజు?”

“ముప్పెనాలుగు...”

“థాంక్స్” అంటూ అతను కాగితం ఇచ్చేసాడు. తను తొండ్రీ చెప్పిందో గుర్తొచ్చి నాలుకర్చుకునే లోపులో రోడ్స్ మీద కొచ్చి అక్షమ్యునే సైగు వేశాడు. మూడు... నాలుగు అని.

వరభిష్ణుం తన కళని తానే నమ్మలేనట్టు కార్లోంచి చూస్తున్నాడు. తిముల్లు పన్నెందు మీదకొచ్చింది.

* * *

“నేను నిన్ను చేసుకున్నందుకు మొట్ట మొదటిసారి బాధపడుటను నిజం. నిజంగా చెపుతున్నాను” ఎరుపెక్కిన కళతో జేపురించిన మొట్ట చెప్పింది శీలక్ష్మి.

“భర్తమీద ఇంత సీరియస్‌గా అలిగిన ఆడపిల్లలు చిన్న వయస్సిల్లి, బాల్టీ పొడ్చు వచ్చి బాధపడతారట” నవ్వించటానికి ప్రయత్నం చేస్తూ ఇంకా విపీల్, బాల్టీ పొడ్చు వచ్చి బాధపడతారట

“టిక్ హైక్స్ వెయ్యుకు. సువ్వంచేసే నాకు వళ్ళు మండిపోతేంది.”

“ఎందుకు?”

“ఎందుకా? ఒకమ్మాయి బ్రా సైజు కనుక్కోవటానికి నడిజార్సీ చిప్ ట్రిక్స్ వేసినందుకు.”

“ఆ అమ్మాయిమీద నా కటువంటి అభిప్రాయమే లేదు శీలక్ష్మికి లక్ష్మి రూపాయలు సంపాదించటం కోసం ఆ నాటకం ఆడాల్స్ విషయించిన నా క్యాబుల్సింది చెప్పించగానే, వరభిష్ణుం కార్లో వెళ్ళిచ్చినట్టు నటించి మా మై అధికారులనుంచి, ఆ పొపు మీద రైదింగ్ వుట్లు పేసి దగ్గరగా జరిగింది. ఇద్దరి మధ్యా గాలికూడా చొరనంత బలంగా కాగిలింటలో కరిగిపోయారు. అతడామె పెదవుల మధ్య రహస్యాన్ని శేధిస్తున్నాడు. అమ్మాయికి ఆదా చేశాను...”

“సువ్వా అమ్మాయికి వంద రూపాయలు ఆదా చేసావా? నీ ఉప్పు మీద అటువంటి అభిప్రాయం వున్నదా లేదా? ఇవికావు సమస్యలు కోసం సువ్వు ఏ వ్యవాస్యాన్ని చేస్తావస్తుది నిరూపణ అయింది అది చాయ.”

“డబ్బుకోసం యింతకుముందు పోలీన్ స్టేషన్‌స్టేషన్లో తన్నులు ప్రింటు నీకింత కోపం రాలేదు....” అతను కూడా కోపంగా అన్నాడు.

“ఆ సంగతి చేరు.... అంతా అయిపోయాక ఆ అమ్మాయి నీ అడ్సు ఉడిగిందా లేదా?”

“అడిగింది. కానీ నువ్వుకున్న అభిప్రాయంతో కాదు. కేవలం ట్రిల్ డబ్బు అడిగింది. అలాంటి అమ్మాయిల జీవితాల్లో అంతకన్నా ట్రిల్ పెముంటాయి?”

ఆ చివరి మాటకి శీలక్ష్మి కోపం రెట్లింపయ్యాంది. “ఒహో! అమ్మాయిల జీవితాలో ట్రిల్ యివ్వడానికి అవతార పురుషుడిలా మీరు పుట్టారస్తుమాట.”

“ఎందుకు ప్రతి మాటకి పెదర్ధాలు తీస్తావో? ఇప్పుడేమయింది? ఒక డ్రోయి సంపాదించు నీ కర్ధమవుతుంది అదెంత కష్టమో?”

“ఈ ప్రపంచంలో మొగాళ్ళందరూ మీలాగే కష్టపడుతున్నారా?”

“ఈ ప్రపంచంలో ఆడాళ్ళందరూ అనే మాటే సువ్వు అంటున్నావు.”

“మాట మార్కండి. ఈ రోజు అవసరమైందని ఒకమ్మాయి బ్రా సైజు కుట్టున్నారు. రేపు అవసరమైందని బ్యాంక్ వాళ్ళతో కలిసి మందు కొడతారు. ఒక ప్రవాత నేను ముసలిదాన్ని అయిపోయానిని రిలాఫ్ ప్రెసన్ కోసమని సెక్రటరీతో కొసి దూర్చల వెత్తారు. అన్నీ అవసరాలే. ఏది కాదు?”

అతను శీలక్ష్మిని విసురుగా దగ్గరికి లాక్ష్మిని “సువ్వేం మాట్లాడుతున్నావు?” ప్రశ్న చేసినందనానికి విచాయితీ లేనివాడిగా కనబడుతున్నానా?” అని అదిగాదు అవేశంగా.

“నిజాయితీ ఏ గీత దగ్గర పతనమవటం ప్రారంభిస్తుందో చెప్పటం రా కష్టం.”

“పొమ్మావో?” మరింత దగ్గరికి లాక్ష్మివటంతో అమె మొహం అతనికి రూపగా వచ్చింది.

ఆమె కళలో తడి చూసి అతను విచలితుడు అయ్యాడు. అప్రయత్నంగా తడి పెదవుల ఆమె పెదాల్చి నోక్కిపెట్టాయి. ఆమె అతడి నడుముచుట్టూ చుట్టు పేసి దగ్గరగా జరిగింది. ఇద్దరి మధ్యా గాలికూడా చొరనంత బలంగా కాగిలింటలో కరిగిపోయారు. అతడామె పెదవుల మధ్య రహస్యాన్ని శేధిస్తున్నాడు. క్రింద చిగుళ్ళని నాలుకతో ఎంత స్పృశించినా అతనికి తనిప్పిరదు. చుట్టుప్పాడు బోమ్మలతో అదుకున్నట్టు అతడు ఎంజామ్ చేయటాన్ని ఆమె కూడా సంతృప్తితో గమనిస్తుంది. అతడు కళ్ళు మూసుకుని వుంటాడు. అనటీ కోంటో లేనట్టు వుంటాడు. ఒక ముని తపస్సు చేస్తున్నప్పటి ప్రాణ్వలోలా, ప్రాగ్రతో తన పని తాను చేసుకుపోతాడు. అవేశం వుండదు. తదాతత్తుతే

యందమూరి పీరోండ్రు
ఎక్కువ వుంటుంది. ఏ క్రణాన్ని మిస్యుల్చే, ఏ అనుభాతి పోగొట్టుకే
వస్తుందో అన్నట్టు అనుభవం చివరికంటూ శోధిస్తాడు. తన భాతికమైన ని
కానందం కన్నాడ అతడు సంతృప్తిపడే విధానాన్ని ఆమె ఎక్కువ లైక్ చేస్తూ
అతడికి అంత అనందాన్నిస్తున్నానన్న సంతృప్తి ఆమెకి ఎక్కువ తృప్తినిస్తూ
“ఒక విషయం గమనించావా?” ఆమె ప్రక్కన వెల్లకిలా పడుకుని ఈ
శీర్పుకుంటూ అన్నాడు.

“ఏమిటది?”

“మామూలుగా కన్నాడ మనం దెబ్బులాడుకున్న తరువాత కలసిన కు
చాలా గొప్పగా వుంటుంది?”

“అయ్యిందవచ్చు. కానీ ఇలాచి కలయికతో నా కోపం తగ్గిపోయా
భ్రమించకు.”

“మైగాడ్. ఇక ఆ టాపిక్ వదలవా?”

“అది సరేగానీ నేనో ప్రత్యు అడుగుతాను. సమాధానం చెప్పు.”

“ఏమిటి?”

“నా బ్రా సైజు ఏమిటి?”

అతడు ఉలికిప్పద్దాడు. నెమ్ముదిగా కదలబోయాడు.

“అగు” అంది. “అలా ప్రక్కకి తలవంచి నేలమీద పడిపున్న దాని సా
చూడటానికి ప్రయత్నించకు” అంటూ అతడి కళ్ళకి చెయ్యి అడ్డ పెళ్ళిం
చుకున్నాడు.

“అది కాదు తీలక్కీ” అంటూ ఏదో చెప్పటోయాడు.

“ఏమి కాదు?” కోపంగా అంది. “సిగ్గులేదు. పెళ్ళయి ఇన్నాళ్ళు
ఇంతవరకూ భార్య బ్రా సైజు తెలీదు. అదే పరాయి అమ్మాయిది అయితే
నిమిషాల్లో కనుక్కుంటావు.”

బుచ్చిబాబుకి కుదించుకుపోతున్న ఫీలింగ్ కలిగింది. “హాన్
భర్తలకి ఇది తెలియకపోవచ్చ తీమహాలక్కీ” అన్నాడు ఓదార్చుతున్నట్లు.

“నోర్చుయ్. చాలామందికి తెలియకపోవటం వేరు. సీకు పోవటం
పోవటం వేరు. ఇది క్యాజువల్నెన్నేని సూచిస్తుంది. భార్య ఏదైనా సహా
కానీ భర్త తన విషయాలవట్ల క్యాజువల్గా వుండటం సహించడి.

ఇరవైనాలుగ్గంటలు టైమిస్తున్నా, ఈ లోపులో చెప్పలేకపోతే సీకు విచా
ఇస్తాను. చాలా సీరియస్‌గా చెపుతున్నాను” అంటూ లేచింది.

“ఎక్కడికి లేస్తున్నావే?”

చ్చు పైన్ డబ్బు

“ఇరవైనాలుగ్గంటలపోటు నా బ్రాలన్నీ దాచెయ్యడానికి”

“అపసరం లేదు: చెపుతాను” అని ఆగి, “ఇరవై ఎనిమిది” అన్నాడు.

అతడి చెంప చెట్లుమంది. అసలే వెల్లకిలా మంచి పొజిషన్లో పడుకుని
ఫూడ్స్‌మో అయిదువేళ్ళు గుర్తుపడ్డాయి. బీక్కమొహం వేసి “ఎందుకలా కొట్టావ్”
ఎచ్చించిపుట్టు” అన్నాడు.

“నేనేమన్నా బనియన్న వేసుకుంటున్నట్టు కనపడ్డానా ఇంతకాలం?”

తప్పి కోపంగా. బుచ్చిబాబుకి తన తప్పు అర్థమంది.

“నలభై రెండు” అన్నాడు.

ఈసారి ఈ చెంప వాచిపోయింది. “మళ్ళీ ఏమైంది” అన్నాడు
శక్కిపుంగా.

“ఆగుగురు పిల్లల్ని కని, ఊకబస్తాలా వళ్ళు పెంచుకున్న పిన్నమ్మ గారిలా
చేసపడుతున్నా?” అంది ‘హతవిధి’ అనుకున్నాడు.

* * *

ఆ సాయంత్రం అతడు మళ్ళీ అదే పొపు దగ్గర బీటేశాడు. ఆమె మళ్ళీ
కుదించుటుందో లేదో అనుకున్నాడు. అదృష్టవశాత్తు కనపడింది. నప్పుతూ “గుడ్
చీసినగ్” అంది సీత.

“గుడ్ ఈవినింగ్”

“ఏమైంది మీ రైడింగ్?”

“ఇంకా పై అధికారుల దగ్గర్చుంచి అనుమతి తెచ్చాను. వాళ్ళను వదలను”
అన్నాడు- అంటూ చేతిలో ప్యాకెట్ అందించాడు.

“ఏమిటది” అందిగింది.

“రబ్బు బ్రౌండ్లు-సైకట్లు, పొడరు, లివ్సైక్”

“ఇమ్మీ నాకెందుకు?” అశ్వర్యంగా అందిగింది.

“మా డిపార్టమెంట తరఫున కాంప్లిమెంట్లు. దేశానికి సాయపడాలంచే
చా మంది అదేదో తమకి సంబంధించని విషయంలా అనుకుంచారు. మీరు
ఒకాడు అందుకే మీకిది”

“ధాంక్”

“బహుశా నేను మిమ్మల్ని మళ్ళీ కలవకపోవచ్చ సీతగారూ. నా
టీపింగ్లో తటస్థపడిన అతి నెమ్ముదస్తరాలైన అమ్మాయి మీరు. మన స్నేహానికి
ఇషటి గుర్తుగా కాఫీ చివరిసారి తాగుదామా?”

ఆమె కాన్త మొహమాటపడి “సరే” అంది.

ఇద్దరూ హార్లో ఒక మూల కూర్చున్నారు. “చెప్పండి తీసుకుంటారు?” అన్నాడు.

“నేను కాఫీ తాగనంది”

“కూర్లోదైంక్యు?”

“గోల్డ్ స్నేట్” చెప్పింది.

కెరటం కొబ్బినట్టు ఆ జ్ఞాపకం మళ్ళీ.....

గోల్డ్ స్నేట్.... బంగారు రంగు పుట్టుమచ్చ.....

“వీమిటీ ఆలోచిస్తున్నారు?” అతడు నిశ్చబ్బంగా వుండటం అడిగింది.

“మొన్న ఒక పుస్తకం చదివాను. పుట్టుమచ్చల శాస్త్రం.”

“వీమిటీ?”

“పుట్టుమచ్చల శాస్త్రం. ఏమే పుట్టుమచ్చ ఎక్కడవుంటే వీ మొస్తుందో చాలా వివరంగా ప్రాసి వుంది అందులో. మీకు కుడిపోచే బంగారురంగు పుట్టుమచ్చ..... గోల్డ్ స్నేట్ వుంది కదా. అంటే మీకు భర్త చాలా తెలివైనవాడు, మంచివాడు, నెమ్ముదన్నదు, వస్త్రాదన్నమా.”

ఆ అమ్మాయి మొహం ఆనందంతో విప్పారింది. “ఇంకా ఉత్సాహంగా ముందుకు వంగి.

“ఆ పుస్తకంలో చార్చర్లు ఆడవాళ్ళకి విడిగా మొగవాళ్ళ వున్నాయందీ. నేను నావి చదువుకున్నానంతి.”

ఆ అమ్మాయి మొహంలో దీసప్పాయింట్మెంట్ కనపడింది.

“షోష్టెండి” అంది.

అతడు కొంచెం సేపు వూరుకాని “మీరేమీ అనుకోకపోతే నేను ఉన్న సంబంధించినవి కూడా కాన్త చదివాను. వయసులో వున్నాం కదండి. ఈ ఆపుకోలేక.... అక్కడక్కడా....” మనసులో దేముడిని ప్రార్థిస్తూ చెప్పాడు.

“వీమిటిది?” నోసలు చిట్టిస్తూ అంది.

“ఎదువువైపు కాలర్బోనీకి రెండంగుళాల క్రింద పుట్టుమచ్చ అమ్మాయికి పొరిలో పనిచేసే కుర్రవాడు భర్త అవుతాడట. కుడివైపై వంటచేసే వాడొస్తూడట.”

దేముడు అతని ప్రార్థన విన్నట్టున్నాడు.

ఆ అమ్మాయి మొహం చూడగానే అటువంటిదేదో వున్నదని అర్థమై చేయింది.

“.....కానీ ఇందులో చిన్న కొసమెరుపు కూడా వున్నదండీ” అన్నాడు. “ఈదే రెండంగుళాల కాకుండా మూడంగుళాల క్రింద అయితే ఆ అమ్మాయే టారిన్ టైర్స్ గెం కోసం వెళుతుండట. కుడివైపైతే అసలు వంటచేసే అవసరమే ఇందుండా చేతి క్రింద పదిమంది మనుష్యులుంటారట.....”

వెయిటర్ గోల్డ్ స్నేట్ తీసుకొచ్చి ఇద్దరిముందూ పెట్టాడు.

“ఎప్పుక్కుజ్యుమి” అంటూ అతడు లేచి వాపింగ్ మిల్రర్ వున్న రూమ్లోకి పెళ్ళాడు. అక్కడ్చుంచి అద్దంలో ఆమెనే చూడసాగాడు.

హోటల్ భారీగా వుంది. ఆమెకు అతడు కనపడటం లేదు.

అటూ యిటూ చూసింది.

ఆ తరువాత కాజువల్గా చూస్తున్నట్టు కాలర్బోన్ క్రింద చూసుకుంది. ఇట్టమీ కనబడకపోవడంతో మరింత క్యాజువల్గా స్టైర్స్ పర్సర్కుంటున్నట్టు లేపికి చూసింది. గోల్డ్ స్నేట్ రెండంగుళాల క్రింద వుందో, మూడంగుళాల క్రింద వుందో తెలిపోయినట్టుంది. ఆమె మొహం ఒక రహస్యాన్ని శోధించిన దానిలా వెలిగిపోతోంది. బహుళా పొరిన్ ట్రిప్ అయివుంటుంది.

సీతలాంబి అమ్మాయిని మాటల్లో మోసం చేసినందుకు మనుసులోనే వేరుకి క్షుమాపణ చెప్పాకుంటూ అక్కణ్ణుంచి వచ్చాడు. అతడి మొహం కూడా రహస్యం శోధించినవాడిలా వెలిగిపోతోంది. ఆమె చాతి చూసాడు. అది 34, తన భార్య పరిషామం తనకి తెలుసు లెళ్ళ కట్టగలడు.

ఇద్దరూ బయలికొచ్చారు.

“నేను వెల్లొస్తానంది. ధాంస్” అన్నాడు చేతులు జోడిస్తూ. ఆమె కూడా మనుస్తరించి “మీకు త్రాన్స్ఫర్ అయిందా?” అంది.

“అపును” అన్నాడు. “మీరేమీ అస్యధా భావించకపోతే ఆ గిప్పప్యుక్కలో రెండు ప్రాసరీలు కూడా వున్నాయి. స్టైర్కరించండి. ఇందియావికావని. పొరిన్వి. ఎయిర్ బిబలీరేయర్ వున్నవి. చాలా భరీదే కాకుండా సాధారణంగా దొరకవు. పెరిట్టు షేష ఇష్టుపమ్ కాకుండా, వేసవిలో చల్లగా శీతాకాలంలో వెచ్చగా పుంట్టు చేస్తాయి. ఎల్.ఎమ్.ఎ. కంపెనీ. మరి..... నేను వెళ్ళిరాసా?”

ఆమె మొహంలో దిగులు..... దాన్ని కప్పిపుచ్చుకుంటూ “మంచిది” అంది.

యందమూరి వీరేంధ్ర అతడు కదలబోతూంటే “మీరేమీ అనుకోనటి నేనూ ఓ చెబుతాను” అంది ఆమె కట్టు దించుకుని.

అతడు ఆగాడు.

“మీరు చిన్న పయనులో పెళ్ళి చేసుకోవటం వల్ల చాలా అమ్మాయిలకు ఒక అధ్యాత్మమైన బోయిఫ్రెండ్ దొరికే అవకాశం కోర్చేదీ చేశారు” అని ఆమె అక్కణ్ణుంచి పెళ్ళిపోయింది.

* * *

అతడు తిరిగి వచ్చేసరికి లీలక్కి ఏవో కాగితాలు ప్రాసుకుంటూ ఫు “-ఆలస్యమైందేం” అని అడిగింది.

క్రితంరాత్రి జరిగిన అనుభవంవల్ల అనలు పిషయాన్ని చెప్పుకూ “ఏమిటీ ప్రాసున్నావు” అని అడిగాడు.

“విధాకుల నోటిసు.”

“జంకా రేప్రోద్యున్న వరకూ ట్రైముందిగా” అన్నాడు.

“ఏమిటో అంత వైర్యం?”

“చూస్తావుగా” అంటూ ఆమెని రెండు చేతుల్లోను ఎత్తుకుని రూపీ తీసుకెళ్ళాడు.

“అయ్యో భోజనం” అంది కంగారుగా.

“ఈ భోజనం తరువాత....”

అయిదు నిముపాలు శోధిస్తూ అయిదు నిముపాలు ఆత్రంగా, ఈ అయిదు నిముపాలు రిలాక్ష్యుగా-

ఆమె దుప్పటి కప్పుకుంది. క్రణం నిశ్శబ్దం గడిచాక నెమ్మడైన స్థరం “నీ నెంబం చెప్పగా?” అన్నాడు.

అతడంత హరాత్మగా అడిగేసరికి ఆమె ఉలిక్కిపడి అతనిపేపు టు “తెలిసిందా?” అని అడిగింది.

దుప్పట్లో ఆమె శరీరం అతనికి మెత్తగా తగులుతోంది.

“ముప్పెతలు....” భయపడుతూ భయపడుతూ మళ్ళీ ఆమె పేస బ్రాధ్యలుకొడుతోందేమో అన్నట్టు చెప్పాడు. కానీ ఆమె ఎగ్గయిట్ అయి “టెలిసింది?” అని అడిగింది ఉండ్చేగంగా.

అతను పైకి జవాబు చెప్పలేదు కానీ మనసులో అనుకున్నాడు. ‘గాజు పోకీబాల్ అయితే ‘అల్ఫా’ క్రికెట్బాల్. ఆల్ఫా ఆ అమ్మాయి అనుకుంటే....

రఘు పైన్ దబ్బు

‘గామా’ పరిమాణం అతడికి పెళ్ళయిన మొదటిరోజునుంచీ తెలుసు. ఆల్ఫా పరిమాణం ‘34’ అని నిన్న సాయంత్రం రెస్టారెంట్లో తెలిసింది. తరువాత లెక్క సులభం.

ఆల్ఫా=34

గామా=?

“మాట్లాడవేం? ఎలా తెలిసింది?” అడిగింది.

“అదంతే.”

“నీను తెలియినిది ఈరోజు ఎలా తెలిసింది” అని నిలదీసింది.

“సాపేక్ష సిద్ధాంతం” అన్నాడు. “....చాలా లెక్కలు కట్టాను. తులసిదశం క్రాసులో వేసేమందు రుక్కిచో, సత్యభాషో నారదుడితో ‘నా నాథుడి బరువు నాకు తెల్పిదాస్వామీ’ అన్నట్టు ఆ మాత్రం లెక్కకట్టలేనా?”

“మరి ఆ లెక్క ఏదో నిన్నేకట్టి చెప్పవచ్చుగా” క్రాన్ చేస్తున్నట్టుగా అంది.

“నిన్నటికి ‘అల్ఫా’ తెలీదుగా” నోరుజారి చప్పున నాలుక్కర్చుకున్నాడు. “అల్ఫా ఏమిటి?” అడిగింది అనుమానంగా.

అతడా ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పలేదు. పైకి మాత్రం.

“గామా/అల్ఫా×34=36” అన్నాడు, ఆమె ఛాతీమీద గామా ‘అదే’ కష్టట్లు రాగ్స్ట్రా!

“నాకేమి అర్థంకావటం లేదు” అంది.

అతడు సమాధానం చెప్పలేదు. అర్థమయ్యేట్లు చెవితే మరుసటిరోజు కష్టకుండా విధాకులు ఇస్తుందని తెలుసు.

* * *

బెచ్చిబాబు చాలా దిగులుగా కూర్చుని వున్నాడు. అతడి దిగులుకు కారణం పెద్దదే.

ల్కోరూపాయల పెట్టుబడి పెట్టి బ్యాంకులో పడిలక్షల అప్పు సంపాదిం చుం పాలు సులభం అనుకున్నాడు. కానీ అదంత సులభం కాదని తెలిపోయింది. బ్యాంక్ మేనేజర్ చాలా ప్రిక్పు.

అనలు లాభంలేదు. ఎంత ప్రయత్నించినా బెనగలేదు. నయూపైసా తెప్పు కుట్టం కూడా కుదరదన్నాడు.

వెయిటర్ వస్తే ‘కప్పు టీ’ అని ఆర్డరిచ్చాడు. ఐదునిమిపాల తరువాత టెచ్చింది. నిరాసక్కంగా తాగుతూ కూర్చున్నాడు.

— యందమూరి వీరేంద్రా! —
జంతలో ఎదురుగా ఒక గెడ్డం పున్న వ్యక్తి కూర్చుని తను కూడా భార్థరిచ్చాడు. అతనైకుడో చూసినట్టు తోచింది.

“జవనీన్ స్ట్రిల్ ఆఫ్ లవ్ మేకింగ్ పుస్తకం వెనుక మీ భోటో చూసు మీరో?”

“అవును”

బుచ్చిబాబు ఎగ్గయిట్ అయి “మీ....రు మీరు గాంధి కదూ” అన్నాడు ఆ వ్యక్తి నవ్వి “జెను” అన్నాడు. బుచ్చిబాబు ఉద్దేశగం చెందు “మీరు.... మీరింత చోకబారు రెస్టారెంట్కి వచ్చాలేమిటి?”

“మీ కెందుకు అంత అనుమానం వచ్చింది”

“యాభై లక్ష్ము సంపాదించిన మీరు....”

“అప్పుడు నేను కాపిటలిస్ట్‌ని, ఇప్పుడు నేను రచయితని. అదీ హో అన్నాడు గాంధి. “తెలివెత్తెలల్ని వినియోగించుకొనేవాడు కాపిటలిస్ట్ - వ్యాళుతులకు చెప్పేవాడు రచయిత” నవ్వేదు.

“మీమీద నాకు చాలా కోపం వచ్చినమాట నిజం. కానీ కయి ఆలోచిస్తే నా మూర్ఖత్వానికి నాకే నవ్వచ్చింది. జవనీన్ స్ట్రిల్ ఆఫ్ లవ్ మీకి అని మీరు ద్రాయటం ఏమిటి? దాన్ని మేము నమ్మి - అందులో ప్రాణి చేయడం ఏమిటి?” సిగ్గుగా అన్నాడు.

గాంధి కూడా నొచ్చుకుంటున్నట్టు కనపడ్డాడు. “సారీ! నేను ర్ప్రాసేటప్పుడు అది చదివి ఎవరయినా అందులో ప్రాసినట్టు ఆపిప్పు అనుకోలేదు. సరదాగా చదివి పక్కన పదేస్తూరని అనుకున్నాను...”

“నాకు ఇప్పటికీ ఇంకా ఒక విషయం అర్థంకావటం లేదు. దీ లక్ష్ము సంపాదించిన మీరు ఇలా మారిపోవటం ఏమిటి?”

“చెప్పేను కదా. నిత్యావసరాలు తీరిన తరువాత ఏ ఆనందచ్ఛి దాని ‘రిలటీవ్ సంతృప్తి’ ఒకటే. ఖరీదయిన బారులో కూర్చుని డ్రెంక్ చెయ్యి ఎంత ఆనందం ఇస్తుందో, ఇరానీ హోటల్లో కూర్చుని ‘టీ’ త్రాగటం కా అంతే ఆనందం ఇస్తుంది. ఒక గ్రాఫు పైకి వెళ్ళి దిగిపోయినట్టు - ఈ క్రిర్లోసం ఏదో చేసేం. ఇప్పుడు రిలాక్స్‌గా ఉంది జీవితం.”

బుచ్చిబాబు ఆశ్చర్యంగా “ట్రిల్ కోసం కూడా దబ్బు సంపాదిస్తా అని అడిగాడు.

“ఒక స్థాయి దాటిన తరువాత మరి దబ్బు అవసరం ఏమయి?”

దబ్బు పైనన్ దబ్బు

నేను కూడా ఆ స్థాయికి ఎప్పుడు రాగలనో అనుకున్నాడు బుచ్చిబాబు. ఎదురుగా ఉన్న గాంధిపైప్ప పరిశీలనగా చూశాడు. గాంధి కళ్ళల్లో తీక్షణత లేదు. నిర్మలంగా ఉన్నాయి. ఒకప్పుడు స్ట్రేట్ ఎక్స్ప్రెంట్లని ఊపేసిన మేధస్సు - ఉపైన తగ్గిపోయిన తరువాత సముద్రంలా, అతడి కనురెప్పల మాటలన నిస్ట్రింటగా విశ్రాంతి తీసుకొంటోంది.

బుచ్చిబాబుకి అనుమానం వచ్చింది. మళ్ళీ తన అనుమానానికి తనకే స్థిరిసింది.

“ఏమిది ఆలోచిస్తున్నావ్?” గాంధి అడిగాడు.

“ఏంలేదు గురూగారూ” అన్నాడు చనువు తీసుకుంటూ.

“నవ్వేం ఆలోచిస్తున్నావో నాకు తెలుసు. సాధారణంగా ఒక రంగంలో మందుకు పెళ్ళటానికి ఏమీ లేనివాడు, లేదా-ఆ రంగంలో ఓడిపోయినవాడూ, రాని పట్ల విరక్తి పెంచుకుంటాడు. మద్రాసు నుంచి తిరిగొచ్చిన రచయితలు, సినిమా రంగంలో కుళ్ళు భరించలేక వచ్చేసామంటారు. రచనలు తిరిగొచ్చిన రచయితలు - సాహిత్యం పొడిపోయిందంటారు. నేనుకూడా అలా పసి తగ్గిపోయి ఈ మెళ్ళ వేదాంతం మాటల్లాడుతున్నాననుకుంటున్నావు కదూ”

లేదనలేదు బుచ్చిబాబు. అలా అని ఆత్మవంచన చేసుకోవటం ఎందుకని ఊరుకున్నాడు.

“గాంధి నవ్వేదు.... “నువ్వు కూడా దబ్బు సంపాదనలోనే ఉన్నావ్ కదా. నేనో ప్రశ్న అడుగుతాను దానికి ప్లేను చెప్పు.”

ఇది తన మేధస్సుకి పరిక్ష అని తెలుసు. ‘అడగంది’ అన్నాడు. గాంధి అడిగాడు. “నువ్వు పరిబ్రహ్మం అనే ప్రాచ్యానసర్తో ఆడియో కంపెనీలో భాగిస్తుమ్మం తీసుకోబోతున్నావనుకో! ఈరికే అనుకో.... అందులో నీ పెట్టుబడి కూడా అతని ద్వారానే సంపాదించాలి, నీ చేతిది ఏమీ పెట్టుకోకూడదు అనుకున్నావనుకో. అతనికేమీ నష్టం లేకుండా ఒక లక్ష రూపాయలు అతని ద్వారానే సంపాదించే మార్గం చెప్పు.”

బుచ్చిబాబు గతుకుమన్నాడు. చివరివరకూ చేలా సులభమైన విషయం ఆనుకున్నాడు. అతనికేమీ నష్టం లేకుండా సంపాదించాలి అనేసరికి అందులో క్షప్ల మేరువర్షాతంలా కనబడింది.

అందులో మళ్ళీ టీ వచ్చింది. ఇద్దరూ తాగుతూ మామూలు కబుర్లలో వ్యాపారం. బుచ్చిబాబు అడిగాడు.

— యందమూరి వీరేంద్రస్వామి
“మీరు యాభై లక్ష్మలు సంపాదిస్తానని థాలెంజ్ చేసిన పండం గురియి అ రోజులలో చాలా ప్రానులు వేసారు గుర్తుందా?”

“అవును”

“హరిక గురించి”

గాంధి నవ్వి “ఇంకా ఆ అమ్మాయి గురించి మాటలుతున్నానంటే ఫా అవిడ లక్ష్మి ఇంట్లోకి రానివ్వదు. ఏమిటి అనుమానం చెప్పు” అన్నాడు.

“చివరల్లో స్వామిర్ల గురించి డిపాజిట్లు కలెక్షన్ చేసి యాభైలక్ష్మలు సంపాదిస్తారు. గుర్తుందా?”

“ఉంది. ఏం?”

“డిపాజిట్లు కష్టమర్ల దబ్బుకడా. అది మీదెలా అవుతుంది? క్లమించం ఇలా అడుగుతున్నందుకు. ఈ ప్రశ్న ఎప్పటినుంచే అడుగుదామనుకున్న ఇన్నాళ్ళకి మీరు కలిసారు.”

“ఆ రోజులలో స్వామిర్ థర పదిహేను వేలుండేది. అందులో మై రూపాయలు మా లాభం! వాళ్ళు కట్టిన డిపాజిట్లు అయిదొందలు రూపాయల మా లాభమే కడా. అదే మా పెట్టుబడి కూడా” సింపుల్గా చెప్పాడు.

“కానీ డిపాజిట్లు తిరిగి ఇప్పులేమా?”

“అది పేర్లకి... పేర్లు ‘అలార్ట్’ కాకపోతే కంపేనీ ఆ దబ్బు ఇన్నాళ్లి ఇందులో అలాకాదు. అప్పికేషన్ పెట్టిన ప్రతి వాళ్ళకి స్వామిర్ ఇస్ట్రాం కరా”

“మిరదిగిన దానికి నాకో ఆలోచన వచ్చింది” అన్నాడు. గాంధి జీ చూసుకుని ‘చెప్పు’ అన్నాడు.

“మా భాగస్వామి తీసున్న పిక్చర్లో అడ్వర్యూజమెంట్లు ఇస్తాను. క్రిస్టీ గ్రోండ్లో ఆటగాళ్ళు లోగోలు థరించినట్లు, మా హోరో ఎమ్.ఐ.ఆర్.ఎఫ్. టి.ఎస్. ప్రాసి వున్న టీపర్చు వేసుకుంటాడు. ఎమ్.ఐ.ఆర్.ఎఫ్. వాళ్ళు నాకు పాతిక జీ ఇస్ట్రాం. హోరోయ్ ఫాదర్ ఇంట్లో ఒనీడా టీ.టీ. ఉంటుంది. హోరో హోరోయ్ కేర్-ట్రై అడ్వర్యూజమెంట్ హోర్ట్ క్రింద దూయాయ్ పాడతారు. ఈ విభాగ వివిధ కంపేనీల నుంచి లక్ష్మరూపాయలదాకా సంపాదించుకుంటాను. దైర్క్షిణ్య స్వామి ఇంట్లో ఇస్తే అతనూ నాకు సహకరిస్తాడు.”

“గుడ్” అన్నాడు గాంధి. “ఈ ఆలోచన నాకు చెప్పుడానికి నీవు అయిచు నిముపాలు ఆలోచించవలసి వచ్చింది. ఇప్పుడు నువ్వు అడుగు. నేను నేన్ని ప్రశ్న అయినా సరే.”

బుచ్చిబాబుకి అర్థమైంది. గాంధి ఇన్ డైరెక్టగా, ‘నా పస తగ్గి పోవటంవల్ల నేను రిల్యూ అవటంలేదు. నీకన్నా నా మెదడు షార్పుగా ఉంది’ అని చెప్పుదల్చుకున్నాడు.

బుచ్చిబాబు ముందుకి వంగి, “ఒక బ్యాంకునుంచి పదిరోజుల్లో పది లక్ష్మలు సంపాదించటం ఎలా?” అన్నాడు.

“ఏముంది? అప్పుకి అప్పికేషన్ పెట్టి” తేలిగ్గా అన్నాడు.

“ఏ సెక్యూరిటీ లేకుండా అప్పేవరిస్తారు?”

“గోదాన్లో సరుకే సెక్యూరిటీ.”

“గురూగారూ! మీరు నన్ను సంభాషణలో పెట్టి త్రైమ్ సంపాదిస్తున్నారు. నేను నిన ప్రశ్నకి అసలు అర్థం మీకు తెలుసు. ముక్కు మొహం తెలియని మనిషికి ఏ బ్యాంకులునా పది రోజుల్లో పది లక్ష్మలు ఎందుకు అప్పిస్తుంది? ఇలా అప్పిప్పాలంటే ఏం చేయాలి? అయిదు సెకన్లు టైమిస్తున్నాను. లేకపోతే మీరు ఓడిపోయినట్టే-” అన్నాడు.

గాంధి నవ్వి “జవనీన్ ప్రయిల్ ఆఫ్ లవ్ మేకింగ్” అన్నాడు.

బుచ్చిబాబు విస్మయంతో, “దానికి నేను అడిగిన ప్రశ్నకి ఏమిటి సంబంధం?” అని అడిగాడు.

గాంధి ఇంకా నవ్వుతూనే, “పదు సెకన్లు టైమ్ అన్నాపు. అంతలో చెప్పాను. అంతకన్నా వివరణ ఇప్పడం మొదలుపెడితే ఐదు సెకన్లు సరిపోవుగా” అన్నాడు.

“మీ మనసులో ఏదో ఆలోచన వుంది. చెప్పండి, ప్లీజ్.”

“చెపుతాస్టేగానీ, అసలు గోదాన్ అప్పు- అందులోనూ ‘ఇసుము’ మీద ఇప్పటానికి బ్యాంక్కి అభ్యంతరం ఏమిటి?”

“ముక్కు మొహం తెలియని వాడికి ఎలా ఇస్తానంటాడు. అసలదికాదు రెండి సమస్య. వైనుంచి రికమండేషను కావాలి. లేదా ఏదైనా ఆస్ట్రీ తాకట్లు పెట్టాలి....”

“అప్పు ఇచ్చే అధికారం ఎవరికుంది?”

“మేనేజర్కే. అది ముందే ఎంక్యూయిరి చేసాను.”

“మేనేజర్ ఎలాటివాడు?”

బుచ్చిబాబు తటపటాయించి చెప్పసాగాడు. “అక్కడే దెబ్బతిన్నాను గురూగారూ. నెలరోజుల క్రితం నేనూ లక్ష్మి కలిసి కృష్ణ ఒబెరాయ్ హోబర్కి పెళ్ళాం.

“లక్ష్మీవరు?”

“నా భార్య”

“ఒహో. నీ భార్య పేరు కూడా లక్ష్మీనా. చెప్పు.”

“అక్కడ నేను మేనేజర్ అతని భార్యతో కలిసి చూసాను. వాళ్ళ పట్టు అబ్బాయి, అమ్మాయితో కలిసి వచ్చారు. అదే మొదటిసారి అంత ఖర్చుటల్కి వచ్చినట్టు కనపడ్డారు.”

“ఒక పెద్ద బ్యాంకు మేనేజర్ స్టోర్పటోటల్కి కుటుంబంతో కలిసి రావటంలో చిత్రమేమీలేదే....”

“లేదుకానీ వాళ్ళ ప్రవర్తనే చిత్రంగా కనపడింది. మేనేజర్ అవసరమై దానికంటే ఎక్కువ హంండాగా, రిజర్వ్డ్గా వున్నాడు. భార్య తమ పిల్లల్ని గౌరవప్రదంగా చూపించటానికి తావత్త్రయపడుతోంది. పిల్లలు ‘అబ్బా తింటున్నారు. ‘అమ్మా-అమ్మా, బస్టోక్మే’ అంటున్నాడు కుఱాడు. తల్లి ఇబ్బందిగా వారిస్టోంది.”

“చిత్రంగా వుందే” సాతోచనగా అన్నాడు గాంధి.

“చిత్రం ఏమిలేదు గురూగారు. వాళ్ళతోపాటు ఇద్దరు నార్తీ ఇండియ్స్ ఉన్నారు. ఆ బ్యాంక్లో అప్పు తీసుకోవటానికి వచ్చారనీ- ఆ సర్కారీ, గుజరాతీవాడినీ చూస్తేనే తెలిసింది. గుజరాతీవాడు ‘బహాన్ -బహాన్’ అంటా అవసరమైన దానికన్నా ఎక్కువ మర్యాద పలకబోస్తున్నాడు. బ్యాంకు మేనేజర్ మాత్రం ఇలాటి వాతావరణం తనకి చాలా సుపరిచయమైనవానిలా సర్కారీ చండిఫుట గురించి మాట్లాడుతున్నాడు.”

“ఇదంతా నీకెలా తెలిసింది?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు గాంధి.

“నాకు ఆ ఆరుగుర్తి చూస్తే కాస్త గమ్మత్తుగా అనిపించింది. పక్కి బిలే.....చెవికాస్త అటు పడవేసి వుంచాను. వాళ్ళు ఐదిబిల గుర్తించాట్లాడుకున్నారు. అక్కడ అప్పు శాంక్షును కావాలంటే కొందరు ఉద్యోగశ్రుతి పేర్లు తప్పనిసరిగా అలాట చేయాల్గా.”

“అవును! ఇదొక కొత్తరకం లంచం. పైకి లంచంలా కనపడదు. పెట్టు తమకి రాగానే వాటిని ట్రైమియమ్కి అమ్ముకొని ఉద్యోగశ్రుతులు పంచుకోవం.”

“అదే మాట్లాడుకుంటున్నారు. మేనేజర్ మొహం మరింత రిజర్యూన్‌గా పెట్టి కొడుకు తన మీద పలకబోసుకుంటున్న నూడుల్ని చూస్తూ ‘అలాగా-ఐసి అంటున్నాడు. అతని భార్య నాజూగ్గా కొడుకుచోక్కని నావ్సిక్సో తడవటానికి”

పెయ్యిశ్వాసోంది. సర్కారీ దీన్నంతా గమనించనట్టు మొహం పక్కకి తిప్పుకుని వీళ్ళ సంఘాపణ ఇంటరెస్టుగా వింటున్నట్టు నటిస్తున్నాడు. మనసులో మాత్రం నిశ్చయంగా - ‘ఓరి పిచ్చి మొహమా ఇప్పుడు నువ్వు చేస్తున్నది కూడా అంతేకదా’ అనుకుంటూ వుండి వుంచాడు. మొత్తంమీద అప్పు తీసుకునే వాళ్ళు పై ఎత్తున పుట్టు, ఇచ్చేవాడు అదుక్కుంటున్నట్టు అక్కడ ఎస్టోబ్లైష్ అయింది. అంతలో పీల్ వచ్చింది. మేనేజర్ చూసేచూడనట్టు ఒక ఓరచూపు ధానివైపు పడేసాడు. ఇంకంచెం గంభీరంగా, సోపు తీసుకొని నోట్లో వేసుకుని తినసాగాడు. తరువాత వాళ్ళ వెళ్ళిపోయారు. అప్పుటికి మా తిండికూడా అయిపోయింది. స్విట్జర్లాండ్ సుంచి వచ్చిన తరువాత మా దగ్గర మిగిలిన ఆఖరి దబ్బులైండి అవి. తీలక్కితో సహ వస్తున్చే కారు దగ్గర వాళ్ళిడ్రరూ నిలబడి మేనేజరు కుటుంబానికి మార్గాగా వీడ్యూలు చెపుతున్నారు. కారు మీద బ్యాంకు పేరుంది. కారు వెళ్ళిపోగానే, వాళ్ళ నా పక్కనుంచి వెళుతూ ‘కల్ జాక్ ఏ కామ్ జీలీ పైనలైజ్ క్రూన్స్’ అని మాట్లాడుకుంటూ సాగిపోయారు. నా అంచనా కర్టెక్ అయినందుకు సంబంధమేసింది. ఆ మాసేజర్ ... చిన్న టాన్లో చదువుకుని, ఈ అరిస్టోక్రాటిక్ ప్రపంచంలోకి వచ్చి..... దీన్ని అనుభవించాలన్న కోరిక ఒకవైపు ... భయం కచ్చెపు ఈ రంటిమధ్యానలిగి నలిగి, నెమ్ముడి నెమ్ముదిగా- గొంగిపురుగు రెక్కులు విచ్చుకుంటున్నట్టుగా - భార్య విల్లలకి ఖరీదయిన ప్రవంచం చూపించాలనే ఆశలో చాలా లేటు పయసులో ఇటువైపుకి మొగ్గుతున్న మనిషి-బిచ్చిబాబు నవ్వేడు.

గాంధి బుచ్చిబాబు వైపు సూటిగా చూస్తూ చాలాసేపు వుండిపోయి “గొప్ప ఇళ్ళిప్పన్ నీది” అన్నాడు.

“ఎందుకూ పనికిరాని అబ్బోప్పన్” నిస్పుహ ధ్వనించింది బుచ్చిబాబు కంపంలో.

“మామూలుగా హోటల్కి వెళితే, మనకు బాగా కొట్టొచ్చినట్టు కనపడే విషయమైతే తప్ప, లేకపోతే పట్టించుకోం. అటువంటిది నువ్వు ఇంత పునిశంగా గమనించావంటే” ఆగి అన్నాడు. “ భవిష్యత్తులో నువ్వు చాలా గొప్పవాడవపూరు. నా మాట తప్పటానికి పీట్లేరు.”

“మీరు ‘గాంధి’ కాబట్టి, మీరు చెప్పేది నేను నమ్ముతాను. కానీ గురూరాగ్గా, ఒక మనిషి గొప్పవాడవటానికి సున్నితమైన దృష్టి ఒకటే ఎలా సరి పోతుంది?”

“అజ్ఞర్వేషన్ మీదే మిగతా తెలివితేటలన్నీ ఆధారపడి ఉంటాయి బాటు బాబూ. తెలివితేటలు అక్కణ్ణుంచే మొదలవుతాయి.”

“ఇప్పుడా అజ్ఞర్వేషన్ నా కొంప ముంచింది.”

“ఎం జరిగింది?”

“ఇంత సులభమా బ్యాంకులో అప్పు తీసుకోవటం అనుకున్నాను. పు వీధిలోనే ఒక బ్యాంకు వుంది. మేనేజరు ముసలాయన. భార్యతో సహా ఆయ్యి డిన్వర్కి పిలిచాను.”

“వచ్చాడా ?”

“రాలేదు. పైగా నన్ను దాదాపు మెడపట్టుకుని బయటకు పంపిని పని చేసాడు. ఆ తరువాత ఎంక్యుయిరీ చేస్తే అతని పేరు అగ్నిపతోత్ర జనకు అనీ, అంతే స్థిత్పు అనీ తేలింది. ఆ తరువాత మళ్ళీ వెళితే నాలగా లంపు ఆఫర్ చేసేవాళ్ళకి తన బ్యాంకు మెట్లు ఎక్కు అర్థత లేదన్నట్లు మాటలాడు. నేను లంచం ఆఫర్ చేయలేదు సార్. కేవలం మిమ్మల్ని డిన్వర్కి పిలిచాని అని నెత్తి నోరూ కొట్టుకుని చెప్పినా వినేదు. ‘నేనంత చౌక్కారుగా ఎప్ప పడితే వాడితో డిన్వర్కి వెళ్ళిపాడిలా కనబడుతున్నానా’ అని మళ్ళీ తిట్టాడు. పోనీ యింకో బ్యాంకులో తీసుకుండామా అంటే, మనం బిజనెస్ ఎక్క పెదుతున్నామో దాని దగ్గరగా వుండే బ్యాంకులోనే అప్పు తీసుకోవాలఱ. మిషమీద మిగతా వాళ్ళందరూ నిరాకరిస్తున్నారు. నేనేమో గడువు పెట్టుకొకూర్చున్నాను. ఆ గడువు దాటితే ఇన్ సెక్టర్ నన్ను అరెస్టు చేస్తాడు. ఏం చేయాలి పాలుపోవటంలేదు.”

గాంధీ సానుభూతిగా బుచ్చిబాబువైపు చూశాడు. ఆ తరువాత నెమ్మిగా నవ్వేదు - “నువ్వు నాకు ఐదు సెకన్ల ట్రిమిచ్చి బ్యాంకుని మోసం చేయట ఎలా అని అడిగావు. ‘జపనీస్ స్టుట్యూల్ ఆఫ్ లవ్ మేకింగ్’ అని సమాధానం చెప్పాను.”

“అపును గుర్తుంది. దానికి దీనికి సంబంధం?”

“బుచ్చిబాబు - నువ్వు చాలా తెలివైనవాడివి. ప్రతిదీ నిశిరంగ గమనిస్తావు. తారిక్కంగా ఆలోచిస్తావు. అలాంటి నువ్వే - ‘తెలివైన వీళ్ళ పుడతాడు’ అనే సరికి ఆ పుస్తకంలో ఏం ప్రాసుందో దాన్ని తు.చ. తప్పకుండా చేయటానికి వెనుదియ్యలేదు. నేను ప్రాసిన దాంట్లో ఎంత నువ్వేచే విషయాను నమ్మకశ్యంగాని విషయమూ ఉన్నా దాన్ని భార్యతో సహా ఆచరించావు. దియ్యి

129
చ్చె అర్థమైదేమిలి? ఒక్కో రంగంలో ఎంతో మేధావి, మరో రంగంలో అతి సాధరమైన వ్యక్తి, ప్రతి వ్యక్తికి ఏ మూలో మరో బలపీచునత ఉండవచ్చు. ఈయకే ‘బ్యాంకునుంచి అప్పు సంపాదించటం ఎలా?’ అని నువ్వు ప్రత్యేంచి చ్చుదు ‘జపనీస్ స్టుట్యూల్ ఆఫ్ లవ్ మేకింగ్’ అని ఒక ముక్కలో సమాధానం చెప్పాను.”

బుచ్చిబాబు దిగ్గొంతుడై చూసాడు.

గాంధీ అంత గొప్పవాడెలా అయిందో అప్పుడు అర్థమైంది.

ఇద్దరూ లేచి బయటకొస్తూంటే బుచ్చిబాబు అన్నాడు. “ఇప్పుడు తెలిసింది గాలు ఏం చేయాలో....”

“పాపం ఆ అగ్నిపతోత్ర జనకుడి ఉద్యోగం పోయేలా చేయకు. చాలా కొచ్చియతీపరుడు అంటున్నావు కదా” అన్నాడు గాంధీ.

“ధా-ధా- అలా కాదు గురూగారూ- ఇందులో అసలు అతని ప్రస్తుతే ఏక్కడా. అతని ద్వారా మోసం చేయటం అంటూ వుండదు. ‘ఇది ఇంత పుటమా’ అని అందరూ అనుకునే రీతిలో చేసి చూపిస్తాను. మీరే చూస్తారుగా. ఈ బుచ్చిబాబు స్టుట్యూల్ ఆఫ్ బ్యాంక్ థీటింగ్.”

గాంధీ నవ్వేదు. “నువ్వెలా మోసం చేస్తావనేది నాకే సస్నేహిగా వుంది. ఈ సులభంగా పది లక్షలు సంపాదించే మార్గం ఏదయినా వుంటే ఈపాటికే ర్షా ఎవరో చెయ్యుచ్చుగా.”

“చేస్తయినా ప్రారంభించేవాళ్ళు ఒకరే వుంటారు గురూగారూ! మీకు శయనిది ఏముంది? మిగతావాళ్ళు దాన్ని ధాలో అపుతారు. ఒక బ్యాంకులో ఏమీ శచియని అజ్ఞని జనరల్ మేనేజర్ అనీ, ఒక సూడో మేధావి అతని నెస్టిట్యుటు అనీ అందరికీ తెలుసు. కానీ వాళ్ళిర్ద్రీ వంద కోట్లకు మోసం చేయవచ్చే ఆలోచన కేవలం హర్షద్ మేహతాకే వచ్చింది కదా.”

“నీజమే” అన్నట్లు తలూపాడు గాంధీ.

“పెక్కాస్తాను.”

“మంచిది.”

బుచ్చిబాబు కదలబోతూంచే గాంధీ ‘జస్సెమీనిట్స్’ అన్నాడు. బుచ్చిబాబు తేడు.

“ఎక్కడ పట్టుమచ్చలుంటే ఏమే ఘలితముంటుందో - నేనో పుస్తకం రాసుకోవచ్చు?” గాంధీ అడిగాడు.

బుచ్చిబాబుకి ముందు అర్థంకాలేదు. అర్థమయ్యాక నష్టి “తప్పకుండా గురూగారూ” అన్నాడు.

* * *

అనుకున్నంత సులభంగా పని జరగలేదు. బ్యాంకు మేనేజర్ జాతి ఏమిటో పట్టుకోవడం అంత సులభమా?

బ్యాంక్ మేనేజర్ పేరు పరమానందయ్య. పేరు గమ్మత్తుగా జాతి దీని వెనక కథ వుంది. పరమానందయ్య పూర్వీకులంతా ప్రయుక్తికి ఉపాధికి వస్తాడు. డిపాజిట్ కోసం వెళుతున్నప్పుడు రాహుకాలం చూసు జీవనం సాగించేవారు. తండ్రికూడా మాప్పారే. ఆ ఇశ్రువుడూ ట్యాప్సుకొని అరుపులతోనూ, అల్లరితోనూ హార్టిట్రిపోతుండేది. ప్రైం రాబిడి కూడా జాతి ఉపాధికి వస్తాడు. అందులోనూ మరొక చిక్కేమిటంబే టీచర్ల వంశం నుంచి వచ్చిన మాత్రానే వుండేది. ఇల్లాలికి మాత్రం ఇది అంతా కంపరంగా వుండి. ఈ వృత్తి మానేసి ఇంకేదన్నా చేపట్టమని ఆవిడ తెగపోరాదేటి. కానీ ఈ వప్పుకోలేదు. తాతల కాలం నుంచీ వస్తూన్న ట్యాప్సు వృత్తి ప్రయుక్తి వుంచి వుంచాడు. అంతేకాదు, ఆ వంశమంతా అలా సాగించి వట్టుబట్టాడు.

ఆప్పటికి ఆవిడ గర్వవతి. పుట్టుకోయే కూడుకుని ఎలగైనా ఇది జాతి కానివ్వనని మనసులోనే శవధం పూనింది. నామకరణం ముందు కోసం

ఆమెకో కల వచ్చిందని చెప్పింది. శివుడు కలలో కనబడి కొడ్కి జాతి పెట్టుమన్నాడనీ - అలా పెట్టుకబోతే పెరటి బావిలో సీత్కు ఇంకిపోటుచేయాలి” అన్నాదాయన గంభీరంగా. బుచ్చిబాబు ఉలికిపడ్డాడు. ఆయన చేయమని గంగకి ఆర్థరు వేస్తానని బెదిరించాడనీ భర్తకి చెప్పింది. ఇంకిపోటించాడు. “....అంతేకాదు. వక్కపొడికి రక్తాన్ని విరిచే గుణం వుంది. బెదిరిపోయి అలాగే పేరు పెట్టాడు. పొపం ఆ పిచ్చిమారాజు ఆలోచన జాతి పెట్టాడి. మా అమ్మగారు ఆయన్ని కాశీ తీనుకువెళ్లి ఆ అలవాటు చేయియంచేలా చేయగలిగారు. ఈ మధ్య వక్కపొడిలో పెటుసుపోవడం కోసం పెట్టి రసాయన ద్రవ్యాలు కలుపుతున్నారట. దాని వలల జీర్ణశక్తి మందిగుస్తిందన్న చూస్తూ కూడా కనపడుతున్నాయి అని ఎక్కుడో చదివాను. అసలు వక్కపొడిలో....”

పరమానందయ్య పెద్దయ్యాక బియ్యే ప్యాసంి, తండ్రిలో ప్రిమీ మొదలుపెట్టాడు. మాడు నెలలు తిరిగేసరికల్లా ఒకడు మిగిలిపే అయిన పిల్లల్ని పిల్లి ఎంక్కుయిరి చేసాడు. వాళ్ళు చేతులు కట్టుకుని నష్టి “ఓఁ మమ్మల్ని అందరూ పరమానందయ్యగారి శిఖ్యుల్లా” అని ప్రిమీ న్నారండీ అన్నారు ముక్కతంరంతో.

లోపలినుంచి ఈ మాటలు వింటూన్న తల్లి గుంభనంగా న్నారు. ఆ విధంగా మొట్ట మొదటిసారి ఆ వంశమనుంచి ఒక మణి తప్పి పక్కలైన్కి వెళ్లి బ్యాంక్లో జాయిన్యాడు. ఇది ముపై సంవత్సరాల వెనుక చరిత్ర.

సరద పరమానందయ్య ప్రస్తుతం బ్యాంక్ మేనేజర్ బుచ్చిబాబు పాలిట ముచ్చిడా తయారయ్యాడు. అందరూ ఆయన్ని ముద్దుగా అగ్నిహంత జనకుడు ఉంటారు.

ఆయన కాఫీ తాగడు. తన క్యాబిన్లో ఎరర్నీ సిగరెట్ తాగనివ్వుదు. క్యాబిన్ నిండా దేవుడి విగ్రహాలు పెట్టాడు. ప్రాచ్యున్నే గుడికి వెళ్లి, ఆ బొట్టుతోనే క్యాబిన్ కి వస్తాడు. డిపాజిట్ కోసం వెళుతున్నప్పుడు రాహుకాలం చూసు దీని వెనక కథ వుంది. పరమానందయ్య పూర్వీకులంతా ప్రయుక్తికి ఉపాధికి వస్తాడు. ఆప్పుల వస్తూళ్ళ కోసం వర్ష్యం చూసుకని వెళ్లాడు. ఇలాంటి చూసువుని వెని అప్పు సంపాదించాలో బుచ్చిబాబుకి అరుపులతోనూ, అల్లరితోనూ హార్టిట్రిపోతుండేది. ప్రైం రాబిడి కూడా జాతి ఉపాధికి వస్తాడు. అందులోనూ మరొక చిక్కేమిటంబే టీచర్ల వంశం నుంచి వచ్చిన మాత్రానే వుండేది. ఇల్లాలికి మాత్రం ఇది అంతా కంపరంగా వుండి. ఈ వృత్తి మానేసి ఇంకేదన్నా చేపట్టమని ఆవిడ తెగపోరాదేటి. కానీ ఈ వప్పుకోలేదు. తాతల కాలం నుంచీ వస్తూన్న ట్యాప్సు వృత్తి ప్రయుక్తి వుంచి వుంచాడు. అంతేకాదు, ఆ వంశమంతా అలా సాగించి వట్టుబట్టాడు.

ఆయన్ని కలిసిన మొట్ట మొదటి రోజు బుచ్చిబాబు జేబులోంచి వక్కపొడి వప్పుకోలేదు. తాతల కాలం నుంచీ వస్తూన్న ట్యాప్సు వృత్తి ప్రయుక్తి వుంచి వుంచాడు. అయిన దానికి వెనుఱ్చుండా ఐదు సెక్స్కు పాటు చూసి గాంధంగా నిశ్శసించాడు. వక్కపొడికి, ఇంటి విశ్వపుల్లి ప్రేమ ఫెయిల్యార్కి వెమైనా సంబంధం వుందేమో, ఆ ఇంటి వెపులాదేమో అనుకున్నాడు. దాన్ని సాసుభూతిగా విసడం ద్వారా అప్పు సాంఘికించి వచ్చునుకున్నాడు.

“వక్కపొడి పశ్చసందుల్లో ఇరుక్కుంటే నలక్కై విక్కు వచ్చేసరికల్లా పశ్చు పెట్టుమన్నాడనీ - అలా పెట్టుకబోతే పెరటి బావిలో సీత్కు ఇంకిపోటుచేయాలి” అన్నాదాయన గంభీరంగా. బుచ్చిబాబు ఉలికిపడ్డాడు. “....అంతేకాదు. వక్కపొడికి రక్తాన్ని విరిచే గుణం వుంది. బెదిరిపోయి అలాగే పేరు పెట్టాడు. పొపం ఆ పిచ్చిమారాజు ఆలోచన జాతి పెట్టాడి. మా అమ్మగారు ఆయన్ని కాశీ తీనుకువెళ్లి ఆ అలవాటు చేయియంచేలా చేయగలిగారు. ఈ మధ్య వక్కపొడిలో పెటుసుపోవడం కోసం పెట్టి రసాయన ద్రవ్యాలు కలుపుతున్నారట. దాని వలల జీర్ణశక్తి మందిగుస్తిందన్న చూస్తూ కూడా కనపడుతున్నాయి అని ఎక్కుడో చదివాను. అసలు వక్కపొడిలో....”

“మాస్టర్! నాకు అప్పు కావాలి” బిక్కమైపంతో అడిగాడు. ఆయన వాక్పొహనికి అడ్డుపడింది. “నేనేం చెబుతున్నాను?” అన్నాడు. “మీరు వక్కపొడి గురించి చెబుతున్నారు. నేను అప్పు గురించి చెబుతున్నాను” నమ్రతగా అన్నాడు. “ఎంత చెప్పాయి నీకు తలకెక్కలేదన్న మాట. పాతిక... పాతిక... పాతిక ప్రేమ భర్గుగురించి ఇంతచెప్పిన తరువాత కూడా నీకు అర్థంకాలేదా?”

యండమారి వీటిలో

ఈక్కడే బుచ్చిబాబు పప్పులో కాలేసాడు.

ఆయన అదుగుతోంది. పాతిక పైసలు వాటా అనుకున్నాడు. కిష్వవలసిన పాతిక పైసల వాటాని ఈ రకంగా “ఖర్యగా” అన్నాడే మాటల్లదుతున్నాడనుకున్నాడు. “తప్పకుండా ఇస్తాను సార్!” అన్నాడు.

పరమానందరయ్య మొహం చిట్టించి “విమిలి ఇచ్చేది?” అన్నాడు. రూపంలో మినుక్కు మినుక్కుమని వెలగటం ప్రారంభించిన ఎర్రశైటిని గ్రహించే దేవుడు బుచ్చిబాబు.

క్యాబిన్లో ఎవరూ లేరు.

బుచ్చిబాబు ముందుకి వంగి, రహస్యంగా, “పదిహేను లక్షల కావాలి. మీరు అడిగిన విధంగానే పాతిక పైసలు వాటా ఇస్తాను” అన్నాడు. అంతే!

ఆ తరువాత అయిదు నిముషాలకి బుచ్చిబాబు వాచిన కొఱటకోచ్చాడు. జీవితంలో ఎప్పుడూ అంత పెద్ద పారం వినిటిలో చిపాట్లు తీనిలేదు. దేశం గురించి నిజాయితీ గురించి ఉన్నాస్తి కెక్కించుకోలేదు. “నా అనలు పేరు పరమానందరయ్య అందరూ ఆ బాధోలేదంటున్నారని, బ్యాంక్లో దేరగానే అగ్నిఘోత్తంగా మాట్లాడు. అయినా కూడా నా దగ్గర పాతిక పైసల వాటా ప్రస్తి తెస్తావా?” ఈ చెలరేగిపోయాడు.

బుచ్చిబాబు డల్గా పుండరానికి కారణం అదే. ఆ ఏయిటీ బ్యాంక్లోనే మరోపైపు ఇన్సెప్టర్కోకి దబ్బు ఇష్టవలసిన తేరీ దగ్గరపడశాశ్వతంగా అందుకే ఆ రోజు ఫోల్టల్లో డల్గా కూర్చున్నాడు.

పరమానందరయ్యని బుట్టలో వేయడానికి గాంచి చెప్పిన మాళ్ళ నా వుంది కానీ - ఆయన వీక్ పాయింట్ మిమిలో అర్థంకాలేదు.

అయితే అది పూర్తిగా ఘలించలేదని కాదు. కొంతపరక ఘలించాలని అయింది.

తిరిగి మళ్ళీ బుచ్చిబాబు ఆయన దగ్గరికి వెళ్ళినప్పుడు పరమానందరయ్య మొహం చిట్టించి “మళ్ళీ ఎందుకోచ్చావే?” అనడిగాడు.

“అప్పుకోసం కాదు సార్! మీరు దక్కించం దిక్కుగా కూర్చున్నారు. ఈ పైపులున్నాయి అన్నాడు. కొద్దిగా వాస్తు తెలుసు అది చెప్పి పోదామని వచ్చాను” అన్నాడు.

పరమానందరయ్య మొహం కాస్త ప్రసన్నంగా మారింది. “ఇలాగే మంచి శ్రీసరికి పరమానందరయ్య ఇంకా అలాగే కూర్చుని ఉన్నాడు. బుచ్చిబాబు చెప్పారే” అన్నాడు సంశయంగా.

“ఇలు. ఆ మాత్రం మాటల్లాడాడు” అనుకుని బుచ్చిబాబు గుండెలనిండా గాలి లీయుకున్నాడు. హృదయంనిండా విశ్వాసం నిండింది. కుర్రీ లాక్కుని మీగా కాలుమీద కాలు వేసుకుని కూర్చున్నాడీసారి. “మీకీ మధ్య ఆఫీసులో క్లేచ్ క్లో వచ్చి వుండాలే....” అన్నాడు జ్యోతిష్మధీలా.

“ఆఫీసులోనా? ఇంపాచిబిల్ నేనంచే మా మేనేజిమెంటుకి గౌరవం. దీహాగా అన్నాడు పరమానందరయ్య.

బుచ్చిబాబు గతుక్కుమన్నాడు. “అఫీసులో కూర్చునే విధానం బట్టి, వి ఎఫ్ట్ ఇంటిమీద కూడా వుంటుందండీ. ఈ మధ్య ఇంట్లో ఏదయినా ఆంధ్రం ఎదురైందా?”

“లేదు”

బుచ్చిబాబు మళ్ళీ గతుక్కుమన్నాడు. అయినా వెంటనే సర్దుకుని, మధ్య అంటే గత ఆర్టెల్లూ.... సంవత్సరంలో....”

“లేదు....కా....నీ”

బుచ్చిబాబు హంధారుగా ముందుకు వంగి “....చెప్పండి” అన్నాడు. “మా అమ్మాయికి ఒక మంచి సంబంధం తప్పిపోయిందయ్యా”

బుచ్చిబాబు విజ్ఞాంభించాడు. “చూశారా, అదే! అదే! దక్కిణానికి అధిపతి వీళుడు. శుక్రుడు నీవ గ్రహం. మీరు ఎప్పుడూ అతడివైపే అభిముఖంగా చెప్పంచారు. ‘ప్రక్క! జామాతా! నీచ ప్రతిష్ఠాప నామ్మాక్కు ప్రీం’ అన్నారు. తల్లిని ప్రార్థించే మనమ్ములకు, జామాతలు- అంటే అల్లుళ్ళు, మంచివారు ఇప్పి కాప్పం చెబుతోంది. అందుకే మీ అమ్మాయికి మంచి సంబంధం రాలేదు.”

పరమానందరయ్య దిగులుగా “అంతేనంటావా?” అన్నారు.

“అవును. అడిగాక మీరు జనవరి-జూలై మధ్య పుట్టివుంటారు. అవునా” “డిసెంబర్లో”

“అదే, డిసెంబర్లో. అంటే ఉత్తరాయణంలో కాబట్టి శుక్రుడు....”

....వేగంగా చెప్పాకుపోతున్న అతన్ని ఆపి “డిసెంబరంటే దక్కిణాయనం” ఇప్పటి పెట్టుకుంటున్నానని బుచ్చిబాబుకి అర్థపై సంభాషణ తొందరగా ఉన్నాడు. ఈ పైపులున్నాయి అన్నాడు.

శరాపి అతను హంధారుగా నిద్రపోయాడు. అయితే మరుసటిరోజు అతను

పరమానందరయ్య మొహం కాస్త ప్రసన్నంగా మారింది. “ఇలాగే మంచి శ్రీసరికి పరమానందరయ్య ఇంకా అలాగే కూర్చుని ఉన్నాడు. బుచ్చిబాబు చెప్పారే” అన్నాడు సంశయంగా.

అశ్వర్యంగా చూసాడు. అయిన ఈసారి పెద్ద ఇంటరెస్టు చూపలేదు. చ్చ సిద్ధాంతిని పిలిపించాను. దక్కిణానికి అల్లుక్కుకి ఏం సంబంధమూ కై అన్నాడు. అనలు నువ్వు చెప్పిన శ్లోకానికి అర్థంలేదట”

బుచ్చిబాబు హతాపుడై వెనక్కి తిరిగి వచ్చాడు.

ఆ రాత్రి శ్రీలక్ష్మీతో అన్నాడు. “పూర్వంలాగా మండిపడటం లేదని కానీ ఈ వాస్తు ఏ విధంగానూ ఉపయోగపడటంలేదు. అయిన మిగిలి పాయింట్లేమిటో అర్థంకావడంలేదు”

“ఇంటిమందు బీబేసి చూడండి”

బుచ్చిబాబు అదిరిపడి “వ్యాటో” అన్నాడు.

“అప్పును. ఆశ్చర్షసులో దొరకని వీక పాయింట్లు ఇంటిదగ్గర దొచుకుకు ఒకసారి ఇంటికిళ్ళి మాట్లాడండి”

“ఈ అలోచన బాగానే వుంది”

-మరుసటి రోజు ప్రాండ్రున్నే బయల్సేరిబోతుంటే, “అయినికి పెళ్ళికూతురుందట. జాగ్రత్త” అంది పోచురిస్తున్నట్టు.

“నా శీలాన్ని శంకిసే పురుగులు పడిపోతావ్” అని బయల్సేరు అతను పరమానందయ్య ఇంటికి వెళ్ళినరికి ఎనిమిదయింది.

బెట్ కొట్టాడు.

ముందు గాజల శబ్దం వినిపించింది. తరువాత ఒకమ్మయి తలుపు తీసింది. బుచ్చిబాబు నిర్మాతపోయి “మీరా” అన్నాడు అప్పుకుత్తూ ఆమె మొహంలో అశ్వర్యం స్థానే అల్లరి చోటుచేసుకుంది.

“మీరాని కాదు. సీతని” అంది నవ్వుతూ.

బాపూలా నవ్వి “జనకుడి కూతురు సీతకాక మరెవరపూర్వార్థంది” ఇంక్కు

“అయ్యా. బయలే నిలబెట్టి మాట్లాడుతున్నాను. లోపలికి రఱ్చు నొచ్చుకుంటూ అంది.

“నాన్నగారు లేరా?”

“లేరు. క్యాంపు వెళ్ళారు”

బుచ్చిబాబు వెనుదిరుగుతూ, “మళ్ళీ కలుస్తాను” అన్నాడు.

“అదేమీటి? కాఫీ తాగి వెళ్ళండి. ఎవరొచ్చారని చెప్పమంటారు?”

“బుచ్చిబాబు అని చెప్పండి. కాఫీ వద్దులెండి. వెళ్ళాన్నేను”

అమె మొహంలో రవ్వంత నిరాశ కనపడింది. ఇంకొక్క నిముషం ఇంక్కు

మాట్లాడితే బాపుంటుందన్న ఆశ....

“స్ట్రీ బాప్పు ఇంటలిజింట్ డిపార్ట్మెంట్ వారికి మా నాన్నగారితో నేమిటి....” నవ్వుతూ అంది.

బుచ్చిబాబు కి అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. తను ఆమెకి అబ్బం చెప్పిన నీటిమం.

కొంచెం తడబడ్డాడు. ఆ విషయమేమీ చెప్పకుండా, “నాన్నగారు భూచోస్తారు!” అని అడిగాడు.

“రేపు సాయంత్రం....”

“నేను రేపు సాయంత్రం వస్తాను”.

“నే, మీరొచ్చినట్టు చెబుతాన్నేంది”.

బుచ్చిబాబు బయలకు వచ్చేసాడు. అక్కడనుంచి అతడు పోలీసు ఇన్సెక్టర్ పెళ్ళి వెళ్ళాడు. వద్దీ దబ్బులు తీసుకుంటూ, “ఎంత వరకూ వచ్చింది భూచోస్తారం” అని అడిగాడు ఇన్సెక్టర్.

“ఇంకొక్కిలోజులు కావాలి టైమ్”

ఇన్సెక్టర్ సురురు చిల్లించి “తొందరగా నాకా దబ్బు కావాలి. కొన్ని రేఖల పోయాక నువ్వు దబ్బు ఇవ్వనంటే నీ మీద అప్పుడిక కేసు పెట్టడానికి కొంటుందదు” అన్నాడు.

బుచ్చిబాబుకి విసుగేసింది. కోపమెచ్చిందికూడా. చేయని తప్పుకి లేదియేర చేసి చెదిరిస్తూ - పైగా మరో తప్పు తొందరగా చేయమంటున్నాడు. ఇంటిగులో “నేను నా ప్రయత్నాలు చేస్తూనే వున్నాను కదా” అన్నాడు.

ఇన్సెక్టర్ కళ్ళు పెడ్వాపి చేసి “ ఏంట్రా గట్టిగా మాట్లాడుతున్నావ్ ” ఇంక్కు పోలీసు భాగలో.

బుచ్చిబాబు కూడా చిరాగ్గా “అంత దబ్బు వారంరోజుల్లో సంపాదించటం ఉటి కాదు” అన్నాడు.

“ఇష్టా! అవతలి వాళ్ళని మాసం చేసి సంపాదించటం మాత్రం ఉట్టద్దు?” వెటకారం ధ్వనించింది ఇన్సెక్టర్ కంరంలో.

“నేనవ్వీ మొసం చేయలేదు. అగ్రిమంటు సంతకం పెట్టినప్పుడే సమరం ఉట్టే వాళ్ళని తెలుసు - ఆ ప్రిక్టర్ రిలీష్ అవడని.... ఇప్పుడా పొటల క్యాసెట్లు ఇంక్కుపోరుంచేదని, నేరం మొత్తం నా మీదకు తోసేస్తున్నారు. ఆ విషయం ఉట్టి శెయసు.”

“అంతే అప్పటికి నువ్వు సత్యహరిశ్చంద్రుడివీ, నేను నీలాటి మంచివాళ్ళ గ్రి దబ్బులు వసూలు చేసే కిరాతకుడినీ అంటావ్?”

“నేనేమీ అనలేదు. అన్నీ మీరే అనుకుంటున్నారు.”

ఇన్ సెక్రెటర్ బుచ్చిబాబు కాలర్ పట్టుకుని విసురుగా దగ్గరికి రావ్చుకు కళ్ళలోకి కళ్ళుపెట్టి చూస్తూ “నాతో పెట్టుకోకు, వట్టు చీర్చాస్తు” అి “ఇడబ్బు తొందరగా కావాలి. చాలా తొందరగా కావాలి. లేకపోతే.. లాంకేసు వచ్చినా ఫల్లేదు కాని నిన్ను కుళ్ళశోదిచి చంపేస్తాను.” అంటూ ఎందు వెనక్కి తోసేదు. బుచ్చిబాబు నేలమీద పడ్డాడు. అతనింకేం మాటల్లాగే అక్కిసుంచి నిశ్శబ్దంగా బయటకు వచ్చేసాడు. తిరగబడటానికి అతడు విషి నవల్లో హీరోకాడు.

అతడు ఇంటికి వచ్చేసరికి బాగా మధ్యాహ్నం అయింది. లీట్క్లీ పడ్డిస్తూ “ప్రాదృష్టసుగావెళ్ళారు. ఇప్పుడొస్తున్నారు. ఎక్కడికి వెళ్ళారు?”

అతడనలే చిరాగ్గా ఉన్నాడేమో, “పనిమీద వెళ్ళాను. అదంకి చెప్పాలా?” అన్నాడు.

ఆమె కూడా ప్రాదృష్టన్నించి ఏమీ తినలేదు. అకలిగా వుంది. ఆ కేవు “ఎప్పుడూచేంది వెళ్ళేటప్పుడు చెప్పాచ్చుగా, మీ కోసం ఉపవాసం ఖచాథతప్పుతుంది.” అంది

“ ఉపవాసం వుండి త్యాగం ఎవడు చెయ్యమన్నాడు? భేజసి పడుకోలేకపోయావా?” విసురుగా అన్నాడు.

అతడికి ఇన్ సెక్రెటర్ కళ్ళముండు కదులుతున్నాడు. కాలర్ పట్టు వెనక్కి తోసేసిన దృశ్యం రోషాన్ని కలిగిస్తోంది. ఆ ఇరిటేషన్సు మరింత చేస్తున్నట్టు - ఆమె విసురుగా గిన్నె క్రింద పెట్టింది. ఆ పెట్టటిలో ఇంతడి బట్టల మీదకు చిందింది.

అతడు చప్పున నీళ్ళగాను చేతుల్లోకి తీసుకుని చేయి కడిసుకుయి “కోపముంచే మరోలా తీర్చుకోవచ్చుగా, గిన్నెలు విసిరేయడం దేసికి” ఇంద్రా.

అమె కళ్ళలో నీళ్ళు గిర్మన తిరిగాయి. “చేసిన పనులన్నీ చేస్తునా మీద తోస్తారేం?” అంది.

“అంత చేయకూడని పని నేనేం చేసేను?”

“నేను మాత్రం ఏం చేసాను?”

“ప్రతిదానికి నీకు మాటకి మాట ఎదురు చెప్పటం ఒకటి ఇంటియింది.”

“అలా చెప్పడం చేతకాడు కాబట్టే మీరు ఇంకాకళ్ళ బ్రా సైఱల శిక్షణం కుంటున్నా ఊరికి వుంటున్నాను.”

ఆ మాటతో అతడికి విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. “నేనేం పని చేసినా టి మనకోసం. నేనేమీ సరదాకి చెయ్యటంలేదు. ఎంత కష్టపడుతున్నానో చూస్తు కదా!”

“ఈ మాత్రం కష్టం అందరూ పడతారు.”

అతని అహం దెబ్బుతిన్నట్టుయింది. “దబ్బు సంపాదించటం ఎంత కష్టమో చెపసి సంపాదిస్తే తెలుస్తుంది. ఇంట్లో కూర్చుని కబుర్లు చెప్పటం కాదు. ఇంటు కెళ్ళి సంపాదించు చూద్దాం.”

“మీరు ఇంట్లో వుండి వంట చేస్తారా?”

అతడు నిరాంతపోయాడు. లీలట్లీలో ఇంత ‘రిటార్ట్’ వుందని అతడను కేంద్రం వుట్టిని చూస్తున్నట్టు చూడసాగాడు. మరోవేపు లోపల్నంచి కేంద్రం తస్కూస్తుంది. అది కోపం ఒకటే కాదు - బాధ, ఉక్కోషం, నిస్సహితు, గ్రీఫీరింగ్.... అన్నా.

అతడు ఇంటినుంచి విసురుగా బయటకు వచ్చేసి సాయంత్రం వరకూ ఇంట్లో రోదు వెంటి తిరిగాడు.

అతడిని కాస్త సప్పత చేకూరింది. ఇప్పుడు మరో కోణంలోంచి ఆలోచించ పాండు. అతడికి ఒక మనోవిశేషం పుస్తకం ఆఫరి పేజీ వెనక ప్రాసిన కథ గుర్తొప్పింది. అందులో రచయిత ఇలా ప్రాస్తాడు.

“ఒక శుక్రవారం సాయంత్రం... ”

లైబ్రరీలో కూర్చుని చదువుకుంటున్నాను. దూరంగా మైక్రోఫోన్లోంచిద్వారం వెంకటస్యామినాయుడుగారి వాయులీనం వినిపించసాగింది.

స్పృష్టాగా వినటం కోసం, చదువుతున్న పుస్తకం మూసేసి, బయట కొచ్చాను. లైబ్రరీ బయట గడ్డిమీద నాలాంటివాళ్ళే కొందరు తదాత్ము కతో వింటున్నారు. నేనుకూడా కూర్చున్నాను. అందరం నిశ్శబ్దంగా ఆ ఫిఫేలు మీద గమకాల్చి ఆస్సాదిస్తున్నాం..... ఆ సమయంలో ఒక ముఖ్య ఏళ్ళ వ్యక్తి ఇద్దరు పిల్లలో అక్కడికి వచ్చి కూర్చున్నాడు.

అక్కడి వాతావరణం మారిపోయింది. ఆ పిల్లలిద్దరూ కొట్టుకుంటూ, అల్లి చేస్తా మా మధ్య తిరుగుతూ గోల చెయ్యసాగారు. ఐదు నిమిషాలు గడియాయి. అందరికి చాలా యిఖ్యాందిగా వున్న, మొహమాటం క్రాస్ సపిస్తున్నారు. ఫిఫేలు రాగం ఇంకా వినిపిస్తూనే వుంది. నేను ఇక ఆగేక - “ఇది లైబ్రరీ. మీ పిల్లల్ని గోల చెయ్యవద్దనండి” అన్నాను కర్గా.

యందమూరి వీరేంద్రన్ అతడు తన నిస్తేజమైన కళ్ళతో నా వేవు చూసాడు. “గోల చేపున్నారు కదూ, అవును. పిల్లలు.... వాళ్ళ అమృత ఇప్పుడే చచ్చిపోయాయి. అరగంట తర్వాత శవాన్ని ఇస్తామన్నారు. ఆస్పుత్రిలో గొడవ చేపున్నారీ ఇలా తీసు కొచ్చాను” అన్నాడు.

అతడిమీద అప్పటివరకూ ఉన్న కోపం - జాలిగా మారింది. కేవు -జాలిగా, అసూయ -ప్రేమగా, దేవం స్నేహంగా పగ -ప్రేమగా, అసమర్థ - సమర్థతగా, అవేశం - అలోచనగా మారవచ్చు. ఇష్టమన బలహీనతల స్థాయిభావాలు. కావల్చిందల్లా పరిశీలిని స్థాయిలోంచి పరిశీలించగల్లటమే. సమస్యని అవతలి కోఙలోణి చూడగల్లటమే. అప్పుడు మనకెవరూ శత్రువు లుండు. మనిసమస్యలుండవు. ఉన్నా వాటిని నవ్వుతూనే పరిషురించుకోగల స్తోర్మం మనకి అలవడుతుంది. అదే విజయం వైపు పయనం.”

ఈ విధమైన శార్యికమైన విశేషం కలుగగానే కోపం, చిరాక్షణా అస్థినే శీలక్ష్మి పట్ల మనసులో జాలి, అభిమానం కలిగాయి. అమె చేప్పయి నిజమే. లక్ష్మలు సంపాదించాలన్న అశత్తే తను కష్టపడుతున్నాడు. నిజస్కించి ‘కష్టం’ కూడా కాదు. మొసం. అయినా భేస్తు బెస్తునే కదా?

ఆ చిరాకు ఇంట్లో చూపించవలని వస్తూంది.

చాలామంది కోటీశ్వరులు ఎందుకు డ్రింక్స్ ని ఆశ్రయిస్తారో, వ్యక్తుంబంథ్యలు ఎందుకు వారిపట్ల కోపంతో నిలిపుతతో వుంచారో అర్థాయి ‘నేను జీవితంలో చాలా సాధించాను. ఆ ప్రోసెర్లో నన్న సేపోగొట్టుకున్నాను.’

పార్కులో వెల్లిలీ పడుకుని-రెండు గంటలు ఆత్మాధన గామిచే తర్వాత గుర్తొచ్చిన వాక్యం ఇది.

అతడు ఇంటికెళ్ళి శీలక్ష్మికి క్షుమాపణ చెప్పాలనుకున్నాడు. కానీ ఇంకాంచెం స్థాంతన చేకూరాలి. మూడ్ ఇంకా సరికాలేదు.

పార్కులోంచి బయటకొస్తూండగా ‘హలో’ అని వినపడింది. చూస్తే.....సేత!

“ఇలా వచ్చారేమిటి?” అనడిగాడు.

“పక్కనేగా మా ఆఫీసు” అంది. “ఇలా పార్కులోంచి బస్సిస్టికి చ్చు దారి.” అమె కళ్ళతో వెలుగు.

యెఱు పైను దబ్బు —

“కొంచెం సేపు అలా కూర్చుందామా?” అడిగింది.

అతడికి ఆమెతో మాట్లాడాలని వుంది.

ఇట్టరూ గడ్డిలో కూర్చున్నారు. సాయంత్రం ఆరు కావాస్తూంది.

“మీకు ప్రాన్వ్యఫర్ అయిందన్నారు?”

“లేదు. నేనసలు సేల్స్టాక్స్ లో పనిచేయటంలేదు.”

ఆమె విస్తుభోయి అతని వేపుగా చూసింది. అతడిమీ దాచలేదు.

పంచం గురించి, తను ఆడిన నాటకం గురించి, అమె బ్రాసైజ్ బెయ్లుక్షపడం గురించి చెప్పాడు.

ఆమె దిగ్ర్యాంతితో విస్తుది.

అతడు ‘34’ అని చెపుతూంటే - అమె సిగ్గుతో తల బాగా క్రిందికి రించేసుకుంది. అప్పుడే సూర్యుడు అన్నమిస్తున్నాడు. ఆ ఎవ్రటి వెలుగు, రౌంటిషమయిన ఆమె మొహం మీద మరింత ఎవ్రగా ప్రకాశిస్తోంది.

ఆ భంగిమ ఎంతో ముచ్చటగా వుంది. అప్పుడే ఒక దురదృష్టమైన సంఘటన జరిగింది.

ఆ పార్కుకి రెయిలింగ్ వుంది.

అవటలివేపు కోడ్.

శీలక్ష్మికి కూడా మధ్యాహ్నం నుంచి మూడ్ బాగ్గోలేదు. ప్రేమించిన తప్పాన్ని వదిలి వచ్చి, ఇలా తప్పు చేసేనా అని మొట్ట మొదటిసారి అనుకుంది. ఇంట్లో వుండబుద్దికాలేదు.

పాపంగి వని కల్పించుకుని బయటకు వచ్చింది. రెయిలింగ్లోంచి లోనికి చూసిన ఆమెకి పార్కులో ఆ దృశ్యం కనబడింది. అతడు తెచ్చున్నాడు. ఆమె కాళ్ళచుట్టూ చేతులు ముదుచుకుని, మోకాళ్ళిపగడ్చం అన్నమని వింటోంది. వెనకే ఎవ్రటి సూర్యబీంబం.

చాలా అధ్యమమైన దృశ్యం అది!

ఆమెకు తప్ప!

* * *

దాదాపు గంటనించి ఆ చీకట్లో ఎదురుచూస్తున్నాడు బుచ్చిబాబు. అగ్రిఫోట జనకుడి ఇంటి ఎదురుగా-
కిళ్ళికొట్టు వెనుక నిలబడి....
ఆయనింకా బయటకు రాలేదు.

యందమూరి వీరేంద్రాచార్య
బుచ్చిబాబుకి చాలా టెన్సన్గా వుంది. ఇది అనుకున్నట్లు జరుగుతుదా?
అగ్నిహంత్రుడు రెడ్ హెండెగొ పట్టుబడతాడా? పట్టుబడినా తనకి 'ఆ' కారణా
సాయం చేయడానికి వప్పుకుంటాడా?

రకరకాల ఆలోచనలు.

ఏడున్నర అయింది. కాలం నెమ్ముదిగా గడుస్తున్నట్లు అనిపించింది.

అనుకున్నది అనుకున్నట్లు జరక్కపోతే చాలా కష్టం. మరోవైపు గడు
దగ్గర పడుతోంది.

అనవసరంగా ఈ అగ్నిహంత్ర జనకుడి చుట్టూ తిరిగి తన వైపు చేసుకుంటు న్నాన్నా అనిపించింది బుచ్చిబాబుకి. కానీ మరోవారుం ఏ
కనబడటంలేదు. ఒకవేళ తన పథకం ఘలించకపోతే సడిసముద్రంలో ఘన
మునిగినట్టే.

అతడి ఆలోచనలను థంగపరుస్తూ అగ్నిహంత్రుడు కనపడాడు. బుచ్చిబా
రోవాలు నిక్కమ్మాడుచుకున్నాయి. అగ్నిహంత్రుడు గుమ్మం దగ్గరే నిలచి భూ
ఇటూ చూసాడు. తరువాత నెమ్ముదిగా మెట్లు దిగి చీకట్లో కలిసిపోయాడు.

బుచ్చిబాబు అతడినే అనుసరించసాగాడు.

అగ్నిహంత్రుడు ఎక్కుడా వెనుదిరిగి చూడలేదు. తనని ఒకరు పో
అవస్తున్నారనే ఆలోచనే లేదు. గబగబా నడుచుకుంటూ మెయిన్ రోట్టుమీ
ప్రవేశించాడు. అప్పుడే ఇంటర్వెల్ అవ్వడంతో ధియేబర్ దగ్గర జనం ఎక్కపో
వున్నారు. అందులోనూ అయిదారు ధియేబర్లు వున్న కూడిలి అది.

వెనుకే నడుస్తున్న బుచ్చిబాబు ఆలోచన్న క్రితం రోజులోకి వెళ్లాయి.

పారుల్లో అతడు సీతకి అంతా చెప్పాడు. ఏ పరిస్థితిలో తను ఇంచు
ఇరుక్కుపోయాడో వగైరా.

అమె అంతా విస్మయి. ఒకవైపు సిగ్గు. ఒకవైపు జాలి. అంత ప్రో
అతనన్నాడు - "ఈ పరిస్థితుల్లో నాకు సాయం చేయగలవారు మీరిక్కే
ప్లైజ్..... చెప్పండి. మీ తండ్రిగారి ఒక్క బలహీనత చెప్పండి"

అమె సమాధానం చెప్పలేదు.

"ఇలా అడగడం తప్పని నాకు తెలుసు. కానీ నేను అన్ని విధా
ఇరుక్కుపోయాను. నన్ను రక్కించగలిగింది మీరే".

"నేనేం చెయ్యగలను"

"ప్రతి వ్యక్తికి ఒక బలహీనత వుంటుంది. అదేంటో చెప్పి మీ సాస్ఫో
దగ్గర అయ్యేలా చేయండి చాలు."

చెప్పు మైనన్ డబ్బు

ఆమె అయ్యామయంగా చూసింది.

"వాస్తు ప్రయత్నించాను. జ్యోతిష్యం తై చేసాను. ఏమీ లాభం లేక
చెయింది. మీ నాస్సగారు మందుకొట్టరు. పేకాట అలవాటు లేదు. లంచాలు
చీమక్కురు"

"అవును నాకు తెలుసు".

"పరెలా ఆయనకు దగ్గరవడం?"

"పీటిర్యారా ఆయన్ని కొనయ్యాలనుకుంటున్నారు" చురుగ్గా అడిగింది.
"లేదు. అప్పార్థం చేసుకోకండి. ప్లైజ్" అన్నాడు.

"మానస్సగారు చాలా రూల్స్ మనిషి. ఆయన ఇలాంటి వాటికి
చీమక్కురు."

"నాకు తెలుసు. అందుకే మీ సాయం అడుగుతున్నాను. మామూలు
పరిశీలనల్లో అయితే నేను ఈ సిద్ధాంతాన్ని నమ్మేవాడిని. కానీ నా కొత్త మిత్రుడు
గాంచి ఒక కొత్త సూత్రం చెప్పాడు. దానికి నన్నె ఉదాహరణగా చూపించాడు.
ఎందుల్లా..." ఆగాడు. "బక్క బలహీనత చెప్పండి చాలు. ఆయన సాప్రాజ్యం
రోకి నేను చొచ్చుకుపోతాను. లేకపోతే..... లేకపోతే నా జీవితం ఇక్కడితో
ఇఱు."

ఆమె అతడివైపు భయంగా చూసి "తరువాత ఏమీ గౌడవ జరగడుగా?
సస్మారి ఓట్టోగం పోదుగా?" అంది.

"నేను ప్రయాణం చేసి చెబుతున్నాను. అటువంచిదేమీ జరగడు. నేను
ట్టు ఎగ్గట్టి మీ తండ్రి గారి మీదకి నేరం తీసుకొచ్చే ప్రయత్నం ఏది చేయను.
ఈ ప్రయత్నం నమ్మండి" సిన్నియర్కగా చెప్పాడు.

అప్పుడామె చెప్పింది తండ్రికున్న ఒకే ఒక బలహీనత.

* * *

అగ్నిహంత్రుడు మెట్లు ఎక్కాడు.

అక్కడంతా రవ్వగా వుంది. జనాన్ని చోటుచేసుకుంటూ బుచ్చిబాబు
ఇంపలికి ప్రవేశించాడు.

అగ్నిహంత్రుడు జేబులోంచి పర్సు తీసాడు. అందులోంచి నోట్లు బయటకు
ట్టుందా బుచ్చిబాబు ఇక ఆగలేదు. నెమ్ముదిగా దగ్గరచేరి "గుడ్ ఈవినింగ్
సార్" అన్నాడు.

మెదవెనుక వంపులోంచి చెవివక్కగా వినబడిన ఆ మూడుమాటలు
ఛైల్సీల్ తగిలాయి. అగ్నిహంత్రుడు ఉలికిపుడి వెనుదిరిగాడు. బుచ్చిబాబు ని
చూగానే అతని మొహం తెల్లగా పొలిపోయింది.

బుచ్చిబాబు మాత్రం ఇదంతా చాలా మామూలుగా, చాలా సాహస్కృతి వ్యవహరంలా తను కూడా జేబులోంచి పర్సు తీసాడు.

నిజానికి బుచ్చిబాబుకి ఆ లాటరీల నంగతి ఏమీ తెలీదు. కేము అగ్నిహంత్రుదితో 'పరిచయం' పెంచుకోవటానికి జేబులోంచి దబ్బుతీసి రోల్ ఆ అటలో ఉత్సాహం ఉన్నట్టు నటించాడు.

అగ్నిహంత్రుడు ఇంకా ఆ ప్రాక్షసంచి తేరుకోలేదు.

పగలంతా పాప పంకిలమైన సంసారబంధాల గురించి హరికథ జేపు సాధువు, సాయంత్రం సానివాడలో పట్టుబడితే ఎలా ఉంటుందో, అలా ఘణి అయిన పరిస్థితి. నిజానికి పాపం ఆయనకి వక్కాడి కూడా అలాటు జేపు కనీ ఈ వ్యసనం మాత్రం ఎలా అలవడిందో గానీ, రోజు కనీం ఈ రూపాయలు పెట్టి ఒక్క లాటరీ టిక్కెట్టుయినా కొనకపోతేగానీ ఆయనకి నిద్రప్పు బుచ్చిబాబు ఆయన ఇజ్యాంది గమనించాడు. ఆయన్ని ఆ ఇజ్యాంది సుఖ తప్పించవలసిన బాధ్యత కూడా తన మీదే ఉన్నట్లు గుర్తించాడు

".... మీకు కూడా జ్యోతిష్యుడు ఇదే చెప్పాడా? సార్" అన్నాడు.

"జ్యోతిష్యుడు చెప్పుడం ఏమిటి?" మొహం చిల్లించాడు అగ్ని

"ఈ వారం నాకు లాటరీ తగులుండని చెప్పాడు. అందుకే వచ్చి ముసలాయనకి ఆధారం దూరికినట్లు అయింది. "అతనవను ఇచ్చే నేనూ వచ్చాను. కేవలం ఒక్కట్టంటే ఒక్కటే టిక్కెట్టు" అని దాన్ని టిప్పణి అక్కడనుంచి గబగబా వెళ్ళాపోయాడు.

బుచ్చిబాబు తనలో తాను నవ్వుకున్నాడు.

తరువాత పొపువాడివైపు తిరిగి ఎంక్కయిరి చేశాడు.

సింగిల్ నెంబర్ లాటరీ

లక్కాధికారుల్ని భిక్కాధికారుల్ని చేస్తున్న వ్యాపారం! మధ్యతరగాలి రోడ్స్టూమీద నిలచెదుతున్న జారం!

పోలీసులు దైదులు నిర్వహించినా, కోర్టులనుంచి స్టే తెచ్చుకు కొనసాగిస్తున్నమ....ట్టా?

పొపువాడు చెప్పిన దానిని బట్టి ఈ జారం ఆడటం చాలా సుఖం

అయిదు లేక పదిరూపాయలు పెట్టి ఒక లాటరీ టిక్కెట్టు కొని టిక్కెట్టుకి బహుమతి వస్తే లక్ష్మీ, యాష్ట్రోవెలో వస్తాయి. అంతవరకూ ఫ్రాంచ్

ఆ తరువాతే ఉన్నది అనలు తిరకాసంతా!

మనం కొన్న టిక్కెట్టు తాలూకు ఆఖరి అంకె - బహుమతివచ్చిన నెంబరు ఆఖరి అంకె - ఒకటే అయిన పక్కంలో మనం కట్టిన పదిరూపాయలకీ ఎన్నా రూపాయలు వస్తాయి.

ఓడాహరణకి మన టిక్కెట్టు నెంబరు S.H 64932 అయి, ప్రథమ బహుమతి వచ్చి లాటరీ టికెట్ నెంబరు M.K 74942 అయితే రెండింటి ఆఖరు నెంబర్లు (2) ఒకటే కాబట్టి మనకి పదిరూపాయలకీ ఎన్నా రూపాయలు వస్తుందన్నమాట.

చాలా ఆకర్షణీయంగా కనబడే ఈ జారంలో ఆసలు పొయింటు ఏమించే, ప్రతి పది టిక్కెట్లకూ ఒక బహుమతి (ఎన్నా రూపాయలు) వస్తుంది. ప్రథమ బహుమతి పోగా మిగతాదంతా లాటరీ నిర్వాహకులకీ, ఏజంట్లకీ వేళుతుంది.

రాష్ట్ర ప్రభుత్వం ఈ టిక్కెట్ల సిరీసెని 2 లక్షలు అమ్ముతుంది.

మొత్తం రెవెన్యూ : 20 లక్షలు

పీటి ఖర్చులు ఈ విధంగా ఉంటాయి.

సింగిల్ నెంబర్ బహుమతులు : 16 లక్షలు

ప్రథమ, ఇతర బహుమతులు 1 లక్ష

కమీషన్ ఖర్చులు : 2 లక్షలు

మొత్తం ఖర్చు : 19 లక్షలు

ఈ విధంగా రోజుకి లక్ష లాభం వస్తుంది. అంటే సంవత్సరానికి మాచుస్తుర కోట్లు నికరాదాయం.

ఇంత లాభం ఉన్నది కాబట్టి, ప్రభుత్వాలే స్వయంగా దీన్ని నిర్వహిస్తాయి.

భూటన్ లాటరీ, భాగ్యలక్ష్మీ, ఈనాడు, సద్గుర్ న్స్టార్ మొదలైనవి ఈ రెండం లాటరీలు.

ప్రతిరోజు ఈలాటరీ వుంటుంది!

కాన్సు అడ్పుం రుచి చూపిస్తే ప్రజలు ఎలా పరుగుచేస్తారో చెప్పటానికి చి సింప ఉదాహరణ. లాటరీ టిక్కెట్ల పొపుల దగ్గర కొట్టుకు చచ్చే జనమే ఈ కాద్యానికి ప్రతీకలు!!

యందమూరి పీరేంత్రులో పదిమంది కలిసి వంద రూపాయలు పోగేసి, అందులో ఎన్నై పట్ట ఒకరు తీసుకొని, పదిరూపాయలు పొపువాడికి కమీషన్ ఇచ్చి, మిగిలిన ఉభాటాన్ ప్రభుత్వానికి పంచటం కన్నా మూర్ఖత్వం మరొకటి వున్నది?

దీని గురించి రాజకీయ నాయకుల అభిప్రాయాలు కూడా గణప్యుగా ఉన్నాయి. ఒక్క మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్ర ప్రభుత్వం తప్ప మరిండప్పరూ ఈ లాటింగ్ నిషేధించడానికి సుముఖంగా లేరు. మహారాష్ట్ర ఆర్కిటమంత్రి రామార్థ పోట్ అయితే, “ప్రజలకి పెద్ద ఖరేముంది? రోజుకి పది రూపాయలు ఫల్పుష్టి మరుసటిరోజు లాటరీ వస్తుందేమో అన్న ఆశతో రాత్రంతా ఉత్సాహా నిద్రపోతాడు” అని స్టేట్మెంట్ ఇచ్చారు. పైగా తాగుడు, వ్యక్తివారంక్కూ ప్రతక్షప హానికరం అని అన్నాడు.

‘సారా నిషేధించాలి’ అని ఎలగెత్తి అరిచే పత్రికలు కూడా యా ఇచ్చి రిజల్సుని ప్రముఖంగా ప్రతిరోజు ప్రచురించటం విచారించదగ్గ విషయ దీనివల్ల సర్వ్యాలేపన్ పెరుగుతుంది. అడ్వ్యూయిజమెంట్ లాభాలు పస్తు కాబట్టి పత్రికలు వీటిని ప్రచురిస్తాయి. ‘దీన్ని ఆహాచుకదా’ అని పత్రి యాజమాన్యాన్ని అడిగితే, ‘హైకోర్టు ఒప్పుకొండి కదా’ అని సమాధానం! ఈ సారా అమ్మకాలు కూడా చట్టబద్ధమే కదా’ దాన్ని ఎందుకు వృతీరేసిస్తూ అంటే సమాధానం లేదు. కొంచెం ఆలోచించి, వాళ్ళ కూడా ‘ఇది దాఫన హానికరం కాదుకదా’ అంటారేమో!

ఎంత అందమైన ఆత్మవంచన!

సారా కాంట్రాక్టర్లు వ్యాపారం మానెయ్యాలి! తమ పత్రికా వ్యాపార బావండాలి!

కొన్ని వేలమంది ఈ లాటరీ వ్యాపారంమీద ఆధారపడి జీవిస్తున్నాయి మరో వాదన!

ఏది ఏమైనా ఈ ఆలోచన తనకి రానందుకు బుచ్చిబాబు బాధ ఘడ్డ మరుసటిరోజు అగ్నిహంత్రుడు మళ్ళీ వచ్చే సమయానికి ఎలగ్గొ వ్యవహారంలో మరింత విజ్ఞానం నంపాదించి, ఆయనతో స్థాపించాడించుకోవాలని అనుకున్నాడు బుచ్చిబాబు.

పొపువాడిని చార్పు అడిగాడు.

ప్రతిరోజు లాటరీలో చివరి అంకె యొం పచ్చిందో ఒక చార్పు వుటు దాన్ని బట్టి మరుసటిరోజు ఏ అంకె వస్తుందో లెక్కగడతారు. దీనికి రట్ట

ద్రుటించాయి. చివరి మూర్ఖత్వం ఏ లెవెల్లో వుంటే, థియరీ కూడా ఆసెల్లో వుంటుంది.

పొపువాడు ఆ నెల తాలూకు చార్పు ఇచ్చాడు.
అది ఈ విధంగా వుంది.

BHAGYALAKSHMI

తిథి	సోమ	మంగళ	బుధ	గురు	శుక్ర	శని
*	*	2	9	4	6	5
3	1	8	2	7	6	4
8	8	9	1	8	4	3
2	2	2	6	9	3	1
8	5	8	4	6	*	*

బుచ్చిబాబు దాన్ని పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు. అసలిలాటి చార్పు ఎందుకో కట్టికి అర్థంకాలేదు. ప్రతిరోజు ఒక లాటరీ తీస్తారు. అందులో ఒక నెంబరు ఉటుంది. ఆ నెంబరు వచ్చిన వాడికి యాచ్చేవేలు, చివరి అంకె కలిసినవారికి వెన్నై రూపాయలూ యస్తారు. ఇంతరూనికి ఈ చార్పు దేనికి!

అతడు ఆలోచిస్తుండగా పొపువాడు చెవిపక్కన చేరి చెప్పసాగాడు. టచ్చో కార్బియూ - అంటే మంగళవారం చూడండి సార్. రెండు (2) పచ్చింది. రాకి క్రాన్సో మళ్ళీ క్రింద (2) పచ్చింది. అలాగే ఇరవై మూడో తారీభు ఆరు (6) పచ్చింది. దానికి క్రాన్సో మళ్ళీ అరు (6) పచ్చింది.”

“అయితే ఏమిటి?” అన్నాడు బుచ్చిబాబు మొహం చిట్టించి.

“పైన అలా క్రాన్ పచ్చినప్పుడు పక్కనే 2కి ఆపోజిట్టు 7 పచ్చింది. రాకి ఈ రోజు, అంటే ఒకటో తారీభు - ఒకటి (1) వస్తుంది.”

“ఏలా వస్తుంది?”

“ఆరుకి ఆపోజిట్టు ఒకటి కాబట్టి.”

బుచ్చిబాబుకి అతను చెప్పేది ఒక్క ముక్క కూడా అర్థంకాలేదు.

“అపోజిట్టు అంటే?”

“అంకెకి ఐదు కలిపితే ఆపోజిట్టు అవుతుంది. 2 కి 7 ఆపోజిట్టు, 3 కి 8 ఆపోజిట్టు.”

బుచ్చిబాబుకి జాలేసింది.

మొత్తం దేశంమీద!

యండమూరి వీరేణు
తన మొహంలో అలాంటి భావమేమీ కనబడనీయకుండా “ఈ మొత్తంలో ‘సున్నా’ (0) రాలేదు. దానికి ప్రోబబులిటీ ఎక్కువ ఉంచే” అన్నాడు.

“అది కట నెంబరు సార్.”

“కట నెంబరు అంటే?” ఆశ్ర్వర్యంగా అడిగాడు బుచ్చిబాబు.

“ఒక్క నెంబరు నెలల తరబడి రాదు. అరవై డబ్బుయి రోజుల ప్రాణిల ఏందుకు?”

“కొందరు కష్టమర్లు ఈ రోజు పదిరూపాయలు అడితే, రోజు నెంబరు మీద ఇరవై ఆడతారు. మరుసటి రోజు నలబై ఆడతారు. ఎప్పుడై ఆ నెంబరు తగిలితే లక్షలలో లాథం వస్తుంది” అన్నాడు పాపవాడు.

“కానీ వేలల్లో పెట్టుబడి పెట్టాలికడా?”

“వేలా?” ఉద్దేగంగా అన్నాడు పాపవాడు. “లక్షల్లో పెట్టాలి నీ జిల్లు పొలాలు తాకటుపెట్టి ఆడతారు. మొన్నే నెల్లూరులో ఒకాయన సున్నా మీద రెండు లక్షలు ఆడాడు* రాలేదు. పాపం నాశనప్పేయాడు.”

బుచ్చిబాబు ఆ ఛార్టు పట్టుకొని ఇంటికి బయల్సేరాడు. మామూల్యాలీనే లాటరీ వెనుక ఇంత కథ ఉండని అతడికి ఇప్పటి వరకూ తెలీదు. ఈ ఛార్టువైపు చూసాడు. సున్నా నుంచి తొమ్మిది వరకూ రకరకాల నెంచ్చులు

మొత్తం పది అంకెలు,

అందులో రోజుకి ఒకటి!

వీదో ఒకటి.

దాన్ని పట్టుకోవటం ఎలా?

‘అర్ధప్పం’ లాథంలేదు.

రోజు రెల్లించుకుంటూ వెళ్తే అసలు లాథంలేదు. ఆ రకంగా ఇయి పదిహేను రోజులమ్మేసరికి మొత్తం మూడు లక్షల దాకా పెట్టుబడి పెట్టిపోవుంటుంది. పదిహేను రోజులలో మనం కట్టిన నెంబరు రాకపోయే గేచాలా వుంది. ఉదాహరణకి ‘7’ గత 21 రోజులుగా రాలేదు. ‘2’ గత రోజులుగా రాలేదు.

మరెలా?

* ఇది యదాధ సంఘటన

147
క లాటరీల సంగతి అలా వుంచితే, అగ్నిపోత్రుడుని ఎలాగైనా దగ్గర పేకోవాలంటే వీదో ఒకటి చేయాలి.

బుచ్చిబాబు అలోచించసాగాడు.

ఎక్కడో వీదో మెలిక వుంది.

ఎక్కడో దీనికి సాల్యూపన్ వున్నట్టు కనబడుతుంది.

పది రూపాయిలకి ఎన్నట్టే రూపాయిలు

పది అంకెలలో ఒక అంకె.....

అఠడి మెదడు కంప్యూటర్ కన్నా వేగంగా ఆలోచిస్తోంది.

బుచ్చిబాబు ఇంటికి చ్చేసరికి లోపల్చుంచి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. అఠడికి ఆశ్ర్వర్యం వేసింది.

విపాం జరిగిన తరువాత దాదాపు బంధువులందరూ తమని చుట్టూ ఉన్నాడు.

ఒకరకంగా చెప్పాలంటే వాళ్ళు మీద కని తీర్చుకోవడం కూడా తన ఈ సంపాదనకి కారణం?

పురి తీలక్కి ఎవరితో మాట్లాడుతోంది?

“మీరు స్వార్థమైన అనుకుంటాను” తీలక్కి కంరం.

“మీ కెందుకు ఆ అభిప్రాయం కలిగింది?”

“మీ ప్రాచీ చూస్తే అలా అనిపించింది.”

బుచ్చిబాబు కిటికీలోంచి తొంగి చూశాడు. స్వార్థగా వున్న ఒకబ్బాయి జ్ఞాన ఎక్కు కొవ్వుత్తి పట్టుకొని మెయిన్ చెక్ చేస్తున్నాడు.

అఠనితో తమకి పరిచయం లేదు. పక్కింటి కుల్రాడు. తీలక్కితో నవ్వుతూ ఉచ్చాదున్నాడు.... “మీరు దాస్టర్ అనుకుంటాను.”

“మీకెందుకు అలా అనిపించింది?”

“మీ ప్రశ్నక్క చూస్తే అనిపించింది” ఆ అబ్బాయి అంటున్నాడు.

బుచ్చిబాబికి వళ్ళ మండిపోయింది. ఒకబ్బాయి అవ్వాయి యిలా గొండకుంటున్నారంటే, ప్రేమకు అది మొదటిమెట్టు అన్నమాట.

ఇద్దరూ అలా మాట్లాడుకుంటే ఎవరితో ఏమీ అభ్యంతరం లేదు. కానీ, ఇములో ఒకరు తన భార్య అయితేనే కష్టం.

“మీరు ఖియర్స్ సబ్బు వాడతారా? ఎందుకు?... మీ మొహం నాజూగ్గా పెసిపేరుంటేనూ” “మీరు కాల్టెట్ టూత్ పేస్తు వాడతారా?”

.... ఎందుకు? మీ పక్క అంత తెల్లగా వుంటేనూ” “మీ అష్టగ్రస్తి మీగడంబే ఇష్టమా? ఎందుకు? మీరు మీగడ తరగలా వుంటేనూ?”

ఇవన్నీ మొదటి సైప్పులు. కురాదు తెలివైనవాడయితే శాందర్గా రూపి సైప్పు వేసేటడు. “మీరు పచ్చి దోసకాయలు బాగా తింటారా? ఎంటు.... వద్దులెంది. చెప్పే బాగోదు ...” చెప్పండి. ప్లైజ్ ప్లైజ్ అమృత ఆశ-మరి నాకేమిసారు ఏం కావాలి? చెప్పుక తప్పదంటారా? ఓంగా నేనిలా చెప్పలేను. చెవిలో చెప్పాను ఊ చెప్పండి. (రఘుస్థాని) చెప్పను. పచ్చి దోసకాయలు తింబే ఏమవతుందో చెప్పనా నాకే కాకా చెప్పనా?”

..... ఇలా సాగుతుంది సంభాషణ.

ప్రేమికులిద్దరూ మరి టేస్టులేని దూరదర్శన్ సటులయితే సాధుమరో విధంగా వుంటుంది - “మీరీ కోజు చాలా అందంగా వున్నారుయి హి...హీ”

ఆ అమ్మాయి (కంగారుగా) : అయ్యా ఏమైందండీ ఎందుకా డుడు అతను : దుఃఖం కాదండి నేను నవ్వేను.

అమ్మాయి : క్షమించండి. అపార్థం చేసుకున్నాను. (సన్ముతుంది)

అతను : నవ్వుతారెందుకండి, క్షమించమన్నప్పుడు జాలీగా ఉండాకదా! పోన్నెంది. ఒక అసలు విషయానికివస్తే - నేను మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నాను నుట్టి మల్లెత్తిగలాటి మీ నడుము, రావి ఆకుల్లాటి కట్ట, గుండ్రంగా కిట్టిలాంటి నోరు (అని కంగారుగా) అయ్యా ఏమైందండీ - కడపుసప్పు

అమె : కాదండి

అతను : మరి వికారంగా వుందా? అలా అయిపోయారేమిటి? ప్రేమి తిరుగుతున్నారేమిటి?

“సిగ్గుతోనందీ” అని మరింత సిగ్గుపడుతుంది.

ఇద్ద దూరదర్శన్ ప్రేమ.

.... బుచ్చిబాబుకి తనమీద తనకే కోపం పచ్చింది. పెళ్ళాం మిట్టి కుర్రాడితో కబుర్లు చెపుతూంబే తను గుమ్మం పక్కన నిలిపి క్రొపి అమ్మాయిలో ఏ విధంగా మాట్లాడతారూ” అని సెర్పి చేస్తున్నాడంబే ఈ ఇడియట్ మరొకడు వుండడు.

లోపల అబ్బాయి అంటున్నాడు -

“పూర్ణజ్ బాగానే వుందండి, బహుశ బయట పోల్ మీవే తో వుంటుంది.”

“అంతే అయ్యుంటుందండీ. కానీ ఎలా? నాకు చీకట్టో భయమే ... ఎమన రావటం కూడా ఆలస్యమవతుందనుకుంటాను.”

“కానేపు కూర్చుంటానులెండి.”

బుచ్చిబాబు వంట్లోంచి ఆవిర్లు రావదం మొదలయ్యాయి.

శ్రీలక్ష్మి అంటోంది... “అనవసరంగా మీకు శ్రమ ఇస్తున్నానేమో”

“భరేవారే. మీలాంటి అందమైన అమ్మాయితో మాట్లాడటం శ్రమ మిటండి. ఇట్టిప్పజర్. అయినా కరెంటపోతే కంగారెందుకండి. మీరే వీస్యుహనంగా ఎలిగిపోతోంటే.”

“భరే మాట్లాడతారే మీరు”

ఇక అలస్యం చేస్తే శృతిమించే ప్రమాదం వుందనుకున్నాడు. మొహం పురించింది. శ్రీలక్ష్మి తనకింత అన్యాయం చేస్తుందనుకోలేదు. పెళ్ళికిముందు శ్రీ ప్రేమలో వున్నప్పుడు తనతో కూడా యిలానే మాట్లాడింది.

రలుపు దగ్గిర అలికిడైతే ‘ఎవరూ’ అంటూ తిరిగింది శ్రీలక్ష్మి. “నేనే”

“మీరా! రండ్రు: కరెంటు పోయింది.”

“తెలుస్తునే వుందిగా”

“అన్నట్లు మీట మిస్టర్ ప్రతాప్. మన పక్కింట్లో వుంటారు. ఇంజనీరింగ్ లోర్ ఇయర్.”

“గ్లాడ్ టు మీట యు” చేయి సాచుతూ అన్నాడు స్టార్టగా వున్న ఆ కూరు. ఒక చేత్తో కొవ్వొత్తిని దివ్వెలా పట్టుకుని మరో చేయి ముందుకు లెచింపి రస్సర్లూ వున్నాడు.

‘ఈ ప్రపంచంలో నేను కలుసుకోవడానికి గ్లాడ్గా ఫీలవని ఏకైక వ్యక్తికి ప్పు’ మనసులో అనుకుంటూ ప్లేక్ హోండ్ ఇచ్చాడు.

“నేను వెళ్ళిపోను” అని ఆ కుర్రాదు వెళ్ళిపోయాడు.

అతను వెళ్ళిపోయాక బుచ్చిబాబు శ్రీలక్ష్మితో అన్నాడు - “నాకు జాగివి ఇషం ఉండదు.”

అమె బిత్తరపోయి - “మీకు ఎలాంటివి ఇషం ఉండదు?” అని పీంచి.

“ఇలా పక్కింటి కుర్రాళ్తో పూర్ణజ్ వేయించడం” కసిగా అన్నాడు.

“చీకట్లో నాకు భయమంది” అమాయకంగా అంది. ఆప్యేచ్ ఈ నోరు జారానీ అతడికి తెలిసింది. ఆమె దాన్ని గుర్తించనందుకు సంతోషి ఫీలయ్యాడు.

“చూడు శ్రీలక్ష్మి! ఇలాంటి కుర్రాళ్ళు ముందు బాగానే మాట్లాడు కొడ్దిగా చేటిస్తే చొచ్చుకుపోతారు.”

“అయ్యా నా మనసులో అలాంటి భావమే లేదండి.”

“నీకుండకపోవచ్చు. కానీ వాళ్ళకు అనవసరంగా ఆశలు నేటి అవుతుందిగా —”

“ఇరుగు పారుగు అన్నాక ఆ మాత్రం సాయానికి పిలిస్తే ముందండి?”

“మామూలుగా అడగుచ్చు-దానికి నువ్వు స్టోలు పట్టుకనీ కంటి చెబుతూ ‘భలే మాట్లాడతారే మీరు’ అనక్కుటదు.”

“ఆ మాత్రం నవ్వుతూ మాట్లాడకపోతే వాళ్ళు వచ్చి పసురొచు చేస్తారండి?”

“అంటే నువ్వు నీ చిరునవ్వుని ఎరగా పెట్టి పనులు చేయి కుంటున్నాపన్నమాట. నాకు ఇలాంటివి ఇష్టం ఉండప్పు. నా భార్య నాచి నవ్వుతూ మాట్లాడాలని అనుకుంటాను నేను. లక్ష్మి నన్ను అర్థం చేసుకో వేపేమంటే...”

శ్రీలక్ష్మి తన జాకెటోంచి కాగితం తీసింది. అతడు బీళ్ళపో ఏమిటిది?” అనిదిగాడు.

“ఉత్తరం”

బుచ్చిబాబు అదిరిపడి “అప్పుడే ఉత్తరాలవరకూ వచ్చిందా వ్యషణు ఏమిటి? వాడు ప్రాసిందేనా అది?” అని అడిగాడు రగిలిపోతూ.

“కాదండి. నేను మీకు ప్రాసింది” అని, అతడు ఇంకా ఆశ్చర్యం నీటి తేరుకోకముందే తతడి చేతిలో ఆ ఉత్తరాన్ని పెట్టి అక్కణ్ణించి వెళ్లిపోయింది.

కొవ్వొత్తి వెలుగులో అతడు దాన్ని చదవటం మొదలు పెట్టాడు. ప్రియమైన శ్రీవారికి,

ఈ రోజు సాయంత్రం మిమ్మల్ని ‘ఆ’ అమ్మాయితో పార్చుతో చూసాడు మీరింటికి వచ్చాక నేనా విషయం ప్రస్తావించాననుకోండి. పీరుపూ - “ఇన్నీ మామూలే. ఆవిడతో నాకు అనవసరం వుంది. అందుకే పాపి తీసుకెళ్ళాను” అని. దానికి నేనంటాను “అనవసరం ఉంటే మామూలు

అడగుచ్చుకడండి. పార్చుకి తీసుకెళ్ళడం ఎందుకు?” అని! మీరంటారు - “ఆ మాత్రం చిరునవ్వు ఖర్చుపెట్టుకపోతే వాళ్ళు పనులు చేయరోయ్” అని. నాకు మీమీద కోపం వస్తుంది. “పస్తు చేయించుకోవడం కోసం చిరునవ్వులు ఖర్చుపెట్టడం దారుణం” అంటాను. మీరు నాకు అభయమిస్తున్నట్టు - “నా మనసులో ఏమిలేదు. నువ్వేం కంగారు పదనవసరం లేదు” అంటారు. “మీ మనసులో ఏమి లేకపోవచ్చు. అనవసరంగా ఆ అమ్మాయికి ఆశలు కల్పించడం ఎదుకు?” అని వాచిస్తాను. మీరు నా దగ్గిరగా వచ్చి నాకు బోధించడం మొదలు పెడతారు. హ్యాపారంలో ఏ యే వ్యక్తులతో, తప్పని ... స ... రి పెరిశీతులలో ఎలా మాట్లాడవలసి వస్తుందో - సీరియల్ కథలా విచించి చెప్పి నన్ను అర్థం చేసుకొమ్మంటారు. నా పిచ్చుక బుర్రకి అర్థంకాదు. “మీరు నా దగ్గిర తప్ప మరెవ్వరి దగ్గరా నవ్వుతూ వుండటం నాకిష్టం వుండడండి” అంటాను. మీరు నన్నోసారి జాలిగా చూస్తారు. “సువ్వింకా చాలా ఎదగాలి” అంటారు. “ప్రతీదాన్ని సంకుచిత దృష్టితో చూడకుండా అవతలి వ్యక్తి మీద నమ్మకం పెంచుకోవాలి” అని ఉచిత సలహా పారేస్తాను.

ప్రియమైన శ్రీవారూ,

పీరిలా వాదించడానికి పీల్లేకుండా, నేనే ఉత్తరం ప్రాసి, మీరు వచ్చే లైమ్కి మెయిన్ ఆఫ్ చేసి, పక్కింటి కుర్రాణ్ణి పిలిచాను. కరెక్కగా నాకే సమాధానాలు రావాలో అవే ప్రశ్నలువేసి రాబట్టాను. ఇవ్వడు చెప్పింది-పార్చుకి ఆ అమ్మాయితో ఎందుకు వెళ్లారో”.

గిలిలోకి ఒకపొరిగా వెలుతురు వచ్చింది. తెల్లగా పాలిపోయిన పెంచుతో ఉత్తరం చదువుతున్న బుచ్చిబాబు ఉలిక్కిపడ్డాడు. శ్రీలక్ష్మి మెయిన్ లైమ్ నిలించి నవ్వుతూంది. “...ఆ ఇంజనీరింగ్ కుర్రాడికి మెయిన్ ఆఫ్ ఐఎస్ఎంది. ఫ్యాజ్ పోయిందో కూడా తెలీదండి పాపం” అంది నవ్వుతున్నాడు.

బుచ్చిబాబు ఆ మాటలు పట్టించుకోలేదు. తనని ఎక్కడ కొట్టాలో వేళ్ల కొట్టిన భార్యని చూసి ఒకపైపు ఉక్కోపం వచ్చినా, మరీపైపు ఆమె గెలిపిశేలకి మతిపోయింది. “నేను కాదు శ్రీలక్ష్మి, నిజంగా నువ్వు నొప్పించరబ్బుకుంటే ఇరవై లక్ష్మేమిటి - ఇరవై కోట్లు సంపాదించగలవు” అనుస్తాడు మనసులో.

యందమూరి బీర్చెన్డాన్
ఆమె అతని దగ్గరగా వచ్చి, “ఇప్పుడర్థమైందా ప్రేమ అంటే ఏమీ
అంది. సమాధానం చెప్పలేదు అతడు. ఆమెని గాలిలోకి అలాగే కీ
బెడ్రూమలోకి తీసుకెళ్ళాడు.

పెద్దగొడవ జరిగిన తర్వాత కలినే కలయిక వాళ్ళకి ఎప్పుడు
అద్భుతమే.

* * *

అకస్మాత్తుగా నిద్రలోంచి మెలకువ వచ్చింది శ్రీలక్ష్మీక్కి.

బుచ్చిబాబు లైటు వెలుతురులో సింగిల్ నెంబర్ ఛార్ట్ పరిశీలిస్తున్నాడు
రాత్రి గొడవ జరిగిన తరువాత జరిగిన ‘గొడవ’కు వట్ట వీ
పుండులూ వుంది. అయినా అంత రాత్రిపూట అతడేం చూస్తున్నాడు ఈ
ఉత్సుకతతో వెళ్లి పక్కన కూర్చుని అతని భుజాలచుట్టూ చేతులు వీ
మెదపక్కనించి ఆ కాగితం వేపు చూసింది.

ఆ చార్ట్ నెండా నెంబర్లున్నాయి.

“ఏమిటని?” అనడిగింది.

“ఇంతకుముందు చెప్పలేదా?”

“ఉపశా”

“సింగిల్ నెంబర్లు. సున్నా సుంచి తొమ్మిదివరకూ ... ప్రతిరోజు చి
నెంబరు లాటరీ తీస్తున్నాడు. పదిరూపాయలు కదితే ఆ నెంబర్లోనే ఎన్ని
రూపాయలు వస్తున్ది. జనం ఆ పిచ్చిలో లక్షలు పోగొట్టుకుంటున్నారు.”

“పోచేమి చేస్తుంది. లాభం రావడానికి ప్రోబబులిటీ సార్! ఎన్నివెంటులే కదా” తేలిగ్గా అంది.

“బకరకంగా అంతే. కానీ ఈ రోజు పది, రేపు ఇరవై, ఎల్లండి సార్
కట్టామనుకో. ఏ రోజు లాటరీ తగిలినా వేలలో లాభం వస్తుంది” ఇన్నాడు

“కానీ పదిహేను రోజులపాటు మనం కట్టిన నెంబరు రాకోసీ
పదహారో రోజు 33 వేలు కట్టాల్చి వుంటుంది. ఆ రోజు నాటికి షైఫ్టు
అరవై అయిదు వేలదాకా మన పెట్టుబడి వుంటుంది” అందామె రెక్కు క్లీప్
క్లీప్ అర్థాన్ని వేలదాకా మన పెట్టుబడి వుంటుంది”

“కానీ ఈ చార్ట్ చూస్తే ఒక్కో సారి ఒక్కో నెంబరు నెలరోజుల రా
కూడా రాలేదు. దాన్నే ‘కట్ నెంబర్’ అంటారట. నెలరోజులు అయ్యామి
అరు కోట్లకు పైగా పెట్టాల్చి వుంటుంది. అలాగే ఆస్తులు అమ్ముకున్నారు
కూడా వున్నారట” అతను గాఢగంగా శ్యాసించాడు. “... ఎక్కడో దీన్ని కీ
చెయ్యుచ్చని నాకు అనిపిస్తోంది ఎక్కడు?”

అందు ఆ చార్ట్ పంకే చూస్తున్నారు.

పది నిమిషాలు గడిచాయి. గంటయింది.

శ్రీలక్ష్మీకి బోరు కొట్టింది.

బుచ్చిబాబు ఆ చార్ట్ వైపు దీర్ఘంగా చూస్తూ కూర్చున్నాడు. ఏదియోలో
సింగా చూస్తున్నట్లు ఆ కాగితంకేని అలా తదేకంగా చూస్తూ వుండటంతో
శ్రీలక్ష్మీకి విం చెయ్యాలో తోచలేదు.

“ఏముంది ఆ అంకెల్లో? అంతనేపు చూస్తున్నావు?” అంది.

అతడు మాటల్లాడలేదు. ఆమె వెళ్లి పడుకుని నిద్రపోయింది.

దాదాపు గంట అయ్యాక అమెకి మెలకువ వచ్చి చూస్తే అతడు లెక్కలు
కుఠూ కనిపించేడు. చుట్టూ కాగితాలు ఉండలుగా పడి వున్నాయి. ఆమె
శీర్ఘంగా అతడి దగ్గరికి వచ్చింది. అతడు ఏకాగ్రతతో పనిచేసుకు పోతున్నాడు.
కాగిం నిండా అంకెలు, కొట్టివేతలూ వున్నాయి. “ఏమిటి మరీ సైంటిస్టులూ
పనిచేస్తున్నావు” అందామనుకుని మళ్ళీ అతడి ఏకాగ్రత భగ్గం చేసినట్టు
షుండని మానేసింది.

కొంచెం సేపలికి అతడు పెన్ను కిందపెట్టి ఒళ్ళు విరుచుకుంటూ
“ఒప్పుటర్ కావాలి” అన్నాడు.

ఆమె అదిరిపడి “... ఏమిటి?” అంది.

“ఇంకా కొంచెం లోతుగా వెళ్లాలి. మన మేధాశక్తి సరిపోదు” అన్నాడు.

“ఒప్పుడు తైం ఎంతయిందో తెలుసా? ఒంటిగంట. అర్థరాత్రి
ఒంగింటికి కంప్యూటర్ ఎక్కడ దొరుకుతుంది? శుభ్రంగా పడుకో రేపు
చుస్తోవుచులే.”

“రేపు ఎటువంటి పరిస్తితుల్చేనే పరమానందంగారికి దీన్ని చెప్పాలి.
రైటేడు. నువ్వు పడుకో” అని మళ్ళీ లెక్కలో మనిగిపోయాడు.

ఆమెకి పడుకోబుధి కాలేదు. అతడిని చూస్తే ఆమెకు జాలేసింది. మరో
షైఫ్టు ముచ్చబేసింది కూడా. పనిపట్ల అతనికున్న సినియారిటీ ఒకచే కాదు.
ఒకదిలో చిన్నపిల్లలడి సైజం ఆమెకు నచ్చుతుంది. ఒక పిల్లాడు ప్లాస్టిక్ ఇల్లు
క్రీటపుడు కూడా ఎంతగా మిగతా ప్రవంగాన్ని. పనులని పడిలిపెట్టి
చేస్తోడే అలా పనిచేస్తాడు అతడు. మిగతా వాళ్ళకి ఇంత్రిస్టు కలిగించే విషయా
రీటే అతడికి ఉపాధ్యాత్మ కిలిగించవు. ఇల్లు, వని, పనిలేకపోతే తన గుండెల్లో
కిపెట్టుకుని అలోచిస్తూ పడుకుంటాడు. ఏ భార్యకయినా అంతకన్నా
కావాలిందే ముంది?

యందమూరి వీరేంద్రా
ఉన్నట్టుండి అతడు 'వచ్చేసింది' అని అరిచాడు. ఆమె ఆస్క్రా
ముందుకు వంగి 'ఎలా?' అని అడిగింది.

అతడు విపరించాడు. "మొత్తం 10 నెంబర్లు. అందులో ఒక నెంబ
మీద లాటరీ కట్టి పెట్టుబడి అది వస్తే మన పదిరూపాయలకు - ఎన్ని
రూపాయలు ఇస్తారు. అంతేకదా!"

"అపును. గెలవటానికి నూటికి మనకి 80 ఛాన్సులు, వాడికి నూటి
నూరు ఛాన్సులు" అంది.

"కాని వాడికి లేని అద్భుతంటేజి మనకి ఒకటి పుండి. మనమేం
దబ్బు కట్టాలంటే అంత కట్టి, వాడినుంచి దానికి ఎనిమిది రెట్లు అడగవచ్చ
ఏ రోజు కావాలంటే ఆ రోజు క్రషివచ్చు. ఈ రోజు వద్దుకుంటే ఆ రోజు
మానెయ్యవచ్చు. వాడు అలాకాదు. ప్రతి రోజు పాపు తెరచి ఏ కష్టము
ఎంత బెట్టింగ్ వేస్తే అంతా తీసుకోవలసిందే."

"అపును. అది అందరికి తెలిసిందే. ఇందులో స్నేహాలిటీ ఏముంది?"

"ఆలోచించగలిగితే పుండి. జూదంలో ఎప్పుడూ అవతిపాశి
బలహీనతలు మనకి లాభం తెచ్చే పాయింట్లు అపుతాయి. మనలో పదిమిమికి
అశచూవి ఎనిమిదిరెట్లు ఇచ్చి మిగతా రెండు రెట్లు వాడి జెబో
వేసుకుంటున్నాడు. మనని ఘ్రాణ్ చేస్తున్నాడు. వీడిని పట్టుకోవాలంటే ఆ రోస్టా
లోంచే దెబ్బకొట్టాలి. నువ్వు చార్టుని జాగ్రత్తగా గమనించు. వాడికున్న నెంబర్లు
ఎన్ని? సున్నా నుంచి తెచ్చిది వరకూ ... మొత్తం పది! అందులో రెండు కో
నెంబర్లు అనుకున్నా, మిగతా ఎనిమిదిర్లో ఏదో ఒక నెంబరు ప్రతిరోజు
ఇవ్వాలి. ప్రోబబలిటీ ప్రకారం ఒక నెంబరు ఈ రోజు వస్తే, మళ్ళీ తీపిట్టే
రోజు రావాలి. అంతేకదా!"

"వాడు రెండు నెంబర్లు దాచేసి, మిగతావి ఇవ్వటం మొదలు పెడిసి
అంతే" అంది.

"ఈ చార్టు చూడు" అన్నాడు.

ఆది	సోమ	మంగళ	బుధ	గురు	శుక్ర	శని
1	5	2	5	7	7	8
6	4	8	2	7	8	4
0	5	8	0	6	1	2

"ఇందులో 3,9 కట్ నెంబర్లు. ఎవరైనా కష్టమర్లు ఒకే నెంబరు మీద
రెట్లిస్తూ అడుతున్నారంటే దాన్ని కొంతకాలం ఆపుచేస్తాడు లాటరీవాడు.
కష్టమర్ల దగ్గర దబ్బులయిపోయేవరకూ ఆ నెంబర్ ఇప్పుడట. దాన్ని కట్
సెంబర్ అంబార్."

తీలక్కి వింటోంది.

"మొత్తం ఇరవై ఒకర్కోజు వచ్చిన రోజువారీ నెంబర్లు అవి. 1
సెందుసార్లు, 2 మూడుసార్లు, 4 రెండుసార్లు ... ఇలా వచ్చాయి. ఒకే
సెంబర్మీద రెట్లిస్తూ పోతే, చాలా పెట్టుబడి పెట్టాలి. ఉదాహరణకి 1 అంకమీద
పరిమాపాయలు కాసేమనుకో, పదిరూపాయలు మెదటిరోజు వస్తాయి. మళ్ళీ
20 రోజులవరకూ రాలేదు. అప్పటికి మన పెట్టుబడి పది లక్ష్లుదాకా కావాలి.
అది ఇంపాజిబర్. అన్ని టీకెక్కట్లు మనకు అమ్మడు కూడా."

"అందుకని?"

"అందుకని నేనోక కొత్తరకం చార్టు తయారుచేశాను" అంటూ
చూపించాడు. "ఈ లెక్కన ప్రతిరోజు టీకెక్కట్లు కొనాలి. ఒకే నెంబరు మీద..."

రోజు	టీకెక్కట్లు	ధర	మొత్తం	లాటరీ వస్తే	నికరలాభం	పెట్టుబడి	రాబడి
1.	1	10	10	80	70		
2.	1	10	20	80	60		
3.	1	10	30	80	50		
4.	1	10	40	80	40		
5.	2	20	60	160	100		
6.	2	20	80	160	80		
7.	2	20	100	160	60		
8.	2	20	120	190	40		
9.	3	30	150	240*	90		
10.	3	30	180	240	60		
11.	3	30	210	240	30		
12.	4	40	250	320	70		

“పన్నెండో రోజు నాటికి మన మొత్తం పెట్టుబడి రెండువందల యాభై రూపాయలు. ఈ లెక్కన ఇరవయ్యా రోజు నాటికి వెయ్యి రూపాయల క్నూ ఎక్కువ అవడు. ఏ నెంబరయినా, కట్ నెంబర్ కాకపోతే అంతకన్నా ఆలస్యం అవడుకూడా. ఒకవేళ నలబైరోజులు ఆలస్యం అయినా మన పెట్టుబడి ఎక్కువ వుండడు. ఇహపోతే వారానికి ఒకసారి సగటున మనం కట్టిన నెఱయి వస్తుందనుకుంటే, 250 రూపాయల పెట్టుబడిమీద వారానికి మినిమా నలభయ్య రూపాయలు లాభం వస్తుంది. అంటే సంవత్సరానికి 800 శాతం లాభం. మొదటి నెలలోనే మనకి మన పెట్టుబడి వచ్చేస్తుంది కూడా...”

“హో!” అంటూ శ్రీలక్ష్మీ గుండనెండా గాలి పీల్చుకుంది. ఆముసమ్మశక్యం కావడంలేదు. “ఇదింత సులభం అయితే ఇంతకాలం అంరూ ఎందుకు ఊరుకుంటారు?” అని అగింది.

“ఊరుకోలేదు. కదుతునే వున్నారు. కానీ ఛార్టలో నేను చాసించి నట్టు మొదటి నాలుగురోజులూ ఒక టికెట్టుకొని, తర్వాత పెట్టుబడి పెంచడంలేదు. రెండోరోజే రెటైంపు చేస్తున్నారు. వీలయినంత త్వరగా లాభాలు సంపాదించాలన్న ఆశతో, త్వరగా డబ్బుంతా ఖర్చుపెట్టేసి ఎగ్గాస్తే అయి పోతున్నారు. పదోరోజుకల్లా చేతులు ఎత్తేస్తున్నారు. పదకొండోరోజు నెంబ్ వస్తే దుఃఖిస్తున్నారు. ఇందులో కావల్సిందల్లా ఓర్చు... సహనమా...”

శ్రీలక్ష్మీ అతడు తయారుచేసిన ఛార్టువేపు పరిశీలనగా చూసింది. ఆమెకూడా తెలివైందే. ఎందుకో అతడు చెపుతున్న థియరీ అంత సంస్కృతి కరంగా కనిపించలేదు. “సువ్వుచెప్పినట్టు ఒక నెంబరు వారానికో, పదిరోజులకే ఒకసారి వస్తే ఘర్మాలేదు. కనీసం ఇరవై రోజులకు వచ్చినా ఘర్మాలేదు. కనీసం నలబైరోజులపాటు రాలేదనుకో. అప్పుడు ఎంత లేదన్నా పాతికచేలాళా పోతాయి కదా. ఇది రిస్టేషన్ అనిపిస్తుంది” అంది.

బుచ్చిబాబు నవ్వేడు. “ఏ సైంటిస్టు అయినా ఒక ఫార్మలూ కసుక్కుండి మొదటిరోజే అది ఘుల్ ప్రాఫ్ అవడు. మెరుగులు దిద్దాలి. రేపు సాయంత్రం వరకూ టైముంది. ఆధారం దొరికిందికదా ఇక అల్లుకుపోవడమే” అన్నాడు. కాన్నిడెంటగా.

సాయంత్రం ఆరయింది.

పరమానందయ్య పొతు దగ్గరికి వచ్చాడు. ఆతంగా బోర్డువైపు చూశాడు. SE 459063 అని వుంది. అంటే సింగిల్ నెంబర్ (చివరి అంకె) విపింది రెట్లు వచ్చేది “మూడు” అన్నమాట!

తనకి రాలేదు.

అతను నిరాశగా వెనుతిరుగుతూంటే “గుడ్ ఈవెనింగ్ సర్” అని విషపడింది. బుచ్చిబాబు నవ్వుతూ విష చేశాడు. పరమానందయ్య కూడా “గుడ్ మార్టింగ్” అన్నాడు. అయినలో నిన్నటి బెరుకు లేదు. పేకాట, జూదం ఆగడు దగ్గర మనమ్ములు తొందరగా స్నేహితులై పోతారు.

“నీ నెంబరు వచ్చినట్టుంది కదోయ్యి!”

“వచ్చింది సార్” సద్రుతగా అన్నాడు బుచ్చిబాబు.

“ప్పీ! ఈసారి కూడా నాది రాలేదోయ్యి.”

ఇద్దరూ కలిసి నడవటం ప్రారంభించారు. బుచ్చిబాబు అడిగాడు “ఎంత క్షోరు సార్?”

“యాభై రూపాయలు”.

పెద్ద మొత్తమే. రోజుకి యాభై రూపాయలు ... వసే నాలుగువేలు వచ్చి ఉండేది. కానీ యాభై పోయిందన్నది నిబం. మధ్యతరగతి కుటుంబాల్ని ఊసింగర్ నెంబర్లు ఎలా నాశనం చేస్తున్నాయో చెప్పటానికి పరమానందయ్య ఒక సింగ ఉండాపారణ.

“నేను రెండు నెలల నుంచి కదుతున్నాను సార్. ఇప్పటికి అయిదారు నేపాకా సంపాదించాను” అన్నాడు బుచ్చిబాబు. అతడి కంరంలో ఎక్కడా ఉపథం చెపుతున్న తడబాటు లేదు.

పరమానందయ్య ఆశ్వర్యంగా చూసాడు అతడివైపు ... “ఎప్పుడయినా చ్చె మొత్తం మీద కట్టావా?” అని అగింగాడు,

“లేదు సార్. సీస్టమాటిక్‌గా కట్టుకుంటూ వచ్చాను.”

“అంటే రోజు రెటైంపా?”

“అచ్చే, అంత డబ్బు నా దగ్గర లేదండి. దానికి లక్షలు కావాలి కదా!”

“మరేం చేశావు?”

యండమూరి వీరేంధ్రస్వామి జంక్కన్లోకి వచ్చారు. నాలుగు రోడ్లు కూడవిలో ఒక చిన్న పారుళు వుంది. పారుళు మధ్యలో "MAINTAINED BY" అని బ్యాంకు పేరు వుంది. ఆ బ్యాంకు పరమానందయ్య పనిచేసే బ్యాంకే!

ఇద్దరూ దాని పక్కగా నడవసాగారు.

"నేనొక ఛార్ట్ ప్రిపేరు చేసానండి. ఆ ఛార్ట్ ప్రకారం కట్టుకుండా వస్తున్నాను. వారానికొకసారి దబ్బులొస్తాయి" అన్నాడు.

"ఏం ఛార్ట్ అది?" అని అడిగాడు పరమానందయ్య.

బుచ్చిబాబు జేబులోంచి ఛార్ట్లుతీసి ఇచ్చాడు. ఆయన రాస్తు కుతూహలంగా పరిశీలించి చూసి, వెనక్కి ఇచ్చేస్తూ "ఇటువంటి దానిశ్శలాభం లేదోయ్" అన్నాడు. "ఇలాంటి లెక్కలు చాలామంది ఈపాటికే క్షీపంచారు."

"కట్టివుందరు సార్" అన్నాడు బుచ్చిబాబు. "ప్రతివారు పదిరొపాయట కట్టి ఎనభయ్ సంపాదించటం ఎలా?" అనే ఆలోచిస్తారు. లేదా రోజు రెట్లీపు చేసి "ఒకేసారి వేలకొట్టి సంపాదించటం ఎలా "అని ఆలోచిస్తారు."

"అంటే వాళ్ళకి ఆ మాత్రం తెలివి లేదంటావా?" "వాళ్ళకి" అంటే ఆయన వ్యక్తిగతం 'తమకి' అని.

పరమానందయ్యకి కాస్త కోపం వచ్చిందని ఆ మాటల్లో అర్థం అయియి. బుచ్చిబాబు అన్నాడు -

"ఉక్కొక్కొక్కొఱం వుంటుంది సార్! ఊడాహరణకి పాట్టుకే తీసుకోండి. మీ బ్యాంకే దీని సంరక్షణ భారం స్వీకరించింది. దేవికోసం?"

"దేవికోసం ఏమిటి? అడ్వ్యూయిజెమెంట్ కోసం."

"కానీ ఈ పారుళు చూకారా? చెట్టు ఎలా ఎండిపోయి వున్నాడో దీనివల్ల అడ్వ్యూయిజెమెంట్ కాదుకదా, మీ బ్యాంకు చెడ్పేరు వచ్చే అవకాశ కూడా ఉంది. ఈ పారుళుగా మీ బ్యాంకు వ్యవహారాలు కూడా మొయ్యే చెయ్యబడుతున్నాయేమో అని."

"దీనికి దానికి లింకు పెట్టకు. మా బ్యాంకుని ఏమైనా అంటే కేవుంది నాకు!"

మనసులో ... 'మీ అంకితభావానికి అభినందనలు' అనుకొని పైకి, 'సేప్పేది - పాటిచివ్ థింకింగ్ గురించి. ఒక పారుళు మొయ్యేచెయ్యన్ చేపుస్తు బోర్డుపెడితే అడ్వ్యూయిజెమెంటు వస్తుందనుకున్నారు మీ మానేజెంట్. అంటక టీ.వి. పెడితే మరింత అడ్వ్యూయిజెమెంట్ వస్తుంది కదా.'

చ్చు పైన్ దబ్బు

పరమానందయ్య అదిరిపడి చూసేదు.

"అపునుసార్! పారుళు ముందు బోర్డుపెట్టినా, రోడ్లు ప్రక్కన బోర్డుపెట్టినా పెడ్డి లేదారు. పారుళు మరీ అడ్యుతంగా ఉండి, "నిజంగా ఆ బ్యాంకు ఎంత రాగా మెయిన్బియన్ చేస్తోందో" అన్న టాక్ ప్రజల్లో బాగా వస్తే తప్ప ... ఆ బ్యాంకు పేరు ప్రభ్యాతులు బయటకు రావు. పారుళు సంరక్షణకి అయ్యే "మాలీ" శబ్దం, నీళ్ళ ఖర్చు, ఎరువుల ఖర్చు, మున్నిపాలిటీ వాళ్ళకి చెల్లించవలనిన యిసుము అన్నీ కలుపుకుంటే ఎలాగూ యాభయ్ వేలు దాకా అవుతుంది కా! అదే యాభైవేలు పెట్టి రెండు కలర్ టి.వి.లు కొని ఏ టాంక్ బండ్ గ్లోబీస్ పెత్తుగా అమర్చి, దాని "రాత్రి రక్షణ భారం" అక్కడే వున్న ఏ చిన్న పోట్ వాడికో యిచ్చామనుకోండి. వందలమంది చూస్తారు. పైగా ఆగి సిఱ్పి మరి చూస్తారు. ఆ టి.వి. పైనే మీ బ్యాంకు బోర్డు పెట్టామనుకోండి. పారుళ్ళ బోర్డు పెట్టిన దానికంటే మంచి పట్టిసిటీ వస్తుపడి. ఖర్చుకూడా కుట్టు. ఆ టి.వి.కే ఏ స్టార్ టి.వి. కనెక్షన్ యొస్తే ఇప్పు జనమే జనం!"

పరమానందయ్య ఇంకా పాక్సనుంచి తేరుకోలేదు. బుచ్చిబాబు నవ్వాడు. "ఈ ఆలోచన ఏ పారిశ్రామికవేత్తకీ రాలేదంటే - అది వాళ్ళ మేధాక్షతీ ని తుఫాన చేయటం కాదు. వేరే కోణంలో ఆలోచించకపోవడమే. అందుకని చేయికయినా "ఇంత చిన్న విషయం ఇంతకాలం ఎవరికి తట్టలేదా" అన్న ఘన్స్తే లేదు. పేరు థర అనూహ్యాంగా పెంచవచ్చు అన్న ఆలోచన కేవలం పోర్ట్ మొతాకే వచ్చింది. మనీ సర్క్యులేటింగ్ స్క్రోమ్ అన్నది "రవి" కే వ్యాపింది. సిగిల్ నెంబర్ లాటరి ద్వారా మట్టాని చట్టబద్ధంగా స్ఫోర్చించవచ్చునని కేవలం ఒకరికి ఆలోచన వచ్చింది. అదే విధంగా ఆ లాటి ద్వారా సిస్టమాలీక్గా దబ్బు సంపాదించవచ్చునన్న ఆలోచన నాకు వ్యింది" అన్నాడు.

పరమానందం కొంచెం సంశయంగా, "ఏమానయ్యా. నా కింకా స్టుకం కలగటం లేదు" అన్నాడు.

"సరే వదిలెయ్యింది సార్ దాని సంగతి. నేను ఈ థియర్లీనంతా మా ప్రింటర్సర్ స్టోర్సుడికి చెప్పాను. అతను సిండికేట్ పెదచామన్నాడు. పదిమంది కీసి తలా పదివేలు వేసుకొని లక్ష్మీరూపాయటు పెట్టుబడిగా ఆడతారట. ఈ లాటియా చెప్పినందుకు నాకు పావలా పేరు ఇస్తానన్నాడు. మీరు కూడా చేరండి!"

యందమూరి వీరేంధ్రాణి
“నేనా? నా దగ్గర అంత డబ్బు ఎక్కడిదయ్యా? ఏదో రోజు పి
-యాథాయ్ అంటే ఆడగలను కానీ!”

“మీ పేరుమీద నేనే ఎంతోకొంత కడతానైంది” అని అక్కడి సుఖి
వెళ్లిపోయాడు.

పరమానందయ్య ఇంటికి వెళ్లాడు. బుచ్చిబాబు మాటలే చెఫ్టు
ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి. బుచ్చిబాబు చేతిలో పెట్టిన చార్టు, అంకెలూ ఉన్న
ఉన్నాయి. రాత్రి భోజనం చేసిన తరువాత తీరిగ్గా వాటిని పరిశీలించా
అందులో పాయింట్లు యిలా ఉన్నాయి.

1. సాధారణంగా వచ్చిన నెంబలే తిరిగి వస్తున్నాయి. ఉదాహరణ
మొదలిరోజు (ఘస్టుతారీభున) వచ్చిన “8” మళ్ళీ 28వ తారీఖ విషా
రాలేదు. ఈ మధ్యకాలంలో “7” అయిదుసార్లు వచ్చింది.

2. కాబట్టి ఎప్పుడూ రాని ఏ నెంబల్ మీదో కాయటం కన్నాళి
వారంలో వచ్చిన నెంబర్లు ఏ మూడింటి మీదో ఆడుకోవటం మంచి.
ఉదాహరణకి రెండో సోమవారం నెంబర్లు ఆదాలనుకుంటే ఆ క్రితం సోమ
మంగళ, బుధ వారాలలో వచ్చిన నెంబర్లు మూడు ఆడటం మంచి. రోజు
రాకపోతే, ఆ వారం అంతా కంటిన్స్యా చేయాలి అవే మూడు నెంబర్లు

3. మూడు నెంబర్లు ఆడటంవల్ల మనకి ముప్పుయి రూపాయి
ఖర్చు అవుతాయి. ఎన్కై రూపాయలు వస్తాయి. లాథం యాష్టి అయి,
రిస్కు తక్కువ. పది రూపాయలకే ఎన్కై సంపాదించాలనుకోకూడదు.

4. ఒకరోజు లాటరీ తగలకపోతే, ఆ తరువాత రోజు రెట్టింపు
చేయాలి. ఒకసారి నెంబరు తగలగానే మళ్ళీ పూర్వస్థానం సుంచి ముహూర్తం
పెట్టాలి.

5. ప్రతి సోమవారం నెంబర్లు మారుస్తూ ఉండాలి. క్రితం వారి
వచ్చినవి తీసుకుంటే, మంచిది ఉదాహరణకి, మై చార్టులో రెండో సోమవారి
అదాలనుకుంటే. అంతక్రితం సోమ, మంగళ, బుధవారాలలో వచ్చిన 7,11
నెంబర్లు ఆదాలి. మనం లాటరీ కట్టినరోజు 4 వచ్చింది. నిరాశవడుండి!
మూడు నెంబర్లు మీదే మళ్ళీ రెట్టింపు ఆదాలి. (అంత డబ్బు లేకపోకి క్రూ
తక్కువ ఆడుకోవచ్చు. కానీ ఎప్పుడు లాటరీ తగిలినా, అంతకుమండ స్కూ
అంతా కవర్ అయిపోయేలా చూసుకోవాలి. లాథం కూడా మిగలాలి.)

161
అంతా చదివి ‘పాపం కుర్రాడు చాలా కష్టపడ్డాడే’ అనుకున్నాడు
మహానందయ్య అంతలో భోన్ మ్రోగింది.

“హలో” అన్నాడు.

“నేను సార్ బుచ్చిబాబుని”

“ఏమిటి?”

“మీ పేరుమీద ఎనిమిదోవంతు వాటా తీసుకొన్నాను సార్.”

పరమానందయ్య కంగారుపడ్డాడు. “వర్ధని చెప్పాను కదయ్యా!”

“డబ్బులు తరువాత ఇస్తానని చెప్పాను సార్. నిజానికి, నెల రోజుల
క్రింది సిండికేట్ ప్రారంభమైంది. ఎలాగూ నాది పాపువంతు వుందికదా.
ఎండులో సగం మీకు త్రాన్స్స్యఫర్ చేయమని చెప్పాను.”

పరమానందయ్య ఏదో చెప్పుటోతూ ఉండగానే భోన్ కట్ అయింది.

* * *

సాలుగురోజులు గడిచాయి.

పరమానందయ్య బ్యాంకులో ఉండగా బుచ్చిబాబు వచ్చాడు. అతడి
షేషం ఆనందంతో వెలిగపోతోంది.

అతడి చేతిలో క్యాష్ బాగ్ వుంది. “జాక్పాట్ కొట్టాం సార్” అన్నాడు.
... ఇదిగో మీ వాటా”

“ఎంత?”

“సాలుగు వేలు”

“ప్పోల్” ఉద్యోగంగా అన్నాడు.

“తపున్నార్”

“అంత ఎలా వచ్చింది.?”

“ఇదిగో ఇది చూడండి” అంటూ చార్టు ఇచ్చాడు. పరమానందయ్య
పెట్టి చూసుండగా చెప్పసాగాడు. “మీకు ఇచ్చిన ఉత్సర్వంలో ఉన్న సూచనల
ప్రకారమే కట్టుకుంటూ వచ్చాం. కావాలంటే ఆ నెంబర్లని పరిశీలించుకోండి.
మొందు తొమ్మిద్దో తేదీనుంచే కట్టుకుంటూ వచ్చాం. మొదటిరోజు - ఆ
క్రింది సోమ, మంగళ, బుధవారాల్లో వచ్చిన నెంబర్లు కట్టాం ...” పరమా
నందయ్య వినటం లేదు. బుచ్చిబాబు ఇచ్చిన పట్టిక పరిశీలించసాగాడు.

అందులో ఇలా ఉంది.

ఆ వారం	కొన్న కట్టిన నెంబర్లు	ధర	ఆ రోజు	ఆ రోజు	ఆ రోజు	నిశ
		వచ్చిన నెంబర్లు	నాటికి	రెవిన్యూ		లాభ
7,1,3	3 X 100	3000	4	3000	—	—
7,1,3	3 X 200	6000	7	9000	16000	7000
7,1,3	3 X 100	3000	1	3000	8000	5000
7,1,3	3 X 100	3000	6	3000	—	—
7,1,3	3 X 200	6000	3	9000	16000	7000
7,1,3	3 X 100	3000	1	3000	8000	5000
7,1,3	3 X 100	3000	2	3000	—	—
4,7,1	3 X 200	6000	7	9000	16000	7000
4,7,1	3 X 100	3000	9	3000	—	—
4,7,1	3 X 200	6000	6	9000	—	—
4,7,1	3 X 400	12000	9	21000	—	—
4,7,1	3 X 600	18000	2	39000	—	—
4,7,1	3 X 800	24000	0	63000	—	—
4,7,1	3 X 1600	48000	4	111000	128000	17000
7,9,6	3 X 100	3000	4	3000	—	—
7,9,6	3 X 200	6000	9	9000	16000	7000
7,9,6	3 X 100	3000	7	3000	8000	5000
7,9,6	3 X 100	3000	7	3000	8000	5000
మొత్తం లాభం :						65000

“నేను నమ్మలేకుండా ఉన్నాను” ఉద్దేశగంగా అన్నాడు పరమానంద్య “లక్ష్మరూపాయల పెట్టుబడితో వద్దనిమిది రోజులలో అరవై అయిపేట లాభమా?”

బుచ్చిబాబు నవ్వేడు. “ఒకరోజు మూత్రం బెస్ట్ అనుభవించా సేర్ దాదాపు లక్ష్మిపదిలేవు పెట్టుబడి పెట్టిన రోజు ... కానీ తక్కువ పెట్టుబడితో - తక్కువ రిస్యుతో కూడా - నెలకి నూటికి నూరు లాభం పొందచు”

“ఎంతా బయటికి తెలిసే - ప్రజలు మరింత తెంప్స్ అవుతారేమో”.

“ప్రభుత్వం నిర్వహిస్తున్న లాటరీ సార్ ఇది. ఎన్నట్టు అని ఆశ పెట్టి - మిహాపాయలు సామాన్యుడి నుంచి దోచుకొంటోంది ప్రభుత్వం. దాన్ని డైక్టిభానికి ఇది!”

పరమానందయ్య గాఢంగా నిశ్శసించి “నువ్వు చెప్పింది నిజమే” శాచు. తరువాత బుచ్చిబాబుకి షైక్షణికి స్టేషన్ లో “యు ఆర్ ట్రిలియంట్ రోడ్ ...” అన్నాడు.

“సా జీవితం మీ చేతుల్లో ఉంది సార్. మీరు నాకు అప్పు ఇప్పిసే జో హర్షం చూపించినవారుతారు. మీమేలు ఈ జన్మకి మర్చిపోలేను...” “అఫైక్షణ పెట్టు. రికమెండ్ చేస్తాను” అన్నాడు.

... సర్గా పదిహేను రోజులలో అప్పు శాంక్షన్ అయి వచ్చింది. ‘ఇమము’ మీద పదిహేను లక్ష్మలు.

అన్నస్వర్ప పెట్టిన గదువుకి ఇంకా మూడురోజులు త్రైమంది.

“చూడు బాబు. సెక్కురిటీ లేకుండా అప్పు ఇవ్వరు. కేవలం పూచీ ట్రైమించాను. అప్పు తీర్చకపోతే నాకు చాలా చెడ్డపేరు వస్తుంది” పంచానందయ్య శాంక్షన్ లెటర్ ఇస్తా అన్నాడు.

“మీకు చెడ్డపేరు వచ్చే పనేదీ చేయను సార్. గోదాన్ తాళాలు మీ గృహే ఉంటాయి కాబట్టి, లోపల ఉన్నది ఇనుము కాబట్టి, మీరేమీ భయపడన వచ్చాలేదు. చట్టాన్ని మోసంచేసి కటకటాల వెనుక కూర్చునే శైర్యంగానీ, పంచానందయ్య శాంక్షన్ లేదు”

బుచ్చిబాబు మాటలలో నీజంగానే సిన్నియారిటీ ధ్వనించింది.

11

అన్ని చేపర్స్ సంతకంపెట్టి - అకొండ్ ప్రారంభించాడు ఏప్రిబాబు.

ఇన్నము సప్పయ్యచేసే దీలరు దగ్గరికి వెళ్ళి తనకు పదిహేను లక్ష్మలు ఇమచేసే సరుకు కావాలని, బిల్లు మూత్రం ఇరవై లక్ష్మలకి కావాలని అడిగాడు.

వ్యాపార లావాదేవీల్లో ఇది సర్వసాధారణమైన విషయమే! ఏదైనా షైక్షణిక ఛైనాన్ సంస్థ అప్పు ఇచ్చినప్పుడు, నూటికి డెబ్బులు అయిదు ప్రైలు ఆ సంస్థ భరిస్తుంది. పాతిక పైనలు పారిత్రామికవేత్త భరించాలి.

యండమూరి వీరేంద్రన్
అందుకని అప్పు తీసుకునే వ్యక్తి, “డెబ్బు అయిదు పైనలు” సరుక్కి “రూపాయి
బిల్లు తీసుకుంటాడు. తన పెట్టుబడి లేకుండా వ్యాపారం ప్రారంభిస్తాడు.

ఈ విషయం అందరికి తెలిసిందే.

బుచ్చిబాబు కూడా అలాగే మొదలుపెట్టాడు. ఇర్వె లక్షుల కోసిగే
చూపించగానే, బ్యాంకు పదిహేను లక్షులకి ద్రాఘు ఇచ్చింది. అది తీసుకు
దీలు దగ్గరికి వెళ్లాడు.

“సరుకు ఎలా తీసుకు వెళతారు?” దీలరు అడిగాడు ద్రాఘు తీసుకు
“తీసుకు వెళ్లను”

“మరి?” విస్మయంగా చూసాడు.

“రేపు ఇక్కడే అకోంట సటిల్ చేస్తాను. రేపటి ఇనుము ధరకి.”

దీలరు మొహం చిట్టించాడు. “క్షమించండి. మేము బ్రోకర్ రాష్ట్ర
ఫార్మ్స్ ట్రేడింగ్ చేయము. మీరు డబ్బు ఇచ్చారు కాబట్టి సరుకు తీసుకు
వెళ్లండి.”

ఆ మరుసటిరోజు ఇనుము ధర పదిపైనలు పెరిగింది. బుచ్చిబాబు
వెళ్లి “ఈ రోజు సరుకు మీకే అమ్మేస్తున్నాను. తీసుకోండి” అన్నాడు.

దీలరు కాస్త కోపంగా, “మేము బ్రోకర్ ము కామని చెప్పేను కరు
కేవలం ఐరన్ వ్యాపారస్తులము మాత్రమే...” అన్నాడు.

“నేను. నిన్నటి ధరకే తీసుకోమంటున్నాను”.

దీలరు అదిరిపడి “వీమిటి?” అన్నాడు.

“అవును. పది పైనలు తక్కువకి...”

పిచ్చాసుపత్రినుంచి వచ్చాడా? అన్నట్టు బుచ్చిబాబు వంక చూసారు
బుచ్చిబాబు అన్నాడు. “గోడాన్ వరకూ జిట్టింగ్ అనవసరం అనిస్తేందీ
అఖర్చా - మీ ధర పెరుగుదలా సరిసమానమే కాబట్టి, సరుకు తీసుకువెళ్లు
దేనికి?”

“కానీ ఇదే సరుకు బయట అమ్ముకుంటే మీకు లాభం వస్తుంది
ఇంకా కొన్ని రోజులు ఆగితే ధర మరింత పెరగవచ్చు. ఇప్పటి అమ్మకం ఈ
మీకేం లాభం?”

బుచ్చిబాబు ఇబ్బందిగా చూసాడు. కాస్త తటుపటాయించి అన్నాడు.
“వ్యాపారం ప్రారంభించినరోజే మొదటి ట్రూన్స్యాక్స్ పూర్తిచేయాలనుక్కాను
బయటవాళ్లకు ఇది పిచ్చితనంగా కనపడవచ్చు. కానీ నా సెంటిమెంట్లు న్నా”

ఏన్న పైనన్ డబ్బు

శీలరుకి ఇప్పుడు పూర్తిగా అర్దమైంది. బుచ్చిబాబు తన సరుకు తనకే
టిగి ఎందుకు అమ్మాడో! మరో అయిధోందలు ఎక్కువవేసి చెక్ ఫ్రాసిచ్చాడు.

“ఇదేమిటి?” అశ్వర్యంగా అడిగాడు బుచ్చిబాబు.

“మొదటి ట్రూన్స్యాక్స్ అన్నారుగా. కొడ్డిగా లాభం తీసుకోండి
పిచ్చులో వ్యాపారం బావుంటుంది.”

బుచ్చిబాబు సంత్రమం చెందేడు. వ్యాపారంలో ఆ మాత్రం మానవ
పిచ్చలు కనపడటం అరుదు.

అక్కణుంచి అతడు బ్యాంక్కి వచ్చాడు. తనతోపాటు స్నైట్ ప్లోకెట్
టుకోచ్చాడు. పరమానందయ్యకి స్నైట్ ఇస్ట్రూ “మొట్ట మొదటి రోజే మొదటి
ట్రూన్స్యాక్స్ పూర్తిచేసాను సార్. నిన్న కొన్న సరుకు పదివేల లాభానికి అమ్మేశాను.
కండకే స్టోల్చు” అంటూ - దీలర్ ఇచ్చిన చెక్కు ఇచ్చి, “ఇది నా అకోంటలో
ము చేయంచి” అన్నాడు.

“గుడ్....” అన్నాడు పరమానందయ్య చెక్ అందుకుంటాడు.

ఈ లోపు క్లర్క్ “క్రెడిట్ స్లిప్” తీసుకొచ్చి ఇచ్చాడు. దాన్ని జాగ్రత్తగా
థర్మ చేసుకున్నాడు బుచ్చిబాబు. పదిహేను లక్షులు బుచ్చిబాబు అకోంటలో
ము అయినట్లు రశీదు అది. ఆ లెక్క ప్రకారం బుచ్చిబాబు, బ్యాంక్కి అప్పేమీ
టేడు.

“ఎళ్లోన్నాను సర్” అంటూ లేచాడు. అక్కడినుంచి మళ్ళీ దీలర్ దగ్గరకు
చేయాడు.

“ఓంకో పదిహేను లక్షుల సరుకు కావాలి” అన్నాడు పదిహేను లక్షులకి
చేయాడు.

దీలర్ ఆ సరుకుని లారీకి ఎక్కించాడు. లారీ బుచ్చిబాబు గోడాన్
ట్రూ ఆగింది. సరుకు గోడాన్లో చేర్చబడింది.

బ్యాంక్ గోడాన్ కీపర్ సరుకు పరిశీలించి, నోట్ చేసుకున్నాడు. ప్రస్తుతం
షాంక్ రికార్డుల ప్రకారం, బుచ్చిబాబు బ్యాంక్కి పదిహేను లక్షులు అప్పు
ఇన్నాడు. అటడి గోడవునులో దానికి సరిపడా విలువగల సరుకుంది.

ఆ రోజే సాయంత్రం అయిదించి బుచ్చిబాబు తిరిగి బ్యాంక్కి
చేయాడు. స్టోఫంతా ఇంటికివెళ్లే హద్దావుడిలో వున్నారు. రికార్డు పుస్తకాలు,
పెళ్లు, వోట్లు సర్దుకుంటున్నారు.

బుచ్చిబాబు తనతోపాటు తెచ్చిన టీఫ్కేసులో పాలప్లోకెట్ల లాంటి
పెళ్లు ఇన్నాయి.

అప్పుటికి అతడికి స్టోఫ్లో చాలామంది పరిచయమయ్యారు. చనుపుగా
రేపికి వెళ్లాడు.

అందరూ వెళ్లిపోయే హడావుడిలో వున్నారు.

మంచినీళ్ళ ద్రమ్య లోపలితైపు వుంది. అక్కడికి వెళ్లి నీళ్ళు తాగుటా, ప్యాకెట్టుని బీరువా వెనుక పడేసాడు.

ఆ ప్యాకెట్టుకి చిన్న రంగ్రం వుంది.

వాటిల్లోంచి ఒక్కో చుక్క బయటకు వస్తోంది.

పరమానందయుతో మాట్లాడుతూ బుచ్చిబాబు బయటకు వచ్చేసారు తలుపుకి తాళంవేసి స్టాఫ్ వెళ్లిపోయారు.

* * *

రాత్రి ఒంటిగంటకు కిటికీ పైనవన్న సన్ధేష్మీద బుచ్చిబాబు గీఱి వున్నాడు.

ఆ బ్యాంక్ పైన మేరో అంతస్తు వుంది. అందులో నాలుగుశాఖలు వున్నాయి. వా.రీలో ఒకటి అతడు అడ్డకు తీసుకుని పదిరోజులైంది.

పదిరో.అల క్రితమే రెండు ద్రమ్యులనిండా కిరసనాయిలు స్టోర్ చే పెట్టాడు. మరో ద్రమ్పలో పెల్రోలు నిలువచేసి వుంచాడు.

ఇరవై లాదుగుల పైపులు మూడు-ముందే కొనిపెట్టి వుంచాడు. కిరసనాయిలు ద్రమ్యులో నెట్లో-రెండో చివర పట్టుకుని సన్ధేష్ మీరకు దిగాడు. బ్యాంక్ వెనుకవైపు నిర్మాణప్యంగా వుంది పెరడు. గోడ చాలా బలంగా పూర్తి కిటికీలుకూడా లేను. కానీ, ఎగ్గాస్ ఫ్యాన్ మాత్రం వుంది.

పైపు నోటిలో పెట్టుకుని, గాలి బలంగా లోపలికి వీల్చాడు. కిరసనాయిలు ప్రపాహంలా వచ్చింది. మూడు పైపులూ అలాగే చేసాడు. ఆ రుపా, వాటిని ఎగ్గాస్ ఫ్యాన్ గుండా లోపలికి వదిలాడు.

లోపల్చుంచి, పైపు ధూరాపడే ధార శబ్దం వినిపిస్తుంది. మళ్ళీ ఛాళ్ళో ఎక్కి-తన కొట్టులోకి వచ్చేసాడు. మూడు ద్రమ్యులూ భాళ్ళి అవటానికి గట్టి పట్టింది. పైపులు వెనక్కి లాగేసేడు.

తన పొపు తాళం వేసేసుకుని క్రిందికి వచ్చాడు.

లీలగా కిరసనాయిలు వాసన వస్తుందిగానీ-ఎక్కువగా లేదు. వెనుపై నుంచి పోసిన పెల్రోలు - కిరసనాయిలు మిగ్రమం లోపల శూర్పా ప్రమాణి ధానికి గుర్తుగా-బ్యాంకు సింహద్వారం క్రింద నుంచి బయటకు వస్తున్న “తదీ” కనిపిస్తుంది.

అగ్గిపుల్ల గీసి దానిలో పడేసాడు.

రెండు నిమిషాల తర్వాత లోపల ఎర్రటి మంటలు కనిపించాయి. అతడు అక్కడి నుంచి కదిలాడు.

* * *

బ్యాంకులో అగ్గి ప్రమాదం

రికార్డులు ధ్వంసం

మరుసటి రోజు పేవరలో పెద్ద ఆక్కరాలతో పడింది. పేపరు శూర్పా మీని, పక్కనపెట్టి, తయారై బ్యాంకుకు వెళ్ళాడు.

అప్పలీకి పైర్ ఇంజన్లు అవీ వెళ్లిపోయాయి. ఇద్దరు ముగ్గురు పేసులు మాత్రం వున్నారు.

బ్యాంకు స్టాఫుంతా బయట నిలబడి మాట్లాడుకుంటున్నారు.

జనం ఎగ్గిబిషన్ చూసినట్లు చూస్తున్నారు. ఫర్మిచరు, కుర్రీలు-క్యాష్ రైంగ్స్ - అంతా కాలిపోయింది.

“అద్యష్టం బావుంది.లాకర్లు, క్యాష్ సేపు కాలిపోలేదు” అంటున్నాడు చూసందయ్య. దాంట్లో బుచ్చిబాబుకేమీ ఇంప్రెస్సు లేదు. తల పక్కి పంచి పొచుడు.

ద్విలీ పోచ్చు, లెడ్జ్ ర్స్ ఉన్న బీరువా మాత్రం శూర్పాగా కాలిపోయింది. రెప్రింగ్రెడ్.

పాల ప్యాకెట్టు లాంటి పెల్రోలు ప్యాకెట్టుని ఆ బీరువా వెనుకే-క్రితం శేయంతం... అతడు పడేసింది.

* * *

బ్యాంకు రికార్డులు కాలిపోయి మూడు రోజులయింది.

సేవింగ్సు బ్యాంకు భాతాదారులు చాలా ఇబ్బందుల్లో పడ్డారు. ఇంగ్లా చెక్ ఫెనిలిటీ వున్నవారు.....వాళ్ళ పాన్బుక్స్లో ఎంతీలు నీచేకార్బోజు వడవు. అందువల్ల బ్యాంకులో వాళ్ళ దబ్బు ఎంత వుందో గ్రాఫ్ట్లో తెలుసుకోవటం కష్టం. అయిదొందల కన్నా ఎక్కువ ఇవ్వటం కష్టం చేయాడు బోర్డు తగిలించారు*. దానిమీద ఎవడో కోర్డుకు వెళ్ళారు. ఇంచే సంగతి.

(ఇంచి సంఘటన యదార్థంగా పడి సంవత్సరాల క్రితం జరిగింది. చ్యాంకు ఉడ్డోగ్గులు కలిసి బ్రాంచీలో డబ్బు బాగే వాడుకున్నారు. అది యిటుపడే త్రీం వేసేసరికి వారి అద్యష్టవశాత్తు ఆ బ్రాంచీని ఒక విల్లింగు ఉపరి ఇంబికి పెట్టు చేయవలసి వచ్చింది. కొన్ని లెడ్జ్ ర్స్ పోచ్చు వున్న సార్లో పడేసారు. పెష్టింగ్ సమయంలో అవీ పోయినట్లు చిత్రికరించారు. ఆ క్రాంచి కాలుకు వ్యవహరాలన్నీ అస్తవ్యస్తం అయిపోయాయి. కష్టమర్ల నీ-ప్రాయిల్ మీద రేప్సన్ పెట్టారు. దాంతో చాలా గోడవలయ్యాయి.)

బుచ్చిబాబు ఆ మరుసటిరోజు బ్యాంకుకి వెళ్లాడు.

పరమానందయ్య తలమునకలయ్యెటంత హదావుగిా వున్నాటు. బయట కష్టమర్ ఎవరో పెద్ద గొంతుతో గొడవ చేస్తున్నాడు. తన పౌసోకో ఎంట్లో పడలేదనీ, పాతికవేల దాకా తన అకొంటలో వుండనీ, ఆ రమ్మ కావాలనీ అరుస్తున్నాడు. స్టాఫ్ సర్టి చెపుతున్నారు.

“విమిలి విషయం?” అన్నట్లు చూసాడు పరమానందయ్య.

“సరుకు తీసుకోవాలి సార్. నాలుగురోజులు నుంచి కష్టమధ్య గొంతు చేస్తున్నారు. మీరు ఈ హదావుడిలో వుంటున్నారనే నేను రాలేదు.”

“దానికేముంది తీసుకో. కష్టమరు ద్రావ్శు ఇచ్చాడా? చెక్కా?” ఈ అడిగాడు పరమానందయ్య.

“ద్రావ్శు ఇచ్చాడు. అది ఆరోజే బ్యాంకులో జమచేసాను. సరుకు వ్యాప్తి తీసుకోలేదు.”

పరమానందయ్య అనుమానంగా, “ద్రావ్శు జమచేసి సరుకు తీసే లేదా?” అన్నాడు

“అవును సార్. మీకు గుర్తులేదా? ద్రావ్శుతోపాటు “మొదటి అష్టకము అని చెప్పి స్వీట్ పాకెట్ కూడా తెచ్చిచ్చాను” అన్నాడు బుచ్చిబాబు.

“ఐను గుర్తుంది” పరమానందయ్య గెడ్డం గోకృన్నాడు. ఈ తటపటాయించి, గోదాన్ కీపర్ని పిలిచాడు. అతడు నలభైవ్యక్తవాడు. సలుచు కూతుర్కు పెళ్లి చేయాలి.

వచ్చి ఎదురుగా నిలబడ్డాడు.

“ఈయన...” అంటూ బుచ్చిబాబుని చూపించాడు పరమానందయ్య “ఈయన గోదాన్లో సరుకు నాలుగురోజుల క్రితం రిలీజ్ చెయ్యలేదా?” ఈ అడిగాడు.

“చేసినట్లు గుర్తులేదు సార్”

ఆదే రోజు రెండో త్రాన్నాక్ష్మే జరిగే అవకాశం వున్నదన్న అనుమాని రాలేదాయనకి. పరమానందయ్యను ఎక్కువ ఆలోచించుకో నిపిటి బుచ్చిబాబు. పైల్టలో నుంచి డ్రిడిట్ స్లిప్పు తీసి చూచిన్నా “ఇదిగోసంగే నా అకొంటలో ల్రిడిట్ అయినట్లుగా వోచరు” అన్నాడు.

పరమానందయ్య స్టేట్ బ్యాంకుకి ఫోన్ చేసాడు. ఇనుము కాబ్క కష్టమరు ఇచ్చింది ఆ బ్యాంకు తాలూకు ద్రావ్శు.

దాని వివరాలు చెప్పి, “అది మీకు వేము ప్రెజెంట్ చేసేషా రో చెప్పగలరా?” అని అడిగాడు.

అపథల వ్యక్తి కాస్త కన్విష్యాజ్ అయి, “మీ దగ్గర కూడా ఆ రికార్డు వుంటి కదా” అన్నాడు.

“మా క్లియరింగ్ డిపార్ట్మెంట్ చాలా గొడవల్లో వుంది. మీ దగ్గరయితే నెంచే తెలుసుంది కదా అనుకున్నాను. పార్టీ నా ఎదురుగా వున్నాడు. మొన్న హైప్రాంగ్ పైర్ ఆక్రిడెంటులో కాపిపోయింది” అన్నాడు.

“ఓఫ్సో ఆ బ్యాంచా? ఉక్క నిముషం లైన్లో వుండంది” అంటూ ఏచేసి పెప్పాడు అపథల్యంచ మేనేజరు. “మీ ద్రావ్శు ఈ రోజు పాసయి తోయింది”.

“ధాంక్కు.....” అని ఫోన్ పెట్టేసి గోదాన్ కీపర్ వేపు తిరిగి, “ఆ సరుకు రిలీజు చెయ్యా” అన్నాడు పరమానందయ్య.

బుచ్చిబాబు లేచి, “వెళ్లాస్తాను సార్” అన్నాడు. తను మళ్ళీరాదనీ, ప్రీసా కేవలం ఒకే ఒకసారి-అకొంటు ముగించటానికి మాత్రమే వస్తాడనీ ఈటి కొక్కిసే తెలుసు.

గోదాన్ కీపరుతో కలిసి తన వ్యాపార స్థలానికి వెళ్లాడు బుచ్చిబాబు. సిర్టా వున్న లారీలోకి పడిపోనులక్కల విలువగల సరుకు ఎక్కించారు.

చిప్ప పాకెట్ అందించాడు బుచ్చిబాబు. అయిదువేలు వున్నాయి ఈందులో.

“ఎందుకు సార్?” మొహమాటంగా అన్నాడు కీపరు.

“బ్యాంచి మేనేజరు ముందు “చేసాను సార్” అనుంటే ఈ రోజు సరుకు విదురల అయ్యుండేది కాదు ఆ చిన్న మాట సాయం చేసినందుకు” అన్నాడు బుచ్చిబాబు.

గోదాన్ కీపరు సెల్యూట్ చేసి వెళ్లిపోయాడు.

బుచ్చిబాబు ఆ లారీలతోపాటు తనకి సరుకు సఫల్య చేసిన యజమాని ట్రీప్రకి వెళ్లాడు. “ఎంతుంది ఈ రోజు ధర?” అనిఅడిగాడు.

“బైట్ రాబోతుంది కదా-పండ రూపాయలు పెరిగింది”.

“మొన్నటి ధరకి తీసుకోగలరా మెత్తుం సరుకు?”

“మీకు మతిపోయిందా” టైరెక్కుగా అడగలేదు యజమాని. ఆ విధంగా చీక్కి (రెండోసారి) చూసాడు.

“నేను వ్యాపారం మానేస్తున్నాను”

“ఎందుకు?” ఆత్మతగా అడిగాడు.

యందమూరి వీరేంద్రస్వర్ణ
బుచ్చిబాబు ఒక్కణం మౌనంగా వుండి “నాకు..... నాకు భ్రమికున్న
అన్నాడు తలదించుకుని.

యజమాని నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. చాలా సేవటికి తేరుకొని “ఓయిసీ
సార్” అన్నాడు.

“ఫర్మాలేదు సార్” చెప్పాడు బుచ్చిబాబు.

“చెక్ ఇష్టునా?”

“మీ ఇష్టుం....”

అతను చెక్ ప్రాసి ఇచ్చాడు. అది తీసుకుని అతడితోపాటు బ్యాం
కెళ్ళాడు. అది పరమానందయ్య బ్రాంచి కాదు. స్టేట్ బ్యాంకు.

యజమానే బుచ్చిబాబుని పరిచయం చేసాడు. ఆ ఇంట్రడక్షన్ పీర్
అకోంట్ ప్రారంభించి, పదిహేను లక్షలు జమ చేసాడు. మరుసచీఫ్
క్యాప్ కావాలని చెప్పాడు.

అర్థరూ బయటకు వుచ్చారు.

“తీటోమెంట్ ఎక్కడ తీసుకోవాలనుకుంటున్నారు?”

“ఇంకా ఏమీ అనుకోలేదు. చాలా ఖర్చు అవుతుందనుకుంటాను
చూడాలి”.

యజమాని సానుభూతిగా చూస్తూ షైక్ హోండ్ ఇచ్చాడు.

* * *

“నేనిదంతా నమ్మలేకుండా ఉన్నాను” అంది శ్రీలక్ష్మి కళ్ళ పెట్టి
చేసి చూస్తూ.

“ఏది నమ్మలేకుండా వున్నావు?”

“ఇంత నులభమా?”

“కాదు. గోదాన్ కీపరు చేసిన సాయం ఇది”.

“అయినా కూడా...”

“రికార్స్లు ఉన్న బీరువా తగలబడిపోవటం అర్ధప్రాంతం. అయినా అడియ
అలోచించవలసింది. బ్యాంకు స్టేట్లో ఒకర్ని మనవైపు తిప్పకుంటే పోసు
చేయటం ఎంత సులభమో చెప్పటమే నా ఉధేశ్యం! అదే... ఒకర్ని కాక... పీ
బ్యాంకుల్ని కలుపుకుంటే కోట్లు మొసం చెయ్యాచ్చు. హర్షద్ మొహతా దేసిందే
మన బ్యాంకుల రికార్డింగు సిస్టమ్, అడిటింగ్, చెకింగ్ అంతా ఆస్ట్రఫ్స్టో
ఉన్నాయి. నా ఆత్మకథంటూ ప్రాస్తే ఈ ఉదాహరణే జ్ఞాను.”

షైక్ హోండ్ దబ్బు

“ఈ లోసుగు ఎప్పటికీ బయటపడడా?”

“క్యాప్ చెస్టీ తగలబడలేదు కాబట్టి - జమా ఖర్చుల బాలెన్సులో
మిచ్చెను ఇరవై లక్షల దాకా తేడా రావచ్చు. నేనే కాదు కదా, ఈ ఆక్సిడెంటు
శకాన్ని ఉపయోగించుకొని పాన్సబుక్లలో మొసం చేసి దబాయించి
టైకనేవార్చు ఇంకా కొంతమంది వుంటారు.”

“పదిహేను లక్షల తేడా అనేసరికి పరమానందయ్యకి అనుమానం రా
వేస్తామో”.

“రాదు. వచ్చినా బయటపడడు. అది అతడికే ప్రమాదం”.

“చగ్గరికి రా”

“ఏమిటి?”

“పచ్చి నస్సు ముద్దుపెట్టుకో. నా కైతే లేచి నీ దగ్గరకు రావాలనిపించటం
శేషం. ఎగ్గయిటింగ్గా వుంది” అంది.

బుచ్చిబాబు లేచి ఆమె దగ్గరగా వెళ్లి వంగి ఆమెను ముద్దు పెట్టుకో
శేషుడు.

అప్పుడు వచ్చింది దగ్గు!

అతడి పెదవులకి ఉప్పగా తగిలింది.

చిగుళ్ళలోంచి ఎరగా బయటికి వస్తున్న రక్కాన్ని చూచి శ్రీలక్ష్మి
హగారుగా “ఏమిటి... ఏమిటిది?” అని అరిచింది. ఆమె కళ్ళనిండా నీళ్ల
సియాయ. చెస్టున్తో అతన్ని పట్టుకుని ఊపేస్తూ “ఏమైందండీ” అంది రుద్ధంగా.

ఇది జరిగిన గంటకి వాళ్చిద్దరూ నగరంలోకిల్లా ఖరీదయిన ఆస్పత్రిలో
ఉన్నారు.

* * *

దాక్షరు కళ్ళజోడు సర్దుకుంటూ రిపోర్టు బల్లమీద పెట్టాడు. శ్రీలక్ష్మి
ఎప్పెప్పె చెస్టున్తో చూస్తుంది.

ధాక్షర్ ప్రిసిప్పన్ పాడ్ మీద ప్రాసిస్తూ “ఈ రిపోర్టులు కూడా తీసుకోండి.
పెట్టు చేయించుకోండి” అన్నాడు.

“ఏమైంది ధాక్షరుగారు ... అనలేమిటి అనుమానం” బుచ్చిబాబు
శేషుడు.

“పుచ్చెమి చెప్పలేను. ఈ పెట్టులు చేయించుకుని రండి” అన్నాడు.
ఆదే ఆస్పత్రిలో ఉన్న మరో ఛాంబర్లోకి ప్రవేశించారు వాళ్చిద్దరూ.

పెస్టులన్నీ పూర్తయ్యేసరికి దాదాపు గంట వట్టింది. ఇద్దరూ అటి పోయి బైటకు వచ్చారు. రిజల్స్ మరుసబిరోజు చెప్పుతామన్నారు.

శ్రీలక్ష్మి చాలా డల అయిపోయింది. ఎవ్వుడూ హూపారుగా అల్లివేసి అ ఆమ్మాయి అలా మొనంగా ఉండేసరికి అతడికి చాలా జాలేసింది. బిచరుల ప్రదేశం అనికూడా చూడకుండా ఆమెను దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. అటి భుజంమీద తల ఆన్ని నెమ్ముదిగా దుఖించసాగింది.

“తప్పుడేమైందనీ? ఇంకా రిజల్స్ రాలేదుగా” అన్నాడు ఉచరస్తుష్టు పైకి అలా అన్నాడేగానీ, అతడి మనసు చాలా వేసిలేటింగీగా ఉంది. టికరకంగా చూస్తే తన మనస్సితి తనకే అశ్వర్యం గొలిపేలా వుంది.

నిన్న ఈ సమయానికి పదిహేను లక్షులు సంపాదించటం ఏలా ఈ ఆలోచిస్తూ వున్నాడు. ఈ రోజు చావుబ్రతుకుల సందిగ్ధంలో - ఏమిటీ ఫీవు అనుకుంటున్నాడు. ఎన్ని కప్పాలు పడినా, ఎంత డబ్బు సంపాదించినా, ఎప్పి కీర్తి శిఖరాలు అధిరోపించినా - చివరికి అదే శుష్ణించిన శరీరం, తడిసు పక్క, పోయే ప్రాణం...

బుచ్చిబాబు ఈ శృంగాన తైరాగ్యంలో ఉండగానే, అతడికి జీవేష్టు ఎదురుపడడాడు.

“ఇదేమిటి నువ్వుక్కడున్నావ్?” అని అడిగాడు.

“ఒంట్లో బాగోలేదు.”

“ఏమిటటట?”

“కేస్టురేమానని అనుమానం.”

“ఓ... అయామ్ సార్!”

బుచ్చిబాబు ముందుకు కదలబోతుంటే, ఇన్సెప్టర్ వెనక్కి పిలిచాట

“... నా డబ్బు సంగతి ఏం చేసావ్?”

“ఈ టెస్ట్ రిజల్స్ రానివ్వండి.”

“దానికి, దీనికి ఏమిటి సంబంధం?”

బుచ్చిబాబు అశ్వర్యంగా చూసాడు. “ఒకవేళ ఈ రిజల్స్ పోచిటి వస్తే ... నేను కాద్ది నెలల కన్నా ఎక్కువ బతకను” అన్నాడు.

“అయితే ఏమిటటట?”

“ఎలాగూ పోతానుగా. అయినా మీకు ఇవ్వాలా?”

“పోలీసు స్టేషన్సునూ, కోర్టుల్లోనూ నేరస్టుడికి ఏ యే వ్యాధులన్నాడు. ఎప్పుడు పోతాడా? అని చూడరు.”

శ్రీలక్ష్మి అశ్వర్యంగా చూస్తోంది. మనుషుల్లో ఇంత కరోటుకులనీ, మ్యాకోసం ఏదైనా చేసేవారిని ఆమె ప్రత్యక్షంగా చూడటం ఇదే మొదటిసారి.

“రేపు వచ్చి నాకోసారి కనబడు” అర్థర్వేసి ఇన్సెప్టర్ వెళ్ళిపోయాడు. ఆ రాత్రంతా దంపతులిడ్డరికి నిద్రలేదు.

ఆ మరుసబిరోజు ప్రాద్యున్నే ఆస్పత్రికి వెళ్ళేరు. వీళ్ళని చూసి డాక్టర్ రండి రండి” అంటూ ఆప్సోనించాడు.

ఇద్దరూ కూర్చున్నాడు డాక్టర్ “... కంగ్రాచులేషణ్” అన్నాడు. “... ఏ రిపోర్టులన్నీ పరీక్షించాను. అది మామూలు దగ్గరే. ఏ కాన్సరూ లేదు.”

శ్రీలక్ష్మి మొహంలో ఒక్కసారి ఆనందం వెళ్లివిరిసింది. కళ్ళ అపువులు ఇంజలా రాలియి. అవి ఆనందభాష్యాలు. బుచ్చిబాబు చేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుతుని సంతోషంగా నొక్కింది. ఆ క్రితం రోజు రాత్రంతా ఆమెకు నిద్రలేదు. ఇప్పం వచ్చి చిదారుస్తుందనుకుంటే - నిద్రె పట్టలేదు’ అన్నట్టుంది ఆమె చుస్తి. దుఃఖంలేకపోతే సుఖం విలువ తెలీదు.

కాగితం ఏం ప్రాసినా దాన్ని తనలో దాచుకుంటుంది. కానీ, కొన్ని ఖాళు మాత్రమే కాగితాలు దాచుకునేలా చేస్తాయి. అనుభవాలూ అంతే. శాశ అనుభవాలు తామరాకు మీద నీటిబొట్టులా జారిపోతాయి. కొన్ని హాక్రమే మనసు పొరల మధ్య మొగలిరేకుల్లా నిలిచిపోతాయి. ఒకప్పటి కారణ దుఃఖం తరువాతర్థువాత అలాటి మొగలిరేకు అవ్వాము.

ఆమె బుచ్చిబాబు చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకొని ఆప్యాయంగా నొక్కింది. ఈ రోపలో డాక్టర్ అన్నాడు. “... నేను ఎందుకో అనుమానించాను. ఆ రచణవల్లే అన్ని పెస్తులు చేయించున్నాము.”

బుచ్చిబాబు లేచి, “వెళ్ళాస్తాం డాక్టర్గారూ” అని చెప్పి బయటకు వ్యాపాడు. శ్రీలక్ష్మి అతడిని అనుసరించింది.

* * *

ఆ మరుసబిరోజు ప్రాద్యున్న బుచ్చిబాబు బ్రీఫ్కేసుతో ఇన్సెప్టర్ ఇంటికి వెళ్ళాడు. ఇన్సెప్టర్ అతడికోసమే ఎదురు చూస్తున్నాడు.

“తెచ్చావా డబ్బు?”

బుచ్చిబాబు బ్రీఫ్కేసు అందిస్తూ “రెండు లక్షులు తెచ్చాను” అన్నాడు. ఇన్సెప్టర్ మొహం చిట్టించాడు. “రెండు లక్షులేమిటి? ఇదేమన్నా ముప్పే తుస్తున్నావా?”

యందమూరి వీరేశ్వరస్తు
“ఆ మాత్రమైనా సంపాదించగలిగాను. సంతోషించండి. అదేమీ తక్కు
దబ్బు కాదు” అన్నాడు కిలీకీలోంచి బయటకు చూస్తూ.

అంతకు ముందురోజే ఒక నాటకం కంపెనీవారితో మాట్లాడేదు. చాలా కర్ణ్యగా ప్లాను వేసేదు. ఆస్తికరప్పన్ డిపార్ట్మెంట్ (లంచం తీసుకొనే వాచి పట్టుకునే డిపార్ట్మెంట్) వారి వేషాలు వేసుకొని రఘుని ఆ నాటకాల కంపెనీ వారికి చెప్పేదు. “అద్భుతంగా నటిస్తాం. మీరు వెళ్లండి” అని హామీ ఇచ్చారు. మొత్తమంతా రసాభాస అవుతుందిమానని ఒకవైపు భయంగానే పుఱి బుచ్చిబాబుకి. అయినా మరోదారి లేదు.

ఇన్స్పెక్టర్ బ్రీఫ్కేన్ తెరిచి దబ్బు లెక్క పెట్టుకుంటూ వుండగా చుట్టుకున్న లోపలికి వచ్చారు నలుగురు. తమ ఐదెంటీటీ కార్డులు చూపించటం, ఇన్స్పెక్టర్ చేతిలోని క్యాప్ట్ తీసుకొని సీల్ చేయటం, క్లోల్ జిరిగిపోయాయి. ఇన్స్పెక్టర్ బిత్తరపోయాడు. బుచ్చిబాబు కూడా అశ్వరూపోయాడు. వాళ్లంత పెరిష్కారా నాటకం ఆడగలరనీ, పాత్రలని, ఒప్పించగలరని అతడసలు ఉపాంచశేరు.

ఇన్స్పెక్టర్ వచ్చికిపోతున్నాడు. ఎవరైనా ఇప్పుడు అతడిని చూస్తే గ్రూప్ పట్టలేరు. పులిలా వుండేవాడు పిల్లిలా మారిపోయాడు. ఎ.సి.బి. వాళ్ల కాళ్ల వేళ్లు పడసాగాడు. లోపల్చుంచి సన్నగా ఆడవాళ్ల ఏదుపులు వినిపిస్తున్నాయి.

“ఏ కారణంవల్ల ఇతను మిమ్మల్ని బెదిరించి లంచం అడిగాడు?”
‘భీఫ్’ లాగా కనేపిస్తున్న వ్యక్తి అడిగాడు. బుచ్చిబాబు మొత్తం వివరాల్ని చెప్పేదు.

చాలా సీరియస్(?) గా వింటున్నట్టు కనిపించాడు భీఫ్.

తరువాత ఇన్స్పెక్టర్ వైపు తిరిగి, “యు అర్ అండర్ అరెస్ట్” అన్నాడు సినిమాలోలాగా ... ఇన్స్పెక్టర్ అయిన చేతులు పట్టుకున్నాడు. “స్ట్రీ ఒక్కసారిగివదిలియుంది. ఫీజ్...ఫీజ్” అని వేడుకోసాగాడు.

“బుద్దిలేదూ? ఆ అబ్బాయి తనకి కేసురనీ, ఇంకొద్ది రోజుల్లో చ్చిక్కాతాననీ చెబుతున్న కూడా వినకుండా దబ్బు లంచం అడుగుతావా? ఔరా చేయని నేరంలో ఇరికిస్తానని బెదిరిస్తావా?”

ఇన్స్పెక్టర్ చప్పున బ్రీఫ్కేన్ ఎత్తి భీఫ్చేతుల్లో పెట్టాడు. “ఈ దబ్బం మీరే తీసుకోండి. సన్న వదిలేయంది” అన్నాడు బేరం పెదుతున్నట్టు. ఈ వ్యవహారమంతా చూస్తున్న బుచ్చిబాబుకి ఒక్కు మండింది.

175
“ఎదేమిటి? నా దబ్బు వాళ్ల చేతిలో పెట్టి ‘మిమ్మల్ని’ వదిలియ్యాంచారు?” అన్నాడు కోపంగా.

ఇన్స్పెక్టర్ లోపలికి పరిగెత్తి రెండు నిమిషాల్లో మరో పాతిక వేలు జ్ఞాప్తిపట్టుకొచ్చాడు. “... ఇదే ఉంది. ఇది తీసుకుని నన్న వదిలియ్యంది” అన్నాడు కాళ్లావేళ్లూ పడుతూ.

భీఫ్ - బుచ్చిబాబు వైపు తిరిగి, “ఏం ఈ ప్రపోజెల్ మీకిష్టమేనా?” ఈని అడిగాడు. బుచ్చిబాబు తన ఆనందాన్ని దాచుకోవటానికి చాలా క్షుమిపాటిని వచ్చింది. “...ఇక ముందెన్నదూ నా జోలికి రాననీ, జరిగిన రాఫిక్ క్షమాపణ పత్రం ప్రాసివ్యమనంది” అన్నాడు.

“ఆ ఉత్తరం బయటికొస్తేనా ఉద్యోగం పోతుంది” దీనంగా అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

“మరి నన్నింతకాలం నువ్వు ఏడిపించలేదూ? దానికిది పరిష్కారం. ఎంగాక మళ్ళీ తరువాతరువాత నా జోలికి రావని నమ్మకం ఏమిటి?” ల్యించాడు బుచ్చిబాబు. ఇన్స్పెక్టర్ ఇక చేసేదేమీ లేనట్లు ఉత్తరం ప్రాసిచ్చాడు.

అందరూ బయటికొచ్చారు. ఇన్స్పెక్టర్ చాలా రిలీఫ్ఫ్తో ఉన్నట్లు మీమించాడు. రావలసిన లక్ష్మ దబ్బు పోయినా, అరెస్టు అయ్యే నరకం తప్పి సుధు ఎవుపు సంతోషంగా కనపడ్డాడు.

“నేను కూడా మీతో వస్తాను. ఆ వీధి మొదట్లో దింపెయ్యంది” అంటూ రాఫిక్ పాటు జీపు ఎక్కాడు బుచ్చిబాబు.

వీధి చివరికి వచ్చారు దిగుతూ, “థాంక్స్. మొత్తంమీద వాడికి సరయిన షెగ్మార్ నేర్చాం... మిమ్మల్ని ఆసలు నేనేగుర్తుపట్లేకపోయాను. ఈ మేకప్పు, ఉధులూ, జీపు - చాలా హాదుడి చేసేరు...” అంటూ తన రెండులక్ష్మ ఇరికిస్తానోయిదు.

టీపులో కూర్చున్నవాళ్లు ఒకరి మొహం ఒకరు చూసుకున్నారు. బుచ్చిబాబు మాట్లాడి వాళ్లకేమీ అర్థంకాలేదని వాళ్లే మొహలు చూస్తే నేడుకున్నాడి. అయితే బుచ్చిబాబు తన ఆనందంలో తనున్నాడు.

“సాయంత్రం వచ్చి మీకివ్వాల్నిన వేమెంట్ ఇస్తాను” అన్నాడు.
“ఎక్కడికి వస్తావే? ఏమిస్తావే?” అడిగాడు భీఫ్ సుధురు చిట్టించి.
“ఎక్కడికిమిటి? మీ నాటకం కంపెనీకి.”

యండమూరి వీరెంద్రస్వామి నాటకం కంపెనీ ఏమి? మా నాటకం కంపెనీ ఏమి? మేము ఎ.సి.బి. అధికారులం."

"వాట నాన్నెన్న ఆర్య టాకింగ్? మా నాటకం కంపెనీ ఏమి?" బుచ్చిబాబు బిత్తరపోయాడు. భిఫ్ ద్రయవర్తతో జీవు పోనిమృష్ణాదు.

"నా డబ్బు...?" గగ్గెలుగా అరిచాడు బుచ్చిబాబు వెనకనించి.

"కేసు వదిలేసినందుకు అది మా లంచం" అన్నాడు య్యాస్కరస్సు. అధికారి. అతడి కంఠం జీవు రొదలో కలిసిపోయింది. దుమ్ము రేపుకుంటాడు జీవు వెళ్లిపోయింది.

బుచ్చిబాబు మొహం వివర్ధమైంది. నిస్పపోయింగా "ఈ దేశం..." అంటూ ఒక బూతుమాట తనలో తానే గొఱుక్కున్నాడు. వెనక్కి తిరిచ్చుట్టే ఇన్స్పెక్టర్ ఇంటిమందు జనం అప్పుడే దిగుతున్నారు.

వాళ్లు - తాను ఏర్పాటు చేసిన నాటకం కంపెనీ వాళ్లు.

* * *

"వాళ్లుండర్నీ నిలబెట్టి ఘూట్ చెయ్యాలి" చిందులు తొక్కసాగాడు బుచ్చిబాబు.

తీలక్కి అతనివైపు సానుభూతిగా చూసింది. "పోన్నెండి. కేసు పోయిందిగా" అంది.

"రెండు ల...క్కు...లు" అరిచాడు బుచ్చిబాబు పిచ్చిగా!... "పోయి పెట్టినట్టు అంత డబ్బు? వాడిమీద కేసు తీసేయుటానికి నా దగ్గర డబ్బు తీసుకుంటారా... ఇదేం లంచగొండి దిపార్టమెంటు?"

"దానిపేరే అదికదా! అయినా మీరు ఆడబ్బు ఇన్స్పెక్టర్ కి ఇచ్చేసారు కాబట్టి ఇక అది అతనిదే! దాంతో అతను బయటపడ్డాడు. మీకేం బాథ?"

"నేనేమీ అతనికి ఇద్దామనుకోలేదు. అందుకే జీవులో వాళ్లతో పోడు వెనక్కి బయల్చేసాను. వీధి చివరలో నా భిఫ్కేసు తీసుకుండామనుకున్నాపు" అని, ఇంకా అనుమానం తీరనట్టు "ఇంతకీ ఆ ఒరిజినల్ ఎ.సి.బి. వాళ్లకి ఈ వ్యవహారం అంతా ఎలా తెలిసింది?" అని ప్రత్యీంచుకున్నాడు స్వగతం.

"నేనే భోన్ చేసి చెప్పాను."

బుచ్చిబాబు ఎగిరిపడి. "సువ్వు చెప్పావా!" అని అరిచాడు భాక్షణి పట్టిన వాడిలా.

"అవును. మిమ్మల్ని ఇంత కవ్వపెట్టిన ఆ ఇన్స్పెక్టర్గాడి వీ పట్టాలనుకున్నాడు. మీరిలా వెళ్లగానే నేనలా కరెష్టన్ వాళ్లకి భోన్ చేసాను"

"ఓసి రాళ్లు! నాకు ముందే చెప్పాచ్చుకదే! అదే వేపంలో రమ్మని నేను జాపం కంపెనీ వాళ్లకి పురమాయించాను. ఇప్పుడు రెండు లక్షులు పోయాయి. ఇయినా... చేసే ప్రతి పనీ భర్తకి చెప్పాలన్న ఇంగితజ్ఞానం కూడా లేదపే కు?"

"చేసే ప్రతి పనీ భార్యకు చెప్పాలన్న ఇంగితజ్ఞానం మీకుంచే అనలీ గిడవేకపోయేది కదా! పోన్నెండి. అయిందేదో అయిపోయింది. ఆ ఇన్స్పెక్టర్ ని తేర్చులోగానీ హజరు పర్చి ఉంటే మొత్తం కథంతా బయటకు వచ్చి వుండేది. ఇంటిని థాన్సు మీ ఎముకలు విరగ్గాట్టి ఉండేవారు" అంది తీలక్కి.

"అంతేనంటావా?"

"ఇశ్రయంగా అంతే. ఇక దాని గురించి ఆలోచించకండి. వీలైతే పోమార్గం ఆలోచించి ఆ రెండు లక్షులూ తిరిగి సంపాదించండి. ఇలా ఏపెట్టకర్లతో తన్నులు తెచ్చి కాదు. వేరొచ్చి ఆలోచించండి."

"సాకిక ఉపిక లేదు" అన్నాడు బుచ్చిబాబు.

"మరేం చేస్తారు?"

"సమాజ సేవ చేస్తాను."

ఆమె నప్పు అపుకుని, "చేతిలో పైసా లేదు. సమాజసేవ చేస్తారా?" అంది.

"నేవకి డబ్బులెందుకు? నువ్వు చూడు. ఈ క్షణం నుండి నేను ప్రజల నేనే ప్రతుతుతాను" అన్నాడు.

ఉపసంహరం

పదిసంవత్సరాల తరువాత

రవీంద్రభారతి ఆడిబోరియంలో ఇసుక వేసై రాలనంత జున్ ఉన్నారు. అంతమంది జనం ముఖ్యమంత్రి వస్తున్నందుకు వచ్చారో, ఈ అభిమాన హీరో ముఖ్య అతిథిగా వస్తున్నందుకు వచ్చారో తెలీదు. అంగోలగా ఉంది.

బుచ్చిబాబు ముందు వరుసలో కూర్చొని ఉన్నాడు. అతడి జాబ్యూచెయి దగ్గర కాస్త తెల్లబడింది. వయసింకా ముపై దాటకపోయినా విపరీతమై పని ఒత్తిడివల్ల కళ్ళక్రింద నల్లగీతలు ఏర్పడ్డాయి. అతని పక్కన శ్రీలక్ష్మీ కపక్క సీట్లలో ఇద్దరు పిల్లలూ కూర్చొని ఉన్నారు.

ఆ రోజు అతడికి సన్మానం!

ఆ సంవత్సరపు పద్మశ్రీ' బిరుదులు వచ్చిన వాళ్ళలో అతనూ ఉన్నాడు. ఆ మరుసిరోజు ఆ బిరుదు అందుకోవటానికి అతడు ధిల్లి వెళుతున్నాడు. అప్పటికప్పుడు హాడావుడిగా ఏర్పాటు చేసిన సన్మానం ఇది. ప్రమఖులందు వస్తున్నారు.

దానికి కారణం ఉంది!

జపుటివరకూ 'పద్మశ్రీ' అందుకున్న ప్రమఖుల్లో దేశంలో చాలాపంచి కన్నా అతడు చిన్నవాడు. అత్యంత పిన్న వయసులో అంత గొప్ప మీరు అందుకోవటానికి అతడు చేసిన కృషి మాత్రం తక్కువది కాదు.

సభ ప్రారంభమయ్యాక, ఆ విషయమే, సన్మానం చేస్తున్న సంస్కర్య దర్శి ఘైకులో చెప్పాడు. ముఖ్యమంత్రి, మిగతా ప్రమఖులు, "సన్మానింపీత" బుచ్చిబాబు, వేదికమీద ఆసీనులైఉన్నారు.

కార్యదర్శి చెబుతున్నాడు.

"సౌమ్యం ప్రతి మనిషిలోనూ పెరుగుతున్న ఈ రోజుల్లో బుచ్చిబాబు ఉంటి వ్యక్తి మన పద్మ జ్యోతించుం మన అద్భుతం!"

జనం నిశ్శబ్దంగా వింటున్నారు.

కార్యదర్శి చెబుతున్న దాంట్లో అనత్యమేది లేదు. భారతదేశంలో

అయిదొందల ఆస్తిత్రులు బుచ్చిబాబు ఆధ్వర్యంలో నడుస్తున్నాయి. రీసి రద్ది ప్రెసా తీసుకోకుండా ఈ ఆస్తిత్రుల్లో దాక్షర్థు ఉచిత సర్పీసు ఉట్టి. అపేషస్సు, చెస్టులు లాంటివి కాకుండా కేవలం క్లినిక్సులా మాత్రమే చిఫిచేస్తాయి. వీటి పేరు 'శ్రీ క్లినిక్సు'.

రోజుకు ఇరవైనాలుగు గంటలూ తలుపులు తెరిచి వుంచటం ఈ శ్రీ ప్రైవేట్ క్లినిక్సు. ఇలాంటి క్లినిక్సు కన్యాకుమారి నుంచి కాశీర్ వరకూ దాదాపు గిప్పుంటోనూ స్టోపించాడు బుచ్చిబాబు.

శ్రుతి క్లినిక్లోనూ నలుగురు దాక్షర్థుని నియమించాడు. దూర్భేట వారీగా దాక్షర్థు సేవలు అందిస్తారు. మొట్టమొదటటి ఆస్తిత్రు హైద్రాబాద్లో పెట్టాడు. ఇస్కు పది రోజులలో జనం తండ్రోపతండ్రాలుగా కూర్చులు కట్టసాగారు, సంశేషం చాలా బీదది. కస్టాలైషన్ ఫీజు కూడా ఇచ్చుకోలేని నిర్వాగ్యులు గిఫ్స్... అదీగాక ఏ ట్రైమ్లోనై త్యాగించాడు. THEY CAN JUST WALK IN.

ప్రతి క్లినిక్లోనూ ఒక బిస్తు పూండి వుంటుంది. రోగి అందులో సొఱు వెయ్యాలి. వెయ్యుకపోయినా అడగు. కానీ వెయ్యుదలుచుకుంటే ఈ 'రూపాయి' కన్నా ఎటువంటి పరిస్థితులలోనూ ఎక్కువ వెయ్యుటానికి ఉట్టి. ఆ విఫంగానే ధర్షసంస్థల నుంచి పచే విరాళాలు కూడా స్నేహికించటానికి గట్టి నిరాకరించాడు. "... నాకు ఈ దాక్షర్థ జీతాలు, భర్యులు, నెలకి ఆచ్చిదు వేలకన్నా ఎక్కువ కావు. కొన్ని వేలమంది రోగులు వస్తున్నారు. ఈ ఉట్టన్న రూపాయి విరాళం చాలు" అని స్టోల్మెంట్ ఇచ్చాడు. అంతేకాదు, ఘైకైన దానికంటే ఎక్కువ డబ్బు పూండిలో ఒక నెల పడినట్లయితే, ఆ ఇంగా గవర్నర్మెంటు ఆస్తిత్రికి చెందుతుంది. శ్రీ క్లినిక్ వచ్చిన రోగులలో ప్రీకొరక్కం కావల్సి వచ్చినా, ఇన్ - పేపెంటుగా చేర్చాలి వచ్చినా, ఆ ఇస్కుత్తి ఉచితంగా నేనేచేసే కండిషన్స్ మీద ఈ 'ఎక్కువ డబ్బు', అక్కడికి ఉచితంగా ఉచితంగా నేనేచేసే కండిషన్స్ మీద ఈ 'ఎక్కువ డబ్బు', అక్కడికి ఉచితంగా.

"మిరిదంతా ఎందుకు చేస్తున్నారు" అని అడిగినపుడు దూరదర్శన్ ఉచ్చాలో చెప్పాడు బుచ్చిబాబు. "... ఒక రోజు ఇండ్ కాస్చర్ అస్ట్రోసాన్లో నేను చావుకీ-బ్రెత్కు మధ్య ఒక రాత్రి గదిపాను. అద్భుతవశాత్తు పాటల కాంట్రాక్టులో నేను చాలా సంపాదించి ఉండటం వల్ల ఇస్కుత్తి పరిక్లు చేయించుకోగిలాను. అదే ఒక బీదవాడయితే ఎలా? ఇంత విషయ కలిగింది. మనిషి జీవితంలో డబ్బు ఒకటే ముఖ్యం కాదు

యండమారి వీరేండ్రాన్ని
అని ఆ రాత్రి నాకో సత్యం అర్థమొంది. నా దగ్గర ఉన్న డబ్బుతో ఉచితగా
లీ క్లినిక్ స్టాపించాను. మొదటి నెల-దాని ఖర్చుకి సరిపడా రాబడి రాలేవు
కానీ తరువాత నరిపోయింది. ఒక క్లినిక్లో తన ఆర్గ్యూ
బాగుచేయించుకోవాలంటే రోగికి “రూపాయి ఖర్చు చాల” అన్న సమ్మం
బీదలకి కలిగింది. అన్నటికన్నా ముఖ్య విషయం ఏమిటంబే ఎశ్వరుడా లేంటి
సంతృప్తి నాకు కలగసాగింది. అందుకనే... దేశంలో ప్రతి ఈ క్లినిక్
“లీ క్లినిక్” స్టాపించాలనేది నా జీవితాశయంగా పెట్టుకున్నాను.”

అతడు అన్న విధంగానే దాదాపు అయిదొందల ఈళ్లల్లో ఆశ్చర్యం
స్టాపించాడు. కాళ్కి బలపాలు కట్టుకుని తిరిగాడు. ఎక్కడయినా చిన్న పొగు
జరుగుతుందన్నా. దాక్షర్య నిర్దక్షంగా చూస్తున్నారన్నా క్షణాలమీద ఏర్ప
తీసుకొనేవాడు నెలకి ఇరవై అయిదు రోజుల దేశ పర్యాటనలో వుడేవెళ్ల
జైపూర్లోనూ, బరిస్పూర్లోనూ అతడిని దేవుడిగా చూసేవారు. అతడి సేవ
అభినందిస్తూ మదర థరిస్సు కూడా ఉత్తరం ప్రాసింది.

లీ క్లినిక్కి జనం అర్థరాత్రి వరకూ వచ్చేవారు. మరీ రష్ట ఎక్కువ
వుంటి తెల్లవారుజామున కూడా వచ్చేవారు. ఎప్పుడూ ఒక దాక్షర్య హోష్ట
వుండేవాడు. లీ క్లినిక్లో పనిచేయటం తమ అధ్యప్తంగా దాక్షర్య భావించేశా
కానీ అక్కడ జీతం చాలా తక్కువ. కేవలం వెయ్యి రూపాయిలకే పనిచేయి
చాలామంది దాక్షర్య పార్ట్రైటింగా వచ్చి చేసేవారు. వచ్చేవాళ్లంకా లీఫ్ క్లినిక్
చాలామంది “రూపాయి” వేసేవారు కాదు. నెలకి రెండు మూడు వేళల్లో
ఎక్కువ పోగమ్మేదికాదు. ఆ డబ్బు దాక్షర్య జీతానికి సరిపోయేది. ఐదుమంచ
ఎక్కువ వస్తే అది అద్దేకి, మిగితా ఖర్చుకి సిరిపోయేది.

అయితేనే? బీదవాళ్ల పట్ల కల్పతరువు అది.

ముఖ్యమంత్రి తన ఉపన్యాసంలో ఆ విషయమే చెప్పాడు. ఈ క్లినిక్కు
ఇంత సేవచేయటం చూసి, ప్రభుత్వమే సాయం చేయటానికి ముంచు
వచ్చిందనీ, బుచ్చిబాబు తిరస్కరించాడనీ అన్నాడు. ఇలాంటి సేవారమ్మే
సంస్థలకి విరాళాలు బాగా వస్తాయని, వాటిని నిరాకరించబడునే బుచ్చిలు
నిస్సుర్కత తెలుస్తాండనీ చెప్పాడు. ఇటువంటి వ్యక్తికి పర్యులీ రావటం చూ
సంతోషంగా ఉండని ముగించాడు.

ఆ తరువాత వక్త చిరంజీవి!

చిరంజీవి మైక్ దగ్గరికి వస్తోంటే అడిటోరియం అంతా చప్పుకు

అటడి ఉపన్యాసం క్లప్పంగా సాగింది. తన దగ్గరికి బుచ్చిబాబు వచ్చిన
హైపరించాడు. తనకి ఎప్పటినుంచే జ్లడ్బ్యాంక్ పెట్టాలన్న కోరిక ఉండని,
స్టోంవే వ్యక్తులు సరియైన వారు దౌరక్క అది అలోచనా రూపంలోనే
ఖండియించాడనీ, బుచ్చిబాబులాంటి వ్యక్తి దౌరికితే అది అద్యప్పమనీ అన్నాడు.

ఆ తరువాత బుచ్చిబాబు ఉపన్యాసం.

అతడు మైక్ దగ్గరకు వస్తుంటే అడిటోరియంలో సూదిపడితే వినప
ముంచ నిశ్శబ్దం! అతడి నిస్సుర్కత సేవగురించి పేపర్లు గత ఐదు సంవత్సరాలుగా
స్టోన్యాయి. దేశంలో అయిదొందల క్లినిక్లు నదుపుతున్న ఆ వ్యక్తికి కనీసం
కైటియ” కూడా లేదు. అతడి భార్య (తీలక్కి) ఉద్యోగం చేస్తూ పిల్లల్ని చదివి
చుంది.

అటువంటి వ్యక్తి ఏం చెపుతాడా అని జనం ఎదురు చూస్తున్నారు.

బుచ్చిబాబు మైక్ దగ్గరికి వస్తూ, అడిటోరియంలో వస్తు లీట్‌క్లి
ప్పు చెప్పసా’ అన్నట్లు చూసాడు. ఆమె కళ్ళతోనే చెప్పుమన్నట్లు అనుమతి
చుంది.

అతడు ప్రారంభించాడు.

“చాలాకాలం క్రితం, చేతిలో నయా పైసాలేని రోజుల్లో నాకు దబ్బు
అవసరంవచ్చి, మొట్లమొదచిసారి ప్రజల్ని మోసం చేసాను-బక వచన
కవితద్వారా.”

ప్రైక్సులందరూ నిర్ణిష్టులయ్యారు. అతడిలా మాట్లాడతాడని ఎవరూ
ఉపాంచలేదు. అతడి గత చరిత్ర ఎవరికి తెలీదు. మొదటి వాక్యమే
సంచలనం రేపింది. అడిటోరియంలో గుసగుసలు మొదలయ్యాయి.
అంతలో బుచ్చిబాబు కంఠం తిరిగి వినిపించింది. “ప్రజల్ని మోసం
చేయటం తప్పనీ, వారియొక్క అవసరంమీద ఆడుకుంటే తప్పులేదనీ
అనిపించి, రెండోసారి మోసం చేసాను- చిరంజీవి సినిమా పాటల
కూడా ద్వారా!”

ఆడిటోరియంలో జనం ఎంత ప్రాక్ట్లో వున్నారంటే, జర్రులిస్తులు కూడా
ఇటుటం మానేసి చూడసాగేరు.

“మొదటి మోసంలో ప్రజలకు నేనిచ్చిందేమీలేదు. వాళ్లతో ఐన్ట్రీక్ కి
డబ్బులు ఖర్చుపెట్టించటం తప్ప! కానీ రెండవ మోసంలో అడియో
క్యాసెట్లమ్మి దబ్బు చేసుకున్నాను. దురదృష్టవకాత్తూ ఒక జ్నస్పెక్టర్
నస్తు భ్లక్షమీయల్ చేయటం ప్రారంభించాడు. తప్పనిసరి పరిశీతుల్లో

మళ్ళీ డబ్బు సంపాదించ టానికి ఈసారి ఒక బ్యాంకునే మెసు చేయవలసి వచ్చింది."

జర్వలిస్టులు అప్పుడే స్పృహలోకి వచ్చిన వారిలాగ ప్రాసుక్షు ప్రారంభించారు. ముఖ్యమంత్రి తెల్లబోయి బుచ్చిబాబువైపు చూస్తు న్నాడు బుచ్చిబాబు కొనసాగించాడు.

"నేను బ్యాంకుని మోసంచేసి సంపాదించిన పదిహేసు లక్ష్మా ఇన్సెప్క్టర్ లంచంగా ఇవ్వాలనుకున్నాను. కానీ, నా భార్య ట్రైస్ రష్ణ దిప్పార్ట్మెంట్ కు ఫోన్‌చేసి ఆ ఇన్సెప్క్టర్ ని చట్టానికి పట్టించాడు. నుకుంది. దురదృష్టప్రశ్నాత్మా య్యాస్క్రికటరష్ణ దిప్పార్ట్మెంటు వాళ్ళ కూడా లంచగొందు లవటంతో ఆ ఇన్సెప్క్టర్ తప్పించుకున్నాడు. ఇప్పుడు నాకు ఈ వ్యవస్థయొక్క అసలు స్పర్శాపం అర్థం అయింది" ఉ. మళ్ళీ కొన సాగించాడు.

"అదే సమయంలో ఒకరోజు నాకు కొద్దిగా దగ్గరవచ్చి ఆస్పత్రికి వెళ్ళి అక్కడ దాక్టర్ నాకు జ్లడ్ కాస్పర్ అని చెప్పి రకరకాల పోక్కల చీ దాచాపు వెయ్యి రూపాయలు నా దగ్గర వసూలుచేసి చివరిలో ఈ మామూలు రోగం అని తెల్పేదు. దాంతో నాకు ఈ పెద్ద పెద్ద ఆస్పత్రి చేస్తున్న మోసం అంతా అర్థం అయింది. అదే సమయానికి నా భార్య చిన్న చిన్న మోసాలుచేసి ప్రశ్నలచేత తిరస్కరించబడం కన్నా ఏక ఒకటి చేసి, అందరితో జయజయధ్వనాలు పలికించుకోనేలా ఒక పథకం అలోచించమని నలహో ఇచ్చింది. అప్పుడు నాకు ఒక ఆలోచి వచ్చింది. ఒక చిన్న క్లినిక్ అద్దెకు తీసుకుని అందులో ఒక డ్యూకీ వెయ్యి రూపాయలు జీతానికి పెట్టాను. వచ్చిన రోగులు ఎవరి డ్యూ డబ్బులు తీసుకోకుండా మందులకోసం ప్రైసిప్పున్ మాత్రం ప్రో ఇప్పుమని చెప్పేను. బీదా, బిక్కె జనం వందల సంబులో రాసాయా అప్పుడు మరో ఇద్దరిని నియమించి 24 గంటలూ ఆ క్లినిక్ రెండు వంచే ఏర్పాటు చేసాను. ఈ దాక్టర్ కి జీతం ఇప్పుడం కోసం కేవలు ఒక్క రూపాయి మాత్రం మాండీలో వెయ్యున్ని నిరీశించాను. నిజి నా యొక్క ఆదాయం మీరు పూండీలో వేసే రూపాయికాడు."

"ప్రేక్షకులంతా నోరు తెరుచుకుని వీటున్నారు. బుచ్చిబాబు వా-

ట్రైస్ చూడటంలేదు. అతని చూపంతా ఆదిలోరియం వెనుక భాగాన వెలుతురూ ట్రైస్ కిలిన హన్స్యాలో మిళితమై వుంది. తనలో తాను మాట్లాడుకున్నట్లు, ఈ కథ తనకే చెప్పుకుంటున్నట్లు ప్రసంగం కొనసాగించాడు.

"త్రణి క్లినిక్ పక్కనే నేనాక మెడికల్ పాప్ తెరిచాను. ఆం మెడికల్ పాప్ సంపాదన నాదని ఎవరికి తెలిదు. దాక్టర్ ప్రైసిప్పున్ ఇస్తాడు. మందులు మాత్రం ఆ పాప్లోనే కొనుక్కోవాలి. ఎందుకంటే ప్రైసిప్పున్లో ప్రాసిన మందులనీ సరిగా వున్నాయో లేదో చూడటానికి, కొన్న వెంటనే ఆ మందులు తీసుకొని వచ్చి చూపించమని రోగులకి చెప్పే విధంగా దాక్టర్ కి తర్పిదు ఇచ్చాను. దీనివల్ల పుండిలో రూపాయి వేసినా వెయ్యకపోయినా ఎంత బీదవారైనా సరే, నా మెడికల్ పాప్లోనే మందుకొనాలి. రోజుకి రెండు మూడు వందలమంది నాపాప్లో మందులు కొనసాగారు. నెల తిరిగేసరికి నా పాప్ ఆదాయం 15 వేలకి చేరింది. వెంటనే వేరొక వట్టంలో ఇలాంటి క్లినిక్ ప్రారంభించాను. సంవత్సరం తిరిగేసరిగి దేశంలో ఇలాంటి ఉచిత క్లినిక్లు 500 వరకు ఏర్పడిన విషయం మీ అందరికి తెలిసిందే." జనాలికి ఏదో కొద్దిగా అర్థం అవతోంది. అందరూ స్తుభంగా బుచ్చిబాబు చేప్పేది వింటున్నారు.

"మరొకపై ఈ ఉచిత క్లినికలవల్ల నా పేరు ప్రభ్యాతులు దేవమంతా మారుమోగసాగాయి. డబ్బు పుంభానుపుంభాలుగా వచ్చి పడసాగింది. కానీ నాలో అంతర్ఘథనం మొదలయింది. నేను చేస్తున్నది ఏ విధమైన తప్పుకాదని, మెడికల్ పాప్లో నేనమ్మే మందులు మామూలు ధరకే అమ్ముతున్నానని నాకు తెలుసు. నేను చేసిన వనల్లా కేవలం జనాలని నా క్లినిక్కి ఆకర్షించే చర్య మాత్రమే. ఈ విధంగా గత పది సంవత్సరాలలో నేను సంపాదించిన డబ్బు..." అంటూ జేబులోంచి ఒక చెక్క బయటకు తీసాడు. తీస్తూ అన్నాడు - "... అయిద్దు కోట్ల రూపాయలు."

ఆదిలోరియంలో అందరూ ఒక్కసారి కదలటంతో ఒక రకమైన వింత క్రూ ల పోలంతా పరచుకొంది. బుచ్చిబాబు తన జేబులోంచి తీసిన చెక్కును గోలోకి తీసి పట్టుకుని "దీన్ని నేను ముఖ్యమంత్రిగారికి సమర్పిస్తున్నాను." గీ ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళి అందజేసి, మళ్ళీ మైకు వర్డకి వచ్చాడు.

"నేను రెపు ధిల్లీ వెళ్ళటంలేదు. నాకు పద్మశ్రీ బిరుదు అవసరం లేదు.

యందమారి వీంట్లనో దానికి నేను అర్పుడిని కాను. నేను చేసిన తప్పులన్నీ నేను చేసిన పొస్తాల్నీ ఆస్పత్రులు కట్టించడం ద్వారా సమసిపోవు. ఒక స్తాయికి వచ్చిన తర్వాత పేరు సంపాదించాలనుకోవటం కూడా స్వార్థమే. నిజంగా నేనీ ఆస్పత్రు కట్టించి మానవేవే చెయ్యాలనుకుంటే నాకు ఇన్ని సత్కారాలు, సన్మానాలు, కార్యాలయాలు, ఇంతమంది జనం ఇవన్నీ అవసరం లేదు. వీటన్నించినీ ఆస్పత్రు ఇంతకాలం వున్నావంటే నా వెనుక ఇంకా స్వార్థం వుందన్నామా. నేనీ క్షణం నుంచీ బుచ్చిని అవాలనుకుంటున్నాను. నాలో మొదలైన ఈ ఈంకి నంఫుర్ఱణ నన్ను ఈ స్తాయికి తీసుకొచ్చింది” అతని కంఠం ముప్పుగా వలుకుతోంది. ఆడిటోరియంలో కూర్చున్న శ్రీలక్ష్మీ కళ్ళు ఎందుకే అప్రయత్నంగా తది అయ్యాయి. తన భర్తలో ఇటీవల జరుగుతన్న మాఘ్యి అమె గమనించసాగింది. అందుకే అతడు ఆ క్రితం రోజు రాత్రి ఇంకా ప్రజలముందు చెబుతానన్నప్పుడు అమె ప్రోత్సహించింది.

బుచ్చిబాబు చెప్పసాగాడు. “ఈ క్షణం నుంచి ఈ కీనికిలు, ఈ మెడికల్ పొపులు ప్రభుత్వపరం చేసున్నాను. వాటికీ, నాకూ ఇంకే సంబంధించి లేదు. నేను, నా భార్యా, నా పిల్లలు మా పనులు మేం చేసుకుంటూ బ్రిటిష్ కూడా సందర్భంగా నేను ప్రజలకి ఒక్క మాట చెప్పుదలచుకున్నాను. అమాయక్కు ప్రజలని మోసం చెయ్యటం చాలా సులభం. అదే జీవితాశయంగా పెట్టుకుంటే ఎంత డబ్బుయినా సంపాదించవచ్చు. ఎంత కీర్తి అయినా పొందవచ్చు. కానీ మనశ్శాంతి మాత్రం సంపాదించుకోలేం. నా జీవితంలో నేను తెలుపుష్టి మొట్టమొదటటి, ఆఖరి పారం ఇది. నమస్తే!” అని వెళ్లి కూర్చున్నాడు.

జనం చప్పట్లు కొట్టడం కూడా మరిచిపోయి నిశ్శబ్దంగా ఏం పోయారు. అందరికన్నా ముందు తేరుకున్నది ముఖ్యమంత్రి. అయిన సైక్కలు అందుకోని “ఇదంతా చాలా అనూహ్యంగానూ, చిత్రంగానూ వుంది. కానీ ఏమైనా ఇంతమంది ప్రజలకి ఈ బుచ్చిబాబు సేవచేసి చరితార్థుడయ్యాడు. ఈ ఐరుకోట్లు రూపొయలతో బుచ్చిబాబు ఆశయాన్ని పూర్తిచేస్తానని చోస్తున్నాను. శ్రీ హస్పిటల్స్ అనే సూపర్ స్పెషాలిటీ హస్పిటల్కి ఈ ఐరుకోట్లు మూలదనంగా ఉంటుంది.” అని అనోన్స్ చేసేసరికి మొదటిసారిగా ఆడిరో యంలో చప్పట్లు వినిపించాయి.

బుచ్చిబాబు ఇవన్నీ పట్టించుకోలేదు. సభ అయిపోగానే క్రిందికి పీ

పూడు. జర్నలిస్టులు రకరకాల ప్రశ్నలడగడం ప్రారంభించారు. అతనేం చాటుదలేదు. అతనిటై ఫోవెలైట్లు వెలుగుతున్నాయి. అది కూడా అతను పట్టించుకోలేదు. శ్రీలక్ష్మీ దగ్గరకొచ్చి ఆమెతో పొటూ నడుస్తూ హాలు చయటోచ్చాడు. జనం అంతా తొక్కిసులాడుకుంటూ హోర్ దగ్గర ఆటోగ్రావులు కీసుకోవడానికి మరోవైపు వెళ్లిపోయారు. బుచ్చిబాబు, అతడి భార్యా పిల్లలు చీలారు. వాళ్ళు ముందుకు నడుస్తూ ఉండగా ఎదురుగా గాంధీ వచ్చాడు. శ్రీలక్ష్మీ, లక్ష్మీ ఒకరినాకరు చూసుకున్నారు.

బుచ్చిబాబు గాంధీ దగ్గరకు వెళ్ళాడు. “నేను తప్పుచేశానా....?” అని అడిగాడు

గాంధీ నవ్వి “లేదు” అన్నాడు.

“నేను చేసిన ఈ వనికి భవిష్యత్తులో పశ్చాత్తాప పడతానా....?” అడిగాడు.

“పడవు. నా అనుభవం సాక్షిగా” అన్నాడు గాంధీ నిరాదంబరంగా.

- * -

డబ్బు సంపాదించడం ఒక కళ

ఉపోదాతం :
ముపై సంవత్సరాల క్రితం ...

ఒకరోజు నేను మా నాన్నగారి దగ్గర కూర్చుని ఆయన చేసే పనిని దీక్షగా పరిశీలిస్తున్నాను. అప్పుడు మేము ఖమ్మంలో వుండేవాళ్ళం. నేను సహబజర్ ప్రైస్‌గ్లౌలో ఏడో క్లాసు చదువుతుండేవాణిః. మా నాన్నగార్చి రెండువందల ఏపై రూపాయల జీతం వచ్చేది. ఇన్కంటాక్కు ఆఫీసులో గుహస్కా పనిచేస్తూ వుండేవారు. మేం మొత్తం ఆరుగురు సభ్యులం. ఆ తీం తప్ప ఇంకే ఆధారమూ లేదు.

నేను పరిశీలిస్తున్న పని మా నాన్నగారు 'ప్రాయదం.' నా ఏడో క్లాసు ఎంగీషు పుస్కం కొనటానికి మూడూపాయలవుతుందని చెప్పి, ఆయనక రేబ సాయంత్రం కూర్చొని నా స్నేహితుడి దగ్గర్నుంచి నేను తీసుకొచ్చిన పుస్కాన్ని 'మొత్తం' ప్రాశారు. ఒక టెక్కుబుక్... రెండువందల పేజీల పుస్కాన్ని ఆయన ఓపిగ్గా ప్రాయదాన్ని అలా చూడటం... బహుశా నా మనస్తత్వంలో ఒక గొప్ప మార్పుకి కారణం అయి వుంటుంది. నా కిప్పబీకీ బాగా జ్ఞాపకం ఉంది. ఆ పుస్కంలో మొదటి పారం 'సెల్ఫ్ పోల్స్.' మహాత్మాగాంధీ ప్రాసింది.

మిగిలా వాళ్ళందరూ 'ప్రింటైన్' ఇంగీషు పుస్కాలు చదువుతూ వుంటే ఒక సంవత్సరంపాటు నేను మా నాన్నగారు చేతిప్రాతతో 'ప్రాసిన టెక్కుబుక్ వదండం గొప్ప అనుభూతి. ఆ తర్వాత సంవత్సరం నేను ఎనిమిదో క్లాసుకి వచ్చాను. నాకు కూడా ఏదేనా పనిచేసి డబ్బు సంపాదించాలనే కోర్కె ఉయ్యేరింది. ఖమ్మంలో గాంధీ చౌక్కి ఎడమ పక్కగా ఒక లాయర్గారు ఉండేవారు. ఆయనకు ఇద్దరు పిల్లలు. అయిదోక్కు చదివే అమ్మాయి. నాలుగో క్లాసు చదివే అబ్బాయి వాళ్ళిద్దరికీ టూఫాన్ చెప్పటానికి కుదిరాను. ఎనిమిదో క్లాసు చదివే కురాదు, నాలుగైదు క్లాసులు చదివేవాళ్ళకి పారాలు చెప్పడమేంటని వాళ్ళ ముందు సంశయంచినా, ఒకటి రెండోజులైన తర్వాత పదిహేను రూపాయల జీతానికి ఒప్పుకొన్నారు. దాదాపు రెండు నెలలు వాళ్ళకి పారాలు చెప్పేము. నా కిప్పబీకీ బాగా గుర్తు. చివరలో రెండు నెలలకీ కలిపి ముపై

డబ్బు మైనస్ డబ్బు

పారకులకు

యండమూల కీర్పంద్రాన్ధి

అందిస్తున్న

ప్రత్యేక కానుక

డబ్బు సంపాదించడం ఎలా?

— యండమూరి వీరేంద్రనాథ్
రూపాయలొస్తుందని నేను, మధ్యలో పదిరోజులు శలవలొచ్చయి కాబీ
ఇరవై నాలుగు రూపాయలే వస్తుందని ఆయన - దాదాపు అరగంటనేషు
వాదులాడుకున్నాం.

చివరికి ఇరవై ఏదు రూపాయలకి సెలీట అయింది. ఆ ఇరవై ఏదు
రూపాయలే నా మొట్టమొదటి సంపాదన. సాంతంగా సంపాదించడంలో
వుండే ఆనందం అప్పుడు నాకు మొదటిసారి తెలిసింది. ఆ ఇరవైదు
రూపాయలతో ఏం చేసేనో నా కిప్పుడు గుర్తులేదు గానీ, ఆ తర్వాత ప్రీ
శలవల్లోనూ బి.కా.ం. చదువుతుండగానూ ఏదో ఒక పనినేసి డబ్బు సహారి
ంచడం నా హాబీగా పెట్టుకున్నాను. ముప్పై సంవత్సరాల తర్వాత ఖమ్ము
కళాపిరిష్టకు ముఖ్య అతిధిగా వెళ్లినప్పుడు ఆ లాయర్గారి ఇంటీసు
వెతికాను గానీ, భోర్సు లేకపోవటంతో సరిగ్గా గుర్తించలేక పోయాను. ఘష్టికి
బహుకా ఆయన వున్నారో లేదో కూడా నాకు తెల్లిదు.

చాలా బీద కుటుంబం మాది. బి.కా.ం. పాశైన తర్వాత నాకు ఎలికాప్ చదవాలనుండిది. కానీ ఖర్చు ఎక్కువాతుందని కాకినాడలోనే ఛార్టర్డ్ ఎకోంట్రీ చదవటం ప్రారంభించాను. ఆ రోజుల్లోనే పైనాన్నియల్ ఇన్సైట్యూషన్స్కి కావల్సిన క్లోవ్షెట్లు స్నేట్మెంట్ వేసేవాళ్లి. ఒక క్లోవ్షెట్లు స్నేట్మెంట్ వేయడానికి బయటవాళ్లు ఆ రోజుల్లో అయిదు వందలనుంచి వెయ్యిరూపాయల వరకు తీసుకుంటూ వుంటే, నేను వందా రెండొందలకి వేసి ఇస్కూ వుండేవాళ్లి. నా మొట్టమొదటి వందరూపాయలతో కొన్న ఫిలిప్ప్ ట్రాన్సిప్ట్ ఇప్పటికి కూడా నా ద్రాయింగు రూమ్లో గత పాతిక సంవత్సరాలనుంచి వుంది.

దబ్బు లేకపోవటం అనేది ఎంత బాధాకరమైన స్తుతి నాకు తెలుసు. నేను అనఖియా స్వాల్మీ (మలకుపేట)లో హెచ్.ఎస్.సి. చదువుతున్న రోజుల్లో చిక్కడపల్లి సుధా హోటల్లో కూర్చుని స్వీటు, ఇడ్లి తిని, కాఫీ తాగానేది నా జీవితాశయంగా వుండేది. ఇందులో కొంతభాగం నా నవల 'అనందో బ్రహ్మలో ప్రాశాను కూడా.

అందుకే నా కొచ్చే ఉత్తరాల్లో ఎవరైనా 'నేను కష్టాలలో వున్నాను. దబ్బు ఇబ్బందుల్లో వున్నాను' అంటే నాకు ఒక విషాదంతో కూడిన నష్టిస్తూ వుంటుంది. దబ్బు సంపాదన నిజానికి కష్టమేమీ కాదు. మనం కళ్పవాలంపే చాలామంది అంటూ వుంటారు - అధ్యాప్తం కలిసి రావాలని. ఒక రంగంలో అధ్యాప్తం కలిసిరాకపోతే, మరొ రంగంలో కలిసాస్తుంది. ప్రయత్నం మాత్రం అవకుండా చేస్తానే వుండాలి.

శలవల్లో ఖాళీగా వుండకుండా అంటే ఛార్టర్డ్ అకోంపెనీ రిజల్స్ రాకుండానే నేను స్టేట్ పైనవ్ కార్బోరైఫ్సన్లో ఇంటర్వ్యూకి వెళ్లాను. దాని వైర్లో శ్రీ స్టోమినాధరెడ్డి. 275 రూపాయల జీతానికి .సి.ఎ పైనవ్ పరీక్షలు క్రానీన అభ్యర్థి ఇంటర్వ్యూకి రావటం చూసి ఆయన ఆక్షర్యపోయారు. ఇంటర్వ్యూలో ప్రశ్నలడిగిన తర్వాత "నీకు ఈ ఉద్యోగం కాదు. ఇంకో పెద్ద ఉద్యోగం ఇస్తాను. మూడేళ్లు రాజీనామా చెయ్యకుండా పని చేసినట్లయితే" అని కండిషన్ పెట్టేరు. బహుశా, ఏదేనా ఒక ఇంటర్వ్యూలో.... వెళ్లిన ఉద్యోగం కాకుండా, ఇంకా పెద్ద ఉద్యోగం ఇస్తానిని అభ్యర్థికి ఆఫర్ చేయటం చాలా శిశ్చవార్షు ఇరుగుతుందనుకుంటాను. వెంటనే ఒప్పుకున్నాను. రెండు నెలల క్రాత సి.ఎ. రిజల్యూ రావటం మళ్ళీ ఇంకో ప్రమోషన్ రావటం జరిగాయి. ఆ తర్వాత ఆయన ఎస్.ఎఫ్.సి. నుంచి ఆంధ్రా బ్యాంకు కైర్పున్నగా వెళ్లా లక్ష్మి కోస్టావా" అని అడిగారు- అప్పుడు నాకు 28 సంవత్సరాలు. ఆంధ్రాబ్యాంక్ చిన్నతరపా పరిక్రమల విభాగానికి ముఖ్య అధికారిగా, రెండు పండలకోట్ల అప్పులని కంట్రోల్ చేసే అధికారిగా 2,500 రూపాయల జీతం (అంటే ఒప్పుడు దాదాపు 30,000 రూపాయలు). నాకు తెలిసినంత వరకూ ఇంత విన్న వయసులో అంత పెద్ద పోస్ట్ కి అధికారిగా కావటం బ్యాంకు చిక్కలో ప్రపథమం. ఆ తర్వాత వుద్యోగానికి రాజీనామా చేసి ప్రాఫైనల్ ప్రైర్గా స్టీరపడి ఇప్పుడు ఈ స్టోనంలో వున్నాను.

ఇంతా నేనేదో గొప్పలు చెప్పుకోవటం కోసం అహంభావంతో క్రాస్టున్నదికాదు. 'ర్యాగ్నీ...టు...రిచెన్' గురించి చాలామంది చాలా రకాలుగా క్రాస్టు. నా నవలల్లో కూడా చాలా పాత్రతలు ఏమీలేని స్టోయి నుంచి గొప్ప స్టోయికి ఎదగడం కనిపిస్తూ వుంటుంది. ఏ మనిషికి ఏమీ లేకపోవడం అంటూ శుండు. దేవుడు రెండు చేతులిచ్చాడు. మెదడిచ్చాడు. అవి చాలు. అది చెప్పటమే నా వుద్దేశ్యం.

నాకో కథ గుర్తొస్తోంది. ఒక బిచ్చగాడి దగ్గరికి రాజు మారువేషంలో వచ్చాడు. వాళ్లిద్దరిమధ్య సంభాషణలో బిచ్చగాడు, దేవుడికి చాలా కొద్ది మందంచే ప్రేమనీ తమలంటి వాళ్లందర్నీ ఇలా నీర్మాగ్యులుగా స్ఫీసించాడనీ అంచాడ. అప్పుడు రాజు "నీకు పదివేలిస్తాను. నీ కడిచేయ కత్తిరించివుగులవా" కంచాడ. అందుకు బిచ్చగాడు ఒప్పుకోడు. "పోనీ ఐదువేలిస్తాను కాళ్లు క్రీరించిస్తావా" అంటాడు. దానికి ఒప్పుకోడు. "పోనీ లక్ష వరహాలిస్తాను. నుప్పు చచ్చిపోగలవా" అంటే - విచ్చగాడు ఆశ్చర్యంగా చూస్తాడు. "చూసావా

— యండమూరి వీరేంద్రనాథ్
నీ విలువెంతో, ఇంత విలువగల జీవితాన్ని భగవంతుడిచ్చాడు. నిష్ట
నిర్మాగ్యుడెలా అవుతావు?" అని ప్రశ్నిస్తాడు రాజు.

చాలా గొప్ప నీతివున్న కథ ఇది. దీన్ని ఆచరణలో పెట్టుకుంటే ఏ
మనిషికి ఆర్థికరపరమైన విజయాలపట్ల నిరాశా నిష్టవ్యాపాలు ఆవరింపవ.

నిజమే! కొన్ని చేట్ల మనమేదైనా రంగంలో ప్రవేశిస్తే దారుణా
విఫలం అవుతు వుంటాం. ప్రతీ రంగంలోనూ విజయం సాధించాలని రూబేమీ
లేదు. చాలా పాపుల్ర రైర్లగా విజయాన్ని సాధించిన నేను చిత్రరంగంలో
దర్శకుడిగా ఫెయిలయ్యాను. మళ్ళీ వెనక్కాచ్చి దబ్బు మైన్ దబ్బు, దైరీ లో
మినెన్ శారద, అంతర్యుఖం లాంటి సవలలు ప్రాసి నా స్తోమాన్ పొం
పరుచుకున్నాను. మళ్ళీ ఇంకోసారి ప్రయత్నిస్తాను. మళ్ళీ ఫెయిలయ్యే కి
రంగాన్ని విడిచిపెట్టి మర్కో రంగంలోకి వెళ్తాను. ఇక్కడ ముఖ్యమైంది 'నిరంగర
ప్రయత్నమనేది. అదే ఈ రోజుల్లో చాలామంది యువకుల్లో మృగ్యమాత్రంది.

జీవితంలో చాలా పైకి వచ్చినవాళ్ళు, చాలామంది అతి బీద స్తోలోల్ని
పైకి వచ్చినవాళ్ళే. పి.వి.నరసింహరావు వాకాడునుంచి వరంగల్ వరకు
స్తోల్కి నిదిచివెళ్ళేవారట. అలాగే వేఖమాధవ్ న్, అజారుద్దీన్ ఇలా ఎందరో,
ఎందరెందరో.

కృషిచెయ్యకుండా దబ్బెవరూ సంపాదించలేరు. తల్లిదండ్రులకి బాగా
ఆస్తి వుండి, వారత్వం ద్వారా దబ్బు లభిస్తే స్టార్ హోట్లలో ద్వారి
అనుభవించేవాళ్ళు కూడా, ప్రస్తుతమున్న ఆర్కికపరమైన క్లిష్టవ్యప్తశ్లో ఆస్తివి
జాగ్రత్తగా పరిరక్షించుకోవటం చేతకాకపోతే వీధినపడిపోవటం మనం చూస్తునే
వున్నాం. బాగా దబ్బున్నవాడికి కొడుకుగా పుట్టిన వాడికన్నా, ఏమీ లేనివాడికి
కొడుకుగావట్టి బాగా దబ్బు సంపాదించినవాడు ఎక్కువ ఆనందిస్తాడు. నా
మొట్టమొదటి విమాన ప్రయాణం ఇరవై ఏడో ఏటన జరిగింది. అదౌక గొప్ప
అనుభవం నాకు. రైల్లో ఘన్స్క్లాన్ ప్రయాణం ఇరవై ఒకటో ఏటన జరిగింది.
కొన్ని నా కుమారుడు తన పదవ ఏటనే విమాన ప్రయాణం చేశాడు. పుట్టినప్పటి
నుంచి ఘన్స్క్లాన్లోనే తిరుగుతున్నాడు. అతనికి లభశా ఇలాంటి విషయాల్చీ
ప్రిల్స్ యివ్వక పోవచ్చు. అతడి జీవితంలో ఆనందాన్నిచేసే గొప్ప విషయాలు...
స్విట్టర్లాండు వెళ్ళటం, కేసిన్లో లక్ష్ములు ఆడదం అయి వుండోచ్చు. కానీ
నేనన్నీ చిన్న చిన్న విషయాల్చీనే ఆనందం పొందగలిగాను.

కాబట్టి ఎవరూ కూడా తాము దబ్బున్న వాళ్ళకే సంతతిగా పుట్టేవి
బాధ పడక్కాదు.

ఈ ప్రపంచంలో అద్విత ఆనందాన్నిచేసే విషయం 'విజయం'.
ఐమూనికన్నా సంతృప్తిన్నిచేసే విషయం ఇంకోలేదు. నిరంతర కృషి ద్వారా
మిషయం సాధిస్తావుంటే, ఆ సాధించిన తృప్తిలో మనం ఆనందంగా గదుపుతూ
ఉంటే, జీవితానికి ఒక సార్థకత లభిస్తూ వుంటుంది. అప్పుడప్పుడు ఎదురు
వెళ్లు తగులుతూ ఉంటాయి. మనం కొండశిఖరం మీదికి వెళ్ళామ
సుంటాం. అక్కడనుంచి కాలుజారి క్రింద పడిపోతాం. జనం నవ్వుతారు.
చ్చీ ఎక్కడం ప్రారంభిస్తాం. కొండ శిఖరం మీదికి ఎక్కుతాం. జనం నోళ్ళు
చెయ్యకొని చూస్తారు. ఈ విధమైన ఎత్తు పల్లాలను అధిగ మించడమే జీవితం.

దబ్బెందుకు సంపాదించాలి?

ఎందుకంటే బ్రహ్మకడం కోసం! ప్రస్తుత వ్యవస్థలో దబ్బు లేకపోతే
చెస్తే చెయ్యలేం. దబ్బు సంపాదన ఒక కర్తవ్యం. అది సంపాదించానికి
చోయించిన నమయంకాక, మిగతా నమయం అంతా ఆనందంగా
ఉండాలంటే, దబ్బు తప్పనిసరి.

తృప్తి అనేది అన్నిటికన్నా పరాకాష్ట, వాటిజ్య ప్రపంచంలో అయితేనేమి,
సిమా ప్రపంచంలో అయితేనేమి నేనెందరినో చూసాను. ఎంత సంపాదించినా
నీరంగం అనంత్తప్రితో బాధపడుతూ వుంటారు. ముఖ్యంగా తమ తమ
పుటుబాలను వడిలేని వచ్చి మద్రాసులో (లేదా ప్రాదర్శాబాద్లో) ఒక
స్కూల్సోన్లో ఉంటూ దబ్బు సంపాదిస్తూ అదే జీవితమంటూ బ్రతితే చాలామంది
స్కూలును నేను చూసాను. అవసరమైనతపరకూ దబ్బు సంపాదించానికి
చ్చీ ర్యాగాలు చేసినా ఫరహాలేదుగానీ, ఒక స్తోయ వచ్చిన తర్వాత...
మూళ్ళు, తను, తన కుటుంబం అనే భావం రాకపోతే జీవితమే నిర్రకం.
స్తోయ కూడా దాటి మొత్తం మానవులు, ప్రపంచం అనే స్తోయ చేరుకోవటం
యష్టత్తం. ఏ మదర డెరిస్య లాంటి వాళ్ళకో మాత్రమే అది సాధ్యం.
చెం ఆ స్తోయకి ఎదగలేకపోవచ్చు! కానీ, ఒక స్తోయలోనన్నా తృప్తిపడి,
చ్చు సంపాదించడంలో వుండే ఆనందంకన్నా జీవించడంలో వుండే ఆనందం
సాయంతె తర్వాత తర్వాత చాలా చింతించవలసినప్పుంది.

దబ్బు సంపాదించడం రెండు రకాలు.

1. న్యాయులద్వంగా, 2. న్యాయురహితంగా

నేను 'దబ్బు టు ది పవరాఫ్ దబ్బు' అనే నవల్లో ఈ తేదా గురించి
శాస్త్రాలు ప్రస్తుతించాను. స్ట్రీంగ్స్ చేసో, వ్యాధిచార గృహాలను నడిపో, మట్ట
ప్రారం చేసో దబ్బు సంపాదించవచ్చు. ఇదంతా న్యాయురహితంగా సంపాదిం

యండమూరి వీరేంద్రనాథ్
చిన దబ్బు. ఎప్పటికయునా ఇందులో రిస్కుంది. చట్టబద్ధంగా దబ్బు ఏం
సంపాదించాలి అనే దాని గురించి కొంత ఈ పుస్తకంలో చెప్పాను.

దబ్బు సంపాదించడంలో మళ్ళీ రెండు రకాలున్నాయి.

1. నీతి బద్ధంగా,
2. నీతి రహితంగా.

ఈకోసారి మనం మనకే నంతర్త్వాని ఇప్పుని విధానాల్లో దబ్బు సంపాదించేచ్చు. ఉదాహరణకి ఒక అమాయకుడు మనకి పదివేలు అప్పు ఉన్న అతడికి మనం ప్రాసిచ్చిన ప్రామినరి నోటుతో మూడేళ్ళు దాబీపోతే ఏమీ చేయలేదు. ఇక్కడ మనకు మనమే జాబుదారీ. అదేవిధంగా ఒక సినిమా ఏకీంగ్ సూలు పెట్టామనుకోంది! "మేం తియ్యాహోయే క్రొత్త సినిమాలో పాత్రాయి కావాలి" అని అడ్వర్టైజ్మెంట్ ఇస్తే - చాలామంచి డోత్తుహితులయిన క్రూరాణ్ రెండువేల నుంచి ఐదువేల దాకా ఫీజు ఇచ్చి, భావి సినీసటులవ్వాలన్న కాంక్షలో మన దగ్గర చేరవచ్చ. వాళ్ళకి గెంతటం, దూకటం లాంటివి ఒక ఆర్ట్రాలిట్టు నేర్చి, పటిస్తే ఏ కోర్టులోనూ దావా చెయ్యలేరు. ఈ విధంగా మోసం చెయ్యటం చట్టబద్ధమే కానీ నీతిబద్ధం కాదు.

దబ్బు మైన్ దబ్బులో నేను చాలా రకాలుగా డబ్బులా సంపాదించేచేసే చెప్పేను. ఉదాహరణకి ఒక పేపర్ అడ్వర్టైజ్మెంట్ యిచ్చామనుకోంది. లైట్ వర్స్ ఫాఫ్ అనేది పెడుతున్నాం. మీరు మూడువేల రూపాయలు చెప్పి ఏ నవల సీరియల్గా ప్రింట్ అయ్యేటట్లు మేం చూస్తాం అని. ఎంతోమంచి ఔత్తుహిత రచయితలు అందులో చేరతారు. తలో మూడువేల ఇస్తూ. వాళ్ళ సీరియల్ని ఏభయ్ పేటీలికి ఎడిట్ చేసి, మనమే ఒక వారుప్రతిక పెట్టి దానిని కేవలం 15 వారాలు నడిపి, వాళ్ళందరి సీరియల్ మూడేసి పేటీ చొప్పున వేస్తూ పోవచ్చ. కనీసం ఇరై ముపైవేలు ఇందులో ఏగులుతండి. ఈ ఔత్తుహిత రచయితలు తామెలా మోసపోయామో తెలుసుకొనే లోగానే మొత్తం అంతా జరిగిపోతుంది.

ఈ రకంగా ప్రజల్ని చట్టబద్ధంగా మోసంచేసి దబ్బు సంపాదించేచాటు ప్రపంచంలో కోకొల్లు.

అదేవిధంగా, ఈ మధ్య ఏ పేపర్లో చూసినా హిప్పొటిస్టుల ప్రకటనలని మీరు గమనించే వుంటారు. పరీక్షలలో ఎక్కువు సూర్యులు సంపాదించుకోవచ్చ అనే అంశం నుంచి జ్ఞాపకశక్తి పెంపాందించుకోవటం, మానసిక ఉపక్రమాలి భాగుచేయడం కూడా తాము నిర్వించగలమని ఈ హిప్పొటిస్టులు ప్రకటనలు గుప్పిస్తూ వుంటారు. మరికొండరైతే ఇంకా ముందుకు వెళ్ళి క్షయ, కాన్వ్

ప్రయు పైన్ దబ్బు

మటీ రోజులను బాగుచేయగలమని కూడ ప్రకటనలిస్తున్నారు. ఈ హిప్పొటిజం పు ఎంతమంది బాగుపడ్డారు? ఎంత మందికి జ్ఞాపకశక్తి పెరిగింది? ఎందరు షైఫర్లో సీట్లు పొందారు? అనేది ఎపరికీ తెలీరు. రోజు ఒక అరగంటానే ప్రాక్ట్ చట్టి నీ జ్ఞాపకశక్తి పెరిగిందంటూ సూచనలిస్తూ నల్నాటి అయిదు రోజుల శాశ్వత ఒక వెయ్యురూపాయలు తీసుకుంటే ఆ తర్వాత ఆ దబ్బిచ్చిన వాడికి నీఁఁగా జ్ఞాపకశక్తి పెరిగించా లేదా అని కనుకొన్నే నాథుడెవడూ వుండడు.

అపశల వాళ్ళని హిప్పొటైజ్ చెయ్యడం కూడా ఒక కళ. ఏమీలేని నీఁవ్వేగి ఒకడు హిప్పొటిజం ద్వారా, మనుషులని ఎలా నిద్రలోకి పంపిచ వచ్చే అశ్చర్షించి, రెండేళ్ళలో ఐదారు లక్షల ఆస్తి సంపాదించడం నేనెరుగురును.

ఈ పుస్తకంలో నేను న్యాయరహితంగా, నీతిరహితంగా మనకి మానసిక స్థాపి నిప్పుని మార్గాలలో దబ్బు సంపాదించడమెలాగో చెప్పటం లేదు. ఈ ఖంచంధం యొక్క ముఖ్య ఉద్దేశ్యం న్యాయబద్ధంగా నీతిబద్ధంగా మనల్ని చేసం నంతర్త్వాని వరుచుకుంటూ దబ్బు సంపాదించడం ఎలా అనుది చ్చించడమే. అంతేకాకుండా, అనసు సమాజంలో ఒక స్థానం పొందడానికి, చుంపిరు తెచ్చుకోవడానికి, దబ్బు సంపాదించడానికి తద్వారా ఆనందంగా తీంచడానికి ఏ యే మార్గాలున్నాయో చెప్పడమే ఈ అనుసంధం యొక్క ఉఫ్ఫోదేశ్యం.

విజయానికి పునాది :

మేధస్సును పదును పెడుతున్నకొద్ది, అదే మనల్ని ముళ్ళకర్తతో పెంచున్న ముందుకు నెట్లినట్టుగా కార్యసాధనపై తోస్తుంది. అదే మనల్ని నీ ఆశయ పరిధిలోకి నెడుతుంది. ముందు కొద్దిగా విజయం సాధిస్తే అదే ఛక్కి పెద్ద విజయానికి కావల్సిన శక్తినిస్తుంది.

ఒకసారి మనసులో కోరిక జనించాక, మనం ఏం సాధించాలను ఖంచున్నాయో కార్కెగా నిట్టయించుకోవాలి. ఏం పొందాలను కుంటున్నాయో నీర్మాణ ప్రాసుకోవాలి. ఉదాహరణకి నేను 'తులసిధ్వజం' ప్రాసే రోజులలో చెప్పి అలాంటి నవల ప్రాస్తే లక్షరూపాయల వరకూ ఇస్తామని పట్టిప్పు యందుకొన్నారు. కానీ, అప్పటికే ఆ నవల మీద చాలా విమర్శలు చెలరేగాయి. ఇక్కడ నాకు దబ్బు సంపాదనకన్నా ముందు పేరు నిలపెట్టుకోవటం షైఫరునిపించింది. అందుకే 'వెన్నెల్లో ఆదిపిల్ల', 'అభిలాష' లాంటి నవల్లు ఇంచుం మొదలుపెట్టాను. ఆ తర్వాత కొంతకాలం సినిమాల్లో పనచేయడం |

సంఘవించింది. ఒక సినిమా దాదాపు మూడు నెలలు పనిచేసే వచ్చే డబ్బు ఒక నవల ఆర్ట్రోల్యూ కష్టపడి ప్రాసి సంపాదించే డబ్బుకన్నా దాదాపు నాలుగురెళ్లు ఎక్కువ వుంటుంది. అయినా కూడా నేను సిని థీర్ట్ ప్లేపు ఎక్కువ మొగ్గు చూపలేకపోయాను. కారణం సినిమారంగంలో మొదటి సించనసం ఛార్ట్, రెండు పీరోయిన్సి, మూడు దర్జకుడిది. ఆ తర్వాదే రచయితది. కానీ నవలా ప్రపంచంలో రచయితదే మొదటి స్టానం. ఇక్కడి నా మొదటి స్టానం నేనుండటం కోసం డబ్బును వదులుకోవలసి వచ్చింది. అందువల్ల గత పరిసంపత్తురాలలో కేవలం పది సినిమాలకే వర్క్ చేసాను.

ఈ రకంగా మన గమ్యం ఏంటో మనం చాలా క్లియర్గా నిర్మారించే పాలి. కొంతమందికి తగినంత సంపాదించి మిగతా టైమ్ భార్యా పిల్లలకో గడవడం, విషచరయాత్రలు చెయ్యటం సంతృప్తి నివ్వువచ్చు. అటువంటప్పుడు ఏ మాత్రం రిస్టు లేకుండా నెలనరి ఆదాయాల్లాచ్చే ఉద్యోగాల్లో చేరి సంసారాలు గడపటం తత్త్వమం. మరి కొందరికి రిస్టు తీసుకొని అటుయాటూ తేలుకొనే మనస్తత్తుం వుండవచ్చు. అటువంటి పాశ్చు ఆ రిస్టు దేనికోసం తీసుకుంటున్నారో చాలా క్లియర్గా మనసులో అనుకోవాలి. రాజకీయ నాయకులకి డబ్బు సంపాదన ముఖ్యమే అయినా, అంతకన్నా ముఖ్యమైన కాంక్ష 'తనచుట్టూ ఎప్పుడూ పదిమంది వుండాలనుకోవటం' అయి వుంటుంది. అలాగే వ్యాపారవేత్తకి తన వల్ల వండ మంది కార్బూకులు బటుకురున్నాయిది ఎక్కువ సంతృప్తినిస్తుంది. ఎవరైనా వ్యాపారవేత్త సంపత్తురానికి పదింక్కబు సంపాదిస్తూవుంటే 'నువ్వు నీ వ్యాపారాలన్నీ మానేయు'. నేను నీకు సంపత్తురానికి పదిహేను లక్ష్మిస్తాను' అని చెవినా అతడు ఒప్పుకోడు. ఇక్కడ డబ్బు సంపాదనకన్నా సంతృప్తి ముఖ్యం.

ఒకసారి మీరు ఈ అవగాహనకొచ్చేక వ్యక్తిగతంగా మీకు అనుకూలించే లక్ష్మిలనూ, మీ చేతిలో పెట్టుబడిగా వున్న డబ్బునూ చూసుకోండి. ఒక ముఖ్య విషయం ఏమిటంటే మీ పెట్టుబడిని మీ ఆశయసాధనకోసం తప్ప మరి దేనికి ఊయిగించకూడదు.

చాలామంది నిర్మాతలు లక్ష్మీ, రెండులక్ష్మీలో పట్టుకొని ముద్రాసాచ్చి మొదటి ఏభై వేలు పరిచయాలకో, పార్టీలకో ఖర్చుపెట్టి మిగతా ఏకై వేలకో సినిమా మొదటి రీలు తీసి వెనక్కి వెట్టిపోవడం నేనెరుగుదును.

అందు మనం చెయ్యవలసిన కార్బూకుమానికి ప్రణాళిక వేసుకోవాలి. ఆ ప్రణాళికకి సరిపోయే డబ్బు మన దగ్గర వుందో లేదో నిశ్చయించుకోవాలి. ఒకవేళ లేకపోతే, ఆ డబ్బు పెరిగేవరకూ వేరే విధంగా ప్రయుక్తించాలి.

195
కొన్ని నిశ్చయింగా ఎంతో కొంత సంపాదిస్తూ పోవాలి. అది నయాపైనా నూచునే.

చూడటానికి వింతగా వున్నా, ఈ రోజువారీ పెరుగురల మనిషికి వ్యక్తిస్తుంది. కొత్త ఆలోచనలని పెంచుతుంది. కోటీ శ్వరులయ్యే శేషంకు అది పోషణ కలిగిస్తుంది.

సమస్యల అనవసరపు ఆలోచనల నుంచి వ్యాపారంగా వుంచుకోవడం :

మనం మన శరీరాన్ని ఎలా ఆరోగ్యంగా వుంచుకోవాలను అమల్చుమా; మన మనసును కూడా అలా ఆరోగ్యంగా వుంచుకుంటే క్రీ విజయంపైపు ప్రయూచించలేం. ఇదంతా మిథ్య మనస్తత్తు శాస్త్రమాలు కావు. శాస్త్రయింగా నిరూపితమైనవి.

మందుగా మీకుండే దురూహలను మనసునుంచి తొలగించండి. మండే భయాలు, సంశయాలు, విపరీతమైన ఆలోచనలు అన్నిటినీ పొంచండి. మరో రకంగా చెప్పాలంటే మిమ్మల్ని ఒక సైతాన్లాగ పట్టి లక్ష్మిలాసు మీ మనసు నుండి తొలగించాలి.

ఒకటే సమయంలో రెండు పదవలమీద కాట్లు పెట్టటండి. ఉదాహరణకి మనసులో ఒక కిల్పి కాట్లు పెట్టుకోవాలనే కోరిక వుంటే, అంతకంటే పోతో పోతుంది కదా అని ఈ మధ్యలో బట్టలు ఇట్టి చేసే వ్యాపారం వుంది. ఎందుకంటే దీనిలో నిమగ్నుతే ఆ తర్వాత కిల్పికాట్లు పెట్టాలన్ను చేసి పూర్తిగా తగిపోతుంది. నిరంతరం రోజువారీ సంపాదన అవసరమే కిటి మన గమ్యాలని మార్చేలా వుండ కూడదు. కేవలం మన గమ్యం కొనిపానికి మాత్రమే ఈ సంపాదన సాయపడాలి.

చాలా గొప్ప విషయాలన్నీ చిన్న చిన్న ఆలోచనలనుంచి అంకురించినవే. చౌఱు పార్ ఒకప్పుడు అప్పడాల చేసి అమ్మేది. ఇప్పుడామె నలబై వ్యాపారానికి అభిప్రాయి. కనీసం అమెకు అప్పట్లో చదువు కూడా రాదు.

ఇలా జీవితంలో అభివృద్ధి సాధించాలంటే, అందరూ ఆలోచించే గంట కాకుండా కొత్త విధానంలో ఆలోచించాలి.

నేను బుపి, పర్శ్వాల ప్రాసే రోజుల్లో సులోచనరాచీగారు మకుటంలేని చౌఱొ నవలా ప్రపంచాన్ని ఏలుతు వుండేవారు. ఆమెలూ ప్రాయానికి మండి ప్రయుక్తించేవారు. అప్పుడే అదృష్టవశాత్తు 'తులనీదకం' క్లిక్

యందమూరి పీఎంటోస్ అయింది. ఆ తర్వాత నేను ఆలోచించేదేంటంటే 1947 లో మనకు స్టోర్స్ మొచ్చింది. అప్పటినుంచి మన విద్యా విధానంలో ఆడపిల్లలు కూడా జాగ్రత్త చదువుకోవడం మొదలు పెట్టారు. 1968 ప్రాంతాని కొచ్చేసరికి, అప్పెళ్ళ యువతులై నవల్స్ చదివే పారకురాండ్రగా మారారు. కానీ పది సంవత్సరాగా గడిచేసరికి వాళ్ళందరూ ముష్టివిత్త వయసు దాటిన వాళ్ళయ్యారు. కేము ప్రేమ, ఒక హోలో కాటుండా ముష్టివిత్త దాటిన వాళ్ళకి ఎలాంచి ఆలోచించానం వంటుంది, ఆ విధంగా ప్రాస్తే భాగుంటుందని వీంచింది.. అందుల్లో వాళ్ళందరూ జీవితంలో అస్తే సాధించని నా పాత్రల్లో ఎక్కువ 'మేటీరియలిజం' చోప్పించసాగాను. అది ఏ విధంగా అయిందో మీకు బాగా తెలిసిందే. ఇరువై ఐదు సంవత్సరాలున్న పారకులు ప్రేమవైపు ఎక్కువ మొగ్గుచూపిస్తే, ముష్టివిత్తన్న పారకులు మేటీరియలిజం వైపు ఎక్కువ మొగ్గు చూపుతారు. ఒక వర్షం పారకులను ఆమె ఆక్ష్యూల్స్ మరోవర్షం పారకులు నాకు మిగిలారు. ఎప్పుడేనా ఒక ఎక్స్‌ప్రెస్ రైలు మెయ్యీ లైన్లో వెళ్లా వుంటే, మనం గూడ్స్ లో వున్నానే, దాన్ని దాటాలంచే తప్పనియిల్లాపెట్టే ప్రవేశించాలి.

సాధన :

ఈ క్రింద నేను ఐదు ముఖ్యమైన పాయింట్లు ఇస్తున్నాను. ఏ ఆశయాల సాధనకు ఇవి కొంతవరకు ఉపయోగపడవచ్చు. వీలోలో ఏ ఒక పాయింట్ ఉపయోగపడుతుందో లేదా ఏ రెండు పాయింట్లు కలిపితే ఎక్కువైపు వెన్నెండ్రూపాయలైనా సరే ఆ రెండు రూపాయలని లెక్క పెట్టడం ఉపయోగమై మీరు తెలుసుకోండి.

1. ఒక సాధారణమైన ఆలోచనని తీసుకొని, దానికి కొర్టిగా రంగు వేసి పాలిష్ చేయండి. ఒక మలుపు తిప్పదానికి మార్ధం ఆలోచించాలి. దాన్ని సాధించండి. బహుశా అదే మీ అర్ధష్టానికి పునాది అవచ్చు వేసి పాయింట్లో వేసి పాయింట్ ఉపయోగపడవచ్చు.

2. మీకాబ్బిన ఆలోచనలకు నిరంతరం మెరుగులు దిర్ఘాంగి ప్రయత్నించండి. రోజువారీ పెరుగుదల (ఆలోచనల్లో) తప్పనిసరిగా వుండి. ప్రయత్నించండి. రోజువారీ పెరుగుదల (ఆలోచనల్లో) తప్పనిసరిగా వుండి.

3. మీరు దేన్ని సాధించాలనుకుంటున్నాలో దానికి సంఘంధించి మెటీరియల్సు కల్పు చేస్తూ వుండి. ఆ నోట్లు అంతా దగ్గర పెట్టడం ఉదాహరణకి ఒక కారు తయారు చెయ్యాలనుకున్న యజమాని, చిన్న బోష్టు జేబుల్లో పెట్టుకున్నాడు. రోజుగా రకరకాల కారులు చూస్తూ దానికి మెర్గెల్ దిద్దుసాగాడు. ఒక స్టేజికి వచ్చేసరికి అద్భుతమైన మొదల్ తయారైంది. ఏ కొద్దిలాక్.

4. కార్బరంగానికి చేదిక అలోచించుకోండి. మీలాంచీ భావాలున్న ప్రతిను కలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. మీరు ఏ పని చెయ్యాలను ఇస్తున్నారో, ఆ పనిని ఇంతకు ముందే చేసిన వ్యక్తులను కలుసుకోవడం నూరు, ఆ పనిని కొత్తరకంగా ఎలా ప్రజల ముందు పెట్టువచ్చేనేడి మీకు ఇచ్చుంది.

5. దేన్ని సాధించి పెంపొందించాలని మీరు అనుకుంటున్నారో, ఆ ఎంచుపట్ల ఉత్సాహంగా వుండండి. చాలామంది మిమ్మల్ని నిరుత్తాపూ వచ్చు. వాళ్ళందరూ జీవితంలో అస్తే సాధించని వాళ్ళో; ఏమీ సాధించని నో అయి వుంటారని మాత్రం గుర్తుంచుకోండి. మీరు చేస్తున్న పనిపట్ల క్లిక్ అయిందో మీకు బాగా తెలిసిందే. ఇరువై ఐదు సంవత్సరాలున్న పారకులు ప్రేమవైపు ఎక్కువ మొగ్గుచూపిస్తే, ముష్టివిత్తన్న పారకులు మేటీరియలిజం వైపు ఎక్కువ మొగ్గు చూపుతారు. ఒక వర్షం పారకులను ఆమె ఆక్ష్యూల్స్ మరోవర్షం మార్ధం పారకులు నాకు మిగిలారు. ఎప్పుడేనా ఒక ఎక్స్‌ప్రెస్ రైలు మెయ్యీ లైన్లో వెళ్లా వుంటే, మనం గూడ్స్ లో వున్నానే, దాన్ని దాటాలంచే తప్పనియిల్లాపెట్టే ప్రవేశించాలి.

కొన్నిసార్లు మన ఆలోచనలు ఆటంబాంబుల్లా పేలవచ్చు. అద్భుత ఫిలో స్పృందించాచు. ఒకోసారి చప్పుడిపోవచ్చు.

మీరోక ఆశయం పెట్టుకుంటారు. నెమ్మదిగా సాధిస్తుంటారు. సాధించిన గుర్తించకుండా మాత్రం ఉండకండి. పది రూపాయలు మరుసటి పాయింట్ ఉపయోగపడుతుందో లేదా ఏ రెండు పాయింట్లు కలిపితే ఎక్కువైపు వెన్నెండ్రూపాయలైనా సరే ఆ రెండు రూపాయలని లెక్క పెట్టడం ఉపయోగమై మీరు తెలుసుకోండి. ఒక ప్రయత్నం విరమిస్తే వెంటనే భారీగా మనసుని వుంచకోక ప్రయత్నాన్ని ప్రారంభించండి.

ఒకసారి ఈ విధమైన తృప్తిని, మానసిక శక్తిని, సంపదని పెంచుకోవటం ఉపయోగించాలని కలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. ఒకసారి చుస్తుకోండి. నిన్నటోర్జు మీరు పది రూపాయలకే వేసి ఉండి. ఈ రోజు పన్నెండ్రూపాయలకి. అంటే విజయం సాధించారన్నమాట. ఏ కొద్ది కొచ్చించాలని కలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. ఒకసారి ఈ విధమైన తృప్తిని, మానసిక శక్తిని, సంపదని పెంచుకోవటం ఉపయోగించాలని కలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. ఒకసారి చుస్తుకోండి. ఇది చాలా పిచ్చి ధీయరీగా అనిపించినా రా, ధనవంతుల నెవరినైనా గమనించి చూడండి. సంపాదించే తెలివిటేటులు వేసి ఉండి. ఒకసారి ఈ విధమైన తృప్తిని, మానసిక శక్తిని, సంపదని పెంచుకోవటం ఉపయోగించాలని కలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. ఒకసారి చుస్తుకోండి. నిన్నటోర్జు మీరు పది రూపాయలకే వేసి ఉండి. ఈ రోజు పన్నెండ్రూపాయలకి. అంటే విజయం సాధించారన్నమాట.

మొదటి మెట్టు

డబ్బుని ఎలా పెంపాందించాలి?

మనం ఎంత అలోచించగలమో అంత ధనవంతులం.

ఈ వాక్యం చాలా విచిత్రంగా వున్నా చాలా కర్మక్రమాలును. ఇఱ్మిగా వున్నా తప్పించుకోలేని నిజం. కోటీ శ్వరుడు నిజంగా కోటీ శ్వరుడు వుండుచ్చుకానీ ఓ రిక్ష తాక్కేపాడు ఆ రిక్షాకి ఓనర్ అవడం గొప్ప విజయం రెండిచికి తేదాలేదు.

బకరోజు నేను కారు పాడయి మా అబ్బాయిని రోజు సూళ్లోనీ ఆటోలో నేను ఉద్దోగం చేసే బ్యాంక్కి వెళ్లవలసి వచ్చింది. ఆటో తలకి నాకు సంభాషణ జరిగింది. ‘మీకు బ్యాంక్లో దాచుకున్న డబ్బుకి షై ఎంతిస్తారని ఆటోడ్రివర్ అడిగితే నేను ఆశ్చర్యపోయాను. నెలకి స్టో! రూపాయి అని చెప్పాను. అప్పుడా ఆటో డ్రివర్, తను రోజుకి ఆటో షై అరవై రూపాయిలు చెల్లిస్తువాననని, ఆటో ఖరీదు పదిహేనువేల రూపాయిసేసి నేను బ్యాంక్లో దాచుకున్న పదిహేను వేలతో ఆటో కొనీస్తే ఆ ఒక్క రూపాయి పద్ధి తనే ఇస్తానని, ఆటోనీ రాత్రిశ్చ మా ఇంట్లోనే వుంచుకోవచ్చని చేస్తాడు నాకు అతని ప్రపోజులో ఏమీ రిస్క్ కనపడేలు. పదిహేను రోజుల్లో ఉపి ఆటో ఓనర్ అయ్యాడు. గత పది సంవత్సరాలలో అతను నాయిగు ఆటో కొన్నాడు. ఇంకొద్ది కాలంలో స్వంతానికి ఒక కారునో, టాక్సీనో కొన్నాడు. నేనాశ్చర్యపోయాను.

డబ్బు సీళ్లాగే ఒకే లెవెల్లో వుంటుంది. స్వేచ్ఛ ఆర్థిక శ్వష్టరీ ప్రతి మనినికి స్వంత ధనరేఖ వుంటుంది. ఒక స్నేహి వచ్చేవరకే డబ్బు సంపాదన కష్టం. ఆ తర్వాత డబ్బును సంపాదిస్తుంది. మరీ శ్వసనాలు ఒచ్చే డబ్బును విచ్చలవిడిగా ఖర్చుపెడితే తప్ప, లేకపోతే ఒక స్నేహి దాటిన కూర్క డబ్బు సంపాదన అనేది సమస్య ఏమీకాదు. ఆ స్నేహి ఎలా అందుకోగలమన్నాడు సమస్య.

ఎలా పెట్టుబడి పెట్టాలి? ఎలా పెంపాందించుకోవాలి? ఎలా ఖర్చు పెట్టాలి? అనే విషయాలమీదే ఇది ఆధారపది వుంటుంది. ఏదో గ్యాఫ్టోలోనే ఇందో చేసో డబ్బు తర్వాగా సంపాదించోచ్చు అనే ప్రమలో మార్కెట్లా ఆటోచించకండి.

దురదృష్టం ఏమిటంటే ఈ బ్యాంక్లు, ఇన్సురెన్స్ కంపెనీలు, పోటు పథకాలు..... ఇవన్నీ “మేం కష్టకాలంలో” ఆదుకుంటూం. మా దగ్గర డబ్బు

రాచకోండి” అంటూ ఘూషిస్తూ వుంటాయి. ఇవన్నీ మనిని జీవితంలో క్షూకాలాన్ని ఉపాయించే పథకాలే తప్ప, మన డబ్బుని పెట్టుబడిగా చేసి ఇంకా ఎక్కువ డబ్బును ఆశించవచ్చనే అలోచనని కలిగించవు. డబ్బు దాచుకుంటే ఏమిదే వడ్డి వస్తుంది. కానీ ఇది గొప్ప సంపదను చేకూర్చిపెట్టదు. అలాగని, క్రైస్తోజుల్లో వేలకు వేలు సంపాదించిపెట్టే పేర్లలో పెడితే మొత్తానికి నష్టపోయే ప్రమాదం కూడా వుంది.

కాలక్యలేట్ రిస్క్ :

ప్రతి మనిషి తన జీవితంలో కొంత రిస్క్ తీసుకోక తప్పదు. మనం తీసుకున రిస్క్ మరీ ఎక్కువైతే మొత్తానికి ప్రమాదం రావచ్చు. అలాగని ఆసలు ర్షీ తీసుకోకపోతే, మన జీవితాలు వాసపాము బ్రాతుకుల్లా అయిపోతాయి! ఎంతకాలం రిస్క్ తీసుకోవాలి. ఎంతశాతం సేప్టీ తీసుకోవాలి అనేది ఆయా ప్రక్కల రాబడిమీద, అతనిమీద ఆధారపడిన వ్యక్తులమీద, అతని అర్థులమీద ఆధారపడి వుంటుంది. ఉదాహరణకి నేను బ్యాంక్ నుంచి రాజీనామా సేసిపడు, నా జీవితానికి సరిపడా నెలసరి రాబడి రావాలంటే ఎంత డబ్బు బ్యాంక్లో వడ్డికి వెయ్యాలో అంత డబ్బు వేసిన తర్వాతే రిస్క్ తీసుకోవడం పూర్ణంచాను. నేను బ్యాంకులో దాచిన డబ్బుకూడా పేర్లలోనే, ఇతర స్టోరాల్లోనే పెట్టుబడిగా పెట్టి వుంటే ఇంకా ఎక్కువ డబ్బు వచ్చి వుండేదేమో. ఎంటే నా మీద ఆధారపడిన వ్యక్తులకి ఒక నెలసరి ఆదాయం చూపించాల్సిన ర్షీత నా మీద వుంది.

నెలకు వెల్లిరూపాయిలు వచ్చే ఒక గుమస్తా తన ఉద్దోగానికి రేసామా చెయ్యాలుకుంటే కనీసం మొదటి లక్ష్మురూపాయిలు వస్తుండు శాశ్వత వడ్డికి ఏదేనా బ్యాంక్లో దాచుకోవలసి వుంటుంది. అప్పుడు నెలకి చెయ్యి వడ్డి వస్తుంది.

ఒకటి మాత్రం గుర్తుంచుకోండి. మీకున్నదానికాన్నా మీకెక్కువ పెగ్గుకోలేదు.

అసలీ ధన దృక్షూకాన్ని ఎలా పెంచుకోవాలి అనే దాని గురించి ప్రత్యేక స్వంత వధ్యతి నిర్దిష్టమైన పథకాలు ఏమీలేవు. మూడు ముఖ్యమైన సూత్రాలు కొన్నాయి.

1. తృప్తి పొందనటువంటి అమితమైన జిజ్ఞాసను పెంచుకోవటం.
2. చెప్పటియే వృత్తికి దగ్గరగా వుండే పుస్తకాలు చదవటం.

3. బ్యాంకు భాతా, లావాదేవీలు మొదలుపెట్టటం.

అన్నిటికన్నా ముఖ్య విషయమేమిటంటే, మనకి ఉపయోగకరమైన అందుబాటులో వున్న మార్గాన్ని ఎన్నుకోవటం. దీనికి చాలా సమయం పట్టబట్టు. ముందుగా మన జీజ్ఞసు తెలుసుకున్న తర్వాత, దానిని ఆదరం చేసుకొని ఒక మార్గం రూపొందించుకోవాలి. దీనికి మళ్ళీ అరు సూత్రాలున్నాయి.

1. దబ్బుకు సంబంధించిన విషయాలన్నీ జాగ్రత్తగా తెలుసుకోవశాంతికా పాఠకాలికి, బ్యాంకు వద్దీలేటు. ఎక్కువవద్దీకి బయట అప్పులివ్వటంలో వున్న రిస్కు తదితరమైనవి.

2. పెట్టుబడి పెట్టే విషయంలో మనం ఏ విషయంలో ఇష్టంగా వున్నాయి, దాని గురించి పూర్తి సమాచారం సేకరించడం, సేకరించిన సమాచారాన్ని ఒక పథ్థతి ప్రకారం మన ప్లానులో ఇముడ్చుకోవటం.

3. కొంత దబ్బు పెంపొందగానే రకరకాల ఆలోచనలు వస్తుంటాయి. తలా కాకుండా ఎప్పుడూ ఒక పాదం భామీద వుండేలా చూసుకోవటం.

4. కాస్తంత దబ్బు చేతికి రాగానే భర్యుతో కూడిన ఆడంబరాసీ పోకూడదు. ఏదైనా ఒక వస్తువుపట్ల మోజుంటే నేను దీన్ని కొనుక్కునే రోడ్ తప్పక వస్తుంది అనే భావాన్ని పెంచుకోవాలి.

5. దబ్బును కూడా ఒక ఇనుపుముక్కగానో, గుడ్లముక్కగానో, పేపర్గానో చూడాలి తప్ప దాన్ని పూజించకూడదు. చాలా మంది దబ్బును పూజించడం, దాన్ని భర్యు పెట్టాలంటే అదేదో తన జీవితాన్ని కోల్పోయే విషయంలా భామీప్రా వుంటారు. మీ ఆశయ సాధనకు ముఖ్యమైన లక్ష్యం అవసరమైన చోట దబ్బుకే ఏ బాధా లేకుండా భర్యు పెట్టగలగటం.

6. ఇప్పుడు మన గమ్మాన్ని సాధించడానికి గల శక్తిని అంచనా చేసుకోవాలి. ఇది చాలా ముఖ్యమైన విషయం. దీని వెనుకే మన వ్యక్తిగతం ప్రస్తుతమవతుం వుంటుంది. మన కుటుంబ వాతావరణం, మన వచనరులు-ఛేణులు యిక్కడ ప్రాముఖ్యతని సంతరించుకుంటాయి.

నాకు విపాహం జరిగి ఒక కుమారుడు పుట్టే సమయానికి నా జీవించి విషయం రూపొయిలుండిది. నేను ఒక కుమారుడికినే రుటుంగా నియంత్రణ అపరేషన్ చేసుకోవాలనే అభిలాషపు వ్యక్తం చేసినపుడు డాక్టర్ చాలా ఆశ్చర్యపోయాడు. దేశం, పెరుగుతున్న జనభా-వీటి గురించి ఆశేష కొంతవరకూ చోటుచేసుకున్నా ముఖ్యంగా నేను ఆలోచించి నా యొక్క రాబడి గురించి. జీవితంలో, బాల్యంలో దబ్బులేక పోవటంవల్ల నేనేకి కోల్పోయాను. నా కుమారుడికి చాలా ఇవ్వాలనుకున్నాము. అది నెరవోలన్న పక్కంలో ఒకరికన్నా ఎక్కువమంది పిల్లలని పోషించే స్థితిలో నేను రేపు

యించుకుంటున్నానని, డాక్టర్ని, నా భార్యని కన్నిస్తి ఆపరేషన్ చేయి గలిగాను. నేనెప్పుడూ నేను తీసుకున్న నిర్దయానికి విచారించేదు. నేను రానే రపసలన్నెటిలోనూ హారోయిస్పుందరూ చాలా తెలివెటులతోనూ, మంచి ప్రిటంతోనూ, సంపన్చుమైన గుటూలతోనూ, విలసిల్లుతూ వుంటారు. అలాంటి పోవాకూ వుంటే బాగుంటుందేమో అని అనిపించింది గానీ, ఆశక్తించులేదు కదా! నేను తీసుకున్న నిర్దయంలో రిన్స్ ఎలిమెంట్ వుంది. కానీ, ఈటంటి రిస్క్ ఇర్దరు పిల్లలైనా, ముగ్గురయినా వుండేదే అని నేను భావించాను.

పరిధి :

మనిషి యొక్క జీవన దృక్పథపు పరిధి పెంచుకోవడానికి మరికొన్ని ఘనవలను ఈ క్రింద ఇస్తున్నాను. ఇవన్నీ ఒకరోజులో అమలుపరచలేం. ఈపరమైన రీతిలో, అవసరమైన సమయంలో వీటిని ఉపయోగించాలి.

1. ఎక్కువగా దేశాన్ని చూడాలి. ప్రయాణాలు చేయాలి.
2. సాహాతీ విలువలు కలిగి నాటకాలు చూడాలి. రచనలు చదచాలి.
3. సాయంత్రాలు సరదాగా గానకచేరీలకో, నాటకాలకో మనకు దేనిపీచ అభిరుచి వుంటే ఆ ప్రోగ్రామ్స్కి వెళ్ళాలి.
4. పరభాషలను మాట్లాడటం, ప్రాయటం ప్రాక్షీసు చేయాలి.
5. మంచి ఉపస్థానాలు వినడం, సమినార్స్కి వెళ్ళడం చేయాలి.

పీటస్టీవల్ ధనం గురించిన పరిజ్ఞానం పెరగటమే కాక మనల్ని ఒక మంచి వాతావరణంలోకి నెట్టేందుకు ఇవి దోహదపడతాయి. ఈ పై విషయాలు పూర్ణమై గావుండా, మరికొన్ని ప్రయోజనమైన విషయాలని కూడా తెలుసు లుటూ వుండాలి. ముఖ్యంగా ప్రభుత్వం ఏ పని ఎందుకు చేస్తుందో, బడ్జెట్లో రైసులు, లాభాలు మొదలగు విషయాలు తెలుసుకుంటా వుండాలి. బ్యాంకు పుహుచాలు గురించి, షైనాన్ విషయాల గురించి సాధ్యమైనంత వివరంగా శేషుకోవాలి. ఎప్పుడూ ఒక నోట్ బుక్లోనో ఒక షైల్ లోనో మనం ఏ ప్రశ్ననికయితే చేరాలనుకుంటున్నామో దాని గురించి సమాచారాన్ని సేకరించి రాశుకుంటూ వుండాలి.

'పెద్ద పటవుకమైనా చిన్న విత్తనం నుండే పుదుతుంది' అనే సామెతని గితంరం మనం గుర్తుచేసుకుంటూ వుండాలి. "సిర్పు" వాప్సింగ్ పోడరు యించుని ఒకపుడు ఆ పోడరు సైకిల్మెద కాలీనీలకు వెళ్ళి పంపిణీ చేసేవాడు. షైన్ దేవాప్పుంగా ఒక పెద్ద కంపెనీతో పోలీపడగల స్థితికి ఎదిగాడు. ఇది సారాం విషయం కాదుగానీ, అసాధ్యమైన విషయం మాత్రంకాదు. అంచికా రూరూవారు కూడా ఈ కోవలోకే చెందుతారు.

కష్టాలు :

కోటీ శ్వరుడు కావాలనుకునే ప్రతి వ్యక్తి అకస్మాత్తుగా అపేసంగ ధనప్రపాపోన్ని ఆశిస్తూ వుంటాడు. అది తప్ప. అఖరి నినిషంంగో గొళ్ల అవాంతరం రావచ్చు. ఉదాహరణకి కమలహసన్ని పెట్టి తెలుగులో ఒక సిఫాతీయాలనుకున్న ప్రాధ్యాసరు కోటి యాబైలక్కలు పెట్టి ఆ సినిమా ప్రారంభించి విదుదల చేయాలనే సమయానికి తమిళంలోకి తెలుగు సినిమాల డఫీనీ చెయ్యకూడదు అనే నిబంధన వచ్చిందనుకోంది. తమిళంలో కమలహసన్ సిఫాపాతిక లక్ష్మలకు అమ్ముదుపోతుంది అంటే, ఏ మాత్రం సంభంధంలేని చర్చపు ఆ నిర్వాతకి పాతిక లక్ష్మలు నష్టం వచ్చిందన్నమాట.

అలాగే మన ప్లాన్లో 'పాస్టవపు' విజయవంతమైన లక్ష్మం తప్పకుండా వుండాలి. ఎంత భార్యపెట్టి అయినా సరే సముద్రపు అడుగునేల సాచేసి మిరపకాయలు పండిస్తాను అనుకుంటే కుదరదు.

తులసీదళం క్రీక్ అయి కమర్యుల్ రైటర్గా నేను బాగా స్థిరపడుతున్న సమయంలో అనుకోని అవాంతరాల వల్ల నా పాపులారిటీకి పెద్ద దెబ్బ తలే సంఘటన జరిగిన విషయం అందరికీ తెలిసిందే. వ్యక్తిగతమైన సప్తంక్షు అమృకాలపట్ల దీని ప్రభావం ఎంతవరకూ వుంటుండనే విషయం నేను ఆలోచించాను. వెంట వెంటనే నా ఏకాగ్రత అంతా నిలిపి రెండు పుస్తకాల వెలువరించాను. అవి అభిలాష, వెన్నెల్లో ఆడపిల్ల. అమృకాల్లో ఏ పార్శ్వ కనబదలేదు. దీస్తుల్లో నాకు అర్థమైందేంటంబే వ్యక్తిగత జీవితానికి, ఆ వ్యక్తియ్యక్క ప్రోడక్ట్కి ఏ సంబంధమూ లేదని! ఏదో అవాంతరం వచ్చిందికి, సర్వాశం అయిపోయాం- అని దిగులుపడి కూర్చుని వుంటే నా రచయిత వ్యక్తి అక్కించి పరిసమాప్తమై వుండేది. మందు వేసుకుంటే రోగం తగ్గుతుంది. సైడ్ ఎఫ్ట్స్ వుంటాయి. కానీ సైడ్ ఎఫ్ట్స్ వుంటాయి కదా అని మందు వేసుకోపటం పూర్తిగా మానిచేయకూడదు. ధన దృక్షధానికి ఇది మొట్టమొదటిమెట్టు.

ధన దృక్షధానికి ఇంతకుముందే చాలా మార్గాలు తాన్నేషించాం. ఇప్పుడు మరో అయిదు మార్గాలు తెలుసుకుండాం. అన్ని సమయాల్లోనూ అనుకూలంగా పని చేయకపోవచ్చ. ఇవి చాలా శక్తివంతమైనవి.

1. ఎటువంటి వ్యక్తికోసైనా తెలివిగా మాటలుచండి నేర్చుకోవాలి.
2. మంచికమ్మునికేషన్ కోసం వ్యక్తిత్వాన్ని పెంపాందించే కోర్చుల్లో జాయిన్ అవటం మంచిది. అలాగే ఒక గొప్ప కంచు కంరంతో మాటలు వసరంలేదు. ఎదుటి మనిషి అభిప్రాయాలను అనుగుణం

మాటలుడుతూ, మన అభిప్రాయాలకు స్పష్టంగా చెప్పి, అది ఎదుటివాళ్లు ఒప్పుకునేలా చెయ్యాలి.

3. ఎప్పుడూ పంక్కువాలిటీ మెంటైన్ చెయ్యాలి. మన వ్యక్తిత్వం, మన కల్పర్, మన ఉనికి, అవశలవవాళ్లు సంతోషంగా భావించే ప్రవర్తన ఇవ్వస్తీ మనం నేర్చుకోవాలి. వీటికోసం మనం ఎప్పుడూ నవ్వుతూ వుండాలి. మన బాధలను తైటికి తెలియనివ్వుకూడదు. బాగా చదవాలి. అవసరమనుకున్న విషయాన్ని మరింత లోతుగా చదవాలి.
4. ఎప్పుడూ సంతోషంగా వుండటం నేర్చుకోవాలి. మన సంతోషాన్ని ఎదుటివారికి పంచగలగాలి. జీవితం పట్ల మన దృక్షధం ఏమిటో కీయర్గా తెలియజేయాలి. మనం మనసులో ఒకలా అనుకుంటూ, ఇంకోలా ప్రవర్తిస్తూ కేవలం అవతలవారికోసం ముసుగు పేసుకుని బ్రతకడం తాత్కాలికంగా విజయం చేకూర్చినా, అవశలవవాళ్లు కూడా తెలిపిత్కువ వాళ్లేమీ కాదు. మన అనలు స్వరూపాన్ని తొందర్లోనే గ్రహిస్తారు. ఈ విషయం తప్పనిసరిగా మనం గుర్తుంచుకోవాలి.
5. ఈ రోజునుంచే ప్రారంభించండి. అపును. 'ఒక గొప్ప సంపద విత్తనాన్ని ఇప్పుడే నాటాన.' అన్న భావం ఎప్పుడూ మనకి సహాయం చేస్తుంది. నిర్మయాలను గానీ, పనులను గానీ వాయిదా వేయుకండి. మొట్టమొదటి పైసా సంపాదించడమే కష్టమని ఇదివరకోసారి చెప్పాను. ఇంకా మనం చూస్తానే వుంటాం. వ్యవసాయ కూలిలు కొందరు వ్యవసాయ దారుగా మారతారు. దాని వెనుక వారి కృషి పట్టుదల తప్ప మరింకేమీ లేదు. ముందు కొలుకి తీసుకొని నారువేసి, నెమ్మది నెమ్మదిగా ఆ భావిని తామే కొనుక్కానే స్థాయికి వస్తారు. అందులో వారియొక్క ప్రణాళిక, రిస్క్ తీసుకొనే వ్యక్తిత్వం కనబదుతూ వుంటాయి.

రెండవ మెట్టు

విజయరథాన్ని ఎలా అధిరోహించాలి?

విజయరథం ఎప్పుడూ ఎత్తుపల్లులమీదే నడ్డుస్తుంది. విజయమనేడి ప్రతీ ఛినిఫి ఎప్పుడో ఎక్కడో ఒకచోట స్పృశిస్తుంది. అప్పుడే దాన్ని పట్టు కోవాలి.

లింకం రాజకీయాల్లోకి రాగానే, 'నేను ఏదో ఒకరోజు నాయకుటీపుకూ' అని ప్రకటించాడు. అలాగే అయ్యాడు కూడా. ఒక పని చేయబానికి, కపని గురించి కలలు కనటానికి చాలా తేడా వుంది. అంతే సంబంధం కూడా

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్ వుంది. చాలామంది 'యద్దనపూడి సులోచనారాచీగారి నవలలు కేవలం ఊహల్లోనే వుంటాయి. కలల మెదలు కడతాయి' అంటారు. నేను మాత్రం చదువుకోనే రోజుల్లో ఆమె నవల్ను చదివి, ఎష్టుబిక్కెనా ఒక కారు కొనుక్కొలాలి, ఇల్ల కట్టుకోవాలి అని ఉపాస్కా వుండేవాడిని. కలలలోంచి ప్రాక్తికాలిబిషైపు మళ్ళీం మీదే మన విజయం ఆధారపడి వుంటుంది. చాలామంది స్థాదెంట్టు నేను బాగా చదవాలి. ఘన్యమార్పు తెచ్చుకోవాలి. అందరూ నామైపు యార్థ్యగా చూడాలి అని కలలు కంటూ వుంటారు. అందరూ నీపైపు యార్థ్యగా చూడాలంబి అర్థంముందు గంటసేపు మేకపు చేసుకోవబంం కాదు. ఒక వ్యక్తిత్వం ద్వారా దాన్ని సాధించగలిగితే నీకు అరవై ఏళ్ళు వచ్చినా కూడా నీపైపు అందరూ యార్థ్యగా చూస్తారు. కొండాకచో ఆరాధనా పూర్వకంగా చూస్తారు. ఆ రెండోదాన్ని సాధించటానికి ప్రయత్నించాలి. దబ్బు - పేరు - అత్యసంతృప్తి - ఈ మూడింటిని కరెక్టుగా బ్యాలెన్స్ చేసుకోవాలి. ఒకోసారి దబ్బుకోసం ఇష్టంలేని పనులు. ఉండ్యోగాలు చేయవలసి రావచ్చు. అలాగే ఆత్మసంతృప్తి కోసం దబ్బు వదులు కోవలసి రావచ్చు.

'అంతర్యుభం' అనే నా నవలలో నేను కథానాయకుడి వ్యక్తిత్వాన్ని ఒక రకంగా ఉపాంచి ప్రాసాదు. తనకి చాలా ప్రత్యేకత వుండాలని కోరుకుంటాడు అ హీరో. చాలామంది ఆ హీరోలాగే అనుకుంటారని నేను భావిస్తున్నాను. కొంత మంది వ్యక్తుల మధ్య పున్నప్పుడు ఒక ప్రత్యేకమైన వ్యక్తిగా గుర్తింపబలాలని నేనుకూడా కోరుకుంటాను. కానీ, నేను సినిమా రంగంలో చేరిన కొత్తలో ఘంకస్కి వేళ్ళేటప్పుడు, చాలామంది వ్యక్తులు హీరోలుట్టు గుమికూడటం, ఆఫ్రోఫిల్ తీసుకోవడం, దర్శకులు వేడిక ఎక్స్ట్రాప్పుడు విపరీతంగా చప్పట్లు కొట్టబంగమనిస్తూ వుండేవాడిని. కొన్ని వేలమందిలో ఒకదిగా నిలబడడం నాకప్పుడూ ఇబ్బందిగా వుండేది. అందుకే సినిమా రంగంలో రచయితగా స్థిరపడటం నాకు ముప్పంలేకపోయింది. ఆ కారణంవద్దే నవలా రంగంలోనే వుండిపోయాను. ఇక్కడ 'దబ్బు' కన్నా 'అహం' సంతృప్తి ముఖ్యమైన పొత్త నిర్ణయాంచించి విషయంలో.

మీరు ఒక ధన దృక్కథాన్ని గానీ, ఒక ప్రత్యేకమైన వ్యక్తిత్వాన్ని గానీ ఉంతరించుకోదల్చుకుంటే, వేలకొలదీ చేరే జపింగం సభల్లో ఒకదిగా మారకండి. గంబలకొలదీ సభల్లో కూర్చోవడం, లాలీఛారీకి గురవడం, సినిమా హీరో వేడికింకుతుంటే చప్పట్లు కొట్టబడం- ఇవ్వస్తు ఏ విధంగానూ మనకి ఉపయోగచేయాలు కావు. నేను ఏదో నవలలో చెప్పినట్టు ఈ ప్రపంచంలో చాలా కొద్దిమందే 'చేస్తారు'. మిగతా వాళ్ళందరూ దానిని ఆభినందిస్తున్నాయి, విమర్శిస్తున్నాడుపుతారు. మీరుకూడా ఆ కొద్దిమందిలోకి చేరడానికి కృషి చేయండి.

మూడవ మెట్టు పరిణామక్రమం :

- మీరు ఏదైతే సాధిస్తామనుకున్నారో అ ప్రాజెక్టు నిజంగా సాధ్యమయేదేనా, దానికి ప్రస్తుత పరిస్థితిలో ఎటువంటి మార్కెట్ వుంది. అది పెట్టడం వల్ల వచ్చే నష్టాలేమిటి అనేది గమనించండి.
- మీరు నిర్దయించుకున్న ప్రాజెక్టుకి మార్కెట్ వుందా? అసలు మనుషుల కవసరమైనదేనా? అనేది గమనించండి.
- మీరు ఉత్సత్తు చేయబోయి వస్తువు ఉపయోగం మనిషికి ఎంత వరకూ వుంది అనేది ఆలోచించండి. ఇక్కడ ఒక అనాలసిన్ అవసరం వుంది. 'మనం ఉత్సత్తు చేస్తాన్ని వస్తువు గొప్పదా, ఘర్షాలేనిదా, లభీగా వుందా' ఇలాంటివస్తు ఆలోచించాలి.

ఈ విషయంలో మనం ఎందుకింత జాగ్రత్త తీసుకోవడం? అని మీకు అనిపించవచ్చు. గత సంవత్సరం 2,500 ఆఫోరపదార్థాలు మార్కెట్లోకి విపులయ్యాయి! వాటిలో వెయ్యి రకాలు ప్రజలతో పూర్తిగా తిరస్కరించబడ్డాయి. ఈ వెయ్యి రకాల ఉత్సత్తుదారులు మార్కెట్ గురించి పూర్తిగా తెలుసుకోకుండా ఉత్సత్తు ప్రారంభించడంవల్లే ఈ విధంగా జరిగింది.

మీకు తెలుసా? గులాబీ కూడా ఏమ్ముచ్చి ధనవంతులను చెయ్యగలదు. ఒక కొత్తరకం గులాబీని స్యాప్టింగవగలిగితే అమెరికా పేటింట ఆఫీసు మీరు తయారు చేసిన గులాబీ ఇతరులు కొనడానికి 17 సంవత్సరాల అగ్రిమెంట్ ఇష్టుంది. మీరు తయారు చేసిన గులాబీకి మీరు ఏ పేరు పెడితే ఆ పేరు రిప్పుకి చేయవచ్చు. ఈ విధంగా ఇప్పటికి పదివేల రకాల గులాబీలు రిజిస్టర్ కాబడ్డాయి.

వీదేనా పరిశ్రమ స్థాపించదలిన్నే ముఖ్యంగా దాని గురించి ఆలోచించ వలసినవి - ఎక్కడ పెట్టబోతున్నాం, అక్కడ కరెంట, నీరు సౌకర్యం వుందా, ఆడై భవనంలో పెడతామా, సాంత భవనంలోనా, మిషనరీ ఎక్కడ నుంచి రష్యాస్తూన్, దినసరి భర్యలకోసం కావలిస్త పెట్టబడిని ఏ బ్యాంక్ నుండి ఏ విధంగా సంపాదిస్తాం - ఇన్ని విషయాలూ ఆలోచించాలి. పీటిల్లో చాలా ముఖ్యమైన విషయాలు ఇమిడి వున్నాయి. ఉధారణకి ఒక ప్రింటింగ్ ప్రెస్ పెడదామనుకుంటే దానికిసం ఒక సాంత ఇల్లు కట్టుకుంటే మూడు లక్షల రూపాయులొతుంది. అదే అడ్డె ఇల్లు తీసుకుంటే 1500 రూపాయులతో

యందమూరి వీరేంద్రసాహనముకూరపచ్చ. మూడు లక్షలని పెట్టి స్థంతంగా పెద్దకన్నా ఆ దబ్బుని బ్యాంకో నేస్తే నెలకు మూడువేల రూపాయలు వధీ పస్తుంది. అందులో 1500 రూపాయలు పెట్టి ఇల్లు అద్దెకు తీసుకుంటే, 1500 రూపాయలు ఉథం రసుంది. జిది ఒక ఆలోచన. మరో రకం ఆలోచన ఏమిటంబే మూడు లక్షల పెట్టి ఇప్పుడు ఇల్లు కట్టుకుంటే ఇంకో ఐదు ఏచ్‌లో దాని విలువ ఈరు క్షులొతుంది. ఈ రెండింటిలో ఏది మంచిది? ఇది నీర్చయించాలంటే... మన రగ్గర ఎంత పెట్టుబడి వుంది? ఆ పెట్టుబడిమీద మనం ఎంత లాభాల్సీ శిష్టమ్మాం - అన్న విషయాలు పరిగణనలోకి తీసుకోవాలి. ఇలాంటి విషయాల్సి రంబంధిత నిపుఱుల సలవోలు తీసుకోవటం మంచిది.

నాలవ మెట్టు శరించే లక్షణం :

ఈ 'శరించే లక్షణం' అనేది పెద్ద ముఖ్యమైంది కాదు అని మనకి నెనిపించోచ్చానీ, చాలా మంది వ్యక్తులు ఈ లక్షణంవల్ల మంచి అభివృద్ధి ఏధించారు. ఏదేనా ఒక పసుపును శరించిన వెంటనే ఇది వచ్చి మన బోధాలదు. దీనికి మానసిక శక్తి గుండి దైర్యం, సాధించాలనే పట్టుదల వుండాలి. నవంతులు కావాలునుకోనే బాట్చు ముఖ్యంగా మనసులో వున్న నాలుగు ఉంశాలని తైలకు తోసేయాలి.

1. అయిష్టం. దేస్తే అనప్పించుకోకూడదు. (ఇక్కడ అనవసరపు ఆలోచని తప్ప)
2. భయం. నిజంగా సమస్య ఎదురైనా భయాన్ని మాత్రం దగ్గరకి రాశివు కూడదు.
3. ఆగ్రహం. చిన్న విషయమైనా, పెద్ద విషయమైనా పూరికే చికట పడకూడదు. (ఈ విషయం గురించి మరో ఛాప్టర్లో వివరిస్తాము)
4. పిచ్చి ప్రమలు. వీరిని వెంటనే మెదడునుంచి తరిమికొట్టాలి.

ప్రతి చిన్న విషయాన్నించి ఆనందాన్ని అనుభవించే శక్తి అలవరుచూలి. ఉదాహరణకి, మన తోటలో అప్పుడే విచ్చుకున్న చిన్న గులాబీని చూసి వాత ఆనందించగలిగితే, ఆ రోజంతా ఎంతో ఉత్సాహపూరితంగా వుంటుంది. రోజు నాకు జరిగిన మంచి, నాకు గొప్ప తృతీయిచ్చింది' అని నిరంతరం నుకుంటూ వుండాలి.

అలా అని ప్రతిరోజు గొప్పగా వుంటుందని కాదు. మనలో వుండి పోనటలు మన ఆలోచనలిని పక్కమార్గం పట్టించడానికి ఎలా పని చేస్తాయో ప్రేమికు ఆశర్యం కలుగుతుంది. చాలా ఎత్తుకి ఎదిగి పదిపోయిన బాట్చని నం చూడచ్చు. అలాగే, ఎంతో ఎత్తుకి ఎదిగిన తర్వాత, తమమీద తాము

ఇచ్చు మైన్ దబ్బు

ఒత్తోలే తప్పపోయి సర్పునాశనం అయిన బాట్చు కూడా ఈ ప్రపంచంలో రాశమంది పున్నారు. బాట్చుని మనం ఒక పొచ్చరికగా తీసుకోవాలి.

ఆదె విధంగా వ్యాపారానికైనా, ఏ వృత్తికైనా సరే ఎదుటి మనిషిని ఆరం పేటునే శక్తి కలిగి వుండాలి. ఎదుటిబాట్చు ఎటువంటిపారైనా సరే బాట్చుకి కొన్ని విలువలూ, బలపేసుతలూ వుంటాయి. విలువలని మాత్రం తప్పనిసరిగా శ్రీంచాలి.

పీటమి :

మన ఆశలకు, ఆశయాలకు, లేదంటే మన పెరుగుదలకు ఊహాకు శిఖించగా జరిగితే ఏం చెయ్యాలి అని చాలామంది అనుకుంటూ వుంటారు.

"అమోట్!" అని గుండె బాదుకోవటం మాత్రం చెయ్యకూడదు. దానివల్ల ఎకా సమస్య పెరుగుతుందేగానీ తరగదు. పరిస్థితులను తట్టుకునేలా మూరచాలి. మీరు కొంతమంది మనుషులను చూడండి. ఎప్పుడూ ఆకాశం గీటి తమమీద పడుతున్నట్టే భయచెడుతూ వుంటారు. మరికొంతమంది ఈ పుటువంటో ఎవరికి లేనిన్ని బాధలు తమకే వున్నట్టుగా బాధపడుతూ వుంటారు. మీరు మాత్రం అలా వుండకండి. సమస్యని ఎదుర్కొనికి నేనిక్కడ తొమ్మిది పైయంట్ట ఇస్తున్నాను.

1. తటుకోవటం : ఈ రాత్రి వెన్నెలని బాగా అనుభవించాలని వినిమిది గులకల్లు లనలో కుర్చీ వేసుకుని కూర్చుంటాం. వెన్నెలని సరిగా పరిశీలించక మందే ఒక మబ్బు తునక మేఘంగా మారి వర్షం కురవటం. ప్రారంభిస్తుంది. ముడు మన ప్రోగ్రాం పాడైండే' అని బాధపడేకైనా, కుర్చీని లోపల వేసుకొని ప్రీతించి వర్షాన్ని చూడడం తత్తుముషును పడ్డతి. అంతకన్నా చేసేదేముంది ఏనుకుంటున్నా? ఈ ఉదాహరణలో అంతకన్నా చేసేదేమీ లేకపోవచ్చు. నీ కోటి రూపాయలు పెట్టుబడి పెట్టేటప్పుడు అది వెన్నెల్లా విఫలమైతే కుర్చీ పి లోపల వేసుకొని వర్షాన్ని చూసినట్లుగా ఆ కోటి రూపాయల నష్టాన్ని కూగలగాలి.

2. ముందే ఊహించటం : మనం ఏదయినా పని ప్రారంభించేటప్పుడు ఏ విలువైతే ఏం చెయ్యాలి అనేది కూడా ముందే ఊహించాలి.

3. కొత్త ఆలోచన : ఏదేనా ఒక ఆలోచనలో మనం స్థాగుతున్నప్పుడు, నీ కొత్త ఆలోచన వచ్చినదానివల్ల మన పనిని మరింత సులువుగా చేయగలం కి నమ్మకం మనకి కుదిరినప్పుడు తప్పనిసరిగా దానిని అమలు జరపాలి. శాగిని వచ్చిన ప్రతి ఆలోచనని అమలు చెయ్యకూడదు. మా సినిమాల్లో శాసార్లు ఇదే పొరపాటు జరుగుతూ ఉంటుంది. ఒక కథ అనుకొని ప్రారంభించి, శాత హీరో, హీరోయిన్, కమేదియన్ ఎవరో ఒకరు సలవో చెప్పానే ఈ శేషాన బాగుందని భావించి మొత్తం సినిమా మార్పి తీసుంటారు. దీనివల్ల పెరటికి మౌసం పవ్వే ప్రమాదముంది. అలాగని మరీ బిగుసుకు కూర్చోకుండా

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్
మంచి ఆలోచనల వచ్చినప్పుడు దానిని అమలు జరిపి సినిమా కథలు తయారు చేసిన అనుభవాలు కూడా కొన్ని వున్నాయి.

4. మార్గదర్శకమైన ఉత్సాహం : ఇది వినటానికి బాగుంటుంది గానీ, సాధించటానికి చాలా కష్టం. ఈ మధ్యకాలంలో ఒకచే భావాన్ని చాలామంది రచయితలు, రాజకీయ నాయకులు, లెక్కరర్లు ఎక్కువ ఉపయోగిస్తున్నారు.

ప్రతీ మనిషీ ఎదుటివారి గురించి ఎక్కువ ఆలోచించాలి. తన గురించి తక్కువ బాధపడాలి' అనెది ఈ భావపు సారాంశం. నిజమే, చాలామంది మనుషులు తమ గురించే ఎక్కువ ఆలోచిస్తారు. మీరు సంఘాపణలో గమనిస్తే 'నేను' నేను' అంటూ చాలాసార్లు ఉపయోగిస్తుంటారు. తమ భాద్యలు చెప్పుకో దానికి, తమ అభిరుచులు తెలుపడానికి కాలాన్ని వినియోగించే కొద్ది ఎదుటివారికి అది భోరు కొడుతుంది. మనవ్వి మనం అర్థం చేసుకుంటే చాలు. అది అవతలవారికి అర్థం అయ్యేలా కష్టపడవలసిన అవసరం లేదు మనకి.

5. నింద : ఎదుటి వాళ్ళని నిందించేకన్నా మనవ్వి మనం నిందించుకోవడం ఎప్పుడూ మంచిదే. ఇది చెప్పుటానికి తేలిక్కొ లీర్చించుకోవడం కష్టం. మీ ప్రాజెక్టుకు ఏదేనా నష్టం రావచ్చు, దానికి కారణం వాతావరణం కావచ్చు, ప్రకృతాదు కావచ్చు, మీ కాంపిటీటర్ కావచ్చు, కుట్ర జరిగి వుండొచ్చు, దేసిక్కొ సరే అవతలవారిని నిందించకండి. మీరు ధనవంతులు కావాలని కోరుకున్నప్పుడు ఇలాంటి అవాంతరాలను ముందుగానే ఊహించకపోవడం మీ తప్ప కాదంటారా?

6. భివ్యతు : ఎప్పుడైనా సరే మనం ఒక ప్రాజెక్టు మొదలు పెట్టేటప్పుడు, మనకి తప్పనిసరిగా దూర్ధిష్టి వుండాలి.

(ఎ) ప్రస్తుత పోకడలు (బి) మనకుండే అవకాశాలమీద అవగాహన (సి) ప్రతీ విషయాన్ని చేక చేసుకునే గుణం. ఈ మూడు గుణాలు వున్నప్పుడు మనకి ఏ విధమైన ధోకా వుందదు.

7. నిజురం : ధనవంతులు కావాలని కృషి చేసేవారు చాలా బ్యాలన్స్ డీగా వ్యవహరించాలి. విజయం వచ్చి తలుపు తట్టగానే పిచ్చిగా ప్రవర్తిస్తే దారుఛిస్తే వఫలితాలు ఎదురొంగాయి. ఒక సామాన్య కుటుంబికుడికి లాటరీలో లక్ష రూపాయలు రాగానే పిల్లలందరికి బట్టలు కొనడం, పంచభక్త్య పరమాన్నాలతో విందు చేసుకోవటం- ఇవన్నీ మామూలే అయినా వెంటనే ఆ డబ్బుతో ఏ సిమ్మాయో వెళ్లి పైవ్స్టార్ హోటల్లో గదిపి రావాలనుకోవడం ఎంత మార్పత్తమో, విజయం రాగానే అలా తట్టియ్యు అవటం అంతే మూర్ఖత్తం. చాలామంది వ్యాపారస్తలు దెబ్బలినేది ఈ కారణంగానే. కొద్దిగా డబ్బు రాగానే, దానిని ఖర్చుపెట్టడంలో నిమగ్గుపై, తమ అనలు కార్బూన్ని మరిచిపోయి వాళ్ళు సర్వాశసనమై పోయారు. ఒక్క విషయం మాత్రం గుర్తుంచకోండి. ఇక్కడ ప్రాసే ప్రతీ విషయం కూడా వ్యక్తుల అనుభవాలనుంచి గ్రహించి ప్రాసినవే తప్ప ఉపించి ప్రాసినవి మాత్రం కాదు.

8. ప్రైకీల్ కూర్చిరూసిటీ : చాలామంది వ్యక్తులు తమకున్న అపారమైన తెలివీటులతో, కొత్త అశలతో భివ్యతుల్లోకి అడుగిదుతున్నారు. ఒకటి మాత్రం గ్రహించండి. వష్టున్న పరిస్థితులలో ప్రజలకు అవసరమైన వాటిని మాత్రమే పరిగణనలోకి తీసుకుంటూ వాళ్ళందరూ కొత్త పద్ధతులను కనిపెదుతున్నారు. పరిపొన శతాబ్దిలో దార్యిన్ ఒక డజను పరిశోధనల గురించి చెప్పేదు. విమానం, సబ్బెమైన్, రేడియోల యొక్క ప్రాథమిక సూక్ష్మాలు కూడా అందులో వున్నాయి. కానీ, అపటి ప్రజలు వాటిని అంగీకరించే సీతిలో లేరు కాబట్టి అవన్ని మూలనపడ్డాయి. కిరోసిన్ దీపాల స్టాన్ క్రొవ్వుతీ మొదలు పెట్టినా, ఆప్టిడికరమైన సాహిత్యం స్టాన్ సెన్సెషనల్ సాహిత్యం వచ్చినా ఇప్పన్నీ మానవుల అవసరాలకోసం- వారి ఉత్సాహాన్ని కనిపెట్టి తయారు చేసిన వస్తువులు మాత్రమే. అందుకే మీరు విజయవంతమైన వ్యాపార వేత్తలు కావాలంబే ప్రజల కోరికలని ఎప్పుడూ ర్ధిష్టిలో వుంచుకోవాలి. దీనికి మార్కెట్ సర్టెస్ చాలా ఉపయోగపడుతుంది.

మీరు గమనించారో లేదో ఒకప్పుడు టి.వి., పీడియో, వి.సి.ఆర్-ఎప్టీ మనం కలలో కూడా ఇంహించి వస్తువులు. కేవలం మూడు నాలుగేళ్ళలో ఒక విషపంలా మన మీదాచ్చి పడ్డాయి. ఎన్నో బెలివిజన్ కంపెనీలు, వి.సి.ఆర్. కంపెనీలు ఈ కొద్ది సంపత్సరాల్లో కొన్ని కోట్ల రూపాయల లాభాన్ని గడించేయి.

ప్రజలు- వున్న విషయం కాకుండా కొత్తదాన్ని గురించి ఎందుకు అలోచిస్తారు? ఈ విషయాన్ని ఉపించగలిగిన వాళ్ళ రాత్రి కోటీశ్శర్యులై పోయారు. మీకు గుర్తుండా? కొంతకాలం క్రీతం మనం మన ఇళ్ళమీద నిమింటో నీళ్ళ ట్యాంకులు కట్టుకునే వాళ్ళం. దానికి బదులు ప్లాస్టిక్ మిత్రమైన్ ఉపయోగించి సీంటిక్ వాటర్ టాంక్ ట్యాంకులు చేయువచ్చు అనే ఆలోచన ఒక వ్యక్తికి వచ్చింది. మీరు నమ్ముతారో లేదో అతనిప్పుడు యూభైకోట్ల రూపాయలకి అధిపతి. ఇదే రకంగా జాబ్లుకు రంగులు వేసేవారు, ముఖాలమీద ముచ్చలు మాయం చేస్తారు. అండ్ అండ్ లభ్యాలు వారు ప్రస్తుతం కోటీశ్శర్యులు. అదే విధంగా రియర్ ఎంట్ ఇప్పుడు మంచి అభివృద్ధిలో వున్న వ్యాపారం. బేకుచెట్లు నాటటం కూడా ఇప్పుడు మూడు వువ్వులు అరుచెట్లుగా కొనసాగుతోంది.

ఈ మార్గ దర్శకులని పట్టుకోవడం ఎలాగ అనేదానికి మీకు కొన్న సూచనలిస్తాను.

1. గ్రంథాలయాలు
2. వ్యాపార పత్రాలు
3. బ్యాంక్
4. కమ్మూనిటీ హోల్స్లో జరిగే ఉపాయాలు, చాంబర్ ఆఫ్ కామర్స్
5. వార్ల పత్రికలు.

పదవ మెట్టు

వ్యక్తులతో సంబంధాలు :

ముందుగా ఎదుటివాళ్ళు చెప్పి వినే కళని అలవాటు చేసుకోండి! దానిని ఎప్పుడూ తక్కువగా అంచనా వేయకండి. ఎదుటివారి మాటల్లోంచి మీకు అనుభవమే కాదు డబ్బు కూడా అప్పుడప్పుడు లభిస్తుంది.

మన ఆశయ సాధనకు ఉపయోగపడే వ్యక్తులను కలుసుకొని, ఇంటర్వ్యూ చేసి విషయాన్ని రాబట్టడం అనేది గౌప్యకళ. నిజంగా చెప్పాలంటే ధనవంతు ఉపటానికి ఈ రకమైన సంబంధాలు పెట్టుకోవటమనేది చాలా ముఖ్యమైన విషయం.

చాలాకాలం క్రితం నుంచి నేను ఒక దినప్రతికలో వ్యక్తిగత సంబంధమైన ప్రశ్నలకి జవాబులిస్తూ పచ్చాను. దానివల్ల పత్రికనుంచి నా కొచ్చే రాబడి తక్కువైనా, మనుషులవట్ల అవగాహన, సమాజస్థితిపట్ల ఆలోచననా పెరిగింది. మనుషులలో ఇన్ని రకాల సమస్యలుంటాయన్న విషయం ఈ శిరిక ప్రారంభించక ముందు నాకు తెలీరు. చాలా చిన్న చిన్న విషయాలకే వివరించంగా భయపడిపోయేవాళ్ళు, బాధపడేవాళ్ళు, మనం ఎంతో చిన్న విషయం అనుకూలాన్ని పెద్ద విషయంగా భావించేవాళ్లు - ఎంతోమంది ఈ లేఖల ద్వారా తారసపడారు. వాళ్ళకి సలహా లిపులం ద్వారా నాకు నేనే సలహా లిపుకోవటం సంభవించింది. అదే విధంగా నేనేదేనా సమస్యలో ఉన్నప్పుడు, ఏదో ఒక ఉత్తరం చదివితే నా సమస్యకన్నా ఆ సమస్య ఎంత పెద్దదో అర్థమై నాకే ఒక ఓదార్పు లభించేది.

ఎదుటివాళ్ళతో మాటల్లాడేటప్పుడు మీ ఇబ్బందిని వారిపై రుద్రకుండ స్నేహం కొనసాగించండి. స్నేహం ఎప్పుడూ ఒక గౌరవనీయమైన పర్షిలీసే సాగాలి.

పరిచయాలని ఎలా ఉపయోగించుకోవాలి?

మనకు ప్రతిరోజు చాలామంది వ్యక్తులు తారసపడతారు. మన ఆశయ సాధనకు ఉపయోగపడే వ్యక్తులతో మన పరిచయాలు పెంచుకోవాలి. దీనికి ముఖ్యంగా మనం ఈ క్రింది విషయాలు తెలుసుకోవాలిగా ఉంది.

1. పుట్టినరోజు	4. ఆశ్చర్యాలు	7. సంఘజీవనం
2. అలవాట్లు	5. కల్పలో మెంబర్సిప్	8. ఆటల్లో
3. అభిప్రాయాలు	6. ఉద్యోగం	కళల్లో అభిలాష
- తరచూ ‘అభినందనలూ, కృతజ్ఞతలూ’ వంటి పదాలను ఉపయోగించటం అవతల వాళ్ళని ఎక్కువ కన్నినే చేస్తుంది.

డబ్బు మైనెన్ డబ్బు

మనం ఏ పని చెయ్యడానికి నిర్ణయించుకుంటామో, దానికి సంబంధించిన వ్యక్తులను కలుసుకోవటానికి తల్పాహాపడాలి. లైఫ్‌స్టేట్, రోటరీ క్లబ్ల లాంటి వాటిలో సహ్యత్వం దీనికి కొంతవరకూ ఉపయోగపడుతుంది. మీరో రచయిత కావాలనుకుంటే కొందరు రచయితల కంపెనీలో శిరిగడం మంచిది.

మరొక ముఖ్యమైన విషయం ఏంటంటే మనం కలుసుకునే వ్యక్తి మనకంటే గొప్పవాడగాను, వారిని కలుసుకున్నందువల్ల మనకెంతో సంతోషంగా ఉన్నట్టు అవతలవారు తెలుసుకునే విధంగా ప్రవర్తించాలి. అంతేకాదు మనం ఎవరైనా వ్యక్తిని కలుసుకునే ముందు ‘బోడి ఇతనికం తెలుసు’ అనే భావం మనసులో కలగనివ్వుకూడదు.

ఎదుటివాళ్ళు అనుక్కిని బట్టిగాక, వారి విషయ పరిజ్ఞానాన్ని బట్టి వాళ్ళని అంచనా వెయ్యాలి. వ్యక్తులతో సంబంధాలను పునాదివేసే కొన్ని అంశాలను ఇక్కడ ఇస్తున్నాను.

1. మెచ్చుకోవటం. ఇది ప్రతి వ్యక్తి తప్పనిసరిగా అలవరచుకోవలసిన అవసరం ఉంది. చాలామందికి ఇది చిన్నప్పుడే అలవాటవుంది. కొంతమంది అసలు ఏ పని చేసినా ఎదుటివాళ్ళని మెచ్చుకోరు. మెచ్చుకోవటంవల్ల అవతల వాళ్ళు మనవట్ల కృతజ్ఞతగా ఉండటమీగాక, తాము చేసే పనిపట్ల ఒక థిమా, నమ్మకం ఏర్పడతాయి.

2. కొద్దిగా నేవ చేయటం. మీరు రాజకీయ సాయకులనో, అయి వ్యత్తులలో భాగా సీరపడినపారినో, వ్యాపారచేత్తలనో గమనిస్తే వారు ఎదుటివారికి ఎప్పుడో ఒకప్పుడు కొంచెం కొంచెం సహాయం చేసేన్నపారే అయి ఉంటారు. (సినిమాలు, చౌకారు నవలలు వదిలిపెట్టండి. వాటిలో ఈ గొప్పవాళ్ళుండరినీ విలన్నీగానే చిత్రికరిసూ ఉంటారు. కారణం ఏమిటంటే ఈ సవలు చదివేది మధ్యతరగతి కుటుంబీకులు. ఈ సినిమాలు ఎక్కువగా చూసేది బీద్రపటలు. అందువల్ల ధనవంతులను విలన్నీగా చిత్రికరిసే తప్ప వీరికి పఖ్యం గడవడు. ఇంకో చిత్రమైన విషయం ఏమిటంటే ఈ రచనలు చేసేవారు, సినిమాలు చేసేవారు కూడా ధనవంతులే)

3. ఎదుటి వ్యక్తిని లెక్కచెయ్యటం. నా అంతటివాళ్ళు లేదు అని ఎప్పుడూ అనుకోకండి. ఆత్మవిక్యానం ఉండాలిగానీ, అహంభావం ఉండకూడదు. ఎదుటివాళ్ళు చేప్పేది వినండి. అవసరమైతే తీసుకోండి.

4. స్వార్థి. ఎదుటివ్యక్తి నుంచి మనం ఏదో స్వార్థిని నిరంతరం పొందుతూ వుండాలి. అలాంటి స్వార్థి యివ్వలేని వ్యక్తులని ఏదో విధంగా దూరం చేసుకోవాలి.

5. అర్థం చేసుకోవటం. ఎదుటివ్యక్తిని బాగా అర్థం చేసుకోండి. కొంతమంది చాలా కాంప్లికేటిగా వుంటారు. కానీ అర్థం చేసుకుంటే ప్రతి వ్యక్తిలోనూ ఏదో ఓ పాయింట్ వుంటుంది.

ఆఱవ మెట్టు పేరు తెచ్చుకోవటం :

‘ధనవంతుడిని కావాలి’ అన్న ఆసక్తితోపాటు, ప్రతి మనిషికి పేరు తెచ్చుకోవాలి అనే కోరిక కూడా వుంటుంది. ఒక స్థాయికి వచ్చిన తర్వాత ధనవంతుడు ముఖ్యం. పేరు’ అన్న ఆలోచన కూడా వన్నో వుంటుంది. ధనానికి, పేరుకీ, లంక వేయటం కుదరదు - అని చాలామంది అనుకుంటా వుంటారు. కానీ ఈ రెండూ కూడా ఒకే పద్ధతి ద్వారా సాధించవచ్చు. మనల్ని మనం మంచి పేరుతో సమాజంలోకి భోకన్ చేసుకోవటం చాలా అవసరం. ఏదేనా అనుకోని పరిస్థితులవల్ల ఒక నింద పైనబడితే, దానిని తొలగించు కేవడానికి ఎక్కుక మార్గం ‘మరింత కృషి చేయడమే’. దీనివల్ల రెండు రకాల లాభాలున్నాయి.

1. మన గురించి మనం ఆలోచించడానికి ఎక్కువ టైము వుండక పోవటంవల్ల మనం తీరిగ్గా బాధపడటానికి ఎక్కువ అవకాశం వుండదు.
2. నిరంతరం కృషివల్ల మనపట్ల ప్రజ్ఞలకు వుండే అభిప్రాయాన్ని మార్పుకునే అవకాశం వుంది.

పేరు ప్రఖ్యాతులయొక్క మూల లక్షణాలు :

ఒక వ్యక్తియొక్క పేరు అతని జీవిత విధానంమీద ఆధారపడి వుంటుంది. అతని ప్రవర్తన, సమాజంలో కలిసిపోయే తీరు, ఇతరుల సమస్యలవట్ల స్పందించే తీరు - జవస్తీ కూడా ఒక వ్యక్తిని మంచిచిచాడుగానో, చెడ్డవాడిగానో నిలబడతాయి. ఈ పేరు తెచ్చుకోవడానికి కొన్ని మార్గాలు.

1. దబ్బు విషయంలో మాట తప్పకుండా ఉండే విధానం అలవాటు చేసుకోంది. మీరు జాగ్రత్తగా గమనిస్తే, వ్యాపార రంగంలో పెద్దవాళ్లగా పరిగణింపలలే వాళ్లందరూ దబ్బు విషయంలో మాట తప్పరు. కేవలం మాట మీదే లక్షల రూపాయలు చేతులు మారుతూ ఉంటాయి.

2. ఆదాయం పరిమతికి లోబడి భర్యుచెయ్యటం అలవాటు చేసుకోంది. దానివల్ల అప్పుల అప్పారావుగా చెడ్డపేరు తెచ్చుకునే అవకాశం వుండదు.

3. ఏదో ఒక విషయంలో కొంత ప్రత్యేకతను నిలుపుకోంది. మీలో నిచిద్దికృతమైన ఏదో ఒక కళని బయలీకి భోకన్ చెయ్యడానికి ప్రయత్నించండి. మీరు పైపుణ్ణు ప్రదర్శించగలిగే ఏ కళలోనియినాసారే చుర్చగా పాల్గొనడి.

4. మీకు తెలిసిన విషయాలనే మాటల్లాడంది.

5. మీకున్న మంచి లక్షణాలను ఇతరులు గుర్తించేలా వ్యవహరించండి. ఇక్కడ టి. సుబ్రామిట్రీగారిని మనం ఉండాహారణగా తీసుకోవచ్చు. అతను

దబ్బు మైనన దబ్బు

ఒకవేపు దబ్బు సంపాదిస్తూనే, మరోవేపు ప్రజా సంక్షేమ కార్యక్రమాల్ని చేపడుతూ నిరంతరం వార్తల్లో వుండేందుకు కృషి చేస్తూ వుంటారు.

ఈ విధానం పైన చెపిన ఈ అయిదు పాయింట్స్ ద్వారా సమాజంలో ఒక మంచి గురింపు పొందవచ్చు. ఒకసారి గుర్తింపు పొందిన తరూత ఆ గుర్తింపు ప్రత్యేకతను మన వ్యక్తిత్వపు ముందుగిల్లి షోకేసేలో పెట్టుకోవాల్సి వుంటుంది. ఏదేనా ఒక అనుకోని పరిస్థితి ఏర్పడి సంపాదించిన పేరంతా పోతే, వెంటనే నిరాశపడకుండా వేరే మార్గంలో మంచిపేరు సంపాదించడానికి ప్రయత్నం చేయాలి.

దారి తెల్పుకుని ప్రయాచించండి. మనం ఎప్పుడూ ఒకే మార్గంలో ప్రమాణించడానికి మనమేమీ నదులమో, కాలులమో కాదు. ఒక్కప్పటప్పుడు తప్పదారి మనల్ని అనుకోని గమ్మానికి తీసుకుపోవచ్చు. వెంటనే సరియైన దారికి మన ప్రవర్తనని మళ్ళించగలిగి వుండాలి.

స్నేహితులు చాలామంది చాలా రకాలుగా సలహా లిస్టుంటారు. సలహా వినంది. నిర్మయం మాత్రం మీరే తీసుకోండి. అంతేకాకుండా స్నేహితులిచ్చిన సలహాల్లో ఆపాస్తవికతని గుర్తించకుండా అవి మీ నిర్మయాలుగా చేసుకుటే నాశమెట్టారు. కంకరకొట్టే కూలీ దగ్గరకు వెళ్లి-గ్రానేట్ పరిత్రమ పెట్టు అనగానే ఆ కూలీ సత్తి వదిలసి ఉన్న కొర్కె దబ్బుతోను ఇంచ్చే పెడితే తిండి లేకుండా పోతుంది. అందుకని స్నేహితుల సలహా లందుకొని, మీ శక్తికి తగ్గి ప్రధాళికలు రూపొందించుకొని నిర్మయాలు మాత్రం మీరు తీసుకొంటూ ఉండండి.

ఎదవమెట్టు వ్యక్తిత్వం :

మిలియన్ కావాలంటే ఖచ్చితమైన ఒక వ్యక్తిత్వం వుండాలి. మనం మన డైనమిక్ పెర్చునాలిటీని ఎలా పెంచుకుంటామో దానిమీద మన యొక్క విచయం ఆధారపడి వుంటుంది. చాలామంది గొప్పవాళ్ల జీవితాలు పరిశీలించి చూడండి. లక్ష్మీ, భాద్యత, ఏకాగ్రత ఈ మూడు సరియైన పాళ్లల్లో కలిపిన వాడే గొప్ప వ్యక్తిత్వం వున్న మనిషులతాడు.

నిరంతరం ఒక గొప్ప అనుభవం కోసం తెలకండి. దీప్తియ ప్రపంచ యుద్ధానంతరం పార్కికామికంగా అన్ని దేశాలు అభివృద్ధి సాధిస్తున్నాయి. పోలీ పెరుగుతోంది. దానికోసం రకరకాల టెక్నిక్ అవలంబిస్తున్నారు. పాత విధానాలను పక్కను నెడుతున్నారు. ఈ విధమైన సంక్లిష్ట పరిస్థితుల్లో మనం ఎప్పుడూ ‘గమనిస్తూ’ వుండాలి. ఈ గమనిపే మన విజయానికి దోహదకారి అపుతుంది.

ఎప్పుడూ కూల్గా ఉండండి. పెద్ద పెద్ద ఎక్కికూళీబిష్ట్ అందరూ ఎప్పుడూ కూల్గా వుండటం వల్లనే ఎటువంటి విపత్తుర పరిస్థితులొచ్చినా వాటిని అధిగమించ గలిగారు. సహాళ్ళు ఎద్దునపుడు మనం నిజ్యంగావంటి అది సగంవరకూ మన సమస్యని పరిపురించ గలిగినదే. కోపాన్ని కంట్రోల్ చేసుకోలేకపోతే అది ఒక ఎమోషన్‌గా మారుతుంది. కోపం ఒక అప్రాం లాంటిది. దాన్ని ఎప్పుడూ పాటిలీవ్‌గానే ఉపయోగించాలి. మీకు అవతలివారి ప్రవర్తనవల్ల చాలా నష్టం జరిగి విపరీతమైన కోపం వచ్చినపుడు ఆ కోపాన్ని వారిమిద ప్రదర్శించవలసిన పరిస్థితి రావచ్చు. అటువంటి సమయంలో మీరు మీ బ్యాలస్టీను కోల్స్‌కుండా కోపాన్ని ప్రదర్శించండి. ఉదాహరణకి, చిన్ పీల్లల ఏదుయా తప్పుచేసినపుడు వాళ్ళని దండించవలసి వచ్చినపుడు, 'మీరు సప్యూతు చెప్పే ఆ వని కాదు అని మీకు అనిపించినపుడు' మీరు నిశ్చయంగా కోపాన్ని ప్రదర్శించాలి. కానీ వాళ్ళని తిదురునుంతనేపు మీకు తప్పునిసరిగా 'నేను కోపాన్ని ప్రదర్శిస్తున్నాను. ఈ కోపం కేవలం అవతలివాళ్ళని సరిద్దుటం కోసమే అన్న విషయం నిరంతరం గుర్తుండాలి. లేకుంటే ఆ కోపంతో మిమ్మల్ని మీరే కంట్రోల్ తప్పిపోవచ్చు. అవతలివాళ్ళు తిరగబడే ప్రమాదం కూడా వుంది. ఈ విధంగా 'నటించటం' మర్చిపోకండి.

మనం చిన్నపుడు 'కోలింగ్', స్టోగ్ గేదర్స్ నోమాన్' అని చరువుకున్నాం. కానీ ఇప్పుడు కాలం మారిపోయింది. నాలుగువోట్ల తిరుగుతూ నాలుగు అనుభవాలు ఎదురూతూ వుంటేనే మన వ్యక్తిత్వం పెరుగుతుంది. తన ఇబ్లు, వీధి, తన అఫీసు తన వాళ్ళు అనుకున్న వ్యక్తి ఎవరూ జీవితంలో పైకి రాలేదు. అలాగే ఒక కంపెనీ నుంచి మరొక కంపెనీకి ముంచి సాసంకోసం వెళ్ళి వాళ్ళందరూ పెద్దస్టాయికి చేరుకున్నారు. సెక్కురిటీ నిమిత్తిం ఒక చోటుని పట్టుకొని వెళ్ళాడెవాళ్ళు అదే సంస్థల్లో ప్రమోషన్ ద్వారా పైకొచ్చారేమోగాని గొప్పవాళ్ళు మాత్రం కాలేదు.

మనకు ముఖ్యమైనవి డబ్బు, అధికారం అంతస్తు-ఈ మూడు మాత్రమే. ఎవరు పైకి ఎన్ని కబుర్లు చెప్పినా ఈ మూడింటి కోసమే అప్పులుచాస్తూ ఉంచారు అది లేనివాళ్ళే కేవలం విష్టవగీతాలు రాశుకుంటూ లేదా వైరాగ్యంతో మాట్లాడుతూ కాలం గడుపుతుంచారు.

తీవ్రత ముఖ్యం. మనం మన ఆలోచనలను ఎంత సీరియస్‌గా తీసుకుంటున్నాం అనెది ఆలోచించాలి. ఏ చిన్ వని చేసినా సిన్మియర్‌గా చెయ్యింది. సిన్మియారిటీ అనెది చాలా ముఖ్యం.

నేను క్రింద గైడ్ లైన్ ఇస్తున్నాను. మీరు వెళ్ళాలనే దారిలోకి పంపేక్కు ఈ గైడ్ లైన్ కు ఉండని నేను భావిస్తున్నాను.

1. కుతూహలం : ఇది చాలా ముఖ్యమైనదని నేను ముందునుంచి చెబుతూనే ఉన్నాను. ముఖ్యంగా జీవితంపట్ల అనందం అనెది ఎలా సాధిస్తాం అనే విషయంపట్ల నిర్దిష్టమైన ఆలోచన వుండాలి.

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్

డబ్బు మైనెన్ డబ్బు

2. ప్రాజెక్టు చెయ్యడం : చాలామందికి ఈ విద్య తెలీదు. పది మంది ముందు మాట్లాడటం, వాళ్ళముందు మనశ్శి ప్రాజెక్టు చేసుకోవటం చాలా అవసరం. మనం ఏ పని చేసినా మనకు పేరు రాపాలనుకుంటే ఆ పనిని పదిమంది ముందూ ప్రదర్శించగలిగి వుండాలి.

3. సెన్స్ ఆఫీ హూమర్ : కొడ్డిగా నవ్వించే గుంట ఉన్నవాళ్ళని ఎవరైనా ఆదరిస్తారు. అవతలివాళ్ళని హర్ట్ చేసే జోక్కుగాని, ప్రాక్టికల్ జోక్కుగాని వెయ్యునవసరం లేదు. మనం నవ్వాలి. నవ్వించగలిగి వుండాలి. ఎప్పుడూ సీరియస్‌గా ఏదో అలోచిస్తూ గొప్ప వేదాంతులుగానో, తెలివెన వాళ్ళగానో అవతలివాళ్ళి అభిప్రాయం కలుగజ్ఞస్తూ వుంటే మనం జీవితంలో పైకి రాలేం. అప్పుడు అవతలివాళ్ళు మనని గొరవిస్తే గొరవించి ఉండోచ్చుగాక గానీ ప్రేమించరు.

4. ఆపోజిట్ సెక్స్ పట్ల కొంత ఇష్టం : ఇది చాలా చర్చనీయాంపటైన విషయం. దాలామంది 'పైకి' ఒప్పుకోరు కూడా. ప్రతి మనిషికి కొంత ప్రోత్సాహం అవసరం. ఆ ప్రోత్సాహం తగు మౌతాదులో భార్యనుంచీ, పిల్లల నుంచీ లభిస్తుంది. తను చేసిన పనికి గుర్తింపు కావాలని, సమాజం తన గొప్పతనాన్ని గుర్తించాలని త్రుతివాళ్ళూ అనుకుంటారు. అయితే పీటన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా తనలోవున్న వైపుళ్ళాన్ని, కళనీ, తన వ్యక్తిత్వాన్ని ఆపోజిట్ సెక్స్ గుర్తిస్తే ఎక్కువ సంతృప్తి లభిస్తుంది. జీవితంలో పైకి వచ్చిన వాళ్ళంతా తమ యవ్వన కలాస్తాంతా కష్టపడటంలోనూ, గమ్మాన్ని చేరుకునే క్రమంలోనూ వెచ్చించటంతో ఒక సాయి వచ్చిన తర్వాత 'విదో కోలోప్పుగామనే' భావన సహాజంగా కలుగుతుంది. (ఈ విధమైన కథాంశంతో నేను సల్లంచు తెల్లిబీర్ అనే నవల ప్రాసాను) అయితే ఆపోజిట్ సెక్స్ నుంచి ప్రోత్సాహం పొందటంలో తప్పులేదు అని నేనంటే చాలామంది ఒప్పుకుకపోవచ్చు. పెద్ద పెద్ద చిట్టమైన ఎక్కికూళీబిష్ట్, వ్యాపారవేత్తలు తను సెక్రటరీలుగా అందమైన అమ్మాయిలని ఉద్దోగాలో పెట్టుకోవటం మనం గమనిస్తుంటాం.

అదే విధంగా ఎంతో సాధించిన స్టీలు - తమవారి సుంచి సరయిన ప్రోత్సాహం లభించకపోవచ్చు. పెద్ద పెద్ద చిట్టమైన ఎక్కికూళీబిష్ట్, వ్యాపారవేత్తలు తను సెక్రటరీలుగా అందమైన అమ్మాయిలని ఉద్దోగాలో పెట్టుకోవటం మనం గమనిస్తుంటాం.

అదే విధంగా ఎంతో సాధించిన స్టీలు - తమవారి సుంచి సరయిన ప్రోత్సాహం లభించకపోతే మానసికంగా చాలా డ్రిపెన్ అవతారు. భర్తలు గమనించవలసిన విషయం ఇది.

స్టీ సుంచి వచ్చే ప్రోత్సాహంకన్నా పురుషుడికి కావల్సింది ఇంకేమీ ఉండు. ఇది సెక్స్ సంబంధమైనది కాకపోవచ్చు. ఒక చిరునవ్వు, ఒక పెంచుకోలు - వీటికిసం పురుషుడు నిరంతరం తాపుత్రయం పడుతుంటాడు. ఉలాగని చెప్పి జీవితంలో ఎంతో సాధించినవాళ్ళు ఒక స్టీ కోసం సర్వా కోలోయిన వాళ్ళని కూడా మనం చూస్తున్నాము పేరు రాపాలనుకుంటే ఆ పనిని పాయింట ఏమిటంటే మనం ప్రోత్సాహం పొందటంతో మేరకు

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్
ఆపోజిట్ సెక్స్ట్ మాసిక సంబంధాలు పెట్టుకోవడం తప్పాలేదని. మనస్తి
మనం కంటోల్ చేసుకోలేని పరిస్థితుల్లో ఈ పాయింట్ని విడిచిపెట్టడమే మంచిది.

ఎనిమిదవ మెట్టు అలోచించే దైర్యం :

చాలామంది వాళ్ళ మనసుల్లో వచ్చే ఆలోచనలకు వాళ్ళే భయపడుతూ
వుంటారు. దైర్యాన్ని పెంచే ఏడు మార్గాలను సూచిస్తాము.

1. నిజాన్ని తెలుసుకోవాలి. అది ఎంత కష్టమైనా భరించాలి.
2. మనం చేసే పనిలో రిస్క్ ఎంతుందో నిరంతరం మనం గమనించాలి.
3. ఎప్పుడూ 'అటూ ఇటూ' మనస్తుంం ఉండకూడదు. అలాగని చెప్పి
ప్రతి విషయాన్ని వెంటనే నిర్దయించకూడదు.
4. మన వస్తువును ఎవరైతే కొంటున్నారో వారి మారుతున్న ఇష్టాలను
ఎప్పటికప్పుడు గుర్తించగలిగి వుండాలి.
5. చేయాలనుకున్న పని వెంటనే చేయాలి.
6. ఒకోస్టారి క్షూలమీద నిర్దయం తీసుకోవాలి వస్తే తప్పనిసరిగా
తీసుకోవాలి.
7. మనం తీసుకొనే నిర్దయింపట్ల మనకూక క్షానిక్షన్ వుండాలి. ఎవరైతే
అది తప్ప అని అంటే మనం ఎందుకు కాదంటున్నామో వాదించగలిగి శక్తిని
నిర్మించా సమకూర్చుకోవాలి.

మనం చేసున్న పనిని ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనేనా చట్టరహితమా అనేది
నిరంతరం గమనిస్తూ వుండాలి. ఉదాహరణకి, నేనాక సభలో ఉపన్యాసం
ఇచ్చినప్పుడు నేను తిరిగి వచ్చేసిన తర్వాత రిజిస్టర్ పోస్టలో ఒక ఉత్తరం వచ్చింది.
నేను సభలో తప్ప మాట్లాడానని. దానికి నేను సమాధానం ఇవ్వేలేదు. తర్వాత
ఆ పాటీ నా మీద పరువు నష్టం దావా వేసినపుడు, ఘలానా ఉత్తరానికి నేను
జవాబు ఇవ్వుకుండా వుండటాన్ని కూడా నా యొక్క అలక్కుణికి సూచనగా
మేజిస్ట్రేట్ భావించాడు. తర్వాత వేరే కారణాలవల్ల ఆ కేసు కొట్టిసినా, నాకు
మాత్రం గొప్ప పారం నేర్చుకున్నట్టయింది.

సంఘ నియమాలు దాటినప్పుడు, మతపరమైన కొన్ని సుఖ్యితమైన
విషయాలను అతిక్రమించినప్పుడు, రాజకీయాలలోనూ, ఆర్థికవరమైన
అంశాలలోనూ అనుకోని అవాంతరాలు రావచ్చు. దైర్యాన్ని పెంపాందించు
కోడానికి ఇలాంటి చిన్న చిన్న విషయాలు తెలుసుకోవడం చాలా ముఖ్యం.

కొంతమంది చాలా చిన్న విషయాలకే విపరితంగా భయపడుతూ
ఉంటారు. తమని తాము నిరంతరం సంస్కరించుకోవడం ద్వారా ఈ జాడ్యాన్ని

దబ్బు ఔనన్ దబ్బు —————
అధిగమించవచ్చు. ఎప్పుడూ మనకు నచ్చిన విధానంలో బ్రతుకుతూ వుండాలి.
'చుప్పట్లో మిన్యాగ్ను' అనే నా నవల్లో దీనిగురించి చాలా సృష్టింగా ప్రాశాను.

1. మన జీవిత విధానం మనకి హాని చెయ్యుకూడదు. సర్పుడా ఆనందం
ఇస్తుండాలి.
2. మనం తీసుకునే నిర్దయాలు అవతలివాళ్ళకి హాని కలిగించని
పక్కంలో, మనం ఆ నిర్దయాలను తీసుకోవటంలో ఎలాంటి తప్పాలేదు.
3. మనం ఇప్పుడు తీసుకున్న నిర్దయం భవిష్యత్తులో మనకే విధమైన చింత
కలుగజ్యురునే నమ్మకం మనకిప్పేడే వుండాలి. ఈ మూడు సూత్రాలు మనసులో
పెట్టుకొని మనకి తోచిన రీతిలో మనం బ్రతకపుచ్చు. ప్రపంచానికి భయపడవలసిన
అవసరం ఏ మాత్రం లేదు. మీ మనసుకి నచ్చిన విధంగా మీరు బ్రతుకుతూవుంచే
మీ దైర్యం పెరుగుతూ వున్నట్లే.

తోమ్మిదవ మెట్టు

కాలం :

మిలియనీర్ కావాలంటే ముందుగా ప్లానింగ్ తప్పనిసరిగా కావాలి.
చాలామందికి ట్రైమ్సెన్స్ వుండదు. ఈ నిమిషం చేయవలసిన పనిని రేపటికి
వాయా వేయటం ద్వారా బద్దకానికి అలాపాటుపడుతూ ఉంటారు. ఏ పని ఎప్పుడు
చేయాలి అనే దాని గురించి 'త్రైమ్ మేనేజిమెంట్' అనే ఛాఫ్టర్లో చెప్పాను. ఈ
ఛాఫ్టర్ నేను ప్రాసిన 'విజయం షైప్ పరుసునం' అనే పుస్కంలో వుంది.

త్రైమ్ ప్లానింగ్తో పాటు మనం దేనికి ఆధిక ప్రాధాన్యం ఇవ్వాలనేది
కూడా నిరంతరం ఆలోచించాలి. కొన్ని నిరర్థకమైన పసులుచేస్తా అతి ముఖ్యమైన
పసులు వదిలి వెయ్యటం చూస్తూ వుంటాం.

ఒకోస్టారి మనం ఒక పని పూర్తి చెయ్యులేక దానిపట్ల విరక్తి భావం
పెంచుకుంటాం. ఇది సరైన పద్ధతి కాదు. ఏ పని మొదలు పెట్టినా సరే ముందు
కొన్ని కష్టమైనపాటులు ఎదురౌతుంటాయి. ఆ పనిలో మనం ప్రావీణ్యత సంపాదించిన
తర్వాతే అందులో సులువు ఏమిల్ అర్థం అవుతుంది. ఉదాహరణకి, నేను
రైటర్ వర్క్ షాప్ పెట్టినప్పుడు దాదాపు 500 మంది ఉత్సాహం వున్న యువతి,
యువకులు తాము భావి రచయితలు కొవాలని కోరుకుంటూ రావడం
ప్రారంభించారు. కానీ చివరికి వచ్చేసినికి ఏపైమండికన్నా మిగల్లేదు. ఇదంతా
ఎందుకు జరుగుతుందంటే మనం చేయవలసిన పనిపట్ల, మనం నిర్దయించు
కిందు గమ్మంపట్ల మనకూక నిర్మిషమైన అవగాహన లేకపోవడమే. మనం ఒక
పూలపాస్చు మీద పడుకోవాలంటే, ముందుగా పువ్వులన్నీ సమకూర్చుకోవాలి.
అనేది జీవితానికూడా వరిస్తుంది.

త్రైమ్ పనిచేసే వాళ్ళకి 'త్రైమ్లెన్' అనే పదం అవసరం రాదు.

విక్రాంతి :

రోజుంతా మనం చెయ్యవలసిన పనులు అయిపోయాక, ఎంత ఏకాగ్రతతో మనం ఆ పని చేస్తుమో అంత “ఏకాగ్రతతో” విక్రాంతి తీసుకోవాలి. ఏకాగ్రతతో విక్రాంతి తీసుకోవడం ఏమిటా? అని మీరు ఆశ్వర్యపోవచు. విక్రాంతి కూడా ప్రతిక్రింణం మనం ఆనందించే విధంగా ఉండాలి. ఒక పని చేస్తూ ఆ పని మానేసి మరొక పని చేయడం కూడా ఒక రకమైన విక్రాంతి. ఒక మంచి పుస్తకాన్ని చదపటం, ఒక గులాబీ మొక్క అంటు త్రవ్యదం, మంచి సంగీతాన్ని వినటం, భార్యా పిల్లలని తీసుకొని హోటల్కి వెళ్ళడం- ఇవన్నీ విక్రాంతి కోవల్కో వస్తాయి. విక్రాంతి అంటే నిరపోవటం, టీ.వి. చూడటం మాత్రమే కాదు.

సమయాన్ని వినియోగించుకోవడం ఒక కళ. ఏవివిజన్ చూస్తూ మూడు గంటలు గడపటం, ఎదురింటి సీతను కిల్కీలోంచి చూస్తూ సమయాన్ని వృధి చెయ్యటం, పక్కింటి కస్తురి గురించి మాటల్డుకోవడం- ఇవన్నీ రోజులు హాయిగా గడిచిపోవడానికి మాత్రమే పనికొస్తాయి. “ఇదంతా హాయి కాదు. అనుశైన హాయి వేరే వుంది” అని తెలుసుకునే సరికి యహ్వనం గడపడాటి వృద్ధాప్యం తలుపు తడుతుంది. కాబట్టి సమయాన్ని ఎప్పుడూ గుర్తించండి.

నేను పత్రికాఫీసులకి వెళ్లినప్పుడు అక్కడ కొంతమంది రచయితల్ని రచయితుల్ని గమనిస్తూ ఉంటాను. ముఖ్యంగా పత్రికాఫీసుల్లో గంటల తరబిటి కూర్చునే రచయితల్ని, రచయితుల్ని చూస్తే నాకు ఒక విధమైన బాధతో కూడిన నవ్వోస్తుంది.

ఒక మంచి పుస్తకం చదవడమో, విళ్ళానాన్ని పెంపాందించుకోవడమో, వర్షమాన పరిస్తుల్ని. తెలుసుకునే ప్రయత్నంలోనో కాకుండా వీళ్ళు ఎదిఱ్చ చుట్టూ చేరి కబుర్లు చెబుతూ వుంటారు. ప్రస్తుత సాహిత్య పోకడలు, లోతైన పరిశీలన- ఇలాంటి విషయాలేవీ ఈ చర్చల్లో చేటు చేసుకోవ. సాధారణంగా వాళ్ళమీద కబుర్లు చెప్పుకోవడాలు, నిందలు వేయడాలు- ఇలాంటి గాసిప్పుతో సమయం వృధి చేసుకుంటారు.

‘రచన బాపుంటే ఎడిటర్ ప్రచురిసాడు. బావోలేకపోతే ఎంతసేవ కూర్చున్నా లాభం వుందము’ అని వీళ్ళు అలోచించరు.

ఇలా సమయాన్ని వృధి చేసే మనుషులు ప్రతి రంగంలోనూ కనబడుతునే వుంటారు. ఎప్పుడైనా సరే ఇలా ‘వృధి చేయబం’ అనేది మనిషికి అనందాన్ని ఇస్తునే వుంటుంది. ఎందుకంటే అందులో “పని” చేయవలసిన అవసరం లేదు కాబట్టి. ఎప్పుడయితే ఇలాంటి అలసత్యానికి అలవాటుపడ్డాయో మనం ఇక జీవితంలో ఏమీ సాధించలేం.

మన కాలాన్ని వృధిపరిచే వాళ్ళల్లో ముఖ్యాలు స్నేహితులు, సలహార్థులు, ఈ స్నేహితులనేవాళ్ళు కొన్ని కొన్ని విషయాల్లో మనకి ఎంత బాగా

యందమూరి వీరేంద్రనాథ్

డబ్బు ఘెనన్ డబ్బు —

ఉపయోగపదతారో, మరికొన్ని విషయాల్లో మన నమయాన్ని అంతా తినేస్తుంటారు. ముఖ్యంగా మన కోరికకి మనం కార్బూరూపం ఇస్తూ వుంటే ఏరో ఒక దారిన మళ్ళించేవారు, సపరించేవారు మన చుట్టూ వుంటారు. ఇంతకుమనుందే చెప్పినట్లు సలహాలు వాళ్ళవి, నిర్ణయం మనది అనే పాలనీని అలవరచుకోవాలి.

మనం ఒక రంగంలో ముందుకెళ్తూ వుంటే కొందరు మనకి శత్రువుల్లా తటస్థపడతారు. వీళ్ళు సాధారణంగా మన రంగంలో అప్పటికే వున్న వాళ్ళే, అప్పుడే మన రంగంలోకి ప్రవేశిస్తున్న కొత్తవాళ్ళే అయి వుంటారు. వ్యాపారంలో శోటి తప్పదు. కానీ ఈ పోటీ స్టోర్స్ విషయాల్లో ఉండాలి తప్ప యుద్ధంలా మారకూడదు. ఛోప్పారి మనం మన పోటీదారుల్ని చాలా సీరియస్‌గా తీసుకోవలసి వుంటుంది. వాటిని సమస్యాపరంగా సీరియస్‌గా తీసుకోవాలే తప్ప పోటీదార్ల గురించి ప్రక్కిగతంగా ఎక్కువగా అలోచించకూడదు. నేను ఏదో నవలలో ఈ విషయాన్నే ధ్రాశాను. “ఎప్పుడయితే నువ్వు ఒక శత్రువు గురించి ఎక్కువగా అలోచించావో అప్పుడే నీ మీద నీ శత్రువు అంత పట్టుసాధించాడన్నమాట.”

ఒక్కొక్కప్పారి మనం మన తప్పోం లేకుండా కొన్ని సమస్యల్లో ఇరుక్కుపోయి మన సమయాన్ని వృధి చేసుకుంటాం. ఇక్కడో ఉదాహరణ చెబుతాను.

ఒక పత్రికాఫిపతి నా దగ్గరికి వచ్చి తనో పత్రిక పెదుతున్నానని దానికి న్ను గౌరవ ఎదిటర్గా ఉండుమని కోరాడు. నేను గౌరవ ఎదిటర్గా ఉండటంపల్ల ఆ పత్రిక నేల్ను పెరుగుతాయని. దానివల్ల ఓ నలభైమందికి దీగ్వావకాశం కలుగుతుందని చెప్పటంతో నేను కన్నెన్న అయ్యాను. ఆ పత్రిక రెండు సంవత్సరాల పాటు నడిచి మాత్రపడింది. ఈ రెండు సంవత్సరాల కాలంలో కేవలం నేను ఓ రెండుసార్లు మాత్రమే ఆ పత్రికాఫీసుకు వెళ్ళాను. ఆ పత్రిక మూత్రపడిన తరువాత మీరు ఎందువల్ల ఆ పత్రిక నడవలేకపోతున్నారు?” అంటూ చాలా మంది నాకు ఉత్తరాలు ప్రాయటం ప్రారంభించారు. ‘నా అనమర్హతవల్ల పత్రిక అభిప్రాయింది’ అను ఉద్దేశ్యం పారకుల్లో కలిగింది- అను విషయం నాకు ఉండు సంవత్సరాల తరువాతే అర్థపెంది. అదే విధంగా నా పేరు చూసి ఆ పత్రికి డిపాజిట్ కట్టిన కొంతమంది కోర్టుల్లో దావా వెయ్యిదంపల్ల ఆ పత్రికకి, నాకూ ఎటువంటి సంబంధం లేదు అని నిరూపించుకోవటానికి నేను కొంత సమయాన్ని కోర్టుల్లో వెచ్చించవలసి వచ్చింది. నేను జక చిన్న తప్పుడు నిర్ణయం తీసుకోవడంవల్ల పేరు, కాలం- రెండూ కోల్చేయాను. ఈ విధంగా మనం ఇలాలోచిత నిర్దయాల వల్ల కొన్ని నష్టాల్ని ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది.

అలా అని చెప్పి అంతా మనం అనుకున్నే జరగదు. అదే జీవితం. తలచినదే జరిగినదా దైవం ఎందుకు? అన్నట్లుగా సాఫీగా మనం ఆశించిందే జిగితే ఇక మనం ఎందుకు? మన తెలివిషేటలెందుకు?

పదవ మెట్టు మానసిక పరిపక్షత :

మానసిక పరిణితి అనేది అనేక ముఖాలున్న వజ్రం లాంచిది. ఈ లక్ష్మణానికి గొప్ప శక్తి వుంది! ఇది ఒకవైపు దబ్బు నాకర్దించగలదు. మరొకవైపు గుర్తింపుని తెచ్చివ్యగలదు. ఇంకాక్రమా అంతస్తును చెంచగలదు.

ఇది ఎక్కువగా అనుభవాల నుంచి పుడుతుంది. అమృతాటు కొడుకుగానో, మొగుచుచాటు పెళ్ళాంగానో, కొంగుచుచాటు మొగుడిలానో ఉండాలనుకునే వాళ్ళకి ఇటువంటి మానసిక పరిణితి రావడం కష్టం.

మన విలువ మనం తెలుసుకోవాలి. ఈ విలువనేది కేవలం చదువువల్ల రాదు. దబ్బువల్ల రాదు.

మానసిక పరిణితికి ఉండే అడ్డంకులు :

మానసిక పరిణితి రావాలంటే మనం మన ప్రస్తుత మానసిక పరిణితి, గతంలో మనం ఎలా ఉండేవాళ్ళాం, ముందు ముందు ఎలా ఉండాలను కుంటున్నాం అనేది ఆలోచించుకోవాలి. దీనికి ఈ క్రింది సూత్రాలు ఉపయోగ వడతాయి.

1. నేను డిఫెన్యూనా? : చిన్న బాధ్యతలకి కూడా నేను భయపడుతున్నానా? ప్రతి చిన్న విషయానికి నా చుట్టూ వున్న వాళ్ళకి సంబాయిషీ ఇవ్వాలని తరచు ప్రయత్నం చేస్తున్నాను- - లేక నా తరువాత గమ్యం పీమిటో నిర్ద్యయించుకోని మండుకుసాగే కార్యక్రమంలో ఉన్నానా? - ఇలాంటివి మనిషి యొక్క మానసిక పరిణితికి తోడ్డుడతాయి.

2. నా తప్పులకి ఎదుచ్చివాళ్ళని నిందిస్తున్నానా? : చాలామంది సాధారణంగా చేసే పనే ఇది. ఇలా చేయకూడదన్న విషయాన్ని చాలామంది వ్యక్తులు జీర్ణించుకోలేరు. కానీ ఇలా చేసినందుపల్ల మనకి ఉపయోగపడే వ్యక్తులు చాలామందిని మనం దూరం చేసుకోవలసి వస్తుంది.

3. నేను ఎప్పుడూ తెంపర్ లూట్ అవుతున్నానా? : విసుగు రాగానే బరస్తే అవటం, కొంచెం పని ఎక్కువకాగానే టిస్సన్ ఫీలవడం, మనకి నచ్చిపని ఎదుటివాళ్ళు చేయగానే వాళ్ళమీద కోవం తెచ్చుకోవడం- - వీటన్నిటిపలి ప్రయోజనంలేదు.

4. నమ్మకం లోపించడం : సాంత ఆలోచనలమీద, చర్యలమీద, సామర్థ్యమీద ఆధారపడి పనిచేయాలనుకుంటే ఏ వ్యక్తికెనా స్వతంత్రంగా

దబ్బు మైనవ్ దబ్బు

వ్యవహారించగలిగి నేర్చు అలవడుతుంది. మనిషి తనపై తాను నమ్మకం పెంచుకొనే విధంగా దురదృష్టవకాత్తు ప్రస్తుతం మన విద్యావిధానంలేదు. ఒక్కొక్కసారి మనమీద మనకి నమ్మకం కుదరక అవతలివాళ్ళను సలహాలు అడిగే పరిస్థితి ఏర్పడుతుంది. ఉదాహరణకి ఏదయినా ఒక వారం సీరియల్లో పారకులకి కావలసినంత ఉద్ఘాగ్రత, ఆర్థత లేదని అనుమానం వచ్చినప్పుడు నేను ఎడిటటని సంప్రదిస్తుంటాను. అదే విధంగా పేర్లలో పెట్టబడి పెట్టబలసి వచ్చినప్పుడు, అందులో జ్ఞానం వున్న మరొక ఛార్టర్ అకోంటెంట్ని సలహా అదుగుతాను. ఈ విధంగా మనకి తెలియని వాటి విషయంలో కానీ, అనుమానం వచ్చిన విషయాల్లో కానీ అవతలివాళ్ళ సలహా తీసుకోవడంలో తప్పులేదు. కానీ, మనమీద మన నమ్మకం తక్కువ వేసుకోవటం మాత్రం ఎటువంటి పరిస్థితుల్లో అభివృద్ధికి దోహదపడదు.

5. ఎప్పుడూ మనం వర్తమానం గురించే ఆలోచిస్తున్నామా? : అది కుటుంబం గురించి కావచ్చు, బంధువుల గురించి కావచ్చు, మన గురించి కావచ్చు. ఎప్పుడూ వర్తమానం గురించి ఆలోచిస్తే మనకి భవిష్యత్తు మీద కమాండ్ ఉండదు.

6. అపాంకారం : అపాంకారం కూడా ఒక జాధ్వమే. ఆత్మవిశ్వాసం ఉండవచ్చు కానీ అపాంకారం ఉండకూడదు. చాలా చిన్న చిన్న విషయాల్లో అపాంకారం మనల్ని అపజయించెవు తోస్తు ఉంటుంది.

7. అంతరాత్మ : మనచుట్టా వున్నవాళ్ళని పరిశీలిస్తే చాలామంది వ్యక్తులకి అంతరాత్మ ఉన్నట్లు అనిహించదు. ఎప్పటికేడి తోస్తు అప్పటికి అది కస్టానియెంటగా తమ చర్యలను సమరించుకునేలాగ మాట్లాడతారు. వీళ్ళ వాడనకి పునాది వుండదు. ఈ నిమిషంలో వున్న అభిప్రాయం మరు నిమిషానికి వుండదు. ఆచారాలపట్ల, వ్యవహారాలపట్ల, వీళ్ళకి సాంతమైన అభిప్రాయాలంటూ వుండవు. ఏదో తమ పూర్తీకులు చేపారు కాబట్టి చేయాలనీ, ఇలా చేస్తే ఏదో తమకి తెలియని లాభం ఉంటుందని అనుకొని వీళ్ళ పనులు చేస్తూ ఉంటారు. ఇటువంటి వాటివల్ల మానసిక పరిపక్షత రాదు.

ఉపసంహరం

ఈ అనుబంధం కేవలం డబ్బు సంపాదించడం కోసమే కాకుండా జీవితం మీద కమాండ్టో ఇక ఎలా బ్రతకాలి? అనుద్ది కూడా తెలియజేస్తున్నదని నేను భావిస్తున్నాను. డబ్బు లేకుండా బ్రతకటం చాలా కష్టం అని నేను మనస్సుల్గిగా నమ్ముతున్నాను. కల్లో, గంజో తాగి మనల్ని ప్రేమించే వాళ్లుంచే జీవితాన్ని హాయిగా గడిపేయవచ్చును అనేది కేవలం నవలల్లో సాధ్యం. ప్రేమ నిలబడాలంటే కనీసం అవసరాలన్నా తీరాలి.

అదే విధంగా డబ్బే ప్రపంచమనుకొని, డబ్బు సంపాదనలోనే మనిగి, జీవితంలో ఆనందాన్నంతా అందుకోసమే ఖర్చుపెట్టే దురదృష్టపంతుల్ని కూడా నేను చాలామందిని చూశాను. అన్నింటికన్నా ముఖ్యమైంది ‘తృప్తి’. ఈ ‘తృప్తి’ కొంతమందికి కనీసావసరాలతో తీరపచ్చ. లగ్గరిన్సో కొంతమందికి తీరపచ్చ. కానీ కనీస అవసరాలు తీరడమనేది చాలా ముఖ్యం అనేదే ఇక్కడ గమనించాలి.

నేను స్నేహపైనాన్న కాల్చోరేషన్లోను, అంధ్రా బ్యాంకోను పనిచేసినప్పుడు దాదాపు పదివేలమంది పారిక్రామికవేత్తల్ని ఉద్యోగరీత్యా కలుసుకొని ఉంటాను. అందులో దాదాపు 75 శాతం తమ జీవితంలో విజయాన్ని సాధించినవాళ్లే, అందులో కోటీ శ్వరూపులు, లక్ష్మాధికార్యులు ఉన్నారు. అలాగే ఒకప్పుడు బాగా వెలిగి చిత్తికిపోయినవాళ్లూ ఉన్నారు. షెత్త్యాహికపంతమైన ఉత్సాహంతో పరిశ్రమలు నెలకొల్పాలనే యువకులూ ఉన్నారు. వీళ్లుండర్నీ పరిశీలించిన తరువాత నాకు అర్థమయిన విషయం ఒకటే. జీవితంలో పట్టుదల, కృషి అనేవి వుంచే సాధించలేనిది ఏదీలేదు.

నిజమే, కొంతమంది మధ్యలో జారిపోయారు. కొంతమంది మాసంస్థలకి అప్పులు ఎగుట్టి వెళ్లిపోయారు. మరికొంతమంది బికారులయ్యారు. కానీ వీళ్లుండరూ ఇలా అవటానికి కారణం మన ఆర్థికమ్యవస్థలో కానీ, ప్రభుత్వ విధానంలో కానీ ఉన్న లోపంకాదు. దురదృష్టం. అపును దురదృష్టమే. కానీ ఆ దురదృష్టాన్ని ఎదురూఫై శక్తిని కూడా దేవుడిచ్చాడు. ఎప్పుడైతే ఆ దురదృష్టాన్ని చూసి భయపడి పారిపోతారో అది ఒక ఉపైనలాగ వచ్చి తనతోపాటు లాక్కెళ్లు తుండి. జీవితంలో విఫలమయిన వాళ్లుండరూ అలా ఉపైనలా కొట్టుకు పోయినవాళ్లే. ఒకక్కణి గుర్తుంచుకోండి.

ప్రతి మనిషికి కష్టాలొస్తాయి. కానీ ఆ కష్టాన్ని అధిగమించినపుడే నుఖం విలువ తెలుస్తుంది.

గులాబీ క్రీంద ముల్లువుండనేవాడు నిరాశావాది. షైన లేనందుకు సంతోషించేవాడు ఆశావాది.

ఈ అనుబంధం మీకేషైనా ఉపయోగపడిందా? దీనిమీద మీ అభిప్రాయం ఏమిటి? అన్న విషయాలు నాకు త్రాస్తే సంతోషిస్తాను.

